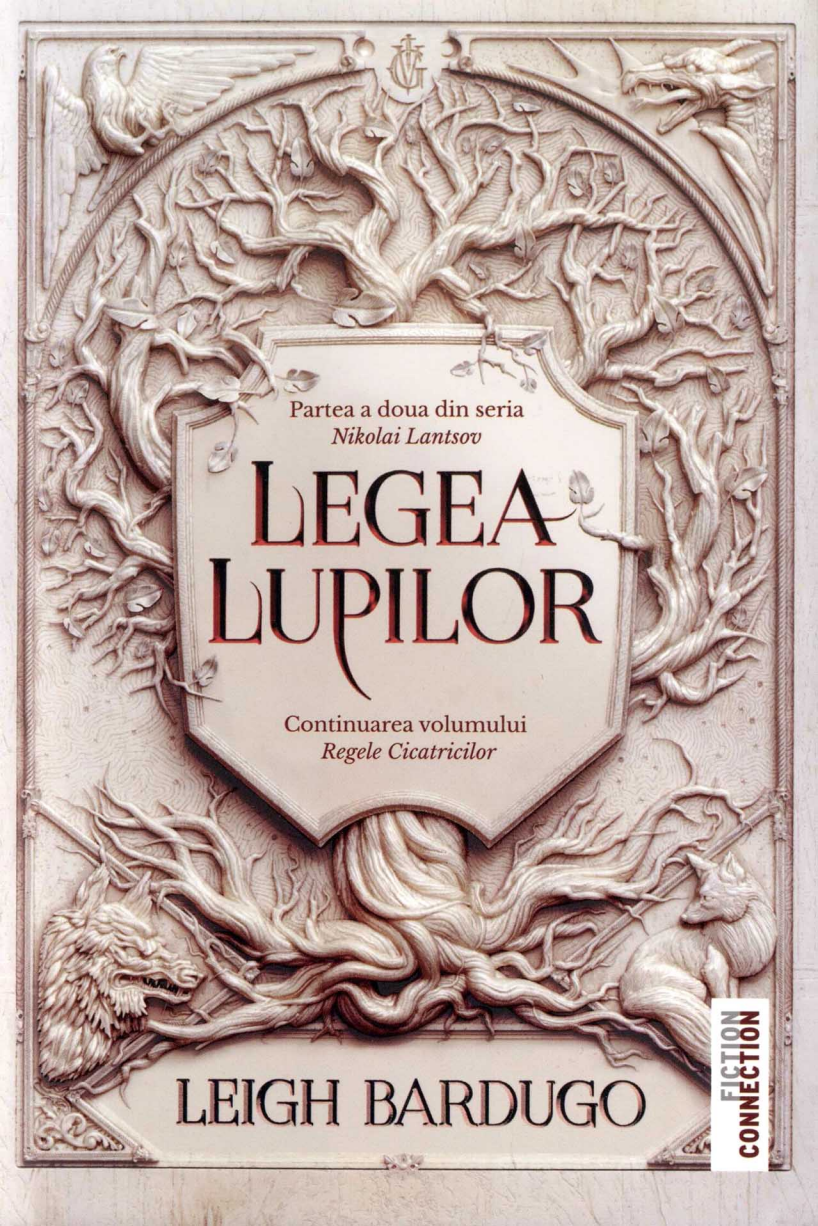

Partea a doua din seria
Nikolai Lantsov

LEGEA LUPILOR

Continuarea volumului
Regele Cicatricilor

LEIGH BARDUGO

FICTION
CONNECTION

„De aceea există genul fantasy:
pentru universul creat de Leigh
Bardugo.”

THE NEW YORK TIMES
BOOK REVIEW

„O lume ce pare atât de reală încât
merită să aibă propria viză de
intrare.”

N P R

„Pasionant, tumultuos și plin de
culoare... Nu te poți opri din citit.”

U S A T O D A Y

LEIGH **BARDUGO**

YOUNG

Legea lupilor

TREI

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Leigh Bardugo

Legea lupilor

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design copertă: Natalie C. Sousa
Foto copertă: ©Hedi Xandt
Design hartă: Sveta Doroshev

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARDUGO, LEIGH

Legea lupilor / Leigh Bardugo ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoi. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1242-5

I. Fusoi, Alexandra (trad.)
821.111

Titlul original: Rule of Wolves
Autor: Leigh Bardugo

Copyright © 2020 by Leigh Bardugo

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1242-5

*Pentru EDA, care m-a ajutat
să-mi găsesc locul printre lupi*

GRISHA

SOLDAȚI ÎN ARMATA A DOUA
MAESTRI AI MICII ȘTIINȚE

CORPORALKI

(ORDINUL VIJLOR ȘI AL MORTILOR)

Sfâșie-Inimi
Vindecători

ETHEAREALKI

(ORDINUL INVOCATORILOR)

Furtunoși
Inferni
Iscă-Valuri

MATERJALKI

(ORDINUL FABRIKATORILOR)

Duraști
Alkemi

Legea lupilor

REGELE- DEMON

1. Regina Makhi

Makhi Kir-Taban, născută din Cer, era o regină dintr-o lungă linie de regine.

Și toate au fost nebune, își zise ea, cu pulsul crescând în timp ce citea invitația pe care o ținea în mână. Dacă n-ar fi fost nebune, n-aș fi fost eu în situația asta nenorocită acum.

Pe chip nu i se citea nici urmă de furie. Pe obraji netezi nu se vedea nici urmă de roșeață. Era regină și se purta pe măsură — spatele drept, trupul nemișcat, expresia senină. Degetele nu-i tremurau, deși toți mușchii tânjeau să facă praf scrisoarea elegantă.

Regele Nikolai Lantsov, Mare Duce de Udova, singurul suveran al mării națiuni Ravka și prințesa Ehri Kir-Taban, Fiică din Cer, cea mai Ethereală din Linia Taban, o invită pe regina Makhi Kir-Taban la o celebrare a căsătoriei în capela regală Os Alta.

Nunta urma să aibă loc peste o lună. Destul timp pentru servitorii lui Makhi să împacheteze rochiile și bijuteriile potrivite, să-i adune alaiul regal, să-i pună la punct contingentul de Tavgharad, soldații de elită care-i păzeau familia încă de când ajunsese pe tron prima

regină Taban. O grămadă de timp ca să facă drumul pe uscat sau cu noua aeronavă luxoasă pe care i-o construiseră inginerii ei.

O mulțime de timp în care o regină isteată să înceapă un război.

Însă în clipa asta, Makhi trebuia să-și joace rolul pentru miniștrii înșirați în fața ei în sala de consiliu. Mama ei murise cu o lună în urmă. Coroana s-ar fi putut întoarce la bunica lui Makhi, însă Leyti Kir-Taban avea aproape 80 de ani și terminase cu bățile de cap pe care i le dădea conducerea unei țări. Voia doar să-și tundă trandafirii și să-și petreacă timpul la țară cu un șir de amanți grozavi de chipeși, așa că-i dăduse binecuvântarea lui Makhi și se retrăsese. Iar Makhi fusese încoronată la doar câteva zile după înmormântarea mamei sale. Domnia ei era nouă, însă avea de gând să se asigure că va fi de durată. Avea să-și ducă poporul într-o epocă de prosperitate și putere — ceea ce necesita sprijinul miniștrilor regali care o priveau acum, iar expresiile de pe chipurile lor erau pline de așteptări.

— Nu văd niciun mesaj personal de la Ehri, spuse ea, rezemându-se de spătarul tronului.

Puse invitația în poală încruntându-și fruntea.

— Este îngrijorător.

— Ar trebui să ne bucurăm, zise ministrul Nagh.

Purta haina verde-închis cu nasturi de alamă a clasei birocraților — ca toți miniștrii, de altfel, cu cele două chei shuhane încrucișate pe revere. Arătau ca o pădure cu copaci neînduplecați.

— Țasta-i rezultatul la care speram? O nuntă care să pecetluiească o alianță între popoarele noastre?

Rezultatul la care sperați voi. Ne-ați face să ne pitim pentru totdeauna în spatele munților.

— Da, răspunse ea zâmbind. De-asta am riscat să o trimitem pe scumpa noastră prințesă Ehri într-un tărâm atât de periculos. Dar ar fi trebuit să ne scrie o înștiințare cu mâna ei, să ne dea un semn că totul e bine.

Ministrul Zihun își dresе vocea.

— Înălțimea voastră preaceastă, poate că Ehri nu este chiar fericită, ci doar împăcată cu ideea. Nu și-a dorit niciodată o viață publică, și cu atât mai puțin o viață dusă departe de singurul cămin pe care l-a cunoscut.

— Noi suntem Taban. Vrem ce are nevoie țara.

Ministrul își plecă respectuos capul.

— Bineînțeles, Majestatea Voastră. Să scriem un răspuns?

— O să-l scriu eu, spuse regina. În semn de respect. Este mai bine să începem cu dreptul acest nou parteneriat.

— Foarte bine, Majestatea Voastră, răspunse Nagh, de parcă Makhi ar fi reușit să facă o reverență remarcabil de elegantă.

Aprobarea ministrului o făcu să se zburlească mai tare chiar decât împotrivirea lui.

Se ridică și, ca unul, miniștrii făcură un pas în spate, respectând protocolul. Coborî de pe tron, iar gărzile Tavgharad își potriviră pasul după ea când străbătu coridorul lung către sanctuarul reginei. Trena de mătase a rochiei foșnea pe pardoseala de marmură, arțăgoasă ca un consilier. Makhi știa exact câți pași avea de făcut până să ajungă din sala de consiliu până în intimitatea camerelor ei. Făcuse drumul de nenumărate ori împreună cu maică-sa și, înainte, cu bunică-sa. Acum număra invers — 56, 55 —, încercând să scape de frustrare și să gândească limpede.

Îl simțea pe ministrul Yerwei în spate, deși zgomotul papucilor lui era acoperit de bocănitul ritmic al cizmelor gărzii. Parcă ar fi fost urmărită de o stafie. Dacă le spunea gărzilor să-i ia gâtul, ar fi făcut-o fără șovăire. Și apoi, când ea ar fi fost judecată pentru crimă, așa cum i se putea întâmpla în Shu Han chiar și unei regine, ar fi depus mărturie împotriva ei.

Când ajunseră în sanctuarul reginei, Makhi trecu pe sub o arcadă aurită și intră într-un salonaș de primire din marmură verde-deschis. Le făcu semn servitorilor care o așteptau și se întoarse către gărzile Tavgharad.

— Să nu ne întrerupeți, le ordonă.

Yerwei o urmă prin salonaș și sala de muzică, până în salonul mare, unde Makhi stătuse cândva la picioarele maică-sii, ascultând povești despre primele regine Taban — luptătoare care, însoțite de alaiul lor de șoimi dresați, coborâseră de pe cei mai înalți munți din Sikurzoi ca să stăpânească Shu. *Taban yenok-yun* li se spunea. Furtuna care zăbovește.

Palatul fusese clădit de acele regine și încă mai era o minune a ingineriei și frumuseții. Aparținea dinastiei Taban. Aparținea poporului. Și, în acest scurt moment — doar câțiva pași măsurăți pe calea liniei Taban —, îi aparținea lui Makhi. Simți cum i se ridică moralul când intrară în Curtea Aripilor de Aur. Era o încăpere cu lumină aurită și ape curgătoare, iar arcadele zvelte ale terasei se repetau, încadrând gardurile vii tunse cu atenție și fântânile care clipoceau în grădinile regale de dedesubt și, dincolo de ele, livezile de pruni din Ahmrat Jen, cu pomii ca un regiment de soldați așezați în șiruri strânse. În Ravka era iarnă, dar aici, în Shu Han, în acest tărâm binecuvântat, soarele încă strălucea, răspândind căldură.

Makhi ieși pe terasă. Era unul dintre puținele locuri unde simțea că poate vorbi în siguranță, departe de ochii iscoditori și urechile curioase ale servitorilor și spionilor. Pe o masă din sticlă verde fuseseră așezate carafe cu vin și apă și un platou cu smochine târzii. În grădina de jos o văzu pe nepoata ei, Akeni, jucându-se cu unul dintre băieții grădinarului. Dacă nu concepea fiice cu vreunul dintre consorți, hotărâse că Akeni va fi cea care va moșteni într-o bună zi coroana. Nu era cea mai mare dintre fetele Taban, însă chiar și la opt ani era, în mod vădit, cea mai deșteaptă. O surpriză, ținând cont că maică-sa era la fel de profundă ca o farfurie întinsă.

— Mătușă Makhi! strigă Akeni. Am găsit un cuib de pasăre!

Băiatul grădinarului nu vorbi și nici nu se uită direct spre regină, ci rămase tăcut lângă tovarășa lui de joacă, cu ochii ațintiți asupra sandalelor ponosite.

— Nu trebuie să atingeți ouăle, le strigă Makhi. Vă uitați, dar nu le atingeți.

— N-o să le ating. Vrei flori?

— Adu-mi o prună galbenă.

— Dar sunt acre!

— Adu-mi una și-ți spun o poveste.

Îi privi pe copii cum se duc spre zidul de sud al grădini. Fructele erau sus în pomi și avea să fie nevoie de timp și ingeniozitate ca să ajungă la ele.

— E un copil bun, spuse Yerwei, de sub arcada din spațele ei. Poate prea ascultătoare ca să fie o regină bună.

Makhi nu-l băgă în seamă.

— Prințesa Ehri e în viață, adăugă el.

Makhi luă carafa și o aruncă pe pavajul de piatră.

Smulse draperiile de la ferestre și le sfâșie cu unghiile.

Își îngropă fața în pernele de mătase și urlă.

Nu făcu nimic din toate astea.

Însă aruncă invitația pe masă și își dădu jos coroana grea de pe cap. Era din platină pură, încărcată cu smaralde, și întotdeauna se alegea cu dureri de gât din cauza ei. O puse lângă smochine și își turnă un pahar cu vin. De aceste nevoi ar fi trebuit să se ocupe servitorii, dar nu-i voia în preajmă în clipa asta.

Yerwei se strecură pe balcon și își turnă vin fără să ceară voie.

— Sora ta n-ar trebui să fie în viață.

Prințesa Ehri Kir-Taban, prea-iubită de popor, prea-adorată — din motive pe care Makhi nu reușise niciodată să le priceapă. Nu era înțeleaptă, nici frumoasă, nici interesantă. Nu era în stare decât să zâmbească sfios și să cânte la *khatuur*. Și totuși era adorată.

Ehri ar fi trebuit să fie moartă. Ce se întâmplase? Makhi își făcuse cu grijă planurile. În final, ar fi trebuit să moară și regele Nikolai, și prințesa Ehri — iar vina pentru asasinate trebuia să cadă pe Fjerda. Sub pretextul că răzbună uciderea prea-iubitei sale surori, ea ar fi intrat într-o țară fără rege și fără nicio direcție, i-ar fi revendicat pe Grisha pentru programul *khergud* și ar fi folosit Ravka drept bază pentru războiul cu fjerdanii.

Își alesese bine agentul: Mayu Kir-Kaat făcea parte chiar din garda Tavgharad a prințesei Ehri. Era tânără, o luptătoare talentată și o femeie de arme, dar, mai presus de toate, era vulnerabilă. Fratele ei geamăn dispăruse din unitatea lui militară, iar familiei i se spusese că a fost ucis în misiune. Însă Mayu ghicise adevărul: fusese selectat să devină membru în *khergud*, inițiat în programul Inimă de Fier, care avea să-l facă mai puternic și mai letal, dar

nu pe de-a-ntregul uman. Mayu implorase să fie eliberat înainte să aibă loc convertirea și să se întoarcă la datorie ca soldat obișnuit.

Regina Makhi știa că procesul prin care deveneau *khergud* — contopirea de oțel Grisha în oase sau atașarea de aripi mecanice în spate — era dureros. Dar se spunea că procesul mai făcea și altceva, că soldații aduși în program ieșeau schimbați în moduri cumplite, că, de fapt, *khergud* pierdeau o parte esențială din ei în timpul convertirii, ca și cum durerea le distrugea o parte din ceea ce-i făcea umani. Și, bineînțeles, Mayu Kir-Kaat nu voia să i se întâmple așa ceva fratelui ei. Erau gemeni, *kebben*. Nu exista legătură mai strânsă de-atât. Mayu și-ar fi dat și viața ei, și pe cea a unui rege ca să-l salveze.

Regina Makhi lăsă jos vinul și își turnă un pahar de apă. Trebuia să-și limpezească mintea pentru ce urma. Dădaca ei îi spusese odată că și ea ar fi trebuit să aibă un geamăn, însă fratele ei se născuse mort. „I-ai mâncat puterea“, îi șoptise ea și, chiar și atunci, Makhi știuse că avea să fie într-o bună zi regină. Ce s-ar fi întâmplat dacă fratele ei s-ar fi născut viu? Cine ar fi fost Makhi?

Acum, nu mai avea nicio importanță.

Regele din Ravka era cât se poate de viu.

Ca și sora ei.

Ceea ce era rău. Însă regina Makhi nu știa sigur cât de rău. Oare Nikolai Lantsov știuse de complotul împotriva lui? Oare Mayu își pierduse cumpătul și-i spusese prințesei Ehri despre adevăratul plan? Nu. N-avea cum. Refuza să creadă așa ceva. Legătura dintre *kebben* era prea puternică.

— Invitația asta pare o capcană, spuse Makhi.

— Așa sunt majoritatea căsniciilor.

— Scutește-mă de umorul tău, Yerwei. Dacă regele Nikolai știe...

— Ce poate dovedi?

— Ehri ar putea avea multe de spus. Depinde de ce știe.

— Sora ta e un suflet blând. Nu te-ar crede niciodată în stare de asemenea stratagemă și cu siguranță că n-ar deschide gura împotriva ta.

Makhi lovi în invitație.

— Atunci explică asta!

— Poate că s-a îndrăgostit. Am auzit că prințul e destul de fermecător.

— Nu fi absurd.

Prințesa Ehri îi luase locul lui Mayu în Tavgharad. Mayu se deghizase și se dăduse drept prințesa Ehri. Misiunea lui Mayu era să se apropie de regele Nikolai, să-l ucidă și apoi să se sinucidă. Din câte știa prințesa Ehri, asta era finalul. Însă în invazia ce ar fi urmat, ar fi fost inevitabile pierderile de vieți omenești, iar Tavgharad avea ordin să se asigure că una dintre victime avea să fie Ehri. Fuseseră repartizate la reședința lui Ehri, dar urmau numai ordinele reginei. Miniștrii lui Makhi n-aveau să știe niciodată de planul pe care-l pusese ea în aplicare. Deci ce nu mersese cum trebuie?

— Trebuie să asști la nunta asta, o dădăci Yerwei. Toți miniștrii tăi se așteaptă să te duci. E împlinirea planurilor lor de pace. Își imaginează că ar trebui să fii încântată.

— N-am părut destul de încântată după gustul tău?

— Ai fost ca întotdeauna, o regină perfectă. Doar eu am văzut semnele.

— Bărbații care văd prea multe ajung cumva să-și piardă ochii.

— Și reginele care au prea puțină încredere ajung cumva să-și piardă tronul.

Makhi întoarse brusc capul.

— Ce vrei să spui?

Doar Yerwei știa adevărul — nu doar detaliile planului său de a-i ucide pe regele ravkan și pe sora ei. Fusesse medicul personal al mamei și al bunicii ei. Fusesse martor când, pe patul de moarte, regina Keyen Kir-Taban, născută din Cer, o alesese pe Ehri ca moștenitoare în locul lui Makhi. Era dreptul unei regine Taban să-și aleagă succesoarea, însă aproape întotdeauna aceasta era fiica mai mare. Așa era de sute de ani. Makhi *trebuia* să fie regină. Se născuse și fusesse crescută pentru asta. Avea forța unei gărzi Tavgharad, era o călăreață iscusită, un strateg strălucit, era șireată ca un păianjen. Și totuși. Mama ei o alesese pe Ehri. Ehri cea blândă, dulce, admirată, cea pe care o iubea poporul.

— Promite-mi, spusese maică-sa. Promite-mi că o să-mi respecti dorințele. Jură pe cei Șase Soldați.

— Promit, șoptise Makhi.

Yerwei auzise totul. Era cel mai vechi consilier al mamei ei, așa de bătrân că Makhi habar n-avea de câți ani venise pe lume. Nu părea să îmbătrânească niciodată. Se uitase la el, la ochii lui apoși în mijlocul chipului zbârcit, întrebându-se dacă-i spusese mamei ei despre ce făceau ei doi, despre experimentele secrete, despre nașterea programului *khergud*. Toate acestea s-ar fi încheiat dacă Ehri ajungea pe tron.

— Dar Ehri nu vrea să domnească..., încercase Makhi.

— Doar pentru că a presupus dintotdeauna că o să domnești tu.

Makhi îi luase mâna maică-sii în mâinile ei.

— Dar așa ar și trebui. Am învățat. Am fost instruită.

— Și totuși, nicio lecție nu te-a învățat vreodată bunătatea. Niciun preceptor nu te-a învățat mila. Ai o inimă înfometată după război și nu știu de ce.

— E o inimă de șoim, spusese Makhi mândră. Inimă de Han.

— Este voința șoimului. E cu totul altceva. Jură-mi că așa o să faci. Ești o Taban. Vrem ce îi trebuie țării, iar poporul ăsta are nevoie de Ehri.

Makhi nu plânsese și nu protestase; doar făcuse legământul.

Apoi maică-sa își dăduse ultima suflare. Makhi își spusese rugăciunile către cei Șase Soldați și aprinsese lumânări pentru reginele Taban căzute. Își netezise părul și-și trecuse mâinile peste mătasea robei. Curând avea să fie nevoită să poarte albastru, culoarea doliului. Și avea multe de jelit — pierderea mamei, pierderea coroanei.

— Îi spui tu lui Ehri sau îi spun eu? îl întrebasese pe Yerwei.

— Ce să-i spui?

— Că mama...

— Eu n-am auzit nimic. Mă bucur că s-a stins în pace.

Așa se născuse pactul lor, lângă trupul care încă nu se răcise al mamei ei. Și așa se ivise o nouă regină.

Acum Makhi își sprijini brațele pe balustrada balconului și inspiră miresmele din grădină — iasomie și portocale dulci. Ascultă râsetele nepoatei ei și ale băiatului grădinarului. Când luase coroana surorii sale, nu-și dăduse seama cât de puține avea să rezolve asta, că avea să facă față veșnic concurenței lui Ehri cea dulce și neștiutoare. Un singur lucru putea pune capăt suferinței.

— O să asist la căsătoria surorii mele. Dar întâi trebuie să trimit un mesaj.

Yerwei se apropie.

— Ce ai de gând? Știi că miniștrii vor citi scrisoarea, chiar dacă e pecetluită.

— Nu sunt proastă.

— Te poți purta prosteste și fără să fii prost. Dacă...

Vorbele lui Yerwei se frânseseră pe neașteptate.

— Ce e? întrebă Makhi urmărindu-i privirea.

Peste livezile de pruni de dincolo de zidul palatului trecea o umbră. Makhi ridică privirea, așteptându-se să vadă o aeronavă, dar pe cer nu se vedea nimic. Umbra tot creșcu, lățindu-se ca o pată și grăbind spre ei. Copacii pe care-i atingeau se prăbușeau, cu crengile înnegrite, apoi dispăreau, lăsând în urmă doar pământul cenușiu și un fuior de fum.

— Ce-i asta? icni Yerwei.

— Akeni! țipă regina. Akeni, dă-te jos din pom! Vino încoace imediat!

— Culeg prune! strigă fetița râzând.

— Am zis imediat!

Akeni nu putea vedea dincolo de ziduri, n-avea cum să știe de valul negru al morții care se apropia fără niciun sunet.

— Gărzi! strigă regina. Ajutați-o!

Dar era prea târziu. Umbra se strecură peste zidul palatului, înnegrind cărămizile aurii și coborând peste prun. Parcă peste Akeni și băiatul grădinarului se pogo-râse un vâl întunecat, înăbușindu-le râsul.

— Nu! țipă Makhi.

— Regina mea, spuse Yerwei insistent. Trebuie să pleci de-aici.

Însă molima se oprise, chiar la marginea fântânii, limpede ca semnul mării pe nisip. Tot ce atinsese era cenușiu și distrus. Tot ce se afla dincolo de linie era luxuriant, verde și plin de viață.

— Akeni, șopti regina suspinând.

Doar vântul îi răspunse, suflând prin livadă și împrăștiind ultimii lujeri anemici de umbră. Nu mai rămăsese nimic în afară de mireasma dulce a florilor vesele și neștiutoare, cu fețele întoarse către soare.

2. Nina

Nina simți pe limbă gustul sărat al aerului și lăsa larma pieței să treacă pe lângă ea — strigătele tarabagiilor care-și laudau produsele, pescărușii din golful Djerholm, țipetele marinarilor de pe corăbii. Aruncă o privire spre vârful stâncii, unde Curtea de Gheață domina totul, cu zidurile albe înalte strălucind ca osul dezgolit, și își înăbuși un fior. Era bine să fie în aer liber, departe de încăperile solitare de pe Insula Albă, dar avea senzația că edificiul străvechi o urmărea, de parcă l-ar fi putut auzi șoptind *Știi ce ești. Locul tău nu-i aici*.

— Fii bun și taci, mormăi ea.

— Poftim? întrebă Hanne în timp ce se îndreptau spre chei.

— Nimic, răspunse Nina repezit.

Nu era semn bun să vorbești cu structuri neînsuflețite. Stătuse izolată prea mult, nu doar la Curtea de Gheață, ci și în trupul Milei Jandersdat, cu chipul și silueta Croite astfel încât să-i ascundă adevărata identitate. Nina mai aruncă o privire încruntată spre Curtea de Gheață. Se spunea că zidurile ei sunt impenetrabile, că nicio armată n-a reușit vreodată să treacă de ele. Însă prietenii ei trecuseră

fără probleme. Făcuseră o deschizătură în zidurile mărețe, chiar cu unul dintre tancurile Fjerdei. Iar acum? Nina era mai degrabă ca un șoricel — un șoricel mare și blond, în fuste prea umflate —, care ronțăia fundația Curții de Gheață.

Se opri la taraba unui negustor de lână, cu polițe încărcate de veste și eșarfe tradiționale purtate de Vinetkälla. În ciuda bunelor ei intenții, Nina fusese fermecată de Djerholm încă de când îl văzuse prima dată. Era curat în felul în care doar un oraș fjerdan putea să fie, cu casele și magazinele vopsite în roz, albastru și galben, cu clădirile ordonate pe malul mării, adunate laolaltă ca pentru a se încălzi unele pe altele. Majoritatea orașelor pe care le văzuse Nina — câte fuseseră? câte limbi vorbise în ele? — erau ridicate în jurul unei piețe centrale sau al unei străzi principale, însă Djerholm nu era așa. Forța lui motrice era apa sărată, împreună cu piața de lângă mare, întinsă de-a lungul cheiului, cu magazine, căruțe și tarabe cu pește proaspăt, carne uscată, cocă înfășurată pe țepușe de fier încins și coaptă pe cărbuni, apoi pudrată cu zahăr. Holurile de piatră ale Curții de Gheață erau autoritare și reci, dar aici existau și haos și viață.

Peste tot pe unde privea, se vedeau semne care aminteau de Djel, ramurile lui sacre de frasin împletite în noduri și inimi, pentru petrecerile de iarnă de Vinetkälla. În Ravka, se pregăteau pentru Sărbătoarea Sfântului Nikolai. Și pentru război. Faptul că știa asta îi stătea ca un pietroi pe inimă în fiecare seară când se ducea la culcare și i se strecura ca o funie în jurul gâtului gata s-o sufocă în fiecare zi. Poporul ei era în pericol și ea nu știa cum să-l ajute. În schimb se uita la pălării și eșarfe din lână aspră, în spatele liniilor inamice.

Hanne era lângă ea, înfăolită într-o haină de culoarea scaietelui, care-i făcea pielea maroniu-roșcată să strălucească în pofida zilei noroase, cu o căciuliță împletită elegantă îndesată peste părul tuns, ca să nu atragă atenția. Oricât de mult detesta Nina limitele Curții de Gheață, Hanne suferea și mai tare. Avea nevoie să alerge, să călărească; avea nevoie de mirosul proaspăt de zăpadă și pini și de mângâierea pădurilor. Venise de bunăvoie la Curtea de Gheață cu Nina, dar nu încăpea îndoială că zilele lungi cu discuții politicoase, purtate în timpul unor mese plicticoase, își puseseră pecetea asupra ei. Chiar și picătura asta de libertate — un drum până la piață, cu părinți și gărzi după ele — era de-ajuns să-i readucă un strop de culoare în obraji și strălucire în ochi.

— Mila! Hanne! le strigă Ylva. Nu vă duceți prea departe.

Hanne își dădu ochii peste cap și luă un ghem de lână albastră din căruța unui negustor.

— De parc-am fi copii.

Nina aruncă o privire în spate. Părinții Hannei, Jarl și Ylva Brum, erau la doar câțiva metri în urma lor, atrăgând priviri admirative în timp ce mergeau pe chei — ambii înalți și supli, Ylva îmbrăcată în lână maronie groasă și blană de vulpe roșie, Brum în uniformă neagră care o umplea de dezgust pe Nina, cu lupul argintiu de *drüskelle* brodat pe mânecă. După ei veneau doi tineri vânători de vrăjitoare, proaspăt bărbieriți și cu părul auriu lung. Abia când își încheiau instrucția și auzeau vorbele lui Djel la Hringkälla aveau să primească permisiunea să-și lase barbă. Și apoi aveau să plece veseli în lume și să ucidă Grisha.

— Papa, se pregătesc de un fel de spectacol, spuse Hanne, făcând semn spre chei, unde fusese ridicată o scenă improvizată. Putem merge să vedem?

Brum se încruntă ușor.

— Nu-i vreuna dintre trupele alea din Kerch, nu? Cu măști și cu glume obscene?

Măcar de-ar fi, își zise Nina morocănoasă. Tânjea după străzile haotice din Ketterdam. Ar fi preferat o sută de spectacole deșănțate și dezlânate de la Komedi Brute în locul celor cinci acte interminabile de operă fjerdană pe care fusese obligată să le suporte în seara de dinainte. Hanne o tot înghiontise în coaste ca să n-adoarmă.

— Începi să sforăi, îi șoptise ea, cu lacrimile curgând pe obraji, deși se străduia să nu râdă.

Când Ylva văzuse fața îmbujorată și ochii umezi ai fiică-sii, o bătuse pe genunchi.

— Chiar *este* o piesă mișcătoare, nu-i așa?

Tot ce putuse face Hanne fusese să dea din cap și s-o strângă pe Nina de mână.

— Ah, Jarl, îi spusese Ylva soțului ei acum. Sunt sigură că o să fie cât se poate de decent.

— Foarte bine.

Brum se înduplecă și se îndreptară spre scenă, lăsându-l în urmă pe negustorul de lână dezamăgit.

— Dar nu poți să nu fii surprins de cum s-a schimbat locul ăsta. Corupție. Erezie. Chiar aici, în capitala noastră. Vezi?

Arată spre o vitrină incendiată pe lângă care treceau. Părea să fi fost cândva o măcelărie, dar acum avea ferestre sparte și zidurile mânjite cu funingine.

— Cu doar două nopți în urmă a fost un raid în prăvălie. Au găsit un altar pentru așa-zisa Zeiță a Soarelui și unul pentru... cum o cheamă? Linnea a Apelor?

— Leoni, îl corectă Hanne încet.

Nina aflate despre raid de la contactele ei din Hringa, o rețea de spioni dedicată eliberării Grisha din toată Fjerda. Marfa măcelarului fusese aruncată în stradă, dulapurile și rafturile fuseseră smulse în căutare de relicve ascunse — un os carpian al Sfintei Soarelui, o icoană pictată de mâna unui amator, care în mod vădit o întruchipa pe frumoasa Leoni cu părul în cozi împletite și răsucite, cu brațele ridicate să tragă otrava dintr-un râu și să salveze un oraș.

— Și nu-i doar venerarea Sfinților, continuă Brum, împungând cu degetul prin aer, ca și cum ar fi fost jignit personal. Susțin că Grisha sunt copiii preferați ai lui Djel. Că puterile lor sunt de fapt un semn al binecuvântării lui.

Nina simți o durere în inimă când îl auzi. Matthias spusese la fel. Înainte să moară. Prietenia ei cu Hanne o ajutase să vindece rana. Misiunea asta, obiectivul ăsta ajutaseră, dar durerea era tot acolo și Nina bănuia că va rămâne acolo pentru totdeauna. Lui Matthias îi fusese furată viața și n-avusese niciodată ocazia să-și găsească propriul scop. *L-am slujit, iubito. Te-am apărat. Până în ultima clipă.*

Nina înghiți nodul din gât și se sili să spună:

— Hanne, să ne luăm un mied?

Ar fi preferat vin, poate chiar ceva mai tare, dar femeile fjerdane n-aveau voie să bea alcool, și cu siguranță nu în public.

Vânzătorul de mied le zâmbi și îi căzu falca în momentul în care zări uniforma lui Brum.

— Comandante Brum! spuse el. Băuturi calde pentru familia dumneavoastră? Ca să vă întărească în această zi răcoroasă?

Omul avea umerii lați, gâtul gros și o mustață roșcată lungă. La încheieturile mâinilor avea tatuaje cu cercuri de valuri, care ar fi putut spune că fusese marinar. Sau mai mult de-atât.

Nina avu o senzație stranie de dedublare când îl văzu pe Jarl Brum strângând mâna vânzătorului. Cu aproape doi ani în urmă, la doar câțiva pași de locul unde se aflau acum, se luptase cu bărbatul ăsta. Îl înfruntase pe comandantul *drüskelle* sub adevărata ei identitate, ca Nina Zenik, cu sângele plin de *jurda parem*. Drogul îi permisesse să înfrunte sute de soldați, o făcuse imună în fața gloanțelor și-i schimbase pentru totdeauna darul Grisha, dându-i putere mai degrabă asupra morților decât asupra celor vii. Îi cruțase viața lui Brum în ziua aceea, deși îi luase scalpul. Din cauza Ninei era chel și avea o cicatrice la baza craniului, ca o coadă roz groasă de șobolan.

Matthias ceruse îndurare — pentru poporul lui, pentru bărbatul care fusese pentru el ca un al doilea tată. Nina tot nu era sigură dacă făcuse bine să i-o acorde. Dacă l-ar fi ucis pe Brum, n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Hanne. Poate că nu s-ar mai fi întors niciodată în Fjerda. Poate că Matthias ar mai trăi. Când se gândea prea mult la trecut, se pierdea în el, în toate lucrurile care ar fi putut să fie. Și nu-și putea permite așa ceva. În pofida numelui fals și a feței false pe care le purta datorită Croiellii profesioniste a Genyei, Nina era Grisha, un soldat al Armatei a Doua și spion al Ravkăi.

Așa că ai grijă, Zenik, se dojeni ea singură.

Brum încercă să-l plătească pe negustorul de mied, însă bărbatul refuză să-i ia banii.

— Un dar pentru Vinetkälla, comandante. Fie să ai nopțile scurte și cupa veșnic plină.

Dinspre scenă se auzi o izbucnire veselă de flaute și tobe, dând semnalul de începere a spectacolului, iar cortina se ridică, dezvăluind un vârful de stâncă pictat și, sub el, o piață miniaturală. Mulțimea încântată izbucni în aplauze. Vedeau Djerholmul, chiar orașul unde se aflau, și o bucată mare de pânză pe care scria POVESTEA CURȚII DE GHEAȚĂ.

— Uite, Jarl, spuse Ylva. Fără glume obscene. O adevărată poveste patriotică.

Brum părea distras și se uita la ceasul de buzunar. *Ce mai aștepți?* se întrebă Nina. Negocierile diplomatice dintre Fjerda și Ravka erau în plină desfășurare, iar Fjerda nu declarase încă război. Însă Nina simțea că lupta era inevitabilă. Brum n-avea să fie mulțumit cu mai puțin de-atât. Ea transmisese puținele informații pe care reușise să le strângă trăgând cu urechea pe la uși și în timpul cinelor. Nu era suficient.

Talerele marcară începutul poveștii lui Egmond, geniul care proiectase și clădise încă din copilărie castele extraordinare și clădiri mărețe. Acrobații traseră din niște sculuri de mătase, făcând un conac impunător, împodobit cu spirale cenușii și arcade sclipitoare. Publicul aplaudă entuziasmat, însă un actor cu o expresie încrezută — un nobil care nu voia să plătească pentru casa lui fantezistă — îl blestemă pe Egmond, iar tânărul și chipeșul arhitect fu pus în lanțuri și dus la vechiul fort care se înălțase cândva pe stânca de deasupra golfului.

Se schimbă scena și apăru Egmont în celula lui, în timp ce afară se dezlănțuia o furtună cu tunete bubuitoare. Pe scenă apăru valuri albastre de mătase, întruchipând potopul care împresurase fortul unde se aflau regele și regina Fjerdei.

Să acționezi sub acoperire nu era o simplă problemă de stăpânire a unei limbi sau de învățat câteva obiceiuri locale, așa că Nina știa bine și miturile și legendele fjer-dane. Iar piesa se referea la povestea cu Egmont care își lasă mâna pe rădăcinile unui copac crescut prin peretele celulei și, cu ajutorul lui Djel, folosește puterea frasinului sfânt ca să consolideze zidurile fortului, să-i salveze pe rege și regină și să pună fundațiile puternicei Curți de Gheață.

În loc de asta, pe scenă intrară trei siluete — o femeie înconjurată de trandafiri roșii de hârtie, o fată cu perucă albă și coarne în jurul gâtului și o femeie cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie albastră.

— Ce-i asta? mârâi Brum.

Însă icnetul publicului spunea totul: intraseră în scenă Sankta Lizaveta a Trandafirilor, Sfânta Soarelui Alina Starkov și — o tușă reușită, dacă așa i se părea și Ninei — Vrăjitoarea Furtunii, Zoya Nazyalensky.

Sfintele își puseră mâinile pe umerii lui Egmond, apoi pe zidurile celulei, iar bucățile de țesătură care simbolizau frasinul lui Djel începură să se umfle și să se desfășoare, ca niște rădăcini care se descolăcesc din pământ.

— Gata cu asta, spuse Brum cu voce tare, care acoperi freamătul mulțimii.

Părea destul de calm, însă Nadia îi sesiză tonul tăios când făcu un pas înainte. Cei doi *drüskelle* îl urmară, întinzând deja mâinile după bătele și bicele de la centură.

— Se schimbă vremea. Piesa va continua mai târziu.

— Lasă-i în pace! strigă un bărbat din mulțime.

Un copil începu să plângă.

— Asta-i din piesă? întrebă o femeie nedumerită.

— Trebuie să mergem, zise Ylva, încercând să le ducă de-acolo pe Hanne și Nina.

Dar mulțimea se adunase prea aproape de ele și se împingea spre scenă.

— Împrăștiați-vă acum, zise Brum autoritar. Sau o să fiți arestați și amendați.

Pe neașteptate, se auzi tunetul — un tunet adevărat, nu tobele mici ale artiștilor. Norii negri se adunară peste golf așa de repede, că parcă s-ar fi lăsat înserarea. Marea păru să se trezească dintr-odată la viață, cu valuri încununate de spumă care se rostogoleau și clătinau catargele corăbiilor.

— Djel e supărat, spuse cineva din mulțime.

— Sfinții sunt supărați, strigă altcineva.

— Împrăștiați-vă! repetă Brum, ținând ca să acopere vuetul furtunii care se apropia.

— Uitați! se auzi o voce.

Din golf se îndrepta către ei un val care părea tot mai înalt. În loc să se spargă în dig, sări pe chei. Se înălța deasupra mulțimii, ca un zid de apă înspumată. Lumea țipa. Valul păru să se răsucescă în aer, apoi se prăbuși pe chei — direct peste Brum și soldații lui, pe care-i trânti peste pietrele din pavaj, într-un torent de apă.

Mulțimea icni, apoi izbucni în râs.

— Jarl! strigă Ylva, încercând să ajungă la el.

Hanne o trase înapoi.

— Stai aici, mamă. Nu îi place să fie considerat slab.

— Sankta Zoya! strigă cineva. Ea a adus furtuna!

Câțiva oameni din mulțime căzură în genunchi.

— Sfinții! spuse o altă voce. Îi văd și-i apără pe credincioși.

Marea clocotea, iar valurile păreau să danseze.

Brum se ridică greoi în picioare, roșu la față și cu hainele îmbibate de apă de mare.

— Haideți, sus, mârâi el, trăgându-i în picioare pe tinerii lui soldați.

Apoi intră în mulțime, apucându-i pe penitenți de gulerul hainelor.

— Ridicați-vă sau vă arestez pe toți pentru răzvrătire și erezii!

— Crezi că am mers prea departe? șopti Hanne, prinzând-o pe Nina de mână și strângând-o.

— Nu suficient de departe, murmură Nina.

Pentru că spectacolul și chiar și valul fuseseră doar o distragere a atenției. Piesa fusese plănuită cu rețeaua Hringsa. Valul venise grație unui Iscă-Valuri sub acoperire, aflat într-una dintre bărcile din golf. Însă acum, când Jarl Brum și oamenii lui dădeau năvală prin mulțime, vânzătorul de mied, care se strecurase într-o alee la începutul piesei, făcu un gest rapid cu mâinile, despărțind norii.

Razele soarelui căzură peste prăvălia măcelarului unde fusese raidul cu câteva nopți înainte. La început, peretele păru alb, însă apoi vânzătorul scoase dopul sticlei pe care i-o strecurase Nina în căruță. Suflă un nor de amoniac spre vopsea și, ca prin minune, apăru un mesaj scris pe fațadă: *Linholmenn fe Djel ner werre peje.*

Copiii lui Djel se află printre voi.

Era un truc ieftin de petrecere, pe care ea și ceilalți orfani îl folosiseră ca să-și transmită unii altora mesaje secrete. Însă așa cum învățase Nina nu de mult în Ketterdam, o escrocherie bună nu era, de fapt, decât spectacol. Vedeă peste tot în jurul ei oamenii din Djerholm icnind în fața mesajului care împodobeă fațada, arătând spre marea care acum se liniștise și norii care se retrăgeau în timp ce vânzătorul de mied își ștergea degajat mâinile și se întorcea la taraba lui.

O să aibă oare vreo importanță? Nina nu știa, dar mici miracole ca acesta se produsese prin toată Fjerda. În Hjar, o barcă de pescuit stricată fusese cât pe ce să se scufunde, când golful înghețase bocnă, iar marinarii reușiseră să meargă pe gheață până la mal, cu tot peștele pe care-l prinseseră. A doua zi dimineață, pe zidul bisericii apăruse o pictură a farului sacru al lui Sankt Vladimir.

În Felsted, o livadă de meri a rodit în ciuda vremii reci, de parcă Sankt Feliks și-ar fi pus mâna caldă deasupra pomilor. Crengile erau tivite cu rămurele de frasin — un simbol al binecuvântării lui Djel.

Jumătate dintre locuitorii din Kjerek se îmbolnăviseră de variolă, o condamnare aproape sigură la moarte. Numai că a doua zi după ce un fermier avusese o viziune a Sanktei Anastasia plutind peste puțul orașului, cu o cunună de frunze de frasin în păr, locuitorii se treziseră fără niciun semn de boală, fără bube pe piele și fără febră.

Miracol după miracol create de Hringsa și spionii din Armata a Doua. Iscă-Valuri înghețaseră golful, dar stârniseră și furtuna care zdrobise barca de pescuit. Niște Furtunoși aduseseră înghețul timpuriu în Felsted, însă Soldații Soarelui făcuseră copacii să înflorească. Și deși agenții Hringsa nu creaseră variola, se asiguraseră că vor fi pe-aproape niște Corporalki Grisha care să vindece victimele. Cât despre viziunea Anastasiei, era uluitor cât de multe puteau face puțină lumină scenică și o perucă roșie.

Apoi fusese molima ciudată care izbucnise la nord de Djerholm. Nina nu știa de unde venise, dacă era un fenomen natural sau acțiunea vreunui agent Hringsa indisciplinat. Însă știa că apăruseră zvonuri cum că ar fi fost mâna Sfântului Fără Stele, în semn de răzbunare

pentru raidurile religioase și arestările făcute de oamenii lui Brum.

La început, Nina se îndoise că miracolele aveau vreun impact și se temuse că eforturile lor nu erau cu mult mai mult decât niște farse copilărești fără vreun rezultat. Însă faptul că Brum dedica tot mai multe resurse încercării de a smulge din rădăcini venerarea Sfinților îi dădea speranțe.

Acum, Brum se întoarse la ele cu pas apăsător, având o mască a furiei pe chip. Era greu să-l iei prea în serios când era ud până la piele și te așteptai să i se ștească vreun pește din cizme. Totuși, Nina își ținu capul plecat, ferindu-și privirea și păstrându-și chipul lipsit de expresie. Brum era periculos în momentul ăsta, ca o mină care stă să explodeze. Una era să fie detestat sau înfruntat, și alta să fie făcut de râs. Însă asta voia Nina, voia ca Fjerda să nu-i mai vadă pe Brum și pe *drüskelle* ca pe niște oameni de care trebuie să te temi, ci să-i vadă așa cum erau: niște huligani speriați, demni de dispreț, nu de admirație.

— Îmi duc familia înapoi la Curtea de Gheață, le șopti el soldaților. Obțineți nume. Toți artiștii, toată lumea care a fost în piață.

— Dar mulțimea...

Brum miji ochii.

— *Nume*. Asta pute a Hringsa. Dacă există Grisha pe străzile mele, în capitala mea, o să aflu.

Există Grisha în casa ta, își zise Nina veselă.

— Nu deveni încrezută, șopti Hanne.

— Prea târziu.

Urcară în trăsură încăpătoare. Regele și regina îi dăruiseră lui Brum unul dintre noile vehicule zgomotoase care n-aveau nevoie de cai, însă Ylva prefera o trăsură care nu

scurpa fum negru și nu risca să se strice pe urcușul abrupt către Curtea de Gheață.

— Jarl, zise Ylva, încercând să-l calmeze după ce se așezară pe banchetele de catifea. Ce rău s-a întâmplat? Cu cât reacționezi mai mult la chestiile astea teatrale, cu atât se vor simți mai încurajați.

Nina se aștepta să-l vadă pe Brum izbucnind, însă el rămase tăcut multă vreme, uitându-se pe fereastră la marea cenușie de jos.

Când vorbi, avea glasul măsurat și furia ținută în frâu.

— Ar fi trebuit să-mi păstrez cumpătul.

Se întinse și-i strânse mâna Ylvei.

Nina văzu ce efect avu micul gest asupra Hannei, privirea tulburată și vinovată care-i umbri ochii. Pentru Nina era ușor să-l urască pe Brum, să-l vadă doar ca pe un ticălos care trebuia distrus. Însă era tatăl Hannei, iar în astfel de momente, când era blând, când era rațional și binevoitor, părea mai puțin un monstru și mai mult un om care făcea tot ce putea pentru țara lui.

— Dar aici nu e vorba de câțiva oameni care fac scandal în piață, continuă el obosit. Dacă oamenii încep să-i vadă pe dușmanii noștri drept Sfinți...

— Sunt Sfinți fjerdani, interveni Hanne, aproape plină de speranță.

— Dar nu sunt Grisha.

Nina își mușcă limba. Poate că erau, poate că nu. Se spunea că Sënj Egmond, marele arhitect, se rugase la Djel să întărească zidurile Curții de Gheață în fața furtunii. Însă erau și alte povești, care susțineau că se rugase la Sfinți. Iar unii credeau că miracolele lui Egmond n-aveau nicio legătură cu intervenția divină, că fuseseră pur și

simplu rezultatul darurilor lui de Grisha, că fusese un Fabrikator talentat care putea manipula după voie metalul și piatra.

— Sfinții fjerdani erau oameni sacri, zise Brum. Ei erau cei pe care-i prefera Djel, nu... demonii ăștia. Dar nu-i doar atât. Ați recunoscut-o pe a treia Sfântă care a năvălit pe scenă? Aia era Zoya Nazyalensky. General în Armata a Doua. Femeia aia n-are nimic sfânt sau natural.

— O femeie care e general? întrebă Hanne cu nevino-văție.

— Dacă poți să-i spui femeie unei asemenea creaturi. Înseamnă tot ce e respingător și stricat. Grisha *sunt* Ravka. Fjerdanii care venerază Sfinții ăștia falși... Își dau credința unei puteri străine, o putere cu care suntem pe punctul să intrăm în război. Religia asta nouă e o amenințare mai mare decât ar fi orice victorie pe câmpul de bătălie. Dacă pierdem poporul, pierdem lupta înainte să înceapă măcar.

Dacă-mi fac treaba bine, își spuse Nina.

Trebuia să spere că oamenii de rând din Fjerda nu-i urau pe Grisha mai mult decât își iubeau fiii și fiicele, că majoritatea știau pe cineva care dispăruse — un prieten, un vecin, chiar o rudă. O femeie dispusă să-și lase în urmă toată viața și familia, de teamă că-i va fi descoperită puterea. Un băiat răpit de-acasă în toiul nopții, ca să înfrunte tortura și moartea în mâinile vânătorilor de vrăjitoare ai lui Brum. Poate că Nina ar fi putut, cu micile ei miracole, să le dea fjerdanilor ceva în jurul căruia să se unească, un motiv să pună sub semnul întrebării ura și teama care erau de atâta vreme armele lui Brum.

— Prezența Aparatului aici subminează obiectivul pentru care am trudit, vorbi Brum mai departe. Cum pot să

purific orașele și orașelele de influența străină, când chiar în inima guvernului se află un eretic? Parcă noi am fi cei mai mari ipocriți, iar el are spioni în fiecare firidă.

Ylva se înfioră.

— Are ceva cât se poate de neplăcut.

— Totul e de ochii lumii. Barba. Robele negre. Îi place să le înspăimânte pe doamne cu declarațiile lui sentențioase și cu furișatul, dar nu-i decât o pasăre care face hărmălaie. Și avem nevoie de el dacă vrem să-l punem pe Demidov pe tron. Susținerea preotului o să fie importantă pentru ravkani.

— Miroase a cimitir, zise Hanne.

— E doar tămâia, răspunse Brum, bățând cu degetele în pervaz. E greu de spus ce crede de fapt. Spune că regele ravkan e posedat de demoni și că Vadik Demidov a fost uns de Sfinții înșiși să domnească.

— Dar de unde vine Demidov? întrebă Nina. Sper foarte tare să ajungem să-l cunoaștem.

— Îl protejăm, în caz că vreun asasin ravkan are de gând să-și încerce norocul.

Mare păcat.

— Chiar e un Lantsov? insistă ea.

— Are mai multe drepturi la coroană decât bastardul ăla de Nikolai.

Trăsura se opri cu o smucitură și coborâră, însă înainte ca Nina să apuce măcar să pună piciorul pe aleea cu pietriș, un soldat veni în fugă spre Brum, cu o hârtie împăturită în mână. Nina zări pecetea regală — ceară argintie și lupul Grimjer încoronat.

Brum rupse sigiliul și citi biletul, iar când ridică privirea, Nina simți că i se strânge stomacul. În ciuda hainelor ude și a umilinței pe care o suferise în port, zâmbea.

— A venit momentul, spuse el.

Nina o văzu pe Ylva zâmbind cu tristețe.

— Atunci înseamnă că ne părăsești. Iar eu o să te aștept în fiecare noapte cu teamă în suflet.

— N-are de ce să-ți fie teamă, spuse Brum, îndesând mesajul în buzunarul hainei. Nu ne pot face față. În cele din urmă, a venit și momentul nostru.

Avea dreptate. Fjerdanii aveau tancuri. Aveau Grisha captivi dependenți de *parem*. Victoria era asigurată. Mai ales dacă Ravka era izolată și fără aliați. *Ar trebui să fiu acolo. Locul meu e în lupta aia.*

— Pleci departe? întrebă Nina.

— Deloc, răspunse Brum. Mila, pari foarte speriată! Așa puțină încredere ai în mine?

Nina se sili să zâmbească.

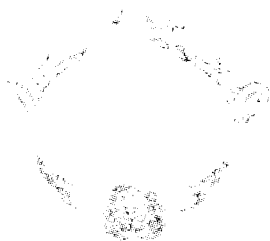
— Nu, domnule. Mă tem doar pentru siguranța ta, ca noi toți. Uite, lăsați-mă pe mine să vă iau hainele, ca să puteți intra cu toții la căldură. Ar trebui să vă bucurați de fiecare clipă în familie până să plece comandantul Brum.

— Ești o binecuvântare, Mila, spuse Ylva cu drag.

Nina luă hainele ei, a Hannei și a lui Brum, strecurând deja mâna în buzunarul unde acesta pusese biletul.

Venea războiul.

Trebuia să-i trimită un mesaj regelui ei.

3. Nikolai

Nikolai încercă să-și stăpânească fugarul agitat cu o bătaie pe greabăn. Grăjdarul sugerase că nu era potrivit pentru un rege să călărească un cal pe nume Poantă, dar Nikolai avea o slăbiciune pentru poneiul pag cu urechi pleoștite. Cu siguranță că nu era cel mai frumos cal din grajdurile regale, dar putea să alerge kilometri întregi fără să obosească și avea dispoziția stabilă a unui bolovan. De obicei. În momentul ăsta, însă, abia putea sta locului, copitele jucându-i în stânga și-n dreapta în timp ce Nikolai trăgea de frâie. Lui Poantă nu-i plăcea locul ăsta. Iar Nikolai nu-l putea acuza.

— Spune-mi că nu văd ce cred eu că văd, zise el, cu o vagă speranță în suflet.

— Ce crezi că vezi? îl întrebă Tamar.

— Distrugere în masă. Pieire sigură.

— Nu-i întru totul sigur, spuse Zoya.

Nikolai îi aruncă o privire. Zoya își legase părul negru cu o panglică bleumarin. Era ceva practic, însă avea efectul nefericit că-l făcea să-și dorească s-o dezlege.

— Detectez optimism la cel mai pesimist general al meu?

— Pieire *probabilă*, îl corectă Zoya, trăgând cu blândețe de frâiele iepei ei albe.

Toți caii erau agitați.

Peste Yaryenosh se lăsa amurgul, scăldând acoperișurile și străzile orașului într-o lumină trandafirie. Pe pășunile de dincolo de oraș, Nikolai zărea ponei cu părul de iarnă zburliț, lovind pământul rece cu copitele. Ar fi putut fi o scenă pitorească, un peisaj de vis pe care să-l vândă vreun pictor de doi bani unui negustor bogat, cu prea multă avere și prea puțin gust — dacă n-ar fi fost pământul mort, plin de cenușă care mânjea câmpul ca o pată de cerneală vărsată. Nenorocirea se întindea de la padocurile hergheliei din depărtare, până la marginea orașului de dedesubt.

— Trei kilometri? aprecie Nikolai, încercând să-și dea seama de amploarea pagubelor.

— Cel puțin, răspunse Tolya, uitându-se printr-un ocean pliabil. Poate vreo cinci.

— De două ori mai mult ca la incidentul de lângă Balakirev.

— E tot mai rău, spuse Tamar.

— Nu putem să ne dăm seama încă, protestă Tolya.

Ca și sora lui, purta o uniformă oliv și, în pofida frigului iernii, avea brațele arămii uriașe dezgolite, ca să i se vadă tatuajele cu soarele.

— Nu-i neapărat un tipar.

Tamar pufni.

— Asta-i Ravka. Întotdeauna e din ce în ce mai rău.

— E un tipar, zise Zoya, cercetând orizontul cu ochii ei albaștri. Dar este tiparul *lui*?

— Ar fi măcar posibil? întrebă Tolya. Îl ținem ferecat în celula soarelui de când... s-a întors.

Întors. Cuvântul avea o sonoritate degajată, aparte. Ca și cum Întunecatul fusese doar în vacanță pe Insula Rătăcitoare, ca să facă schițe după castele ruinate și să guste tocănițele locale. Nu că ar fi fost readus la viață printr-un ritual antic pus la cale de o Sfântă însetată de sânge cu o pasiune pentru albine.

— Încerc să nu-l subestimez pe ilustrul nostru prizonier, zise Nikolai. Iar legat de ceea ce este posibil...

În fine, cuvântul își pierduse înțelesul. Îi cunoscuse pe Sfinți, asistase la distrugerea lor, aproape murise și el și devenise gazda unui demon. Văzuse un om mort de mult readus la viață și era destul de sigur că în femeia de lângă el pândea spiritul unui dragon străvechi. Dacă *posibil* ar fi fost un râu, acesta își ieșise de mult din matcă și se revărsase.

— Uitați, spuse Tolya. Fum.

— Și călăreți, adăugă Tamar. Probabil necazuri.

La marginea orașului, unde lovise molima, Nikolai vedea un grup de bărbați călare, iar vântul purta până la el sunetul unor voci furioase.

— Sunt căruțe sulii, zise Zoya, rostind cuvintele apăsate și repezit.

Se auzi un foc de armă.

Se uitară scurt unii la alții și în clipa următoare coborau toți dealul, îndreptându-se către valea de dedesubt.

În umbra unui cedru uriaș stăteau două grupuri, la doar câțiva pași de locul unde năpasta sorbise toată viața din pământ. Se aflau la marginea unei tabere sulii, iar Nikolai văzu cum fuseseră așezate căruțele, nu numai pentru comoditate, ci și pentru apărare. Nu se zărea niciun copil; se pregătiseră pentru un eventual atac. Poate pentru că ei erau nevoiți să fie pregătiți tot timpul. Vechile legi care

interziceau proprietatea asupra terenurilor și călătoriile suli fuseseră abolite chiar dinainte de vremea tatălui său, însă prejudecățile erau mai greu de înlăturat. Și de fiecare dată era și mai rău când veneau vremuri grele. Gloata — pentru că nu puteai să-i spui altfel, puștile și ochii febrili spuneau totul — care-i înfruntau pe suli stătea mărturie.

— Înapoi! strigă Nikolai în timp ce se apropiau în galop.

Însă doar câțiva se întoarseră către el.

Tolya înaintă și își duse calul masiv de luptă între cele două grupuri.

— În numele regelui, lăsați jos armele! strigă el.

Arăta ca un Sfânt războinic adus la viață din paginile unei cărți.

— Foarte impresionant, spuse Nikolai.

— Se dă mare, replică Tamar.

— Nu fi meschină. Ar trebui să ai și niște avantaje când ești cât stejarul.

Și orășenii, și suli făcură un pas înapoi, cu gurile căscate la vederea unui bărbat shuhan uriaș îmbrăcat în uniformă și cu brațele tatuate, aflat în mijlocul lor. Nikolai îl recunoscuse pe Kyril Mirov, guvernatorul local. Făcuse bani buni din negoțul cu cod sărat și producția de vehicule de transport, care înlocuiau rapid trăsurile și carele. N-avea sânge nobil, dar avea o grămadă de ambiție. Voia să fie luat în serios ca lider, ceea ce însemna că simțea că are ceva de dovedit. Îngrijorat tot timpul.

Nikolai profită de ocazia pe care i-o oferise Tolya.

— Bună dimineața, spuse el vesel. Ne-am adunat cu toții pentru un mic dejun în zorii zilei?

Orășenii făcură cu toții o plecăciune adâncă. Suli, nu. Ei nu recunoșteau niciun rege.

— Înălțimea Voastră, spuse Mirov.

Era un bărbat subțire, cu fălcile parcă de ceară topită.

— Nu știam că sunteți prin zonă. Aș fi venit să vă întâmpin.

— Ce se petrece aici? Întrebă Nikolai calm, nelăsând să se audă nicio urmă de ton acuzator.

— Uitați ce-au făcut cu câmpurile noastre! strigă unul dintre oamenii lui Mirov. Ce-au făcut cu orașul! Zece case au dispărut ca fumul. Două familii au pierit, ca și Gavosh, țesătorul.

Au dispărut ca fumul. Primiseră informații similare și din alte părți ale Ravkăi: o molimă care lovise din senin, un val de umbră care înghițise orașe, ferme, porturi, tot ce atingea fiind nimicit fără niciun avertisment, ca o lumânare pe care-o stingi. În urma ei, molima lăsa câmpuri și păduri secate de orice urmă de viață. Auzise că i se spunea *Kilyklava* — vampir, după o ființă mitică.

— Ceea ce nu explică de ce aveți armele ridicate, spuse Nikolai blând. Aici s-a întâmplat ceva cumplit. Dar nu făcut de suli.

— Tabăra a rămas neatinsă, replică Mirov, iar lui Nikolai nu-i plăcu tonul măsurat al vocii lui.

Una era să liniștești un câine care sare să muște și alta să încerci să discuți logic cu un om care-și săpase o tranșee zdravănă și o și fortificase.

— Chestia... chestia asta, grozăvia asta a lovit la doar câteva zile după ce au ajuns ei pe pământul nostru.

— Pământul *vostru*, zise un suli din mijlocul grupului. Au existat suli în toate țările de pe partea asta a Mării Adevărate dinainte măcar să aibă un nume.

— Și ce-ați construit aici? Întrebă un măcelar cu șorțul murdar. Nimic. Astea sunt casele noastre, prăvăliile noastre, pășunile și vitele noastre.

— Sunt un popor blestemat, spuse Mirov, ca și cum ar fi prezentat doar fapte — ploaia de anul trecut sau prețul grâului. Toată lumea știe.

— Detest să fiu lăsat pe dinafară, zise Nikolai, dar eu nu știu de așa ceva, iar molima asta a lovit și în alte părți. Este un fenomen natural, pe care Materialkii mei îl cercetează și pentru care o să găsească o soluție.

Un amestec uluitor de minciuni și optimism, dar un pic de exagerare nu putea face rău nimănui.

— Au pătruns ilegal pe terenul contelui Nerenski.

Nikolai se înfășură în mantia autorității Lantsov.

— Sunt regele Ravkăi. Conteul Nerenski deține terenurile prin bunăvoința mea. Eu spun că oamenii ăștia sunt bine-veniți aici și se află sub protecția mea.

— Zice regele bastard, mormăi măcelarul.

Se lăasă tăcerea.

Zoya strânse pumnii, iar peste câmpuri bubui tunetul.

Însă Nikolai ridică mâna. Nu era un război pe care să-l câștige cu forța.

— Poți să mai spui o dată?

Măcelarul se înroșise în obraji și avea o înfățișare posomorâtă. Risca să fie doborât de un atac de inimă dacă nu-l omora înainte ignoranța.

— Am spus că ești un bastard și nu ești nimerit să stai pe calul ăla elegant.

— Ai auzit, Poantă? A zis că ești elegant.

Nikolai își îndreptă din nou atenția către măcelar.

— Zici că sunt bastard. De ce? Pentru că așa spun dușmanii noștri?

Prin mulțime trecu un murmur stânenit. Se auzi târșăit de picioare. Dar nu vorbi nimeni. *Bun.*

— Acum consideri că Fjerda e stăpânul tău?

Glasul îi răsună pe deasupra mulțimii orășenilor și peste sulii.

— O să înveți să vorbești limba lor? O să te pleci în fața regelui și reginei lor pursânge când o să vină cu tancurile peste granițele Ravkăi?

— Nu! strigă Mirov și scuipe pe jos. Niciodată!

Unul doborât.

— Fjerda v-a ațâțat cu minciuni despre părinții mei. Speră că o să întoarceți armele împotriva mea, a oamenilor voștri care stau chiar în clipa asta la granițe, gata să apere pământul ăsta. Speră că o să faceți în locul lor munca grea a războiului.

Sigur că Nikolai mințea aici. Dar regii făceau ce voiau; bastarzii făceau ce era nevoie.

— Nu sunt trădător, mârâi măcelarul.

— Dar clar pari să fii, replică Mirov.

Măcelarul își scoase pieptul în față.

— Am luptat pentru Regimentul 18, așa cum a luptat și fiul meu.

— Fac rămășag că ai pus pe fugă măcar câțiva fjerdani, zise Nikolai.

— Să fii sigur, răspunse măcelarul.

Dar bărbatul din spatele lui era mai puțin convins.

— Nu vreau să mai lupte și copiii mei în alt război. Scoateți în față vrăjitoarele.

Acum Zoya lăsa fulgerul să trosnească pe deasupra lor.

— Grisha vor fi în prima linie și eu o să încasez primul glonț dacă trebuie.

Oamenii lui Mirov făcură un pas în spate.

— Ar trebui să vă mulțumesc, zise Nikolai zâmbind. Când își pune în cap să fie eroină, Zoya poate fi destul de înspăimântătoare.

— Cred și eu, răspunse măcelarul.

— Aici au murit oameni, zise Mirov, încercând să-și recâștige ceva din autoritate. Cineva trebuie să dea socoteală pentru...

— Cine dă socoteală pentru secetă? întrebă Zoya, iar glasul ei străpunse aerul ca o lamă bine ascuțită. Pentru cutremure? Pentru uragane? Asta suntem noi? Ființe care plâng la primul semn de necaz? Sau suntem ravkani — practici, moderni, scăpați de sclavia superstiției?

Unii dintre orășeni păreau plini de resentimente, dar alții arătau ca și cum ar fi fost dojeniți. În altă viață, Zoya ar fi fost o guvernatoare excepțională — cu spatele drept, chipul ursuz și perfect capabilă să-i determine pe toți bărbații aflați de față să facă pe ei. Însă una dintre femeile suli o privea cu o expresie gânditoare, iar generalul lui, de care puteai fi sigur de obicei că va răspunde oricărei priviri insolente cu o căutătură suficient de puternică încât să pârljească pădurile, fie nu-și dădea seama, fie o ignora cu bună știință.

— *Khaj pa ve*, zise femeia. *Khaj pa ve*.

Deși era curios, Nikolai avea alte treburi mai urgente.

— Știu că asta n-o să vă aline suferința, dar trebuie să discutăm ce ajutor vă poate oferi coroana în schimbul pământurilor și caselor pe care le-ați pierdut. O să...

— Vorbesc eu cu guvernatorul, zise Zoya repezit.

Nikolai avusese de gând să stea el de vorbă cu Mirov, pentru că importanța pe care o acorda acesta statutului l-ar fi sensibilizat la atenția acordată de rege. Însă Zoya își îndemna deja calul în direcția lui.

— Să fii fermecătoare, o avertiză în șoaptă.

Zoya îi aruncă un zâmbet cald și îi făcu cu ochiul.

— Așa o să fac.

— Foarte convingător.

Zâmbetul pieri într-o clipă.

— A trebuit să te urmăresc ani în șir făcând frumos prin toată Ravka. Am prins și eu câteva trucuri.

— Eu nu fac frumos.

— Din când în când, faci frumos.

— Da, zise Nikolai, dându-se bătut. Dar e adorabil.

Se uită la Zoya cum cobora de pe cal și-l ducea pe Mirov de-acolo. Bărbatul părea să fi rămas cu gura căscată, unul dintre efectele secundare obișnuite ale frumuseții și aerului criminal al Zoyei. Poate că pentru Mirov existau până la urmă și lucruri mai îmbătătoare decât statutul.

Însă Zoya nu încerca să profite de Mirov. Fugea. Nu voia s-o lase pe femeia suli s-o înfrunte, ceea ce nu-i stătea în fire generalului său. Sau cel puțin nu-i stătuse în fire înainte. De când îl pierduse pe Juris, de la lupta lor de pe Falie, Zoya se schimbase. Avea senzația că o vedea de la distanță, ca și cum s-ar fi îndepărtat cu un pas de toți și toate. Totuși era la fel de atentă ca de obicei, cu armura stând bine la locul ei, o femeie care se mișca prin lume cu precizie și grație și avea prea puțin timp pentru milă.

Nikolai își îndreptă atenția către suli.

— Pentru siguranța voastră, ar fi mai bine dacă ați pleca diseară.

Conducătorul lor se zbârli.

— Orice a fost grozăvia asta, n-avem nimic de-a face cu ea.

— Știu, însă când se lasă noaptea, s-ar putea să nu mai câștige rațiunea.

— Așa arată protecția oferită de regele Ravkăi? Porunca s-o ștergem în întineric?

— Nu e o poruncă, e o sugestie. Pot trimite oameni înarmați să vă apere tabăra, dar nu cred că v-ar plăcea prezența lor.

— Ai dreptate.

Nikolai nu voia să-i lase fără niciun loc unde să se poată adăposti.

— Dacă vreți, pot să-i trimit vorbă contesei Gretsina să vă lase pe pământurile ei.

— Ar primi suli pe pământurile ei?

— O să primească sau n-o să capete niciuna dintre treierătorile noi pe care le împărțim pentru ferme.

— Un rege care pedepsește și cu gloanțe, și cu șantaj.

— Un rege care domnește asupra unor oameni, nu a unor Sfinți. Uneori nu-s suficiente rugăciunile.

Bărbatul izbucni în râs.

— Aici putem fi de acord.

— Spune-mi, i se adresă Nikolai femeii aflate lângă căpetenia suli, încercând să vorbească pe un ton normal. I-ai zis ceva generalului Nazyalensky.

— *Nazyalensky*, rosti femeia râzând.

Nikolai ridică din sprâncene.

— Da. Ce i-ai spus?

— *Yej menina enu jebra zheji, yepa Korol Rezni.*

Bărbatul suli râse din nou.

— A zis că a vorbit pentru general și nu pentru tine, rege al...

— Am înțeles foarte bine partea asta, răspunse Nikolai.

Korol Rezni, Regele Cicatricilor. I se spusese în multe feluri, iar asta sigur nu era cel mai rău lucru care-i ajunsese la urechi, dar la auzul cuvintelor demonul din el se trezise. *Ușurel, noi doi am ajuns la o înțelegere.* Deși demonul nu era foarte înclinat spre logică.

În următoarea oră, Nikolai și Tamar stătură de vorbă cu suli care erau dispuși să le descrie molima, apoi se reîntâlniră cu Tolya și Zoya.

— Ei bine? îi întrebă el în timp ce se întorceau călare în vârful dealului.

— La fel cum s-a întâmplat lângă Balakirev, răspunse Tolya. Un val de umbră care trece peste câmpuri, ca și cum s-ar lăsa prea repede noaptea. Tot ce atinge umbra e lovit de năpastă — vite, case, chiar și oamenii pier în fum și nu lasă în urmă decât pământ sterp.

— Au venit niște pelerini ieri, zise Zoya. Discipoli ai Celui Fără Stele. Susțin că asta-i pedeapsă pentru domnia unui rege lipsit de credință.

— Foarte nedrept. Am o grămadă de credință, protestă Nikolai.

Tolya ridică din sprânceană.

— În ce?

— Tehnologia bună și un whisky și mai bun. Mirov și prietenii lui au mâncat din aceeași oală cu pelerinii și le-au acordat o audiere corectă pentru trădarea lor?

— Nu, răspunse Zoya cu satisfacție. Destul de mulți își aduc aminte de război și cum a distrus Întunecatul Novokribirskul. I-au gonit din oraș pe fanaticii ăia înveșmântați în negru.

— Tare le mai plac gloatele ăstora din Yaryenosh. Ce ți-a zis femeia aia?

— Habar n-am, spuse Zoya. Nu știu suli.

Tamar îi aruncă o privire.

— *Părei s-o fi înțeles.* Părea că abia aștepti să scapi de ea. Deci Nikolai nu fusese singurul care observase.

— Nu fi caraghioasă, ripostă Zoya. Aveam treabă.

Tolya clătină din cap în direcția lui Nikolai.

— Suli nu te prea iubesc, nu?

— Nu sunt sigur că au vreun motiv să mă iubească, răspunse Nikolai. N-ar trebui să trăiască plini de teamă

între granițele noastre. Nu mi-am dat destul silința să le ofer siguranță.

Încă ceva de adăugat pe lista eșecurilor lui. De când se urcase pe tron, se confruntase cu prea mulți inamici pe câmpul de luptă — Întunecatul, fjerdanii, shuhanii, *jurda parem* și nenorocitul de demon care sălășluia în el.

— Toți trăim cu temeri, zise Zoya, îmboldindu-și calul la galop.

— Probabil că poți să schimbi subiectul și așa, comentă Tolya.

O urmară și, când ajunseră în vârful dealului, Tamar privi în spate la prăpădul pe care îl lăsase molima pe câmpuri.

— Cei Fără Stele au dreptate într-o privință. Există o legătură cu Întunecatul.

— Mă tem că așa e, răspunse Nikolai. Am văzut cu toții nisipurile Faliei. Moarte și cenușii. Exact ca zonele atinse de molima asta. Credeam că atunci când s-a prăbușit Falia Umbrei și s-a risipit întunericul, pământul pe care-l ocupase avea să se tămăduiască singur.

— Dar acolo n-a crescut niciodată nimic, spuse Tolya. E pământ blestemat.

De data asta, Nikolai nu mai putea spune că era vorba de o simplă superstiție. În Valea Tula se aflase unul dintre cele mai sfinte pământuri din Ravka, unde se zicea că și-ar fi plantat Sankt Feliks livada — sau ramurile cu spini, în funcție de povestea pe care o credeai. Era și locul unde avusese loc prima *obisbaya*, un ritual care ar fi trebuit să despartă fiara de om. Însă Întunecatul întinase toate astea. Încercarea lui de a-și crea propriile amplificatoare și folosirea *merzost* în acest scop îi prefăcuseră puterea în parodie, transformând-o într-un tărâm

întunecat, plin de monștri. Nikolai se întreba uneori dacă aveau să scape vreodată de această moștenire.

Nu și dacă nu-ți faci partea. Era momentul să accepte adevărul despre ce însemna cu adevărat năpasta asta.

— Nu există altă explicație, spuse el. Falia se întinde. Și se întâmplă din cauza noastră.

— N-ai de unde să știi..., începu Tamar.

— Ba da, ripostă Zoya, cu răceală în glas.

Nikolai își aducea aminte de cutremurele care se simțiseră prin toată Ravka și dincolo de ea când se rupseseră hotarele Faliei. Elizaveta fusese învinsă. Trei Sfinți, Grisha cu puteri infinite, avuseseră parte de morți violente. Încercarea lui Nikolai de a supraviețui ritualului *obisbaya* și de a scăpa de demon eșuase. În el viețuise puterea Întunecatului, care revenise pe pământ. Desigur că era sortit să existe și consecințe.

— O să luăm mostre de sol, spuse el. Dar știm ce se petrece aici.

— Bine. Tu ești de vină, zise Tamar. Cum o oprim?

— Îl omorâm pe Întunecat, răspunse Zoya.

Tolya își dădu ochii peste cap.

— Țsta-i răspunsul tău la orice.

Zoya ridică din umeri.

— De unde știm dacă nu încercăm?

— Și ce zici de demonul înlănțuit în regele nostru? Întrebă Tamar.

Zoya se uită urât la ea.

— Detalii.

— Putem încerca din nou *obisbaya*, propuse Tolya. Am găsit un text nou care...

— Aproape că l-a omorât data trecută, spuse Zoya răstit.

— Detalii, răspunse Nikolai. Trebuie să ne gândim și la asta.

— După nuntă, zise Zoya.

— Da, spuse Nikolai, încercând să găsească vreun pic de entuziasm. După nuntă.

Cu privirea îndreptată către orizont, Zoya continuă:

— Te rog, spune-mi că ai făcut progrese cu prințesa Ehri.

— Mi-e mai ușor să mă gândesc să-mi străpung iar inima cu un spin decât să curtez o prințesă.

— Cu siguranță necesită mai multă finețe, răspunse Zoya. Ceea ce ai din belșug.

— Nu pare chiar un compliment.

— Nici nu e. Ai mai mult farmec decât bun-simț. Înșă deși din cauza asta ești enervant, ar trebui să-ți fie de folos în probleme delicate de diplomatie.

— Sincer, abia dacă am avut ocazia să vorbesc cu ea.

Avusese de gând s-o invite la ospățul de ziua sfântului său, dar nu știa cum se făcuse că nu mai ajunsese. Nikolai știa că trebuie să stea de vorbă cu ea. *Era necesar* dacă voia să aibă vreo speranță să-și vadă împlinite planurile. Dar evitase să-și petreacă timpul cu prințesa în noaptea aceea dezastruoasă când murise Isaak, iar femeia despre care toată lumea credea că ar fi Ehri se dovedise a fi o asasină. De atunci, adevărata prințesă Ehri fusese sechestrată în niște apartamente luxoase care semănau foarte tare cu o închisoare. Gărzile ei Tavgharad erau ținute în partea cea mai primitoare a temnițelor de sub vechile grajduri, iar asasina — fata care înfipsea un cuțit în inima lui Isaak, crezând că ucide un rege — era și ea închisă, cât i se vindeau rănile. Iar celălalt prizonier al lui Nikolai? Ei bine, avea o celulă proprie cu totul specială.

— Ehri poate fi îmbunată, continuă Nikolai. Dar e îndărătnică.

— O trăsătură minunată pentru o regină, comentă Zoya.

— Așa zici tu?

Nikolai se uită la chipul Zoyei. Nu se putea abține. Privirea pe care i-o aruncase ea fusese așa de rapidă, că poate doar i se năzărise, o fulgerare albastră, ca seninul cerului întrezărit printre copaci. Și înțelesul privirii? Ceva. Nimic. Avusese mai mult noroc când încercase să-și ghicească în nori viitorul.

Zoya își trecu frâiele într-o singură mână, ca să-și aranjeze mănușile.

— În mai puțin de o lună sosește regina Makhi, așteptându-se la o mare sărbătoare. Fără cooperarea potențialei mirese, o să te trezești în mijlocul unui incident internațional.

— Oricum s-ar putea să se întâmple așa, zise Tamar.

— Da, dar dacă nunta nu are loc, Nikolai n-o să mai trebuiască să-și facă griji în legătură cu fjerdanii, shuhanii sau Falia.

— De ce?

— Pentru că Genya o să pună să fii ucis. Ai idee cât s-a străduit să planifice acest eveniment măreț?

Nikolai oftă.

— O să aibă loc. Am pus deja să-mi facă un costum nou.

— Un costum, spuse Zoya, aruncându-și privirea în sus. O să fii foarte bine îmbrăcat la înmormântarea ta. Vorbește cu Ehri. *Farmec-o*.

Avea dreptate, ceea ce-l sâcăia mai mult ca orice. Fu recunoscător când văzu un călăreț care se apropia de ei venind dinspre tabără, deși expresia sumbră a

mesagerului îi făcu inima să-i bubuie în piept. Nimeni nu călărește așa de repede când are vești bune.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nikolai când călărețul se opri lângă ei.

— A venit o înștiințare de la Os Alta, Majestatea Ta, zise mesagerul cu sufletul la gură. Am primit un mesaj de la Termită, adăugă el și-i întinse lui Nikolai o scrisoare pecetluită.

O văzu pe Zoya aplecându-se în față în șa și-și dădu seama că ar fi vrut să-i smulgă mesajul din mâini. Termită era numele de cod al Ninei Zenik.

Nikolai cercetă scrisoarea cu privirea. Sperase să aibă mai mult timp. Însă măcar Nina le dăduse o șansă.

— Trebuie să ne întoarcem în tabără. Ia-o înainte și pune-i să pregătească două dintre răvașele noastre, îi spuse Nikolai mesagerului, care se făcu nevăzut într-un nor de praf.

— E momentul, nu? întrebă Zoya.

— Fjerda s-a pus în mișcare. Tamar, trebuie să le trimiți vorbă lui David și Fabrikatorilor noștri, iar eu o să trimit o înștiințare și pentru legăturile noastre din vest.

— Rachetele nu pot fi folosite încă, zise Tamar.

— Nu, răspunse Nikolai. Dar fjerdani n-o să stea să aștepte.

Se întoarse către Zoya.

— Hiram Schenck e în Os Kervo. Știi ce ai de făcut. N-avem decât o singură ocazie să facem lucrurile cum trebuie.

— Suntem gata? întrebă Tolya.

— Nu prea, răspunse Tamar. Dar tot o să-l vadă ei pe dracu'.

Demonul din Nikolai se deșteptă la acest gând. Războiul era ca focul — brusc, înfometat și cel mai ușor de oprit înainte să se înstăpânească. Avea să facă tot ce-i stătea în puteri să strunească flăcările. Se temea pentru țara lui și pentru el. Ar fi fost prost să nu se teamă. Dar o parte din el, poate piratul, poate demonul, poate prințul care-și făcuse drum cu ghearele către tron, abia aștepta o bătălie.

— Gândiți-vă că e ca și cum am da o petrecere, spuse el, plesnind din frâie. Când apar oaspeții, aflați cine ne sunt prietenii adevărați.

4. Nina

Nina se trezi cu Hanne lângă pat, scuturându-i brațul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și își dădu seama că așternuturile erau îmbibate de sudoare. Oare vorbise în somn? Visase gheață și pe lupul lui Matthias. Trassel îi mânca din mână, dar când se uitase mai bine, văzuse că avea botul alb plin de sânge și că se înfrupta dintr-un cadavru.

— E cineva aici, spuse Hanne. Cineva de la mănăstire.

Nina se ridică în șezut, iar aerul nopții îi evaporă transpirația de pe corp. Se trezise pe loc, iar acum bubuitul inimii nu mai avea nicio legătură cu un vis nedeslușit. Hanne fusese elevă la mănăstirea din Gäfvalle, unde, împreună cu Nina, demascase planul cumplit al lui Brum în care erau amestecate Fecioarele Primăverii și un fort militar din apropiere. Îi puseseră capăt și salvaseră câte Grisha putuseră, iar Nina o trimisese la moarte fără regrete pe Măicuța Fântânii.

— Cine e? întrebă ea în șoaptă, înfășurându-se într-o robă de lână închisă pe gât și încingând-o strâns în talie.

Își puse papucii în picioare. Măcar podelele de pe Insula Albă erau încălzite.

— Nu știu. Mama a trimis după amândouă.

— Sfinte Djel, pune o robă pe tine. Nu ți-e frig?

Hanne n-avea pe ea decât o cămașă de noapte din bumbac, iar lumina lămpii cu petrol pe care-o ținea în mână strălucea peste țepii scurți roșcați de pe capul ei ras.

— Sunt prea speriată ca să-mi fie frig, răspunse Hanne și trecură amândouă în grabă prin garderoba care lega camera mai mică a Ninei de dormitorul Hannei.

Fortul de la Gäfvalle fusese distrus în urma unei explozii declanșate de echipa Ninei, iar în haosul care urmasă Hanne și Nina reușiseră să nege orice implicare în toată povestea. Jarl Brum habar n-avea cine era în realitate Nina sau că ea era responsabilă pentru distrugerea laboratorului său și a întregului program de tortură. O primise pe Mila Jandersdat în casa lui, crezând, destul de corect, că avusese un rol în salvarea vieții fiicei lui. Bineînțeles, nu știa că, dacă ar fi fost după ea, Nina l-ar fi distrus definitiv.

La vremea aceea, Hanne și Nina crezuseră că au scăpat basma curată. Poate că nu era așa. Când se mai liniștiseră lucrurile, poate cineva de la mănăstire pusese cap la cap vreo parte a vicleșugului lor. Poate că Fecioarele Primăverii găsiseră uniforma de *drüskelle* pe care o furase Hanne. Poate că le văzuse cineva cum îl dădeau jos din căruță pe Jarl Brum, care era inconștient.

— Uite aici, spuse Nina, ținându-i roba Hannei, ca s-o poată trage pe ea.

După stilul fjerdan, era din lână cenușie, dar căptușită cu blană deasă, de parcă orice sugera luxul sau confortul trebuia ascuns.

— Ce ne facem? întrebă Hanne tremurând.

Nina o întoarse și-i legă centura.

— Îi lăsăm să vorbească.

— Nu trebuie să faci pe doamna de onoare cu mine, zise Hanne. Nu și când suntem doar noi două.

— Nu mă deranjează.

În lumina asta, ochii Hannei păreau aramă topită. Nina se sili să se concentreze ca să lege cordonul într-o fundă frumoasă.

— Prezintă-mi imaginea nevinovăției și a virtuții, aflăm ce știu, negăm totul. Dacă e cazul, eu am fost spionul fără scrupule care te-a prins în plasă.

— Trebuie să încetezi să mai citești romane.

— Sau tu trebuie să citești mai multe. Ai mâinile ca gheața.

— Sunt înghețată toată.

— Asta-i frica.

Nina prinse între palme mâinile Hannei și le frecă să le încălzească.

— Folosește-ți puterea ca să-ți încetinești puțin pulsul și să-ți calmezi respirația.

— Hanne? se auzi Ylva strigând de pe coridor.

— Vin acum, mamă! Mă îmbrac!

Coborî vocea.

— Nina, eu am ales. Nu te las să fii țap ispășitor pentru mine.

— Iar eu nu te las să pățești ceva pentru că ai fost prinsă în stratagema mea.

— De ce trebuie să fii așa de încăpățânată?

Pentru că Nina putea să fie nesăbuită și să facă prostii și uneori asta însemna că aveau de pățimit oameni nevinovați. Hanne avusese de pățimit suficient până acum.

— Hai să nu fim așa de sumbre, spuse Nina, evitând să răspundă la întrebare. Poate că Fecioarele Primăverii au venit să ne aducă vreun cadou frumos.

— Sigur, ripostă Hanne. Eu de ce nu m-am gândit la asta? Sper să fie un ponei.

Drumul prin coridorul îngust parcă era drumul spre eşafod. Nina își aranjă cu grijă o agrafă în păr. În Fjerda, femeile nemăritate nu apăreau în public fără să aibă părul strâns în cozi împletite. Tot protocolul îi dăduse Ninei dureri de cap. Însă rolul ei ca Mila Jandersdat o obligase să fie prezentă în mijlocul Curtii de Gheață, baza perfectă de unde să-și însceneze miracolele.

Hanne păruse mai puțin sigură după isprava din piață.

— Chiar merită? o întrebase Hanne în seara aceea, când se aflau în intimitatea camerelor lor. O să existe consecințe pentru orășenii ăia. Tata n-o să suporte o astfel de erezie. O să ia măsuri și mai dure, iar prețul îl vor plăti oameni nevinovați.

— Oamenii nevinovați plătesc deja prețul, îi reamintise Nina. Numai că nu sunt fjerdani.

— Ai grijă, Nina, ripostase Hanne, în timp ce se băga în pat. Nu deveni ce susține tata că ești.

Nina știa că are dreptate. Și Zoya o muștrase pentru nechibzuință. Problema era că știa că funcționează. Da, erau o mulțime de fanatici ca Brum, care aveau să-i urască întotdeauna pe Grisha — și mulți alții dispuși să-i urmeze. Dar și cultul Sfintei Soarelui își găsisese adepți cu ani în urmă, când se ridicase Alina Starkov să distrugă Falia Întunericului și ajunsese să devină martir. Era un miracol pe care Brum nu-l putea nega. Apoi în toată Ravka fuseseră înregistrate miracole în ultimul an — statui care plângeau sau poduri ridicate din oase. De ambele părți ale graniței circulau zvonuri despre începutul unei epoci a Sfinților. Mișcarea se consolida de multă vreme, iar Nina nu trebuia decât să-i dea câte un ghionț.

În plus, dacă ea nu s-ar fi aflat la Curtea de Gheață, Ravka n-ar fi știut despre invazia pe care-o planificau fjerdanii.

Dar cu ce preț?

Bănuia că era pe cale să afle.

Încăperea centrală din locuința lor de pe Insula Albă era ceva măreț — pereți avântați din marmură albă, un tavan boltit și o vatră de foc mare făcută să arate ca și cum ar fi fost încadrată de crengile răsucite ale frasinului sfânt al lui Djel. Toate, mărturie a statutului comandantului Jarl Brum — pe care acesta trebuise să lupte ca să-l recapete după breșa făcută la Curtea de Gheață și după ce fusese umilit la docuri de o anumită Grisha.

Acum, Brum era îmbrăcat în uniformă și ținea pe braț haina de călătorie. Se pregătea să plece pe front și avea pe chip o expresie indescifrabilă. Mama Hannei părea ușor îngrijorată, dar așa era aproape tot timpul. În vatră trosnea focul.

O femeie de vârstă mijlocie, cu părul castaniu-închis strâns în cozi complicate, stătea drept pe unul dintre fotoliile de catifea de lângă foc, cu o ceașcă de ceai în echilibru pe genunchi. Dar nu era Fecioară a Fântânii. Purta un șorț bleumarin și capa rezervată Măicuței Fântânii, sora cu cel mai înalt rang de la mănăstire. Ninei nu-i era familiară fața, iar o privire scurtă îi confirmă că nici Hanne n-o cunoștea. Hanne stătuse ani în șir la mănăstire, însă era clar că femeia asta nu fusese instruită ca novice acolo. Și atunci, cine era și ce căuta la Curtea de Gheață?

Nina și Hanne făcură plecăciuni adânci, iar Brum arătă spre femeie.

— Enke Bergstrin a preluat conducerea mănăstirii de la Gäfvalle după dispariția nefericită a Măicuței Fântânii de dinaintea ei.

— N-a mai fost găsită? întrebă Nina, cu tonul nevinovat al primului gângurit de bebeluș.

Era o strategie bună să-l aducă pe Brum în defensivă dacă punea întrebări în legătură cu ce se petrecuse la mănăstire. În plus, îi făcea plăcere să-l vadă zvârcolindu-se.

Brum își mută greutatea de pe un picior pe altul, aruncându-i o privire scurtă soției sale.

— Se zice că s-ar putea să se fi aflat în fort când s-au produs exploziile. Mănăstirea se ocupă de spălatul rufelor pentru soldați.

De fapt, această răspundere fusese o simplă acoperire pentru adevărata lor activitate: să aibă grijă, la ordinul lui Brum, de Grisha însărcinate dependente de *jurda parem*.

— Dar de ce să se ducă până acolo chiar Măicuța Fântânii? insistă Nina. De ce să nu trimită o novice sau pe una dintre Fecioarele Fântânii?

Brum își curăță o scamă de pe haină.

— O întrebare logică. Poate că avea alte treburi acolo sau se dusesse doar să le supravegheze pe surori.

Sau poate a fost târâtă pe lumea cealaltă de niște lachei nevii. Cine știe?

— Ce fată iscoditoare ești tu! spuse noua Măicuță a Fântânii.

Avea ochii cenușiu-albăstrui, sprâncene severe și gura fermă. Oare toate Măicuțele Fântânii ieșeau din uter încruntate? Sau începeau să pară iritate imediat ce preluau funcția?

— Iertați-mă, spuse Nina, cu încă o plecăciune rezervată. Nu am fost educată la mănăstire și mă tem că manierele mele o trădează.

— Nu greșești cu nimic, Mila, spuse Ylva. Toți suntem curioși.

— Dincolo de ce s-a întâmplat cu Măicuța Fântânii, insistă Brum, Enke Bergstrin i-a preluat funcția și încearcă să pună în ordine mănăstirea după tragediile de la Gäfvalle.

— Dar despre ce e vorba, tată? întrebă Hanne.

— Nu știu, răspunse Brum cu glas tăios. Măicuța Fântânii a refuzat să ne spună până nu veniți și voi.

Măicuța Fântânii lăsa din mână ceașca de ceai.

— În urma distrugerii fortului și apariției unor elemente nereligioase în Gäfvalle, mănăstirea a fost nevoită să adopte o atitudine mai severă față de elevele noastre și să le acorde mai puțină intimitate.

Elemente nereligioase. Nina savura cuvintele. Gäfvalle fusese primul pas, primul miracol pe care-l pusese la cale, când Leoni și Adrik salvaseră satul de otrava eliberată de la fabrică. Fusese ceva iresponsabil, de-a dreptul imprudent — și funcționase de minune.

Învățase să folosească inducerea în eroare de la Kaz Brekker însuși, și nu exista alt profesor mai bun. Doi Grisha — un Fabrikator și un Etherealki — îi salvaseră pe săteni. Miracol? Nu, doar niște oameni buni, instruiți să-și folosească darurile și dispuși să se expună persecuției sau chiar mai rău de-atât ca să salveze un oraș. Doi oameni care acum erau venerați ca Sfinți în cotloanele întunecate și în bucătăriile luminate de lumânări din Gäfvalle. Sankt Adrik cel Ciung și Sankta Leoni a Apelor.

— Și ce legătură are asta cu fata noastră? întrebă Brum.

— Pe parcursul percheziției mânăstirii am dat peste tot felul de obiecte de contrabandă, inclusiv icoane pictate și cărți de rugăciune păgâne.

— Sigur sunt doar foarte tinere, spuse Ylva. Și eu m-am revoltat când aveam vârsta lor. Așa am ajuns să mă mărit cu un *drüskelle*.

Nina simți un fior când văzu schimbul de priviri calde dintre Brum și soția lui. Ylva era hedjut, care era considerat unul dintre neamurile sfinte din nord, de pe coasta pierdută de lângă Kenst Hjerte, Inima Sfărâmată. Oare fusese ca Hanne în tinerețe — mânată de un spirit încăpățânat? Îndrăgostită de pământ și cerul liber? Oare Jarl Brum, militarul din capitală, i se păruse misterios și straniu? Nina bănuise că Brum fusese dintotdeauna un monstru, dar poate că doar devenise monstru.

— Nu putem gândi așa, spuse Brum. Influențele astea trebuie smulse din rădăcini înainte să capete putere, pentru că altfel Fjerda o să se abată de la calea cea dreaptă.

Măicuța Fântânii încuviință.

— Sunt întru totul de acord, comandante Brum. De-aceea mă și aflu aici.

Ylva se aplecă pe scaun, cu o expresie șocată pe chip.

— Vreți să spuneți că aceste obiecte au fost găsite în camera Hannei?

— Am găsit haine bărbătești de călărie dosite în spatele plăcilor de ardezie din capelă. Și mătănii și o icoană a Sanktei Vasilka.

Sankta Vasilka. Sfânta ocrotitoare a femeilor nemăritate. Era o Sfântă ravkană, despre care se spunea că ar fi devenit prima pasăre de foc.

— N-are cum, zise Brum, pășind în fața Hannei, ca pentru a o apăra. A avut și Hanne momentele ei de

indisciplină. Dar nu s-ar deda niciodată la venerarea monștruoșității.

— Niciodată, șopti Hanne cu înflăcărare și nimeni nu se putea îndoi de expresia sinceră de pe chipul ei.

Nina se strădui să nu zâmbească. Hanne n-ar fi venerat niciodată un Grisha, pentru că și ea era Grisha, o Vindecătoare nevoită să-și ascundă puterile, dar care tot găsea căi să le folosească și să ajute oameni cu ele.

Măicuța Fântânii strânse din buze.

— Atunci poate credeți că am venit până aici ca să vă spun povești fanteziste.

În cameră se lăsa tăcerea; nu se mai auzea decât trosnetul focului. Nina simțea spaima pe care o emana Ylva și furia care venea dinspre Brum — dar și nesiguranța amândurora. Știa că Hanne fusese neascultătoare în trecut. Dar cât de departe mersese? Nina nu era nici ea sigură.

Hanne trase adânc aer în piept.

— Hainele de călărie erau ale mele.

Fir-ar să fie, Hanne. Ce-i zisese ea? Să nege totul.

— Ah, Hanne, strigă Ylva, apăsându-și degetele pe tâmpile.

Brum se înroși la față.

Dar Hanne făcu un pas în față, cu fruntea sus, iar pe chip i se citeau mândria și voința neclintită moștenite de la tatăl ei.

— Nu mi-e rușine.

Tonul vocii era cristalin și sigur. O privi pe Nina în ochi, apoi își îndepărtă iar privirea.

— Pe-atunci, nu știam cine sunt sau ce vreau. Acum știu unde îmi doresc să mă aflu. Aici, cu voi.

Ylva se ridică și o prinse pe Hanne de mână.

— Și icoanele? Mătăniile?

— Nu știu nimic despre ele, răspunse Hanne fără nicio ezitare.

— Au fost găsite împreună cu hainele de călărie ale Hannei? Întrebă Nina, asumându-și un risc.

— Nu, recunosc Măicuța Fântânii. Nu erau tot acolo.

Ylva o trase pe Hanne mai aproape.

— Sunt mândră de sinceritatea ta.

— Măicuța a Fântânii, spuse Brum, cu glas înghețat, poate că Djel te ascultă, dar te ascultă și *drüskelle*. Să te gândești mai bine data viitoare când vii în casa mea ca să-mi acuzi fiica.

Măicuța Fântânii se ridică. Părea invincibilă, nici pe departe atinsă de cuvintele lui Brum.

— Slujesc bunăstarea spirituală a acestei țări, spuse ea. Aparatul, un preot păgân, se află sub acest acoperiș. Am auzit povești despre venerarea păgână chiar în acest oraș. Nu mă voi lăsa abătută de la misiunea mea. Totuși, adăugă ea netezindu-și fusta de lână, mă bucur că Hanne și-a găsit în cele din urmă calea. O s-o spovedesc înaintea să plec.

Hanne făcu o plecăciune, cu capul plecat, ca o întruchipare a obedienței.

— Da, Măicuța a Fântânii.

— Și o s-o spovedesc și pe Mila Jandersdat.

Nina nu-și putu ascunde surprinderea.

— Dar eu n-am fost decât oaspete la mănăstire. N-am fost niciodată novice.

— Și n-ai și tu un suflet, Mila Jandersdat?

Mai mult suflet ca tine, uscătură smochinită, cu fața ciupită. Nina nu putea protesta mai mult de-atât, cel puțin nu în fața familiei Brum. În plus, era aproape amețită

de ușurare. Nu aflaseră. Și deși ideea că Hanne era acuzată de venerare eretică nu era de ici, de colo, asta nu însemna nimic în comparație cu ce-ar fi putut spune Măicuța Fântânii. Așa că dacă madam Uscătură voia s-o facă să inventeze câteva păcate zdravene, ea era fericită s-o distreze vreun sfert de oră.

— Mă duc eu prima, îi spuse Hannei și porni veselă în urma Măicuței Fântânii spre salonașul de primire care i se pusese la dispoziție pe post de confesional.

Era îngust, cu spațiu cât să încapă un birou și o canapea mică. Măicuța Fântânii se așeză la birou și aprinse o lampă cu ulei.

— Apa aude și înțelege, șopti ea.

— Gheața nu iartă, rosti Nina replica tradițională.

— Închide ușa.

Nina se conformă și zâmbi cald, arătând că era dornică să-i facă pe plac.

Măicuța Fântânii se întoarse, privind-o cu ochi de culoarea ardeziei.

— Bună, Nina.

5. Zoya

Într-un turn înalt al primăriei din Os Kervo, Zoya se plimba în sus și-n jos pe pardoseala din dale de piatră. Hiram Schenck întârzia, iar ea n-avea nicio îndoială că era o insultă deliberată. Din momentul în care guvernul din Kerch aflase secretele *izmars'ya*, navele ucigașe ale lui Nikolai care puteau merge nevăzute pe sub apa mării, Ravka își pierduse toate pârghiile pe care le avea asupra micului popor insular și a Consiliului Comercial care îl conducea. Schenck voia doar să se asigure că știe și ea.

Trebuia să rămână calmă, să fie diplomat, nu soldat. Fie așa, fie îi smulgea de tot capul cu smocuri roșcate.

Zări pe fereastră valurile care se spărgeau la baza faimosului far din oraș. Se spunea că Sankt Vladimir cel Nebun controlase oceanul cât fuseseră puse pietrele pentru dig și marele far. Zoya avea o bănuială că nu fusese decât un Iscă-Valuri puternic. *Nici măcar foarte puternic*, își zise ea. Ca răsplată, se înecase în golf.

Iar ea n-ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie pe front, alături de Furtunoșii ei. Cu regele ei.

— Nu putem risca să afle Fjerda ce punem la cale, îi spusese Nikolai. Trebuie să te întâlnești cu Schenck.

— Și dacă fjerdanii atacă de pe mare?

— N-o să spargă blocada lui Sturmhond.

Păruse sigur pe el, însă Nikolai avea talentul să pară sigur pe el. Sturmhond, legendarul pirat — și alter ego al regelui ravkan — trimisese o flotă de corăbii să apere litoralul Ravkăi. Teoretic, regele și Triumviratul ar fi trebuit să lase misiunea pe seama marinei ravkane. Dar aceasta avea legături prea apropiate pentru liniștea lui Nikolai cu Ravka de Vest și interesele acesteia. Nu erau de încredere, cel puțin nu când miza era atât de mare.

Măcar mesajul Ninei ajunsese la timp ca să le permită să se pregătească. Măcar Nina era în viață.

— Poruncește-i să vină acasă, îi ceruse Zoya, hotărâtă să nu lase tonul de rugămintă să-i răzbată în glas.

Însă regele refuzase.

— Avem nevoie de ea acolo.

Era adevărat, iar ei îi dis plăcea profund asta.

Fjerdanii n-au decât să vină pe mare, își zise Zoya, Jarl Brum și restul vânătorilor lui de vrăjitoare nenorociți n-au decât să vină pe valuri. Furtunoșii mei și cu mine o să-i întâmpinăm călduros.

Își sprijini capul de cadrul de piatră rece al ferestrei. O parte din ea se bucurase să se despartă de rege. Să evite privirea cunoscătoare a lui Tamar. Încă mai auzea glasul femeii sulii, încă o mai vedea stând neînfricăată sub ramurile cedrului. *Khaj pa ve. Te vedem.* Zoya era o războinică, un general, o Grisha care purta solzi de dragon la încheietura mâinii. Și atunci, de ce o înspăimântaseră așa de tare cuvintele alea?

Se uită la ceasul pe care-l purta într-un săculeț decorat cu pietre prețioase și prins la centura de la *kefta*. Era

un dar de la rege, capacul de argint având forma unui dragon încolăcit în jurul unui gutui. Când îl deschise, chipul haliotidei reflectă lumina, aruncând mici curcubeie. Acele de argint se mișcau cu un ticăit.

— A întârziat, rosti ea.

— Poate că s-a răătăcit, zise contele Kirigin agitat.

Întotdeauna era agitat în preajma ei. Era exasperant. Dar era foarte bogat, iar veselia lui nesfârșită nu făcea decât să-l transforme într-un element de contrast perfect. Când se afla într-o încăpere, era imposibil să iei ceva prea în serios. În plus, tatăl lui fusese un profitor de război, iar din cauza asta era personaj negativ în Ravka, dar era destul de popular printre nobilii din Ravka de Vest care se îmbogățiseră cu ajutorul bătrânului Kirigin.

— Ceasul meu arată că mai are două minute până să fi întârziat efectiv.

— Regele nostru are nevoie de fiecare minut.

Kirigin roși și bătu cu degetele în masă.

— Da. Da, bineînțeles.

Zoya se întoarse din nou către fereastră.

Îi *simțea* rușinea, nerăbdarea, dorul. Veneau ca o furtună iscată pe neașteptate, o rafală care o ridica de la pământ și o arunca într-o cădere liberă. Acum stătea în picioare, într-o încăpere sigură, luminată de soare, din Os Kervo, privind marea. În clipa următoare, se uita la o fată frumoasă aflată în fața ei, cu părul ca pana corbului și o privire distantă în ochii albaștri. Întinse mâna să atingă obrazul catifelat al fetei.

— Zoya?

Zoya reveni la realitate chiar la timp ca să plesnească mâna lui Kirigin.

— Nu ți-am dat permisiunea să mă atingi.

— Scuzele mele, spuse el, sprijinindu-și mâna de parcă i-ar fi rupt un deget. Doar că păreai foarte... pierdută.

Și chiar fusese pierdută. Coborî privirea la brățările negre sclipitoare de la încheieturi. Arătau ca niște cătușe, dar păreau ceva firesc, ca și cum ar fi fost dintotdeauna menite să stea reci pe pielea ei. *Putere*. Foamea de ea ca băutăile inimii, constantă și neînduplecată. Era tentația tuturor Grisha, iar obținerea unui amplificator nu făcea decât să înrăutățească situația. *Deschide ușa, Zoya*.

Nu putea fi niciodată sigură dacă vocea pe care o auzea în cap era a ei sau a lui Juris. Știa doar că prezența lui în ea era reală. Nicio plăsmuire a imaginației sale nu putea fi atât de agasantă. Uneori, în afară de Juris, mai putea simți și o altă minte, o altă prezență, care nu era și nu fusese niciodată omenească, era ceva străvechi — și apoi lumea se schimba. Auzea un servitor șoptind bârfe în bucătării, simțea mirosul florilor de măr dintr-o livadă de la Yelinka — la aproape 25 de kilometri distanță. Putea suporta orice, dar emoțiile, căderea bruscă în durerea sau bucuria altcuiva... era prea mult.

Sau poate că-ți pierzi mințile, își zise ea. Era posibil. După ce văzuse în Falie, după ce făcuse — ucisese un Sfânt pornit pe distrugere, înfipsea o sabie în inima unui dragon, în inima unui prieten. Îi salvase viața lui Nikolai. Salvase Ravka de Elizaveta. Dar nu-l împiedicase pe Întunecat să se întoarcă, nu? Iar acum nu putea decât să se întrebe dacă avea vreo șansă să-și scape țara de război.

— Eram pierdută în gânduri, zise ea, scuturându-și mânele *keftei* albastre. Atâta tot.

— Aha, răspunse Kirigin, fără să pară convins.

— Tu n-ai fost niciodată în armată, nu?

— Nu, n-am fost, răspunse contele, așezându-se în capul unei mese dreptunghiulare care avea încrustat blazonul Ravkăi de Vest — doi vulturi ce îmbrățișau un far.

Purta o haină galben-caramel și o vestă corai care, în combinație cu pielea lui palidă și cu părul roșu-aprins, îl făcea să arate ca o pasăre exotică în căutarea unei cornișe pe care să se cocoațe.

— Tata m-a trimis în Novyi Zem în timpul războiului civil.

Își dresе glasul.

— Zoya...

Ea îi aruncă o privire, iar el se corectă imediat.

— Generale Nazyalensky, mă întreb dacă n-ai vrea să te gândești la o vizită la moșia mea de lângă Caryeva.

— Suntem în război, Kirigin.

— După război. La vară, poate. Am putea merge la curse.

— Ești așa de sigur că o să existe un după?

Kirigin păru surprins.

— Regele este un tactician strălucit.

— Suntem depășiți numeric. Dacă nu reușește să-i oprească pe fjerdani la Nezkii, războiul ăsta o să se termine înainte să înceapă. Iar ca să câștigăm, avem nevoie de întăriri.

— Și o să le avem, afirmă Kirigin.

Zoya îi invidia optimismul.

— Într-o bună zi, o să fie din nou pace. Și chiar și în vreme de război putem să ne strecurăm o clipă. Pentru o cină liniștită, o ocazie să stăm de vorbă, să ne cunoaștem mai bine. Acum, că regele urmează să se însoare...

— Planurile regelui nu sunt treaba ta.

— Bineînțeles, dar mă gândeam că acum ai putea avea libertatea să...

Zoya se întoarce către el. Simțea cum o străbate curentul, simțea cum îi ridică vântul părul.

— Să am libertatea să ce anume?

Kirigin ridică mâinile ca și cum ar fi vrut s-o țină la distanță.

— Voiam să zic doar...

Zoya știa ce voise să spună. Nikolai și ea erau înconjurați de luni întregi de zvonuri, pe care le încurajase ca să ascundă taina demonului care trăia în el și toate măsurile necesare pentru a-l ține sub control. Și atunci, de ce se înfură așa de tare acum să audă cuvintele astea?

Trase încet aer în piept.

— Kirigin, ești un om fermecător, chipeș și foarte... binevoitor.

— Așa... sunt? întrebă el, apoi adăugă mai sigur pe el: Așa sunt.

— Da, așa ești. Dar temperamentele noastre nu se potrivesc.

— Cred că dacă ai...

— Nu *aș*.

Zoya trase din nou aer în piept și se sili să-și controleze tonul. Se așeză la masă. Kirigin era un prieten loial al regelui și își asumase riscuri considerabile în ultimii ani, permițând ca reședința lui să fie folosită drept bază pentru programele lor de dezvoltare a armamentului. Nu era băiat rău. Putea și ea măcar să încerce să fie *amabilă*.

— Cred că știi cum vezi tu că o să se întâmple lucrurile.

Kirigin roși și mai tare.

— Mă îndoiesc foarte tare.

Zoya bănuia că era ceva care implica trupuri înlănțuite și, poate, pe el cântând la lăută, dar avea să-i scu-tească pe amândoi de această imagine.

— O să mă inviți la o cină minunată. O să bem amândoi prea mult vin. O să mă faci să vorbesc despre mine, despre presiunile funcției, despre tristețea trecutului meu. Probabil că eu o să vărs o lacrimă sau două. O să mă ascuți plin de sensibilitate și foarte perspicace și o să-mi descoperi cumva eul meu secret. Ceva de genul ăsta?

— Păi, nu chiar. Dar... da! zise Kirigin aplecându-se puțin. Vreau să-ți cunosc adevăratul eu, Zoya.

Zoya întinse brațul și-l prinse de mână. Era umedă de transpirație.

— Conte Kirigin. Emil. Nu există niciun eu secret. N-o să-ți dezvălui altă personalitate. N-o să mă las îmblânzită de tine. Sunt generalul regelui. Sunt comandantul Armatei a Doua și chiar în clipa asta oamenii mei înfruntă inamicul fără să fiu și eu cu ei.

— Dar dacă ai...

Zoya îi dădu drumul mâinii și se lăsă la loc pe speteaza scaunului. Gata cu amabilitatea.

— Război sau nu, dacă mai aud un singur cuvânt tandru sau invitație din gura ta, te las inconștient și găsesc un vagabond să-ți fure cizmele, ne-am înțeles?

— Cizmele?

Hiram Schenck intră pe ușă fără să bată, cu obrajii aprinși și ceva ce părea un ou fiert tare spart pe reverele costumului său negru și sobru de comerciant. Zoya fu frapată de mândria lui și de încrederea în sine, vioaie și plină de viață.

— Bună dimineața, spuse el, bătând din palme. Pe mâna lui Ghezen, încăperea asta e înghețată.

— Ai întârziat.

— Da? Ducele Radimov servește o masă excelentă. O gazdă cu adevărat minunată. Regele vostru ar avea ceva de învățat de la el.

Radimov și alți nobili din Ravka de Vest îi întrețineau în stil mare pe demnitarii din Kerch. Se tot auzeau zvonuri de secesiune încă de când fusese distrusă Falia și Ravka fusese reunificată. Vestul era iritat că fusese încărcat cu datoriile Estului, iar amenințarea războiului cu Fjerda anulasese bună parte din eforturile diplomatice pe care le făcuse Nikolai ca să-i atragă de partea lui. Nu voiau să-și trimită copiii pe front și nu voiau nici să-și vadă impozitele mergând către un război pe care se îndoiau că l-ar putea câștiga regele.

— Cât tu ești la masă, există soldați ravkani care s-ar putea să meargă la moarte sigură.

Schenck se bătu pe burtă, ca și cum digestia lui ar fi fost esențială pentru eforturile de război.

— Din cale-afară de tulburător, desigur.

Diplomație, își spuse Zoya. *Amabilitate*. Îl privi în ochi pe Kirigin și-i făcu semn să toarne vinul, o licoare veche extraordinară, scoasă chiar din pivnițele lui legendare, aproape imposibil de obținut în țara natală a lui Schenck.

— Hai să bei un pahar cu noi, zise Kirigin. E un vin de Caryevan, învechit în lut.

— Serios?

Schenck se așază la masă cu ochii sclipind. Consiliul Comercial din Kerch predica austeritatea și chibzuința, însă era clar că Schenck avea o înclinație către lux. Zoya îl așteptă să bea și îndură expresia aproape obscenă de plăcere de pe chipul acestuia.

— Exceptional! spuse el.

— Nu-i așa? replică Kirigin. Am câteva lăzi, dacă vrei să-ți trimit și ție una. O să pun unul dintre servitori să-l livreze personal, altfel o să fie distrus la transport.

Zoya era recunoscătoare pentru înclinația lui către pălăvrăgeală. Îi oferea un răgaz să se adune și să reziste pornirii de a-i arunca paharul din mână lui Schenck. Dacă Ravka avea nevoie ca ea să fie diplomată, atunci avea să fie al naibii de diplomată.

— Am auzit că rutele maritime folosite de Novyi Zem au fost distruse cu totul, navigația întreruptă, iar capacitatea de a-și apăra navele a dispărut, zise ea.

— Da, e ceva îngrozitor. Am auzit că vasele lor au ajuns doar bețișoare pe apa mării, n-au mai găsit decât așchii. Niciun supraviețuitor.

Schenck se străduia să-și păstreze expresia solemnă, dar în glas i se simțea veselia ca un câine nerăbdător ținut în lesă.

— Pirații.

— Bineînțeles.

Însă aceste tragedii nu fuseseră opera piraților. Fuseseră opera Kerchului, care folosisse tehnologia ravkană pe care o solicitase Consiliul Comercial pentru prelungirea termenului de rambursare a împrumuturilor acordate Ravkăi. Aceasta le permisesse să atace corăbiile zemenite fără niciun risc sau preocupare că vor fi descoperiți, fără să iasă niciodată la suprafața valurilor ca să fie demascați sau să devină ținte.

— Probabil că economia zemenită are de suferit, observă Zoya. Îmi închipui că prețul *jurdei* sau al zahărului o fi ajuns la nivelul maxim istoric.

La asta, Schenck se încruntă.

— Nu, nu încă. Zemeniții n-au dat semne de strâmtoare financiară și toate încercările de creștere a prețului la *jurda* au întâmpinat rezistență din partea clienților din străinătate. E doar o chestiune de timp până capitulează.

— În fața piraților?

Schenck începu să se joace cu un nasture de la vestă.

— Da. Exact. În fața piraților.

— Faceți în continuare comerț cu *jurda*, cu Fjerda și Shu Han, spuse Zoya. Deși știți că *jurda* e transformată în *parem* și folosită ca să tortureze și să înrobească Grisha.

— Nu știm așa ceva. Speculații fără niciun temei, povești colorate. Kerchul a menținut dintotdeauna o politică de neutralitate. Nu ne putem permite să fim atrași în scandalurile altor popoare. Facem comerț cu toată lumea, bani cinstiți pentru achiziții cinstite. Înțelegerea e înțelegere.

Zoya știa că Schenck nu vorbește doar despre comerțul cu *jurda*. Clarifica poziția țării lui.

— N-o să veniți în ajutorul Ravkăi.

— Mă tem că e imposibil. Dar vreau să știți că gândurile noastre sunt alături de voi.

Zoya îi aruncă o privire piezișă. Într-o anumită măsură, știa că era adevărat. Kerchul nu agreea războiul pentru că avea tendința să perturbe transportul maritim, iar țările pașnice și prospere erau parteneri comerciali mai buni. Însă Kerchul putea la fel de bine să facă profit și din armament și muniție, din vânzarea de oțel și praf de pușcă, plumb și aluminiu.

— Dacă Fjerda invadează Ravka, sunteți siguri că shuhanii o să reușească să-i țină sub control? Întrebă Zoya.

Shu Hanul avea o armată terestră impresionantă, dar nimeni nu știa adevărata amploare a forței militare a Fjerdei. Kerchul ar fi putut fi următorul pe lista lor de achiziții.

Schenck zâmbi.

— Probabil că lupii o să rămână fără niște colți după un război prelungit cu vecinii noștri.

— Deci sperați că o să slăbim noi Fjerda. Doar că nu vreți să ne și ajutați. Sunt nave din Kerch ancorate în largul coastelor de nord. Avem un zburător. E suficient timp să transmiți un mesaj.

— *Putem* să ne mobilizăm corăbiile. Dacă aș fi fost trimis să ofer ajutor Ravkăi, exact asta am face.

— Dar nu pentru asta ai fost trimis.

— Nu.

— Te-au trimis ca să ne pierdem timpul și să mă împiedici să fiu unde mi-e locul.

— Deși apreciez vinul și compania ta fermecătoare, mă tem că nu văd rostul acestei întâlniri. N-aveți cu ce să negociați, domnișoară...

— General.

— Generale Nazyalensky, spuse el, cu tonul unui unchi care-i face pe plac nepoatei precoce. Avem tot ce ne dorim.

— Chiar așa?

Schenck ridică dintr-o sprânceană.

— Ce vrei să spui?

Era ultimul as al Zoyei, ultima ei ocazie să salveze miza.

— Regele nostru are darul să facă imposibilul posibil, să construiască dispozitive extraordinare care pot cuceri noi frontiere. A adunat unele dintre cele mai mărețe minți științifice din rândul Grisha și otkazat'sya. Ești sigur că vreți să vă aflați în cealaltă tabără?

— Noi nu alegem nicio tabără, domnișoară Nazyalensky. Credeam că am clarificat aspectul ăsta. Și nu negociem viitorul. O avea Ravka talentul pentru invenții pe care nu le-am văzut încă, dar Fjerda are un talent pentru brutalitate pe care îl cunoaștem cu toții.

Zoya îl privi îndelung.

— Erai dispus să-ți măriți fata cu Nikolai Lantsov. Știi că e un om bun.

Cuvinte simple, dar Zoya era conștientă de cât de rar erau spuse.

— Draga mea, spuse Schenck, sorbind ultima gură de vin și trăgându-se de lângă masă. Poate că shuhanii au standarde mai scăzute, dar voiam să-mi mărit fata cu un rege, nu cu un bastard.

— Și asta ce vrea să însemne? ripostă Zoya, simțind cum o cuprinde furia.

Jegul ăsta era atât de nerușinat încât să pună deschis sub semnul întrebării descendența lui Nikolai? În cazul ăsta, situația era mai proastă decât crezuseră ei.

Însă Schenck nu făcu decât să zâmbească șiret.

— Doar zvonuri. Doar vorbe.

— Ai grijă să nu devină discuții. E o cale sigură să rămâi fără limbă.

Schenck făcu ochii mari.

— Ameninți un delegat al guvernului din Kerch?

— Nu-i ameninț decât pe colportori și lași.

Schenck căscă și mai tare ochii. Zoya se întreba dacă nu cumva o să-i sară cu totul din cap.

— Trebuie să ajung la o întâlnire, spuse el, ridicându-se și îndreptându-se către ușă. Și cred că și tu trebuie să ajungi în tabăra învinsă de pe un câmp de bătălie.

Zoya își înfipse unghiile în palme. Aproape că-l putea auzi pe Nikolai în minte, sfătuind-o să dea dovadă de prudență. Pe toți Sfinții, cum putuse el să se vadă cu asemenea broscoi fără coloană vertebrală, mulțumiți de sine, fără să comită zilnic câte o crimă?

Dar reuși. Abia după ce plecă Schenck provocă o rafală de aer, aruncând sticla de vin bun de Caryevan în perete cu un pocnet dătător de satisfacție.

— Schenck n-a avut nicio clipă de gând să ne ofere vreun ajutor, nu-i așa? întrebă Kirigin.

— Sigur că nu. Singurul scop al lui Schenck a fost să ne umilească și mai mult.

Regele ei avea să se confrunte cu fjerdanii și nu va primi niciun ajutor de la Hiram Schenck și cei de teapa lui. Nikolai știuse că demersul era zadarnic, dar tot o trimisese să se ocupe. *Ocupă-te tu de treaba asta de ocnă în locul meu, Zoya*, îi spusese. Și, bineînțeles, ea așa făcuse.

— Să-i trimitem un mesaj regelui Nikolai? întrebă Kirigin.

— O să i-l ducem chiar noi, răspunse Zoya.

Încă mai avea timp să întâmpine tancurile și armele fjerdane alături de soldații ei. Ieși pe ușă cu pas apăsător, unde aștepta un slujitor.

— Du-te și spune-i pilotului nostru să ne pregătească zburătorul.

— Bagajele noastre? întrebă Kirigin, venind cu pas grăbit după ea pe coridor.

— Lasă-le baltă.

Cotiră și se îndreptară către niște trepte, trecură printr-o curte și ieșiră la docurile unde ancoraseră zburătorul maritim. Cât despre Schenck, ducele Radimov și toți ceilalți trădători care trecuseră în tabăra inamică, o să fie timp să se ocupe de ei după ce găsea Nikolai o cale să câștige războiul. *Noi suntem dragonul și ne permitem să așteptăm.*

— N-am... n-am mai fost niciodată în aer, spuse Kirigin când se apropiau de docurile unde era ancorat zburătorul.

Probabil că ar fi trebuit să-l abandoneze aici. Locul lui nu era în apropierea unei bălții. Dar Zoya nu voia nici să-l lase sub influența nobilimii din Ravka de Vest.

— O să te descurci. Și dacă nu, ai grijă să vomți peste bord și nu pe tine. Sau pe mine.

— Mai e vreo speranță? Întrebă Kirigin. Pentru Ravka?

Zoya nu răspunse. I se spusese că întotdeauna există speranță, dar era prea bătrână și prea înțeleaptă ca să mai creadă în basme.

Simți mișcarea înainte s-o vadă.

Se răsuci și zări sclipirea luminoasă a unei lame de cuțit. Bărbatul se aruncase asupra ei din umbră. Ridică mâinile și o rafală de vânt îl împinse înapoi în zid. Bărbatul se lovi cu un trosnet de oase și muri înainte să cadă la pământ.

Prea simplu. O momeală...

Kirigin sări în față, doborându-l pe al doilea asasin. Contele scoase pistolul să tragă.

— Nu! strigă Zoya, provocând o a doua rafală de vânt ca să devieze glonțul, care lovi fără niciun efect coca unei corăbii aflate în apropiere.

Sări pe asasin, apăsându-i pieptul cu genunchii și strânse pumnul, scoțându-i aerul din plămâni. Bărbatul își duse mâinile la gât, se înroși la față, iar ochii îi ieșiră din orbite și începură să lăcrimeze.

Zoya desfăcu degetele, lăsând aerul să-i intre în plămâni, iar el icni ca un pește eliberat din cârligul undiței.

— Vorbește, îi ceru ea. Cine te-a trimis?

— O nouă eră... vine, zise el răgușit. Sfinții falși... o să fie... îndepărtați.

Arăta și vorbea ca un ravkan. Zoya îi goli iar plămânii, apoi îl lăsă să tragă în piept doar un firicel de aer.

— Sfinți falși? întrebă Kirigin, strângându-și la piept brațul plin de sânge.

— Cine te-a trimis? întrebă Zoya.

— Puterea ta... e nefirească și o să... fii pedepsită, Sankta Zoya.

Bărbatul scupă ultimele două cuvinte ca pe o înjurătură.

Zoya se trase în spate și-l pocni în falcă, iar capul asasinului căzu moale.

— Nu puteai să-l sufoci și să-l lași inconștient?

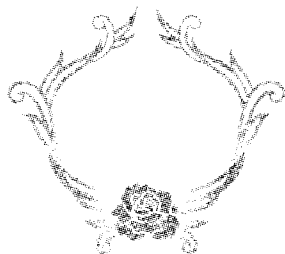
— Îmi venea să pocnesc pe cineva.

— A, am înțeles. Mă bucur că a fost el. Dar ce voia să spună cu „Sankta Zoya“?

— Din câte știu, nici n-am făcut, nici n-am revendicat miracole.

Zoya miji ochii. Știa exact pe cine să dea vina.

— Fir-ai tu să fii, Nina Zenik.

6. Nikolai

— Fii binecuvântată, Nina Zenik, șopti Nikolai în timp ce trecea pe lângă trupele ravkane camuflate de noroi și tufe.

În semiîntinericul de dinaintea zorilor, luase zburătorul împreună cu Adrik — unul dintre cei mai îndemânatici Furtunoși ai Zoyei — ca să înăbușe zgomotul făcut de motor. Fjerdanii credeau că dispun de elementul-surpriză, iar Nikolai nu voia să le schimbe părerea.

Însă nu putea să nu se întrebe dacă inamicul chiar avea nevoie de așa ceva. Din punctul lui de observație aflat în înaltul cerului, privise linia tancurilor care se îndreptau către Ravka în lumina cenușie a zorilor. Bănuia că ar fi trebuit să se roage, dar nu fusese niciodată prea religios — nu când avea știința și o pereche de revolvere bune de care să se agațe. În clipa asta totuși spera că toți Sfinții ravkani, spiritele kaelish și toate zeitățile atotputernice privesc în jos spre țara lui cu oarecare afecțiune în suflet, pentru că avea nevoie de orice fărâmbă de ajutor pe care-l putea obține în situația asta.

— Măcar eu n-am decât un braț de pierdut, zise Adrik sumbru.

Cu tot talentul lui de Grisha, probabil că era cea mai deprimantă persoană pe care-o cunoscuse vreodată Nikolai. Avea părul blonziu și o față pistruiată, copilărească fiind echivalentul uman al unui guturai. Nikolai habar n-avea ce văzuse Leoni la el. Femeia aia era o încântare și, pe lângă asta, și un Fabrikator dat naibii.

— Înveselește-te, Adrik, îi strigase Nikolai din carlingă. S-ar putea să murim curând, și atunci o să rămână în sarcina spiritului tău lipsit de corp să faci previziuni sumbre.

Ca să evite să-și trădeze localizarea, aterizaseră pe o pistă improvizată, la vreo 3 kilometri sud de tabără și călăriseră restul drumului până la forțele ravkane.

— Câți? întrebă Tolya în timp ce se apropia și-i întindea lui Nikolai o pușcă, având și el una atârnată pe umerii enormi.

Primiseră deja rapoarte de la iscoadele lor, însă Tolya încă mai spera. Aceași speranță pe care și-o permisesese și Nikolai înainte ca ochii lui să se fi dovedit suficient de nemiloși să i-o zdrobească.

— Prea mulți, răspunse el. Speram să fie doar o iluzie optică.

Numărul mașinărilor de război fjerdane era mult mai mare decât sugeraseră inițial rapoartele lor de informații.

Tamar și Nadia îi întâmpinară în tăcere, Nadia dând ușor din cap spre fratele ei. Și ea, și Adrik erau Furtunoși, ambii aveau ochii verzi și erau supli. Însă Nadia era o optimistă, în timp ce Adrik făcea parte din clubul prăpăstioșilor — genul pe care nu-l primeau la întâlniri, pentru că le scădea moralul.

Nikolai controlează cătarea mitralierei cu repetiție. Era arma potrivită pentru momentele când trebuiau

să riposteze, însă revolverele de la șold îi asigurau mai mult confort.

Fjerda și Ravka erau în conflict de sute de ani, uneori înfruntările fiind deschise, alteori reducându-se la hărțuieli pe vremea când erau în vigoare tratatele. Dar acesta era războiul pe care Fjerda voia să-l câștige. Știa că Ravka este depășită numeric și nu are întăriri. Aveau de gând să treacă granița de nord fără avertisment, cu atacuri-surpriză la Nezkii și Ulensk. După niște victorii rapide, urmau să avanseze către sud, spre capitală, unde armata puțin numeroasă a lui Nikolai avea să fie silită să se retragă și să opună o rezistență eroică.

Nikolai privi câmpul. Terenul de la nord de Nezkii abia dacă era un bazin puțin adânc și noroios, o fâșie tristă de pustiu aflat undeva între mlaștină și pășune, unde era imposibil să faci agricultură și unde duhnea a sulf. Era cunoscut drept Buda și nu era genul de loc despre care să se compună cântece de luptă glorioasă. Oferea puțin adăpost și un teren îngrozitor pentru pedestrașii lui, care erau deja în nămol până la glezne. Însă se îndoia că o să oprească tancurile fjerdane.

Comandanții lui Nikolai ridicaseră platforme și turnuri de lemn ca să aibă vedere mai bună asupra câmpului de luptă — toate camuflate după tufărișul încâlcit și scund și copacii încovoiați pentru care era cunoscută Buda.

Soarele abia se vedea către est. Dinspre nord, auzea un sunet bolborosit, ca de fiară uriașă care-și drege vocea — mașinăriile de război fjerdane care-și aduceau motoarele furioase la viață. La orizont se ridica fum negru, o livadă de coloane, semn al invaziei ce avea să vină.

Tancurile se auzeau ca un tunet care bubuie în zare, însă arătau ca niște monștri care s-au târât afară din

noroi, cu pieile cenușii lucind stins și șenilele enorme mâncând pământul. Era o priveliște descurajantă, însă dacă n-ar fi fost Nina, termita lor binecuvântată care rodea în inima guvernului fjerdan, Ravka nu s-ar fi așteptat sub nicio formă să-i vadă venind.

Biletul Ninei le dăduse cele două puncte de graniță unde avea de gând inamicul să-și lanseze invazia-surpriză. Ravka abia avusese timp să-și mobilizeze forțele și să încropească o apărare.

Nikolai decisese să întâmpine inamicul pe teren, cu flamurile sus și trupele la vedere. O demonstrație de forță. Așa era onorabil, așa era curajos. Dar Nikolai își imagina că soldații lui erau mai degrabă interesați să supraviețuiască decât să pară nobili înainte să-i ciuruiască fjerdani, iar el era în asentimentul lor.

— Crezi că știi și ei? întrebă Tolya, privind printr-un binoclu care arăta ca o jucărie în mâinile lui uriașe.

Tamar clătină din cap.

— Dacă ar ști, ar sta foarte, foarte nemișcați.

Bum. Peste bazin răsună prima explozie, ce păru să zguduie mâlul în care stăteau.

Printre soldați trecu un semnal tăcut: *Rămâneți pe poziții.*

Încă o explozie sfâșie văzduhul. Apoi încă una. Și încă una.

Dar nu era sunetul tunurilor de pe tancuri. Erau mine.

Primul tanc fjerdan izbucni în flăcări. Al doilea se răsturnă pe o parte, cu șenilele uriașe bârâind neputincioase. *Bum.* Alt tanc explodează într-o minge de foc, în timp ce conducătorul și echipajul încercau să fugă.

Fjerda plecase de la premisa că tancurile vor trece nestingherite prin bazin, că atacul va fi rapid și decisiv,

că Ravka n-avea nicio șansă să pregătească o apărare eficientă. Ar fi urmat să ocupe orașele-cheie din nord și să împingă frontul spre sud, în timp ce trupele lui Nikolai s-ar fi străduit să le ajungă pe teren.

Chiar așa s-ar fi și întâmplat — dacă n-ar fi existat avertismentul Ninei Zenik. Cu câteva ore înaintea zorilor, bombele fjerdane începuseră să cadă peste ținte militare ravkane, în locurile unde inamicul credea că sunt staționate zburătoarele, o fabrică de muniție și un șantier naval. Nikolai nu putuse face nimic pentru șantier; pur și simplu nu avusese suficient timp. Dar în celelalte locuri, zburătoarele, aeronavele și personalul fuseseră evacuate și mutate.

Și în timp ce fjerdanii își lansau bombele, forțele speciale ale lui Nikolai, Nolini — Grisha și Armata Întâia acționând împreună — se strecuraseră noaptea în Nezkii și Ulensk, amplasând mine antitanc la adăpostul întunericului, o surpriză neplăcută pentru un inamic care crezuse că n-o să întâmpine nicio rezistență. Amplasamentul minelor fusese cartografiat cu grijă; Nikolai spera că într-o bună zi îi va putea numi pe fjerdani prieteni și nu voia să scoată din uz terenurile din zona de graniță.

Câmpul de luptă era o zonă sumbră: fum și noroi, și tancuri fjerdane prefăcute în hălci de metal încă arzând. Dar minele nu reușiseră decât să încetinească înaintarea inamicului, nu să o și oprească. Tancurile care supraviețuiseră exploziilor avansau.

— Puneți măștile!

Nikolai auzi comanda trecând printre rânduri, pornită de la căpitanii Armatei Întâia și comandanții Armatei a Doua. Aveau toate motivele să creadă că tancurile nu lansau doar mortiere, ci și bombe umplute cu

jurda parem, gazul care-i putea ucide pe oamenii de rând și putea crea pe loc dependență pentru Grisha.

— Pregătiți-vă pentru ripostă!

Nikolai privi cerul. La mare înălțime, zburătoarele patrulau printre nori, asigurându-se că fjerdanii nu pot ataca din aer forțele ravkane și profitând de orice ocazie să mitralieze liniile inamice. Zburătoarele ravkane erau mai ușoare și mai simplu de manevrat. Măcar să fi avut bani pentru mai multe.

— Mențineți pozițiile! comandă Adrik. Lăsați-i să vină ei la noi.

— Pentru Ravka! strigă Nikolai.

— Pentru vulturul dublu! veni răspunsul soldaților.

Trupele fjerdane înarmate cu mitraliere cu repetiție veneau în urma tancurilor care trecuseră de câmpul minat, croindu-și drum prin fum și ceață. Erau întâmpinate de soldați ravkani care luptau cot la cot cu Grisha.

Nikolai știa că un rege n-are ce căuta pe linia frontului, dar știa și că nu putea să rămână în urmă și să-i lase pe alții să ducă războiul. Ofițerii lui erau în majoritate foști infanteriști, soldați de rând care avansaseră și câștigaseră respectul oamenilor lor. Erau și aristocrați, dar Nikolai n-avea încredere să-i lase în puncte nesigure. Bătrânii ca ducele Keramsov luptaseră în războaie de demult și ar fi putut contribui cu o experiență valoroasă, dar majoritatea refuzase să vină la chemarea lui. Vremurile lor de războinici apuseseră. Își ridicaseră case și acum voiau să se odihnească în paturile lor, să spună povești despre victoriile de demult și să se plângă de tot soiul de dureri.

— La comanda mea, spuse el.

— E o idee foarte proastă, zise Adrik sumbru.

— Am exces de idei proaste, replică Nikolai. Trebuie să le folosesc undeva.

Tamar își duse mâinile la securi. Când o să termine gloanțele, o să-i fie de ajuns securile. Le făcu semn Sfășie-Inimilor ei.

Nadia le făcu semn Furtunoșilor.

— Înainte! strigă Nikolai.

Și atunci porniră, aruncându-se în luptă. Furtunoșii împinseră înapoi tancurile fjerdane, în timp ce Sfășie-Inimi le asigurau acoperirea. Un detașament de Inferni folosea resturile în flăcări ale tancurilor ca să ridice un zid de foc, încă o barieră pe care trebuiau s-o treacă trupele fjerdane.

Toți soldații ravkani purtau măști de gaze meșterite special de Fabrikatori ca să împiedice inhalarea de *jurda parem*. Drogul schimbase totul, făcându-i pe Grisha mai vulnerabili ca niciodată, însă ei refuzau să poarte măștile ca simboluri ale slăbiciunii sau fragilității. Le pictaseră cu colți și limbi încovrigate, peste guri căscate. Arătau ca niște creaturi grotești coborâte pe câmpul de bătalie îmbrăcate în *kefta* de luptă.

Nikolai stătea în spate, unde răpăitul armelor îl asurzea. Trase un foc, apoi altul, și văzu trupuri care cădeau. Demonul din el simțea haosul și jinduia după el, însetat de violență. Însă chiar dacă *obisbaya* nu-l scăpase pe Nikolai de el, îi asigurase mai mult control. Acum avea nevoie de o gândire strategică rece, nu de un monstru cu poftă de sânge.

Tolya întinse mâinile, cu pumnii strânși, și mai mulți soldați fjerdani căzură, cu inimile pocnindu-le în piept.

Nikolai își permise să spere. Dacă tancurile și infanteria erau toată forța de luptă adusă de fjerdani, Ravka ar

fi putut avea o şansă. Însă în clipa în care văzu mașinăria mătăhăloasă clătinându-se pe câmpul de luptă, știu că Fjerda mai are și alte orori de rezervă. Nu era un tanc. Era un transportor. Șenilele lui uriașe azvârleau noroi în stânga și-n dreapta, iar huruitul motorului zguduia aerul când arunca fum spre cerul cenușiu. O mină explodează sub una dintre șenilele enorme, dar mașinăria înaintă mai departe.

Nikolai privi spre vest. Oare Zoya reușise să-și îndeplinească misiunea? Veneau ceva ajutoare?

Asta e răscrucea. Această zi urma să decidă dacă Ravka avea vreo şansă sau Fjerda va trece granița ca un vânt rece de nord. Dacă picau testul, dușmanul va ști cât de precară era poziția Ravkăi, cât de strâmtorată și de slăbită era. O victorie, oricât de incertă, ar asigura țării lui puțin timp, de care avea o nevoie disperată. Dar pentru asta trebuiau întăriri.

— Nu vin, zise Tolya.

— O să vină, spuse Nikolai.

Trebuie să vină.

— Le-am dat tot ce aveau nevoie. De ce să vină?

— Pentru că un acord trebuie să însemne ceva, altfel ce căutăm cu toții aici?

Se auzi un scrâșnet metalic ascuțit când transportorul se opri, iar ușile gigantice de metal se deschiseră precum fălcile unui monstru străvechi.

Praful se așază și din interior ieși un șir de soldați. Dar nu purtau uniforme, doar haine zdrențuite și unii dintre ei erau desculți. Nikolai își dădu seama pe loc ce erau — Grisha, dependenți de *parem*. Erau vlăguiți, iar capetele le atârnav ca florile ofilite pe niște tulpini subțiri. Dar asta nu conta, pentru că erau drogați. Văzu

norul de gaz portocaliu pulverizat din robinetele aflate undeva în interiorul transportorului. Brusc, toți luară poziție de drepți.

Acesta era momentul de care se temuse Nikolai, cel pe care sperase că-l poate preveni.

Trei dintre Grisha drogați înaintară.

— Jos! strigă Nikolai.

Terenul din fața grupului de Grisha inamici se ridică într-un val, minele explodară, iar tancurile se răsturnară. Soldații ravkani fură dați peste cap și îngropați sub munți de noroi și pietroaie.

— Furtunoși! strigă Nadia către trupele ei și, împreună cu Adrik, se ridică în picioare, folosind forța amândurora ca să dea deoparte pământul și pietrișul, eliberându-și compatrioții.

Apoi Nadia se clătină.

— Amelia! țipă ea.

Vântul pe care-l invocase șovăi. Se uita ținută la o Grisha drogată, o fată subțire cu păr castaniu, purtând doar o robă decolorată, cu picioarele ca niște bețe înfipite în bocancii grei.

— Pe toți Sfinții! zise Tamar în șoaptă. E Fabrikator. A dispărut într-o misiune lângă Chernast.

Nikolai își aducea aminte. Înainte să fie capturată, Nadia lucrase cot la cot cu ea în laborator.

Tamar o prinse pe Nadia de umăr și o trase înapoi.

— N-ai cum s-o ajuți acum.

— Trebuie să încerc!

Însă Tamar nu-i dădu drumul.

— E ca și moartă. Mai bine-i înfig o secure în inimă decât să te las să cazi în capcana asta.

Amelia și celălalt Fabrikator drogat ridicară mâinile, pe punctul de a provoca un nou cutremur.

— O am în cătare, spuse Tolya, cu pușca în poziție de tragere.

— Stai, îi zise Nikolai.

Privi din nou către vest, plin de speranță — pentru că speranța era tot ce le rămăsese.

— Trage naibii odată! se răsti Adrik.

Nadia îl lovi cu o rafală de vânt.

— Nu ne pot face să ne omorâm prietenii, pe-ai noștri! Le facem treaba fjerdanilor.

— Ăștia nu sunt prietenii noștri, zise Adrik. Sunt fantome, trimise din viața de apoi, hăituite și lipsite de speranță, în căutare de sânge.

Nikolai făcu semn pentru intrarea în luptă a celui de-al doilea val de soldați, în timp ce zburătoarele încercau să se apropie suficient de liniile fjerdane ca să tragă asupra transportorului fără să fie doborâte.

Și atunci auzi — un sunet uniform, un *bum bum bum*, ca bătaia unei inimi, prea egal și prea constant ca să fie un tunet.

Toate capetele se întoarseră către vest, către ceruri, unde apărură din nori trei aeronave mari — mai mari decât orice văzuse Nikolai zburând vreodată. Pe fuzelaj nu se vedea blazonul cu peștele zburător al Kerchului, ci stelele portocalii ale steagului naval zemenit.

— Au venit, spuse Nikolai. Cred că-mi datorezi niște scuze.

Tolya gemu.

— Recunoaște că nici tu nu erai sigur.

— Speram. Nu înseamnă că eram nesigur.

Nikolai știuse, ca și Zoya, că misiunea ei diplomatică de negociere cu Kerchul era sortită de la bun început eșecului. Kerchul fusese condus dintotdeauna de un singur scop, profitul, și ar fi rămas neutru. Însă Ravka trebuise să păstreze aparențele și să ceară — ba chiar cu disperare — ajutor. Avusese nevoie ca spionii Fjerdei și ai Kerchului să creadă că n-avea niciun aliat.

Încă de-acum câteva luni, Nikolai oferise Kerchului exact ce-și dorea: planurile pentru construcția și înarmarea *izmars'ya*, navele subacvatice care puteau fi folosite ca să dezorganizeze rutele comerciale și să arunce în aer navele zemenite. Iar Kerchul exact asta se apucase să facă. Ceea ce nu știa însă era că navele pe care le distrusese cu atât succes nu avuseseră la bord nici oameni, nici încărcătură. Erau nave-fantomă, momeli trimise pe mare ca să ofere Kerchului iluzia succesului, în timp ce zemeniții își mutaseră rutele comerciale în nori, folosind tehnologie aeriană ravkană.

Kerchul n-avea decât să-și păstreze oceanul. Zemeniții aveau să folosească văzduhul. Ravka se ținuse de cuvânt și livrase exact ce-și dorea Kerchul, dar nu și ce avea nevoie. Era o lecție pe care Nikolai o învățase de la demonul lui.

— Kerchienii o să se înfurie când o să afle, spuse Tamar.

— Nu-i treaba regilor să-i facă pe oameni fericiți, observă Nikolai. Poate că mergea dacă m-aș fi născut brutar sau păpușar.

În timp ce priveau, ușile de la baza aeronavelor se deschiseră și lăsară să cadă o pulbere fină, într-un nor cenușiu-verzui.

— Furtunoși! răcni Nadia, cu un zâmbet pe față și cu obraji uzi de lacrimi, în timp ce zburătoarele ravkane din aer și soldații Grisha de la sol îndreptau antidotul sub

formă de pulbere către regimentul de Grisha dependenți de drog.

Antidotul căzu peste ei ca un înveliș de gheață, iar Nikolai îi văzu întorcând palmele în sus, nedumeriți. Apoi priviră către cer și inspirară adânc. Erau ca niște copii care văd pentru prima dată zăpada. Deschiseră gurile și scoaseră limbile. Îi văzu întorcându-se unul către celălalt, parcă treziți dintr-un coșmar.

— La noi! ordonă Tamar, iar ea și Tolya înaintară, trăgând foc de acoperire pentru prizonierii Grisha.

Braț la braț, aceștia se împleticiră, slăbiți, către liniile ravkane, către casă și libertate.

Ofițerii fjerdani le ordonară soldaților să deschidă focul asupra prizonierilor care fugeau, însă zburătoarele lui Nikolai erau pregătite. Nimiciră liniile fjerdane, obligându-i pe soldați să se adăpostească.

Grisha și soldații ravkani avansară ca să-i conducă pe prietenii lor slăbiți. Acum chiar arătau ca niște stafii, spirite bizare învăluite în pulbere argintie.

— Majestatea Voastră? îngăimă Amelia dezorientată când Nikolai îi trecu brațul pe după umerii lui.

Fata avea genele acoperite cu pulbere și pupilele dilatate.

În jurul lor, Nikolai văzu cum fjerdanii rup rândurile în freamătul iscat de venirea zemeniților. Cerul era plin de zburătoare ravkane și zemenite. Fjerda își pierduse toți asasinii Grisha, iar jumătate dintre tancuri nu mai erau decât bucăți de metal arzând mocnit.

Nikolai și ceilalți trecură în grabă peste câmpul de bătălie, luându-i cu ei pe prizonierii Grisha. O predă pe Amelia unui Vindecător, apoi rechiziționă un cal și-l chemă pe Tolya.

Voia să vadă totul din aer. Când ajunseră pe pistă, săriră în zburătorul lui, care se trezi la viață și urcară în văzduh.

De sus, priveliștea era și încurajatoare, și cumplită. Fjerdanii rupseseră rândurile și se retrăgeau, dar, oricât de scurtă fusese bătălia — abia dacă fusese o bătălie, mai mult o încăierare —, pagubele erau șocante. Bazinul noroios de dedesubt fusese distrus de Fabrikatorii Grisha și tot terenul era presărat cu fâgașe și brazde adânci.

Morții zăceau împrăștiați în noroi: soldați fjerdani, soldați ravkani, Grisha în *kefta* viu colorate, trupurile slăbite ale prizonierilor care nu reușiseră să scape de pe câmpul de luptă.

Era doar o mostră din ce avea să vină.

— O să fie un război foarte diferit, nu? întrebă Tolya încet.

— Dacă nu-l oprim, răspunse Nikolai în timp ce priveau cum se retrag fjerdanii.

Această mică victorie nu rezolva problema descendenței lui, nici nu le umplea cuferele și nici nu îngroșa rândurile armatei, dar măcar fjerdanii trebuiau să-și ajusteze planurile. Ravka nu-și permitea să mineze toată frontiera de nord. Dar Fjerda n-avea de unde să știe, așa că urma să piardă timp prețios cercetând potențialele puncte de infiltrare. Nu se mai putea baza nici pe *parem* ca armă împotriva Grisha. Și, cel mai important, zemeniții demonstraseră că Ravka nu e singură. Fjerdanii voiseră să joace murdar și rapid. Ziua de azi le dezvăluise cum avea să arate în realitate lupta. *Ia vedeți ce crede despre război țara voastră acum, după ce s-a dovedit că și soldații voștri vor sângera.*

Nikolai lăsa zburătorul să planeze ușor spre docul de aterizare de la baza celei mai mari aeronave și-l opri brusc, solicitând frânele.

Kalem Kerko veni să-i întâmpine pe el și pe Tolya. Purta o salopetă albastră și avea părul răsucit în bucle scurte.

— Înălțimea Voastră, spuse el înclinându-se adânc.

Nikolai îl bătu pe spate.

— Hai să nu fim ceremonioși.

Învățase cu familia lui Kerko pe vremea când deprindea meșteșugul armurierilor și nu era nici pe departe surprins să vadă ce îmbunătățiri aduseseră zemeniții aeronavelor ravkane.

— Tocmai ne-ați salvat pielea.

— Voi ne-ați dat văzduhul, răspunse Kerko. Putem măcar să vă ajutăm să vă păstrați țara asta nenorocită. O să-i urmăriți pe fjerdani? Se retrag.

— Nu ne putem permite. Nu încă. Dar ne-ați oferit timp prețios.

— O să venim cu voi la Poliznaya.

— Rezerva de antidot? întrebă Nikolai.

Kerko arătă spre un zid care părea făcut din saci cu grâne.

— S-ar putea zice că sperai să fie mai mult. Nu m-aș simți jignit. Chipul soldatului tău spune adevărul.

— Așa arată Tolya tot timpul. Mai puțin când recită poezii, și nimeni nu-și dorește așa ceva.

Nikolai evaluă din ochi sacii cu antidot și oftă.

— Dar da, speram să fie mai mult.

— *Paremul* e destul de ușor de produs dacă reușești să găsești formula. Dar antidotul? zise Kerko ridicând din umeri. E nevoie de prea multă *jurda* brută. Poate că Fabrikatorii voștri reușesc să găsească altă cale de prelucrare a plantei.

Formula fusese opera lui David Kostyk, cel mai talentat Materialnik ravkan, care lucrase cu Kuwei Yul-Bo,

fiul celui care inventase *paremul*. Însă ideea venise chiar de la sursa *jurdei*, Novyi Zem, și un băiat care crescuse la o fermă de-acolo. El îi spusese lui Kuwei că în timpul recoltei mamele ung cu balsam din tulpinile plantei de *jurda* buzele și pleoapele bebelușilor, ca să nu fie afectați de polen.

— E nevoie de o recoltă uriașă ca să creezi antidotul, preciză Kerko. Mai rău, recoltarea tulpinilor distruge câmpul. Dacă mai insistăm, fermierii o să se revolte. Și mai e un lucru. Unul dintre furnizorii noștri a remarcat ceva bizar pe câmpurile lui, o molimă ce pare să vină din senin. I-a transformat două islazuri în pământ sterp, iar vitele care pășteau acolo au pierit ca...

— Fumul, îi încheie Nikolai fraza.

Deci vampirul își înfipsese colții și în Novyi Zem.

— Deci știi de năpasta asta? E al doilea incident de genul ăsta în două luni. Aveți și voi așa ceva în Ravka?

— Da, recunosc Nikolai. A fost un incident lângă Sikursk și încă unul la sud de Os Kervo. Facem experimente cu solul. Vă anunțăm ce descoperim.

Însă Nikolai știa ce o să descopere: moarte. În solul de-acolo n-avea să mai crească nimic vreodată. Și dacă molima continua să se întindă, cine știe unde avea să lovească data viitoare sau dacă putea fi oprită cumva. Gândul ăsta era suficient să agite demonul din el, de parcă ar fi recunoscut în aceste distrugeri puterea care-l crease.

— Are vreo legătură cu Falia? întrebă Kerko.

Tolya păru surprins.

— Ai fost acolo?

— După unificare. Voiam să văd cu ochii mei. Un loc blestemat.

Din nou cuvântul acela: *blestemat*.

— Există o legătură, răspunse Nikolai. Doar că încă nu știm care e.

Măcar asta era adevărat. Iar Nikolai nu era dispus să-i spună lui Kerko că se întorsese Întunecatul.

— Vă escortez până la Poliznaya. Putem să depozităm antidotul la baza de-acolo.

— Kerchul se va răzbuna, îl avertiză Kerko în timp ce se îndreptau către zburător. Pe toți. O să găsească ei o cale.

— Știm, spuse Tolya solemn. Și știm ce riscuri v-ați asumat ca să veniți în ajutorul nostru.

Kerko rânji.

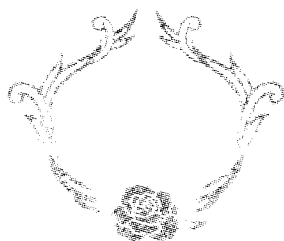
— Erau gata să ne atace corăbiile și marinarii fără să arboreze măcar steagul de război. Kerchul n-a fost niciodată prietenul zemeniților și e mai bine să știe că nu suntem nici noi lipsiți de prieteni.

Își strânseră mâinile, iar Nikolai și Tolya urcară în zburătorul lor.

— Nikolai, spuse Kerko. Pune capăt războiului ăstuia și pune-i capăt repede. Dovedește că Magnus Opjer e un mincinos și alungă-l pe pretendentul Lantsov. Trebuie să arăți că nu ești bastard și că meriți să stai pe tronul ăla.

Ei bine, își zise Nikolai în timp ce motorul zburătorului revenea la viață și se avântau pe cerul albastru luminos. *Unul din doi nu-i chiar rău.*

7. Nina

BUNĂ, NINA.

Nina era agent sub acoperire instruit. Își croise drum prin bordelurile din Ketterdam și se întovărășise cu cei mai periculoși tâlhari și hoți din Butoi. Avusese de-a face cu ucigași de toate felurile și uneori vorbise cu morții. Însă când Măicuța Fântânii rostise aceste cuvinte, Nina simțise cum îi sare inima din piept și cade până în papuci.

Nu făcu decât să zâmbească.

— Mila, o corectă ea cu blândețe.

Un nume auzit greșit, o confuzie nevinovată.

Măicuța Fântânii ridică mâna și o pală de vânt făcu lampa să pâlpâie, luminându-i sclipirea din ochi.

— Ești Grisha, șopti Nina șocată. O Furtunoasă.

— Vulpile intră în pământ iarna, zise Măicuța Fântânii în ravkană.

— Dar nu se tem de frig, răspunse Nina.

Se lăsă pe canapea cu o bufnitură. Îi tremurau genunchii și se simți stânjenită când își dădu seama că are lacrimi în ochi. Nu mai vorbise de multă vreme în limba ei.

— Bunul nostru rege îți transmite mulțumiri și salutări. Este recunoscător pentru informațiile pe care le-ai

trimis. Au salvat multe vieți ravkane. Precum și multe vieți fjerdane.

Ninei îi venea să plângă de recunoștință. Avusese legături cu mesageri și membri ai rețelei Hringa, dar să stea de vorbă cu una de-ale ei? Nu-și dăduse seama ce povară purta pe umeri.

— Chiar ești de la mănăstire?

— Da, răspunse femeia. Când a dispărut cealaltă Măicuță a Fântânii, Tamar Kir-Bataar a profitat de ocazie să-și instaleze acolo un spion. Am fost sub acoperire la o mănăstire din Elbjén înainte.

— De când trăiești așa? Ca fjerdană?

— De treisprezece ani. Am trecut prin războaie, regi și lovături de palat.

Treisprezece ani. Nina nici nu-și putea închipui.

— Ți se întâmplă vreodată... nu ți-e niciodată dor de casă?

Se simți ca un copil când puse întrebarea.

— În fiecare zi. Dar lupt pentru o cauză, exact ca tine. Campania ta de propagandă a fost îndrăzneată. Am văzut chiar eu rezultatele. Fetele aflate în grija mea își spun povești despre Sfinți la lumina lunii.

— Și sunt pedepsite din cauza asta?

— A, sigur că da, răspunse ea râzând. Cu cât interzicem mai tare discuțiile despre Sfinți, cu atât mai înflăcărâte și hotărâte devin.

— Și atunci, n-am intrat în bucluc?

Nu urmasse niciun ordin când venise cu Hanne la Curtea de Gheață și începuse să regizeze miracole. După isprava de la Găfvalle, ar fi putut fi dusă târâș înapoi în Ravka și trimisă în fața Curții Marțiale.

— Generalul Nazyalensky a zis că o să întreb și a spus că răspunsul e un da categoric.

Nina fu nevoită să-și înăbușe un hohot de râs.

— Ce mai face?

— E înspăimântător de competentă.

— Și Adrik? Leoni?

— Acum sunt Sfinți, nu mai sunt potriviți pentru activitatea de spionaj, însă Adrik comandă un detașament de Furtunoși, iar Leoni lucrează cu Fabrikatorii lui David Kostyk. A făcut munca esențială la antidotul pentru *jurda parem*.

— Deci sunt amândoi la Micul Palat, spuse Nina.

Pe buzele Măicuței Fântânii se întrezări un zâmbet.

— Am auzit că sunt adesea împreună. Dar n-am venit să răspândesc bârfe sau să ofer alinare. Regele are o misiune pentru tine.

Nina simți cum se înviiorează. Sfidase ordinele directe ale lui Adrik și venise la Curtea de Gheață ca să aibă posibilitatea să-i ajute pe Grisha și Ravka. Făcuse tot ce putuse cu miracolele ei false; trăsesse cu urechea și folosisse toate stratagemele de care dispunea ca să strângă informații, să transmită scrisori codate cu tot ce reușise să afle despre mișcările de trupe și dezvoltarea de armament. Dar dezvăluirea făcută de Blum în legătură cu zonele unde avea de gând Fjerda să pornească invazia fusese noroc chior, nu activitate de spionaj adevărată.

— Ascultă cu atenție, spuse Măicuța Fântânii. N-avem timp de pierdut.

— Ce vrea să faci? șopti Hanne, cu ochii ei arămii larg deschiși, când se întoarse în apartamentul lor, iar Nina îi descrie misiunea. Și cui tocmai m-am confesat eu?

— Unui spion Grisha. Ce i-ai spus?

— Am inventat ceva cu prea multe dulciuri și înjurături în zilele sfinte ale lui Djel.

Nina râse.

— Perfect.

— Nu-i perfect, spuse Hanne cu o tresărire. Dacă i-aș fi spus ceva personal despre... ceva?

— Cum ar fi?

— Nimic, răspunse Hanne roșind. Ce vrea să faci?

Ordinele Măicuței Fântânii fuseseră simple, dar Nina habar n-avea cum o să le pună în aplicare.

— Să aflu unde sunt ținute scrisorile de la Tatiana Lantsov.

— Partea asta nu-i chiar așa de rea.

— Și să mă apropii de pretendentul Lantsov, urmă Nina. Să descopăr cine e de fapt și dacă poate fi discreditat cumva.

Hanne își mușcă buza. Se instalaseră în patul ei, cu ceai fierbinte și o cutie de fursecuri.

— N-am putea... mă rog, n-ai putea să-l elimini pur și simplu?

Nina râse.

— Ia-o ușurel. Eu sunt asasina nemiloasă și tu ești glasul rațiunii, îți aduci aminte?

— Cred că sunt deosebit de rezonabilă. Regele ravkan chiar e bastard?

— Nu știu, răspunse Nina, apăsând pe fiecare cuvânt. Dar dacă fjerdanii dovedesc că este, nu sunt sigură că va reuși să păstreze tronul Ravkăi.

În vremuri grele, oamenii înclinau să se agațe de tradiție și superstiție. Pentru Grisha avea mai puțină importanță sângele regal, dar până și Nina fusese crescută să creadă că Lantsovii aveau un drept divin să conducă Ravka.

— Și Vadik Demidov? Întrebă Hanne. Pretendentul?

— Moartea lui n-o să răscumpere legitimitatea lui Nikolai. Dar dacă se dovedește că e un mincinos, asta ar arunca îndoiala asupra întregului demers și a tuturor celor spuse de guvernul fjerdan. Doar că... nu știu cum ar trebui să facem așa ceva.

Brum avea legături strânse cu familia regală din Fjerda și probabil și cu Demidov, însă Nina și Hanne nu-i vedeau niciodată decât de la distanță. Familia Brum lua uneori masa cu ofițeri de rang înalt și oficialități militare, iar Ylva se ducea câteodată să joace cărți cu aristocrate de la curte. Dar asta nu însemna nici pe departe o întâlnire cu oameni de la care ar fi putut fi obținute informații despre pretendentul Lantsov.

Hanne se ridică și începu să se plimbe încet prin cameră. Ninei îi plăcea persoana în care se transforma Hanne când erau doar ele două. În preajma părinților ei, se simțea întotdeauna în ea o încordare, o ezitare, ca și cum și-ar fi pus sub semnul întrebării fiecare mișcare și fiecare cuvânt. Însă când se închidea ușa și nu mai rămâneau decât ele, Hanne devenea fata pe care o cunoscuse Nina în pădure, cu pasul lung și relaxat, cu umerii eliberați din postura lor rigidă. Acum dinții albi și regulați ai Hannei mușcau din buza de jos, iar Nina se trezi studiindu-i fiecare mișcare ca pe o operă de artă.

Apoi Hanne păru să ia o decizie. Se duse întins la ușă și o deschise.

— Ce faci? întrebă Nina.

— Am o idee.

— Îmi dau seama, dar...

— Mamă? strigă Hanne în lungul coridorului.

Ylva apăru într-o clipă. Își despletise părul, care cădea în bucle groase castaniu-roșcate, dar era limpede că

stătuse trează, probabil discutând cu soțul ei despre vizita Măicuței Fântânii.

— Ce e, Hanne? De ce nu dormiți încă?

Hanne îi făcu semn să intre, iar Ylva se așează pe marginea patului.

— Măicuța Fântânii m-a pus pe gânduri.

Nina ridică din sprâncene. *Nu mai spune.*

— Vreau să intru în *Jerjanik*.

— Ce? spuseră Ylva și Nina la unison.

Jerjanik însemna Duramen și coincidea cu festivalul de iarnă Vinetkälla, care tocmai începuse. Numele era o referire la frasinul sacru al lui Djel. Însă în realitate se referea la tradiția ca tinerele nubile să fie prezentate la curte, cu scopul încheierii unei căsătorii. Ideea ca Hanna să participe era genială. Le-ar fi aruncat pe amândouă într-un vârtej de șase săptămâni de evenimente sociale la curte și ar fi adus-o chiar în calea celor care să o poată conduce la Vadik Demidov. Dar Nina crezuse... Nu știa ce crezuse. Tot ce știa era că îi venea să dea cu piciorul în ceva la ideea că Hanne va fi curtată de o grămadă de bărbați fjerdani.

— Hanne, spuse Ylva cu prudență. Nu-i ceva în care să te bagi în pripă. Ar trebui să te măriți la sfârșitul Duramenului. Până acum nu voiai așa ceva. De ce acum?

— Trebuie să încep să mă gândesc la viitor. Vizita Măicuței Fântânii... Mi-a adus aminte de purtarea mea nesăbuită. Vreau să vă arăt ție și tatei că nu mai sunt așa.

— Nu-i nevoie să ne dovedești nimic, Hanne.

— Credeam că vrei să intru la curte. Să-mi gălesc un soț. Ylva șovăi.

— Te rog să nu faci așa ceva doar ca să fim noi mulțumiți. N-aș suporta să știi că ești nefericită.

Hanne se așează lângă maică-sa.

— Ce alte posibilități am, mamă? N-o să mă întorc la mănăstire.

— Am niște bani puși deoparte. Poți să te duci în nord, la hedjut. Încă avem rude acolo. Știu că nu ești fericită aici, închisă în Curtea de Gheață.

— Tata nu te-ar ierta niciodată, iar eu nu vreau să te văd pedepsită de dragul meu.

Hanne trase adânc aer în piept.

— Asta vreau. Vreau o viață din care să putem face parte cu toții.

— Asta vreau și eu, spuse Ylva abia șoptit, îmbrățișându-și fiica.

— Bine, zise Hanne. Atunci rămâne stabilit.

Nina tot nu știa ce să creadă.

— Hanne, spuse ea după ce plecă Ylva, ritualul Durame-nului creează o obligație. Dacă ți se prezintă o propunere rezonabilă, o să te obligi să alegi un soț.

— Cine spune că o să primesc vreo propunere rezonabilă? replică Hanne, strecurându-se sub plapumă.

Propunerea trebuia să vină din partea unui bărbat cu statut social echivalent, care să îi poată asigura traiul Hannei și care să capete aprobarea tatălui ei.

— Și dacă primești? întrebă Nina.

Hanne nu-și dorea o astfel de viață. Sau cel puțin Nina nu credea asta. Poate că Nina nu și-o dorea pentru Hanne.

— Nu știu exact, răspunse Hanne. Dar dacă e să-l ajutăm pe regele tău și să punem capăt unui război, așa facem.

Pregătirile începură a doua zi de dimineață, într-un du-te-vino de probe de haine și lecții. Nina tot nu era

sigură că era o decizie bună, dar sincer vorbind, haosul pregătirii pentru Duramen era șocant și înfricoșător de... amuzant. O tulbura cât de ușor era să te pierzi în problema rochiilor noi pentru Hanne, a pantofilor, a lecțiilor de dans și a discuțiilor despre oamenii pe care aveau să-i întâlnească la Parada Fecioarelor, primul eveniment de la *Jerjanik*, unde aveau să fie prezentate familiei regale toate tinerele aspirante.

O parte din ea dusesese lipsa frivolității. În ultimii doi ani îndurase prea multă tristețe — străduința să se elibereze de dependență, pierderea lui Matthias, lunile lungi și singuratice din Ravka, unde încercase să facă față durerii, și apoi teama permanentă a unei vieți duse printre dușmani. Uneori se întreba dacă nu făcuse o greșală când își părăsise prietenii din Ketterdam. Îi era dor de calmul lui Inej, de ideea că-i putea spune orice fără să se teamă de acuzații. Îi era dor de râsul lui Jesper și de blândețea lui Wylan. Îi era dor până și de lipsa de scrupule a lui Kaz. Pe toți Sfinții, ar fi fost o ușurare să pună toată nebunia asta în mâinile nemernicului din Butoi. El ar fi dibuit originile lui Vadik Demidov, ar fi făcut un raid în tezaurul fjerdan și s-ar fi instalat pe tron cât Nina abia și-ar fi împletit părul. Când se gândi mai serios, își zise că totuși e mai bine că nu era aici.

— Te distrezi, nu? o întreabă Hanne când se așează la măsuța lor de toaletă comună, iar Nina o dădea cu ulei de migdale ca să bucleze șuvițele scurte de păr roșii, aurii și castanii — o culoare pe care nu reușise niciodată s-o definească.

— Și dacă mă distrez?

— Cred că sunt invidioasă. Aș vrea să mă pot distra și eu.

Nina încercă să-i întâlnească privirea în oglindă, însă Hanne își ținea ochii îndreptați spre grămada de pudre și loțiuni de pe măsuță.

— A fost ideea ta, mai ții minte?

— Da, dar uitasem cât detest toate astea.

— Ce să detești? întrebă Nina. Mătase, catifea, bijuterii.

— Ție ți-e ușor să vorbești. Mă simt și mai *deplasată* ca de obicei.

Ninei nu-i venea să creadă ce aude. Își șterse mâinile de ulei și se așează pe băncuță.

— Nu mai ești o fetiță stângace, Hanne. De ce nu reușești să-ți dai seama ce minunată ești?

Hanne luă de pe măsuță unul dintre borcănelele cu sclipici.

— Nu înțelegi.

— Nu, nu înțeleg.

Nina îi luă borcănelul din mână și o întoarse cu fața la ea.

— Închide ochii.

Hanne se conformă, iar Nina îi puse cremă pe pleoape și pe pomeți. Era un luciu subtil, perlat, iar Hanne arăta ca și cum ar fi fost pudrată cu raze de soare.

— Știi care a fost singura dată când m-am simțit frumoasă? întrebă Hanne, cu ochii încă închiși.

— Când?

— Când m-am Croit singură ca să arăt ca un soldat. Când mi-am tăiat tot părul.

Nina lăasă sclipiciul și luă un borcan cu balsam de trandafiri.

— Dar nu arătai ca *tine*.

Hanne deschise ochii.

— Ba da. Pentru prima dată. Singura dată.

Nina își afundă degetul în borcanul cu balsam și-l întinse pe buza de jos a Hannei, ungându-i cu o mișcare lentă gura moale.

— Știi, pot să-mi fac părul să crească, zise Hanne și-și duse mâna într-o parte a scalpului.

Evident, o buclă castaniu-roșcată se lipi de ureche, iar Nina o țintui cu privirea.

— Asta-i o Croială foarte puternică, Hanne.

— Am exersat.

Scoase o forfecuță din sertar și tăie bucla.

— Dar îmi place așa cum e.

— Atunci lasă-l așa.

Nina îi luă foarfeca din mână și-i atinse încheieturile degetelor.

— În pantaloni. În rochii. Cu părul ras, împletit sau lăsat pe spate. N-ai fost niciodată altfel decât frumoasă.

— Chiar vorbești serios?

— Da.

— Nu ți-am văzut niciodată chipul adevărat, spuse Hanne, cercetând cu privirea trăsăturile Ninei. Îți lipsește?

Nina nu știa sigur ce să-i răspundă. Multă vreme trăsărise de fiecare dată când se zărea în oglindă, când vedea ochii albastru-deschis sau părul blond, drept și mătăsos. Dar cu cât juca mai mult rolul Milei, cu atât devenea mai ușor și uneori asta o speria. *Cine o să fiu când o să mă întorc în Ravka? Cine sunt acum?*

— Încep să uit cum arătam, zise ea. Dar, crede-mă, eram superbă.

Hanne o prinse de mână.

— Încă ești.

Ușa se deschise brusc și Ylva năvăli în cameră, urmată de servitoare cu brațele pline de rochii.

Hanne și Nina săriră de pe banchetă, privindu-le cum îngrămădesc mormane de mătase și tul pe pat.

— Ah, Mila, ai făcut minuni! spuse Ylva când văzu obrajii aurii ai Hannei. Arată ca o prințesă.

Hanne zâmbi, însă Nina văzu cum își încleștează pumnii. *În ce ne-am băgat?* Duramenul le putea da tot ce voiau — acces la Vadik Demidov și ocazia să localizeze scrisorile de dragoste ale reginei Tatiana. Dar ceea ce părase o cale dreaptă era acum mai degrabă un labirint. Nina luă bucla chihlimbarie pe care o lăsase Hanne pe măsuța de toaletă și o strecură în buzunar. *Indiferent ce se întâmplă, o să găsesc o cale de scăpare*, își jură ea. *Pentru amândouă.*

Parada Fecioarelor avu loc în marea sală de bal de la palatul regal, aproape de apartamentele lor de pe Insula Albă. Nina mai fusese acolo sub diverse deghizări, îmbrăcată ca membră a celebrei Menajerii. Se întâmplase la Hringkälla, o petrecere haotică a desfrânării. În după-amiaza asta, era ceva mult mai sobru. Familiile nobililor erau înghesuite în firide. Pe toată lungimea încăperii se întindea un covor cenușiu-deschis, care se oprea în dreptul unei fântâni enorme în forma a doi lupi care dansau și apoi mergea mai departe până la daisul unde era așezată familia regală. Adunată acolo, familia Grimjer părea o colecție frumoasă de păpuși — toți blonzi, cu ochi albaștri și zvelți. Le plăcea să afirme că au sânge de hedjut, iar dovada putea fi văzută în tenul cu o tentă roșcată caldă al regelui și buclele dese ale fiului mai mic. Băiețelul trăgea de mâna elegantă a maică-sii, care râdea de poznele lui. Era robust și roșu în obraji. Nu se putea

spune însă același lucru și despre prințul moștenitor. Prințul Rasmus, deșirat și palid, părea aproape verzui la față prin comparație cu tronul de alabastru pe care stătea alături de tatăl lui.

Printr-o fereastră înaltă, cu vârful ascuțit, Nina zărea lucirea șanțului cu apă care înconjura Insula Albă, acoperit cu un strat subțire de chiciură. Șanțul era și el înconjurat de un inel de clădiri — sectorul ambasadelor, sectorul închisorii și sectorul *drüskelle* —, protejate de zidul despre care se spunea că era impenetrabil al Curții de Gheață. Umbla vorba că întreaga capitală fusese construită ca să simbolizeze cercurile frasinului sacru al lui Djel, dar Nina prefera să se gândească la ele așa cum spusese Kaz: ca la cercurile unei ținte.

Tinerele care participau la Duramen se strânseseră, împreună cu părinții, în spatele sălii de bal.

— Se uită toată lumea la mine, spuse Hanne. Sunt prea mare pentru așa ceva.

— Nu, nu ești, îi răspunse Nina.

Adevărul era că majoritatea fetelor păreau cu câțiva ani mai mici și erau toate mai scunde.

— Arăt ca un uriaș.

— Arăți ca regina războinică Jamelja când a coborât de pe gheață. Și toate fetițele astea cu zâmbetele lor timide și cu bucle blonde arată ca niște budinci necoapte.

Ylva râse.

— Nu-i frumos, Mila.

— Ai dreptate, răspunse Nina, apoi adăugă în șoaptă: Dar e și adevărat.

— Hanne?

De ele se apropie o fată drăguță îmbrăcată în roz-pal și purtând niște diamante enorme.

— Nu știu dacă-ți mai aduci aminte de mine. Am fost la mănăstire acum doi ani.

— Bryna! Sigur că-mi aduc aminte, dar credeam... Ce cauți aici?

— Încerc să pun mâna pe un soț. Am călătorit cu familia mea de când am plecat de la mănăstire, așa că am cam întârziat cu toate astea.

Ylva zâmbi.

— Atunci puteți să întârziați amândouă. Vă lăsăm acum, dar te așteptăm după procesiune.

Nina îi făcu Hannei cu ochiul, apoi plecă împreună cu Ylva la Brum, care stătea cu un general și un *drüskelle* mai în vârstă pe nume Redvin; acesta făcuse instrucția împreună cu Brum în tinerețe. Era un slăbănog răutăcios și lipsit de simțul umorului, iar atitudinea lui de resemnare plină de ranchiună o amuza la culme pe Nina. Se distra fiind cât de caraghioasă putea în preajma lui.

— Nu-i totul magnific, Redvin? exclamă ea gâfâind.

— Dacă zici tu.

— Nu arată toți superb?

— N-am băgat de seamă.

Părea că mai degrabă s-ar arunca de pe o stâncă decât să mai stea fie și o clipă cu Nina. Se distra și ea cum putea.

Brum îi întinse Ninei un pahar cu punci grețos de dulce. Dacă era preocupat de înfrângerile suferite de fjerdani la Nezkii și Ulensk, o ascundea bine. *Ar fi fost frumos să spânzurăm vulpea de la prima vânătoare*, zisese el când se întorsese de pe front. *Dar acum știm de ce sunt în stare forțele ravkane. N-o să mai fie pregătite să ne facă față data viitoare.*

Nina zâmbise și încuviințase, spunându-și în sinea ei, *Mai vedem noi.*

— E greu să privești altă femeie înfășurată în mătăsuri și aflată în centrul atenției? întrebă el, cu glas scăzut și neplăcut de intim.

— Nu și când e vorba de Hanne.

Rostise cuvintele tăios și simți cum Brum se crispează lângă ea. Nina își mușcă limba. Uneori, umilința era mai dificil de arătat.

— Are un suflet bun și merită orice răsfăț. Acest lux nu este menit unora ca mine.

Brum se destinse.

— Ești nedreaptă cu tine. Ai arăta fermecător în mătase de culoarea fildeşului.

Nina își dori să poată roși după bunul plac. Fu nevoită să se mulțumească doar cu un chicotit feciorelnic și să-și privească vârful pantofilor.

— Moda curții se potrivește mult mai bine cu silueta Hannei.

Nina se aștepta ca Blum să nu ia în seamă spusele ei despre modă, dar sclipirea din ochii lui spunea că evaluează situația.

— Nu greșești. Hanne a înflorit de când e în grija ta. N-am crezut niciodată că o să ajungă o partidă, dar tu ai schimbat cu totul situația.

Nina simți un nod în stomac. Poate că *era* invidioasă. Ideea că Hanne avea să formeze un cuplu cu vreun nobil sau comandant militar îi cădea în cap ca un bolovan. Dar dacă Hanne putea fi fericită aici, dacă putea fi fericită cu familia ei, cu un soț care s-o iubească? Dacă ar fi putut găsi acceptarea pe care o căutase așa de multă vreme? În plus, ea și Nina n-aveau cum să aibă niciun viitor împreună, ținând cont de faptul că Nina avea de gând să-i ucidă tatăl.

— Pari foarte fioroasă, spuse Brum râzând. Unde te-au dus gândurile?

La umilirea prelungită și moartea ta prematură.

— Sper să găsească pe cineva demn de ea. Nu vreau decât ce-i mai bun pentru Hanne.

— Ca și noi. Și o să dăm la croit niște rochii noi și pentru tine.

— Ah, nu, nu e nevoie!

— Așa vreau eu. M-ai refuza?

Te-aș împinge în mare și aș dansa în timp ce te îneci. Dar Nina își întoarse privirea către el, cu ochi mari și încântați, o tânără agitată și copleșită de atenția unui mare om.

— Niciodată, spuse în șoaptă.

Privirea lui Brum îi rătăci pe chip, pe gât și mai jos de gât.

— Moda poate cere o siluetă mai subțire, dar bărbaților nu le pasă de modă.

Ninei îi venea să-și iasă din piele, dar acum știa jocul. Pe Brum nu-l interesau frumusețea sau dorința. Nu-i păsa decât de putere. Îl excita s-o considere o pradă, ținută de privirea lui așa cum un lup ținutuește cu laba o creatură mai mică. Îi plăcea să se gândească să-i ofere Miei daruri pe care ea n-avea cum să și le permită, să-i câștige recunoștința.

Așa că avea să-l lase. Orice, numai să-l găsească pe Vadik Demidov, să-i ajute pe Grisha, să-și elibereze țara. Venea ea și judecata. N-avea să-l ierte pe Brum pentru crimele lui chiar când se pregătea să comită și altele. Orice ar fi simțit pentru Hanne, avea de gând să-l vadă pe Brum mort și se îndoia că Hanne ar fi putut-o ierta pentru așa ceva. Prăpastia era prea mare. Shuhanii aveau o vorbă care ei îi plăcuse dintotdeauna: *Yuyeh sesh*. Detestă-ți inima. Avea să facă tot ce trebuia făcut.

— Ești prea bun cu mine, spuse ea zâmbind timid. Nu merit.

— Lasă-mă pe mine să hotărâsc.

— Începe! zise Ylva zăpăcită, fără să-și dea seama de avansurile pe care le făcea Brum la doar câțiva pași de ea.

Sau își dădea seama? Poate că se bucura să vadă că avea atenția îndreptată în altă parte. Sau poate că trecea cu vederea defectele bărbatului de atâta vreme, încât devenise un obicei.

Nina se bucură de întrerupere. Îi dădea ocazia să evalueze mulțimea din sala de bal în timp ce fetele se apropiau pe rând de fântâna din centru, unde erau întâmpinate de prințul moștenitor. Prințul Rasmus avea o înălțime medie pentru un fjerdan, dar era înspăimântător de sfrijit, cu fața ca un portret osos și pomeții înalți și ascuțiți. Abia împlinise 18 ani, dar constituția lui firavă și felul șovăielnic în care se mișca îl făceau să pară mult mai tânăr, un copăcel care nu se obișnuise prea bine cu greutatea ramurilor. Avea părul lung și auriu.

— Prințul e bolnav? întrebă Nina încet.

— În fiecare zi din viața lui, răspunse Brum disprețuitor.

Redvin clătină din capul cărunț.

— Grimjerii sunt o linie de războinici. Numai Djel știe cum au procreat un molău ca ăsta.

— Nu mai spune așa, Redvin, îl apostrofă Ylva. A suferit de o boală cumplită în copilărie. A fost o binecuvântare că a supraviețuit.

Expresia lui Brum era neiertătoare.

— Ar fi fost o milostenie mai mare dacă ar fi pierit.

— L-ai urma pe băiat în luptă? întrebă Redvin.

— S-ar putea să fim nevoiți, răspunse Brum. Când bătrânul rege o să moară.

Dar Ninei nu-i scăpă privirea pe care o schimbă Brum cu camaradul lui *drüskelle*. Oare se gândea să comploteze împotriva prințului?

Nina încercă să nu pară prea interesată și își îndreptă atenția spre procesiunea tinerelor femei. După ce ajungea la fântână, fiecare dintre ele făcea o reverență în fața familiei regale care privea de pe daisul din față și apoi se înclina în fața prințului. Prințul Rasmus lua o cană de cositor de pe tava ținută lângă el de un servitor, o cufunda în fântână și i-o oferea fetei, care sorbea apa lui Djel înainte să înapoieze cana, făcând încă o reverență și apoi întorcându-se pe culoarul pe care venise — atentă să nu întoarcă niciodată spatele familiei regale —, unde era întâmpinată de familie și prieteni.

Era un ritual ciudat, care însemna binecuvântarea lui Djel pentru sezonul de baluri și dansuri care urma. Însă atenția Ninei era îndreptată numai parțial asupra paradei plicticoase. Restul atenției era dedicat mulțimii. Nu-i trebui mult să-l localizeze pe bărbatul despre care știa că trebuie să fie Vadik Demidov. Stătea aproape de dais, într-o poziție privilegiată, iar Nina simți un val de furie când văzu că purta o centură în nuanțe bleu-aurii cu blazonul vulturului bicefal ravkan. *Micul Lantsov*. Semăna izbitor cu portretele pe care le văzuse în sălile Marelui Palat. Poate semăna chiar prea mult. Oare găsiseră un Croitor Grisha care să-l facă să semene cu tatăl lui Nikolai? Și, dacă lucrurile stăteau așa, cine era el în realitate? Nina trebuia să se apropie suficient de mult de el ca să afle.

Privirea i se mută și întâlni o pereche de ochi îndreptați asupra ei — niște irisuri așa de întunecate, că păreau aproape negre. Simți cum o străbate un fior rece. Se sili

să nu ia în seamă privirea pătrunzătoare a Aparatului și să-și îndrepte atenția asupra mulțimii, ca un spectator interesat și nimic mai mult. Dar avea senzația că i se încheștase o mână rece în jurul inimii. Știa că preotul venise la curtea fjerdană, că încheiase o alianță ca să-l susțină pe Vadik Demidov, dar nu se așteptase să-l vadă aici. *N-are cum să te recunoască*, își spuse. Și totuși, din privirea lui părea că știe ceva. N-avea de ales și trebuia să spere că era interesat doar de familia lui Brum.

Degetele subțiri ale Ylvei se înfipseră în brațul Ninei.

— E timpul! îi șopti entuziasmată.

Hanne era următoarea care avea să vină pe coridor.

— Rochia e perfectă.

Chiar era — o rochie pe gât cu mărgele arămii și șiraguri lungi de perle roz, care se potriveau perfect cu tenul Hannei. Părul ei tuns era șocant, dar hotărâseră să nu-l ascundă sub vreo eșarfă sau coafură. Cu rochia lungă și frumusețea austeră a trăsăturilor Hannei, efectul era frapant. Arăta ca o statuie turnată în metal topit.

Cât aștepta să se întoarcă fata de dinainte, privirea Hannei trecu panicată prin încăpere. Nina nu era sigură dacă Hanne chiar o vedea în mulțime, dar se concentrează asupra prietenei sale, trimițând către ea și ultima picătură de putere.

Pe buzele pline ale Hannei trecu un zâmbet vag, iar ea pluti înainte.

— *Ulfleden*, spuse Ylva. Știi ce înseamnă?

— E în hedjut? întrebă Nina, care nu învățase niciodată dialectul.

Ylva încuviință.

— Înseamnă „cu sânge de lup”. Pentru hedjut, e un compliment, dar pe aici, nu prea. Când un copil e ciudat

sau se poartă bizar, se spune că „locul lui e în mijlocul lupilor“. E un fel de-a zice că locul lui nu-i acolo.

Nina nu știa sigur cât de binevoitor era, dar avea o oarecare noimă în cazul Hannei, care era întotdeauna cea mai fericită sub cerul liber.

— Dar Hanne și-a găsit acum locul aici, zise Brum mândru, privindu-i pașii mășurați pe covorul cenușiu.

Când ajunse la fântână, prințul Rasmus îi întinse cana de cositor și-i zâmbi. Hanne luă cana și bău din ea. Prințul tuși, ascunzându-și fața în mânecă — și tuși în continuare.

Regina se ridică de pe tron, strigând deja după ajutor.

Prințul se prăbuși, iar gărzile se îndreptară către el. Pe buzele lui se vedea sânge; picături fine împrășcară rochia cu mărgelile a Hannei. Fata îl prinse în brațe, dar genunchii îi cedară și căzură împreună pe podea.

8. Nikolai

După ce fusese livrat antidotul la Poliznaya, Nikolai și ceilalți își luaseră rămas-bun de la forțele zemenite și porniseră spre Os Alta. Adrik și Nadia aveau să rămână o vreme la Nezkii.

— Ca să ne bucurăm de peisaj, spusese Adrik, făcând semn către terenul noroios și distrus.

Dar Nikolai voia să stea și să se gândească, iar zburătoarele lor aveau nevoie de reparații, așa că, împreună cu Tamar și Tolya, urma să meargă călare. La baza de la Poliznaya îl așteptau mai multe mesaje, care confirmau rapoartele primelor iscoade: cu ajutorul zemeniților, generalul Raevsky învinsese categoric forțele fjerdane la Ulensk. Greul pagubelor produse de bombardamente îl suferiseră șantierelor navale și bazele din nordul Ravkăi. Din fericire, zburătoarele Fjerdei erau prea grele și consumau prea mult ca să se aventureze mai departe spre sud, așa că multe dintre potențialele ținte militare ravkane nu intraseră în raza lor de acțiune.

Victoriile de la Nezkii și Ulensk le dădeau o șansă și suficient timp să-și pună în funcțiune rachetele, să-și consolideze flotila de zburătoare și, mai important, să

negocieze cu shuhanii. Nunta care urma avea să-i ajute s-o țină în frâu pe regina Makhi și poate, dacă reușea el să manevreze acest act complicat de diplomație, să încheie și o alianță cu ea. Prețul avea să fie uriaș, dar pentru Ravka l-ar fi plătit.

Când o simți, Nikolai dicta un răspuns pentru generalul Raevsky și încerca să nu bage în seamă zgomotele făcute de Tolya și Tamar, care se antrenau în fața grajdurilor. Ce suferiseră împreună în Falie îi legase într-un fel anume, iar el știa că avea s-o vadă pe Zoya când se va întoarce — și totuși vederea ei îl frapă ca o schimbare bruscă a vremii. O scădere a temperaturii, trosnetul electricității în aer, senzația unei furtuni care se apropie. Vântul îi ridica părul negru, iar mătasea albastră a *keftei* îi flutura în jurul trupului.

— Inima ți se vede în ochi, Înălțimea Ta, șopti Tamar, ștergându-și transpirația de pe frunte.

Tolya o înghionti în braț pe soră-sa cu o sabie de antrenament.

— Tamar știe, pentru că așa se uită și ea la nevastă-sa.

— Pot să mă uit la soția mea cum am eu chef.

— Dar Zoya *nu* este soția lui Nikolai.

— Știți că sunt chiar aici, nu? zise Nikolai. Și în ochi n-am decât praful nemăsurat pe care-l ridicați voi.

Se bucura să-și vadă generalul. Nu era nimic neobișnuit în asta. Prezența ei îi aducea o ușurare perfect legitimă, un sentiment de calm venit din convingerea că, indiferent care era problema, aveau s-o rezolve, că dacă unul dintre ei șovăia, celălalt îi va fi alături și-l va trage după sine. Nu-și permitea să se învețe cu liniștea, dar se putea bucura de ea de câte ori era posibil. Măcar dacă Zoya n-ar fi purtat iar nenorocita aia de panglică albastră...

— Am auzit că a încercat cineva să te omoare, strigă Tamar când se apropie Zoya.

— Nici primul, nici ultimul, răspunse ea. Unul dintre asasini e încă în viață. L-am trimis la Os Alta pentru interogatoriu.

— E de-ai Aparatului?

— Așa cred. Am auzit că am învins.

— Aș zice mai degrabă că a fost remiză, spuse Tolya.

Nikolai făcu semn să i se mai aducă un cal. Știa ce iapă preferă Zoya, un animal rapid pe nume Serebrine.

— Fjerdanii nu înaintează în momentul ăsta spre capitala noastră, spuse el. Aș zice că e o victorie.

— Atunci bucură-te de ea, zise Tolya, urcând pe calul lui uriaș.

— Se spune așa doar când te aștepți să nu dureze.

— Sigur că n-o să dureze, îi răspunse Zoya. Ce durează?

— Dragostea adevărată? sugeră Tamar.

— Arta adevărată? interveni Tolya.

— O ranchiună cum se cuvine, ripostă Zoya.

— Am câștigat ceva timp, recunosc Nikolai. Nu pacea.

Trebuiau s-o neutralizeze pe regina Makhi înainte să decidă Fjerda să acționeze din nou. Iar Nikolai n-avea nicio îndoială că Fjerda avea să atace în curând.

După ce încălecă și Zoya, se alăturară escortei lor înarmate și ieșiră pe poartă. O vreme, călăriră în tăcere, fără un cuvânt, însoțiți doar de sunetul vântului și al copitelor cailor. Încetiniră când ajunseră la un pârâu, ca să-și lase caii să se adape și să-și dezmoștească și ei picioarele. Apoi porniră din nou la trap. Erau cu toții nerăbdători să ajungă în capitală.

— Avem un avantaj și trebuie să-l folosim, zise Zoya când nu se mai putu abține.

Nikolai știa că asta urmează.

— Fjerda nu se aștepta să ripostăm așa de dur. Ar trebui să menținem presiunea cât trupele lor sunt în haos.

— Ești chiar așa de nerăbdătoare să vezi cum mor oameni buni?

— Dacă așa îi salvăm pe copiii oamenilor ăstora și mulți alții, conduc eu atacul.

— Lasă-mă să încerc să obțin o pace, zise Nikolai. Am un talent pentru nebunii — lasă-mă să-i fac pe plac. Efectuăm zboruri în fiecare zi de-a lungul graniței și ne-am consolidat forțele de-acolo. Invazia asta trebuia să fie vârful de lance pentru Fjerda. Acum lancea e ruptă și Fjerda trebuie să-și regândească abordarea.

Inamicul avea două mari avantaje: dimensiunile armatei și viteza cu care putea aduce tancurile. Nikolai admitea și că tancurile erau bine făcute. Riscu să explodeze din cauza combustibilului pe care-l foloseau, dar erau mai robuste și mai rapide decât cele pe care reușiseră să le proiecteze inginerii lui, chiar și cu Fabrikatori Grisha în laborator.

— Minele lui David n-o să ne ajute să câștigăm prea mult timp, spuse Tamar. După ce-și dau seama cum să detecteze metalele, o să curețe granița de mine.

— E o graniță lungă, interveni Tolya.

— E drept, răspunse Nikolai. Și are mai multe găuri decât dantura mătușă-mii Ludmila.

Zoya îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Chiar ai o mătușă pe care-o cheamă Ludmila?

— Da. O femeie îngrozitoare. Are pasiunea predicilor severe și îți dă lemn-dulce ca recompensă.

Se înfioră.

— Fie ca Sfinții să vegheze asupra ei.

— Ideea e că n-avem decât foarte puțin timp, insistă Tolya.

Tamar plescăi din limbă.

— Din fericire, suficient ca să încheiem alianța asta cu shuhanii.

Lui Nikolai nu-i plăcea să se gândească ce anume ar putea-o lua razna până atunci.

— Hai să ne rugăm la Sfinții noștri și la spiritele mătușilor noastre morocănoase.

— Dacă am putea ridica în aer mai multe zburătoare, n-ar mai conta nimic din toate astea, spuse Tamar.

Dar pentru așa ceva era nevoie de bani, așa cum era nevoie de bani și pentru orice altceva. Și n-aveau nici destui piloți instruiți.

Zoya se strâmbă.

— Nimic din toate astea *n-o să conteze* dacă trebuie să ducem un război pe două fronturi. Ne trebuie un tratat cu shuhanii.

— Rotițele sunt deja în mișcare, răspunse Tamar. Dar dacă prințesa Ehri nu e dispusă...

— O să fie dispusă, promise Nikolai, cu mai multă siguranță decât simțea în realitate.

— Fjerdanii se pot mobiliza mai repede decât credem noi, zise Tamar. Și Ravka de Vest tot mai poate avansa către secesiune.

Nu greșea. Însă poate că succesele lor de la graniță vor ajuta Ravka de Vest să-și aducă aminte că nu existau est și vest, ci o singură țară — o țară cu prieteni și resurse.

Tolya își prinse frâiele de cornul șeii, ca să-și poată lega la spate părul negru.

— Dacă fjerdanii fac o mișcare nechibzuită, o să-i sprijine oare Kerchul?

Se întoarseră toți către Zoya.

— Consiliul Comercial cred că va fi împărțit, răspunse ea în cele din urmă. Hiram Schenck părea foarte sigur pe el în privința neutralității, iar ei au preferat dintotdeauna operațiunile sub acoperire și nu războiul deschis. Dar când o să devină limpede amploarea trădării noastre în legătură cu zemeniții...

— „Trădare“ pare un cuvânt cam nedrept, zise Nikolai.

— Înșelătorie? propuse Tolya. Tras pe sfoară?

— Nu am *mințit*. Voiau tehnologie care să le asigure controlul asupra mărilor. N-au zis nimic despre văzduh. Și, sincer, să-ți arogi două elemente pare un pic cam lacom.

Zoya ridică din sprâncene.

— Ai uitat că în Kerch lăcomia e o virtute.

Ajunseră în vârful unei creste și la orizont se iviră faimoasele ziduri duble de la Os Alta. I se spunea Orașul Viselor și, când vedeai de la distanță turnurile lui albe, departe de hărmălaia din orașul de jos și prefăcătoria orașului de sus, aproape că puteai crede că așa și era.

Tamar se ridică în scări și își îndreptă spatele.

— Kerchul s-ar putea oferi să-l sprijine din culise pe Vadik Demidov.

— Micul Lantsov, murmură Zoya.

— E scund? întrebă Nikolai.

Tamar râse.

— Nu s-a gândit nimeni să întrebe. Dar e tânăr. Abia a împlinit 20 de ani.

Nikolai n-avea decât o singură întrebare de pus.

— Și chiar e Lantsov?

— Sursele mele nu pot nici confirma, nici infirma, răspunse Tamar.

Ea clădise rețeaua de informații a Ravkăi, recrutând spioni care voiau să schimbe tabăra, instruind soldați și Grisha care puteau fi Croiți pentru misiuni sub acoperire, dar tot mai erau multe lipsuri în operațiunile de strângere a informațiilor.

— Sper că Termita o să aibă mai mult noroc.

Nikolai văzu cum Zoya strânse din buze când auzi. Nu-l iertase niciodată pe de-a-ntregul pentru că o lăsase pe Nina să rămână la Curtea de Gheață, însă nu putea contesta valoarea informațiilor pe care li le transmisese.

Intrară pe poartă și începură urcușul domol prin piață și apoi pe podul care ducea spre casele și parcurile elegante din orașul de sus. Oamenii le făceau semne lui Nikolai și gărzilor lui, strigând „Victorie pentru Ravka!” Începuseră să ajungă și aici vești despre victoriile de la Nezkii și Ulensk. *E doar începutul*, ar fi vrut el să-i avertizeze pe oamenii plini de speranță care se înghesuiau pe străzi și se aplecau la ferestre. Dar nu făcu decât să zâmbească și să le răspundă la saluturi.

— Cea mai mare parte a liniei Lantsov a fost eliminată în noaptea petrecerii de rău augur de ziua mea, spuse Nikolai în timp ce făcea semne cu mâna.

Nu-i plăcea să se gândească la seara când Întunecatul atacase capitala. Nu-i făcuse o impresie bună fratele lui, Vasily, dar nici nu fusese pregătit să-l vadă murind.

— Totuși trebuie să mai existe veri mai puțin cunoscuți.

— Și Demidov e unul dintre ei? întrebă Tolya.

Tamar ridică din umeri.

— El susține că provine din casa ducelui Limlov.

— Îmi aduc aminte că am fost în vizită la ei în copilărie, spuse Nikolai.

— Și exista vreun băiat pe care să-l cheme Vadik? întrebă Zoya.

— Da. Era un răhățel căruia-i plăcea să necăjească pisica. Tamar pufni.

— Se pare că a trecut la vânat mai mare.

Poate că băiatul era un Lantsov. Poate că era băiatul valetului. Poate că avea un drept la tron sau poate că era doar un pion. De ce să-i dea un simplu nume dreptul să conducă Ravka? Și totuși, așa era. Același lucru era adevărat și pentru Nikolai. Nu era rege pentru că putea construi nave sau câștiga bătălii. Era rege datorită posibilității de a avea sânge Lantsov. Maică-sa fusese o prințesă fjerdană, o fiică mai mică trimisă departe de țara ei ca să încheie o alianță cu Ravka, pe care nimeni n-avea de gând s-o respecte. Și adevăratul tată al lui Nikolai? Ei bine, dacă era s-o creadă pe maică-sa, era un magnat al comerțului din flota comercială fjerdană, fără sânge nobil, pe nume Magnus Opjer — cel care le oferise de curând dușmanilor lui Nikolai scrisorile de dragoste ale mamei lui. Era destul de rău că lui Opjer nu-i păsa de fiul bastard pe care-l zămislise, dar, pentru ca umilința să fie și mai mare, mai încerca și să-i nege dreptul la un tron foarte avantajos? Dovedea o lipsă fundamentală de maniere.

În timpul războiului civil, Nikolai își trimisese părinții în exil în Coloniile de Sud din Kerch. Nu fusese o hotărâre ușor de luat. Însă tatăl lui nu fusese un rege iubit, iar soldații începuseră să dezerteze ca să nu fie nevoiți să-l urmeze. Când fusese dezvăluită amploarea fărădelegilor lui împotriva Genyei Safin, Nikolai îi dăduse tatălui său de ales: să fie judecat pentru viol sau să renunțe la coroană și să plece pentru totdeauna în exil. Nu așa își

dorise Nikolai să devină rege și bănuia că n-avea să știe niciodată dacă fusese hotărârea bună.

Trecură peste pod și intrară pe Gersky Prospect, printre cupluri care se plimbau în parc și dădace care împingeau cărucioare cu copii în ele. Locul nu putea fi mai diferit de câmpul de bătlie noroios pe care-l lăsaseră în urmă. Și totuși, dacă ar fi dat greș la Nezkii sau Ulensk, tancurile fjerdane s-ar fi îndreptat chiar în clipa asta spre bulevardele largi și parcurile verzi.

Porțile palatului, împodobite cu vulturul bicefal aurit, se deschisera în fața lor și abia când se închiseră își permise Nikolai să râsufle ușurat. Erau momente când detesta domeniile îngrijite, terasele ca un tort de nuntă cu mai multe etaje și poleiala care era Marele Palat. Fusese stânjenit de excesele lui și extenuat de solicitările acestuia. Însă ultima dată când plecase, nu fusese sigur că urma să se întoarcă. Era recunoscător să fie în viață, recunoscător că prietenii lui de încredere erau nevătămați, recunoscător pentru aerul rece de iarnă și scrâșnetul pietrișului sub copitele calului.

Când ajunseră la treptele palatului, un grup de servitori se apropie să le ia caii.

— Rostik, spuse el, salutându-l pe grăjdar. Ce mai fac membrii mei favoriți din casa regală?

Grăjdarul zâmbi.

— Avetoy și-a ferit săptămâna trecută unul dintre picioarele din spate, dar l-am vindecat repede. Poantă s-a purtat bine?

Nikolai își bătu cu afecțiune calul pe crupă.

— Cred că e de-a dreptul majestuos în lumina asta.

Auzi un pocnet puternic, ca un dop scos din sticlă, apoi un altul. Și un strigăt dinăuntrul palatului.

— Focuri de armă! strigă Tamar.

Nikolai îl împinse pe grăjdar în spatele lui și-și scoase unul dintre revolve.

— Rămâi jos, îi spuse lui Rostik.

Tolya și Tamar veniră să-l flancheze, iar brațele Zoyei erau deja ridicate în postură de luptă. Gărzile regale se desfășurară la baza scărilor.

— Nikolai, trebuie să te scoatem de-aici, zise Tolya. Avem zburătoare amarate pe lac.

Dar Nikolai n-avea de gând să fugă.

— E cineva în casa mea, Tolya. Trage în oamenii mei.

— Înălțimea Voastră...

— Pe toți Sfinții, icni Zoya.

Tavgharad năvăliră pe trepte, dispunându-se în formație de luptă.

Erau 11, doar femei, în uniforme negre cu șoimi carnelieni. Două dintre ele luaseră puști de la gărzile palatului, dar, chiar și neînarmate, erau unii dintre cei mai letali soldați din lume.

— Ehri, ce faci? întrebă Nikolai prudent.

Prințesa Ehri Kir-Taban se afla în centrul formației de luptă, îmbrăcată cu o rochie și o haină de catifea verde — ținută de călătorie. Nu era o nouă tentativă de asasinat. Era cu totul altceva.

Ehri ridică bărbia ascuțită.

— Nikolai Lantsov, nu vom mai fi prizonierii tăi.

— Deci curtare merge bine? mormăi Zoya.

— Am înțeles, spuse Nikolai, apăsând fiecare cuvânt. Unde ai de gând să te duci?

— Acasă.

— Și cum s-au eliberat prietenele tale?

— Am...

Glasul lui Ehri șovăi.

— Am lovit un gardian. Nu cred că l-am omorât. Restul a fost ușor.

Era greșeala lui Nikolai. Le ținuse pe gărziile Tavgharad în spatele gratiilor din temnițele palatului, dar o lăsase pe Ehri să se bucure de etajele superioare și de grădini. Nu voise să se simtă ca o prizonieră. Acum bănuia că muriseră cel puțin două gărzi, iar el nu voia să mai vadă violențe până la finalul zilei.

Își puse arma în toc și înaintă cu mâinile ridicate.

— Te rog, spuse. Fii rezonabilă, prințesă. Nu poți spera să scapi. E prea mare distanța dintre tine și Sikurzoi.

— O să ne asigurăm tu transportul. Nu poți să ne faci rău fără să provoci mânia surorii mele și a întregului Shu Han. Nunta pe care ți-o dorești e o înșelătorie și o farsă.

— Nu pot să te contrazic, recunosc Nikolai. Dar am fost nemilos cu tine? Te-am tratat incorect?

— Eu... Nu.

Gărziile Tavgharad se uită unele la altele. Demonul mârâi în el. Era ceva în neregulă. Îi scăpa ceva care se afla chiar în fața ochilor lui.

Garda Tavgharad cu pușcă lăsa jos arma, dar nu era tocmai un gest de pace. Expresia ei părea cioplită în piatră.

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Zoya.

— Nu simt nimic, răspunse Tolya.

Zoya flutură din degete și o briză ușoară suflă către ei dinspre trepte.

— Catalizator, spuse Tamar, apropiindu-se de trepte. Au hainele îmbibate.

Nikolai înțelese și fu cuprins de groază. Doar nu aveau de gând să...

— Eliberează-ne! ceru Ehri. Regina Makhi n-o să accepte niciodată să...

— Ehri, îndepărtează-te de ele, zise Nikolai, văzând cum una dintre gărzi bagă mâna în buzunar. Nu-i o evadare. E...

— N-o să...

— Ehri!

Dar era prea târziu. Garda Tavgharad care lăsase jos arma strigă ceva în shuhană. Nikolai zări chibritul din mâna ei.

Una câte una, gărzile izbucniră în flăcări, fiecare dintre ele devenind o torță învăluită de foc auriu. Totul se petrecuse prea repede, ca o trecere a degetului peste claviatura unui pian, un gest ostentativ, neașteptat și distrugător.

— Nu! țipă Nikolai, alergând înainte.

Văzu expresia șocată a lui Ehri, care striga în timp ce flăcările îi cuprindeau fusta.

Zoya se puse imediat în mișcare, trimițând o pală de vânt rece care stinse focul într-o singură rafală. Nu era destul. Orice ar fi fost substanța cu care-și îmbibaseră Tavgharad hainele, funcționase prea bine. Ehri era la pământ și țipa. Celelalte erau doar niște grămezi tăcute de carne arsă și cenușă. Servitorii țipau îngroziți, iar gărzile palatului erau încremenite nevenindu-le să creadă.

Nikolai avea arsuri grave pe mâini și antebrațe, unde încercase s-o prindă pe Ehri, iar hainele îi atârnavă pe carnea arsă. Dar nu era nimic față de ce pățise prințesa. Avea pielea înnegrită și, unde arsesese complet primul strat de piele, avea membrele roșii și umede. Nikolai simțea căldura radiată de corpul ei. Ehri tremura, urlând întretăiat și zvârcolindu-se, și intra în șoc.

— Tamar, scade-i pulsul și bag-o în comă, ordonă Nikolai. Tolya, adu un Vindecător.

Țipetele încetară când Tamar îngenunche și îndeplini ordinul.

— De ce să faci așa ceva? întrebă Zoya, cu o expresie copleșită când privi masacrul neașteptat, grămezile arse de sânge și oase care fuseseră cu doar câteva clipe în urmă niște femei.

Mâinile lui Tamar tremurau în timp ce monitoriza pulsul lui Ehri.

— I-am dat prea multă libertate. Ar fi trebuit s-o ținem în temnițe și să trimitem gărzile Tavgharad la pușcărie în Poliznaya.

— N-a știut, spuse Nikolai coborând privirea la carnea distrusă a lui Ehri și la pieptul care se ridica și cobora neregulat.

Trebuiau s-o ducă la infirmerie.

— N-a știut. Am văzut pe fața ei. Avea catalizator doar pe tivul rochiei.

— De unde au făcut rost de el? întrebă Zoya.

Nikolai clătină din cap.

— De la bucătărie, când au scăpat? S-ar putea să și-l fi făcut singure.

Tamar se ridică în momentul când se întoarse Tolya, cu o targă dusă de doi Corporalki îmbrăcați în *kefte* roșii. Pe chipurile lor se citea descurajarea, dar numai ei ar fi putut s-o vindece pe Ehri, dacă era posibil așa ceva.

Nikolai se ridică în scări, înconjurat de moarte și privind cum Ehri și cei care o îngrijeau dispăreau în direcția Micului Palat.

— De ce? repetă Zoya.

— Pentru că sunt Tavgharad, răspunse Tamar. Pentru că-și slujesc regina până la moarte. Iar Ehri nu e regină.

9. Zoya

Zoya stătea în dreptul ferestrei din dormitorul lui Nikolai, privind vântul iernatic care bătea peste domeniile palatului, făcând ramurile să pâraie și să scârțâie, ca și cum s-ar fi resemnat cu zilele întunecate ce aveau să vină. Grădinile păreau mohorâte în perioada asta, înainte să cadă zăpada și să le înveselească. Ehri fusese dusă la Micul Palat, unde era îngrijită de aceeași Vindecători Grisha care o salvaseră din pragul morții pe dublura ei, Mayu Kir-Kaat, cu doar câteva săptămâni în urmă.

Îl auzi în spatele ei pe Nikolai cum trage brusc aer în piept. Era întins peste cuvertură, iar un Vindecător îi îngrijea rănille. Se ocupase întâi de mâini, unde fuseseră arsurile cele mai grave, dar restul dura mult mai mult.

Zoya veni lângă el.

— Nu poți să-i dai ceva mai tare pentru dureri?

— I-am dat cea mai puternică doză, răspunse Vindecătorul. Dacă-i dau mai mult de-atât, nu se mai trezește. Pot să-l bag în comă, dar...

— Nu, spuse Nikolai deschizând ochii. Detest senzația.

Zoya știa de ce. Când Nikolai se luptase cu demonul, Zoya folosisse seară de seară, timp de luni în șir, un

somnifer puternic ca să-l adoarmă. Nikolai spusese că avea senzația că moare când îl bea.

Vindecătorul umplu un bol cu o soluție cu miros înțepător.

— Ar fi mai ușor să-l anesteziez. Nu-mi pot face treaba dacă se fâțâie tot timpul.

Zoya se așează lângă Nikolai pe pat, încercând să nu-l împingă.

— Trebuie să stai nemișcat, îi șopti.

— Nu pleca.

Nikolai închise ochii și o strânse de mână. Zoya știa că Vindecătorul a observat, știa și că probabil avea să bârfească pe tema asta mai târziu. Dar putea să treacă peste bârfe. Sfinții știau că suportase altele și mai rele. Și poate că avea nevoie să-i simtă mâna după șocul provocat de ce văzuseră. Nu-și putea șterge din fața ochilor femeile alea care ardeau.

— N-ar trebui să stai aici, zise Vindecătorul. E un proces neplăcut.

— Nu plec nicăieri.

Vindecătorul tresări, iar Zoya se întrebă dacă apăruse dragonul, strălucind argintiu în ochii ei. N-are decât să bârfească și despre asta.

Nikolai se agăță de mâna ei când Vindecătorul îi jupui carnea distrusă de pe braț. Abia după aceea putea fi înlocuită cu piele sănătoasă. Părea să dureze ore în șir, întâi un braț, apoi și celălalt. De câte ori se îndepărta de rege — ca să aducă o cârpă rece pe care să i-o pună pe frunte, ca să întoarcă felinarele, astfel încât Vindecătorul să aibă lumină mai bună —, Nikolai deschidea ochii și mormăia:

— Unde-i generalul meu?

— Aici sunt, spunea ea, iar și iar.

După ce Vindecătorul termină cu carnea arsă de pe brațe, pe piele nu mai rămăsese niciun fir de păr, dar cicatricile de pe mâini — vine de umbră lăsate de Întunecat — erau încă vizibile.

— Trebuie să se odihnească, zise Vindecătorul, ridicându-se și întinzându-se după ce-și terminase treaba. Dar rănila au fost destul de superficiale.

— Și prințesa Ehri? întrebă Zoya.

— Nu știu. Arsurile ei au fost mult mai grave.

După ce plecă Vindecătorul, Zoya așteptă până când răsuflarea lui Nikolai deveni profundă și regulată. Se lăsase amurgul, iar în grădină fuseseră aprinse felinarele, un șirag de stelute întinse peste pământ. Îi lipsise camera asta, cine devenise Nikolai în camera asta, bărbatul care putea lăsa să cadă, pentru o clipă, mantia de rege, care avea suficientă încredere în ea ca să închidă ochii și să se lase purtat în vis cât îl veghea. Trebuia să se întoarcă la Micul Palat, să vadă ce face prințesa Ehri, să discute cu Tamar, să conceapă un plan. Dar putea fi ultima dată când îl vedea așa pe Nikolai.

Se ridică în cele din urmă și stinse luminile.

— Nu pleca, spuse el, încă pe jumătate adormit.

— Trebuie să fac o baie. Miros ca un incendiu de pădure.

— Miroși a flori sălbatice. Ca de obicei. Ce să spun ca să te fac să rămâi?

Vocea i se pierdu într-o bolboroseală când adormi la loc.

Spune-mi că nu doar războiul și îngrijorarea te fac să spui cuvintele astea. Spune-mi ce-ar însemna ele dacă tu n-ai fi rege și eu n-aș fi soldat. Dar de fapt nu voia să audă așa ceva. Cuvintele dulci și declarațiile mărețe erau pentru alți oameni, pentru alte vieți.

Îi dădu deoparte părul de pe față și-l sărută pe frunte.
— Aș sta pentru totdeauna dacă aș putea, îi șopti.
Oricum, Nikolai n-avea să-și aducă aminte.

Peste câteva ore, salonul Zoyei era plin de lume. Nu invitasese pe nimeni; pur și simplu se adunaseră acolo, instalându-se în fața focului cu cești de ceai îndulcit în mâini. Pe toți Sfinții, se bucura. De obicei, punea mare preț pe intimitate, dar în seara asta avea nevoie de companie.

Cu toate că făcuse baie, tot avea senzația că mirosul morții se ține după ea, în păr, pe haine. Se ghemuise lângă Genya pe canapeaua de lângă foc, cu pernele de mătase brodate cu fir de cositor. De obicei, se enerva când își ridica cineva picioarele pe ele, dar acum nu-i păsa deloc. Sorbi îndelung din cana cu vin cald. Ceiul nu-i era de-ajuns în seara asta.

David și Nadia stăteau la masa rotundă din mijlocul încăperii. David așezase mici teancuri de foi într-o ordine fără îndoială importantă și era îngropat într-un lung șir de calcule. Din când în când, îi dădea câte o hârtie Nadiei, care lucra și ea cu un set de numere, cu picioarele sprijinite în poala lui Tamar. Tolya ședea pe covorul de lângă grătarul șemineului, privind flăcările. Ar fi putut fi o scenă tihnită, dar oroarea celor petrecute dimineață plutea greoi în aer.

Genya studia schițele pentru rochia de nuntă, aur tradițional combinat cu un kokoșnic cu pietre prețioase. Ridică una dintre schițe.

— Prea mult?

Zoya atinse cu degetele tivul desenat delicat.

— Pentru capela regală? Nu. Cu cât mai mult sclipici, cu atât mai bine.

Era un loc sumbru.

— Știu, răspunse Genya.

Își așază mai bine peticul de pe ochiul lipsă.

— Ce bine ar fi dacă am putea ține ceremonia în grădini.

— În toiul iernii? întrebă Nikolai, intrând în salon și îndreptându-se direct către vinul de pe masa de lângă perete.

Arăta de parcă n-ar fi fost rănit, de parcă n-ar fi fost niciodată neajutorat. Făcuse o baie și-și schimbase hainele. Părea să dea pe dinafară de încredere în sine.

— Vrei să ne moară înghețați oaspeții?

— E și asta o cale să câștigi un război, cugetă Genya.

— N-ar trebui să bei vin, zise Zoya. Încă mai ai în sânge calmantul Vindecătorului.

Nikolai strâmbă din nas.

— Atunci cred că o să beau ceai, ca o babă.

— Dar ce-are ceaiul? obiectă Tolya.

— Departate de mine gândul să mă cert cu un om cât o stâncă.

Nikolai își turnă o ceașcă de ceai și aruncă o privire la hârtiile întinse pe masă.

— Astea sunt noile calcule pentru sistemul de lansare?

David încuviință fără să ridice privirea.

— Și cum merg?

— Nu merg.

— Nu?

— Sunt întrerupt întruna, zise David acru.

— Minunat. E bine de știut că mi-am făcut treaba.

Nikolai se cufundă într-un fotoliu mare de lângă foc. Zoya își dădea seama că încerca să-și găsească suficient umor ca să-l sâcâie pe David sau poate chiar să laude

avantajul pe care li l-ar putea oferi noile rachete împotriva fjerdanilor. Dar nici măcar optimismul neabătut al lui Nikolai nu putea fi pe măsura celor văzute pe treptele palatului.

În cele din urmă, își așază cana pe genunchi și spuse:

— Ajutați-mă să înțeleg ce s-a întâmplat azi-dimineață.

Tamar și Tolya se uitară unul la celălalt.

— A fost un mesaj din partea reginei Makhi, spuse Tamar.

— Deci *nu* e de acord cu nunta? Ar fi putut transmite doar niște regrete.

— A aruncat zarul, adăugă Tamar. Și aproape că a câștigat. Dacă ar fi ucis-o pe Ehri, ar fi avut un motiv să declanșeze războiul și ar fi șters urmele planului de asasinat.

— Și așa o să fie al naibii de greu să explicăm ce s-a petrecut aici, spuse Zoya. Cum justificăm moartea a 11 prizonieri de rang înalt aflați în custodia noastră?

— Ehri a văzut ce s-a întâmplat, spuse Tolya pe ton scăzut. Depinde de ea să spună adevărul. Tot adevărul.

— Tot adevărul, repetă Tamar.

Nadia își puse tocul pe masă și o prinse de mână pe soția ei.

— Crezi că regina Makhi chiar o să vină la nuntă?

— O să vină, răspunse Tamar. Dar nu m-ar mira să se folosească de ocazia asta ca să pună la cale vreun atac. E un tactician viclean.

— O regină bună, zise Zoya.

— Da, admise Tamar. Sau eficientă. Mama ei a conceput politica de scoatere în afara legii a experimentelor cu Grisha și a început să le acorde unele drepturi în schimbul intrării în serviciul militar sau guvernamental.

— Ca în Ravka, interveni Nikolai.

Tolya încuviință.

— Grisha tot nu pot deține proprietăți și nu pot avea funcții politice, dar au fost reforme valoroase.

— Noi n-am fost considerați niciodată anormali aici, zise Tamar. Doar periculoși. Dar nu toată lumea a fost de acord. Unora dintre shuhani nu le-a plăcut ideea că Grisha ar putea fi considerați oameni obișnuiți.

— Și lui Makhi nu i-au plăcut politicile maică-sii? întrebă Nikolai.

Tamar se încruntă. Luă cana Nadiei și pe a ei și se duse la masa de lângă perete ca să le umple.

— Chiar dinainte să fie încoronată, Makhi avea ideile ei despre cum să întărească Shu Hanul. Când a fost descoperit *jurda parem*, i s-a pus în față o alegere: putea încerca să păstreze secretul, distrugând ce făcuse Bo Yul-Bayur. Dar ea a ales să repornească vechile laboratoare și să folosească *paremul* ca armă.

— Și asta a dus la *khergud*, zise Tolya cu tristețe, ca un om care cercetează epava, arătând gaura neagră căscată în cocă.

Acolo au luat-o lucrurile razna.

Khergud erau cei mai letali soldați shuhani, deși guvernul nu recunoscuse niciodată oficial existența lor. Erau Croiți de Grisha aflați sub influența *paremului*, cu simțuri mai ascuțite și scheletul întărit și modificat. Unii puteau chiar să zboare. Zoya se înfioră, amintindu-și cum fusese smulsă de pe picioare și strânsoarea brațelor soldatului *khergud* în jurul ei ca niște benzi de oțel.

Tamar puse cănille pline pe masă, dar nu se așeză. Ea conducea rețeaua de spioni a lui Nikolai. Știa, mai bine ca oricare dintre ei, ce păteau Grisha sub conducerea lui Makhi.

— Crearea unui *khergud*..., începu ea și apoi șovăi. Este un proces cu încercări și eșecuri. Grisha pe care-i duc în laboratoare sunt considerați voluntari, dar...

— Știm noi mai bine, mârâi Tolya.

— Știm, spuse Tamar. Opțiunile pe care le au Grisha sunt imposibile. Guvernul Taban deține puterea absolută.

— Deci n-au nicio opțiune, zise Genya.

Tolya ridică din umeri.

— E la fel ca atunci când a format Întunecatul Armata a Doua.

Zoya se zbârli.

— Armata a Doua era un refugiu.

— Poate pentru unii, ripostă Tolya. Întunecatul îi lua pe Grisha de la părinți când erau copii. Erau învățați să uite locul de unde veneau și oamenii pe care-i cunoscuseră. Slujeau coroana sau familiile lor aveau de suferit. Ce fel de alegere e asta?

— Dar n-a făcut nimeni experimente pe noi, insistă Zoya.

Și unii dintre noi erau cât se poate de mulțumiți să-și uite părinții.

— Nu, recunosc Tolya, sprijinindu-și mâinile uriașe pe genunchi. Doar vă transformau în soldați și vă trimiteau să luptați în războaiele lor.

— Nu greșește, spuse Genya, uitându-se în cana cu vin. Nu vă gândiți ce viață ați fi putut duce dacă nu veneați la Micul Palat?

Zoya își lăsă capul pe spate și-l sprijini de mătasea canapelei. Da, se întrebuse. Când era mică, gândul îi bântuia visele și o urmărea când era trează. Închidea ochii și se vedea mergând în biserică. O vedea pe mătușa ei sângerând pe podea. Și întotdeauna era acolo și mama ei, îmboldind-o înainte, aducându-i aminte să nu calce

pe tivul rochiței aurii de mireasă, în timp ce tatăl Zoyei stătea tăcut în strană. Zoya își amintea că-și plecase capul. Dar nu spusese nicio vorbă ca s-o salveze. Doar Liliyana îndrăznise să vorbească. Iar Liliyana era moartă de mult. Ucisă de Falie și de ambiția Întunecatului.

— Ba da, zise Zoya. Mă gândesc.

Tamar își trecu mâna prin părul scurt.

— Tata i-a promis mamei că o să avem de ales. Așa că atunci când a murit ea, ne-a dus în Novyi Zem.

Oare așa ar fi fost mai bine? Ar fi trebuit oare Liliyana s-o îmbarce pe o navă ca să traverseze Marea Adevărată în loc s-o aducă la porțile palatului ca să se alăture Grisha? Nikolai abolise practica separării Grisha de părinți. Nu exista nicio recrutare obligatorie care să-i smulgă pe copii din casele lor. Însă pentru cei care nu aveau un cămin, care nu se simțiseră niciodată în siguranță în locurile unde ar fi trebuit să se simtă în siguranță, Micul Palat avea să fie întotdeauna un refugiu, un loc unde să fugă. Zoya trebuia să păstreze refugiul, indiferent cu ce-i atacau fjerdanii, shuhanii sau Kerchul. Și poate, cândva după această luptă îndelungată, se afla un viitor în care Grisha nu vor mai trebui să se teamă sau să fie temuți, unde „soldat” va fi doar una dintr-o mie de variante posibile pentru ei.

Se ridică și-și scutură manșetele. Voia să stea lângă foc, să se certe cu Tolya, să se uite la schițele Genyei, să-l privească pe Nikolai încruntându-se la cana de ceai. Și exact de-asta trebuia să plece. Nu se putea bucura de odihnă. Nu până când țara și poporul ei nu erau în siguranță.

— Majestatea Voastră? spuse ea. Am amânat destul.

Nikolai se ridică în picioare.

— Măcar nu trebuie să mai beau ceai.

— Vrei companie? întrebă Genya.

Zoya voia. Voia o armată întreagă în spatele ei. Dar văzu cum strângea Genya hârtiile din mână, cum își îndreptă David privirea brusc spre soția lui, dorința de-a o proteja fiind unicul lucru care-l putea smulge din munca lui.

— Când ești pregătită, răspunse Zoya încet. Și nu înainte. Își trosni încheieturile degetelor.

— În plus, rochia aia are nevoie de o trenă cum se cuvine, spuse ea târăgănat în timp ce ieșea din cameră. Hai să n-o lăsăm pe regina shuhană să creadă că suntem țărani.

— Ai făcut bine, spuse Nikolai în timp ce traversau domeniile palatului îndreptându-se către fosta grădină zoologică.

Tocmai răsărea luna plină.

Zoya nu băgă în seamă complimentul.

— De ce nu poate fi la fel de simplu ca războiul? Un inamic înfruntând un altul în luptă cinstită? Nu, acum avem un fel de molimă monstruoasă de înfruntat.

— Ravka preferă să mențină lucrurile interesante, răspunse Nikolai. Nu-ți plac provocările?

— Mi-ar plăcea să trag un pui de somn, ripostă Zoya. Nu-mi aduc aminte când am reușit să dorm până târziu.

— Nici vorbă. Dacă dormi toată noaptea, s-ar putea să fii bine dispusă, iar eu am nevoie de tine cât mai nemulțumită.

— Mai spune tu tâmpenii cu carul și s-ar putea să mă vezi în cea mai proastă formă.

— Pe toți Sfinții, vrei să spui că nu te-am văzut în cea mai proastă formă?

Zoya își dădu părul pe spate.

— Dacă m-ai fi văzut, ai fi sub plapumă, bolborosind rugăciuni.

— O modalitate unică să mă bagi în pat, dar cine sunt eu să-ți pun sub semnul întrebării metodele?

Zoya își dădu ochii peste cap, dar era recunoscătoare pentru distragerea oferită de schimbul de replici. Era ceva sigur, simplu, care nu semăna deloc cu tăcerea dormitorului său, cu mâna ei strângând-o pe a lui. Și ce-o să facă ea când Nikolai avea să fie căsătorit și decența va ridica un zid între ei?

Își îndreptă spatele și-și strânse panglica din păr. O să se descurce foarte bine, ca întotdeauna. Era comandant militar, nu o fetișcană timidă care se ofilea din lipsă de atenție.

Fosta grădină zoologică se afla într-o zonă împădurită de la limita de est a domeniilor palatului. Fusese abandonată cu mai multe generații în urmă, dar tot mai păstra mirosul animalelor care fuseseră închise acolo. Zoya văzuse niște ilustrații învechite: un leopard cu zgardă bătută în pietre prețioase, un lemurian purtând o vestă de catifea și făcând giumbușlucuri, un urs alb importat din Tsibeya, care sfâșiasse trei îngrijitori înainte să evadeze. Nu mai fusese prins niciodată și Zoya spera că reușise cumva să-și găsească drumul către casă.

Grădina zoologică era construită în forma unui cerc amplu, vechile cuști fiind orientate către exterior și acum năpădite de rugi de mure. În centru fusese un turn înalt, în vârful căruia se aflase pe vremuri o volieră. Acum găzduia un alt animal.

În timp ce urca scările în urma lui Nikolai, Zoya simți trezindu-se inteligența străveche din ea — gândind, calculând. Întotdeauna părea să revină la viață odată cu furia sau spaima ei.

Falia se întinde. Nikolai spusese cuvintele cu atâta ușurință, de parcă ar fi făcut o remarcă despre vreme. *Am auzit că o să plouă mâine.*

Liliecii au înflorit din nou.

Lumea este devorată de neant și trebuie să găsim o cale să o oprim. Mai vrei ceai?

Dar așa era întotdeauna. Lumea putea să se spulbere, dar când totul se făcea praf, Nikolai Lantsov avea să sprijine tavanul cu o mână și să-și scuture cu cealaltă un fir de praf de pe rever.

El și Zoya construiseră închisoarea cu grijă, păstrând doar scheletul volierei. Pereții erau făcuți acum din sticlă, lăsând să pătrundă lumina pe tot parcursul zilei. Noaptea, țineau lumina vie Soldații Soarelui, moștenitori ai puterii Alinei Starkov, dintre care mulți luptaseră împotriva Întunecatului în Falie. Toți juraseră să păstreze secretul, iar Zoya spera că aveau să-și respecte legământul. Întunecatul intrase în această nouă viață lipsit de puteri — sau cel puțin așa părea. Iar ei nu își asumau niciun risc.

Când se deschise ușa, prizonierul se ridică de pe poadea, mișcându-se cu un fel de grație pe care Yuri Vedenen n-o avusese niciodată. Yuri, un tânăr călugăr care predicase evanghelia Celui Fără Stele, condusese un cult dedicat venerării Întunecatului. Adepții credeau că Sfântul Fără Stele fusese martirizat în Falie și că avea să se întoarcă. Și, spre marea surprindere a Zoyei, Yuri și ceilalți fanatici năuci îmbrăcați în negru și psalmodiind pentru un dictator mort avuseseră dreptate: Întunecatul fusese înviat. Puterea lui se revărsase în trupul lui Yuri și acum... acum Zoya nu era sigură cine sau ce era omul ăsta. Avea chipul îngust, pielea palidă era netedă, ochii, cenușii și sprâncenele, întunecate. Părul negru lung aproape că-i ajungea la clavicule. Purta

pantaloni închiși la culoare și nimic altceva; avea pieptul și labele picioarelor goale. Vanitos ca întotdeauna.

— O vizită regală.

Întunecatul schiță o plecăciune scurtă.

— Sunt onorat.

— Pune-ți o cămașă, spuse Zoya.

— Scuzele mele. Se cam încălzește aici, în lumina nemiloasă a soarelui.

Își puse cămașa din pânză grosolană pe care o purtase Yuri pe sub sutana de călugăr.

— V-aș invita să luați loc, dar... zise el, făcând un semn spre încăperea goală.

Nu exista niciun fel de mobilă. Nu avea cărți cu care să-și ocupe timpul. Era lăsat în celula învecinată doar ca să se spele și să se ușureze. Între celula aceea și scări se aflau încă două uși bine ferecate.

Noua reședință a Întunecatului era goală, dar oferea o priveliște deosebită. Prin pereții de sticlă, Zoya vedea domeniile palatului, acoperișurile și grădinile din orașul de sus, luminile bărcilor care pluteau pe râul care-l înconjura, și orașul de jos. Os Alta. Era căminul ei de când avea nouă ani, dar rareori avusese ocazia să-l vadă din punctul ăsta. Simți cum o cuprinde amețeala și apoi își aminti. Bineînțeles. Știa orașul ăsta și câmpurile care-l înconjurau. Zburase pe deasupra lui.

Nu. Nu ea. Dragonul. Avusese un nume, un nume pe care-l știuse doar el și, cu multă vreme în urmă, și cei ca el, dar ea nu și-l putea aminti. Îi stătea pe vârful limbii. Enervant.

— Sunt dornic de companie, spuse Întunecatul.

Zoya îi simți brusc resentimentele, furia împotriva captivității — înverșunarea Întunecatului. Prezența

dragonului în capul ei o lăsase vulnerabilă. Trase aer în piept, revenind la realitate, aici, în această celulă bizară de sticlă, pe podeaua de piatră de sub tălpile cizmelor ei. *Ce ai putea afla, ce ai putea ști dacă ai deschide ușa?* Era vocea lui Juris sau a ei?

Încă o răsuflare. *Sunt Zoya Nazyalensky și chiar m-am săturat de petrecerea din capul meu, șopârlă bătrână ce ești.* Ar fi jurat că l-a auzit pe Juris răspunzându-i cu un chicotit.

Nikolai se sprijini de perete.

— Îmi pare rău că nu venim mai des în vizită. Suntem în război și, mă rog, nimeni nu te place.

Întunecatul își duse o mână la piept.

— Mă rănești.

— Toate la vremea lor, spuse Zoya.

Întunecatul ridică dintr-o sprânceană. Un zâmbet vag îi arcui ușor buzele — acolo, în acea expresie, era bărbatul de care-și aducea ea aminte.

— Să știi că-i e teamă de mine.

— Nu mi-e teamă.

— Nu știe ce aș putea face. Sau ce pot face.

Nikolai îi făcu semn unuia dintre Soldații Soarelui să aducă niște scaune.

— Poate că-i e teamă să nu vorbești despre ea ca și cum n-ar sta chiar în fața ta.

Se așezară cu toții. Întunecatul reuși cumva să facă scaunul șubred să arate ca un tron.

— Știam că o să vii.

— Detest să fiu previzibil, zise Nikolai, întorcându-se către Zoya. Poate că ar fi cazul să mergem? Să-l ținem în alertă?

— Știe că n-o să plecăm. Știe că avem nevoie de ceva.

— Am simțit, spuse Întunecatul. Molima care vine. Falia se întinde. Simți și tu, nu-i așa, Lantsov? E puterea care dăinuie în oasele mele, puterea care încă picură întunecată în sângele tău.

Chipul lui Nikolai se umbri.

— Puterea care a creat de la bun început Falia.

— Am auzit că unii o consideră un miracol.

Zoya strânse din buze.

— Nu-i cazul să ți se urce la cap. În ultima vreme, găsești miracole la tot pasul.

Întunecatul își lăsă capul într-o parte, uitându-se la amândoi. Zoyei îi venea să sară printr-unul dintre pereții de sticlă sub greutatea privirii lui, dar refuză să se trădeze.

— Am avut o grămadă de timp să gândesc în locul ăsta, să privesc în urmă la o viață lungă. Am făcut nenumărate greșeli, dar am găsit întotdeauna o nouă cale, o nouă ocazie să mă apropii de obiectivul meu.

Nikolai încuviință.

— Până la accidentul ăla când ai murit.

Expresia Întunecatului deveni ursuză.

— Uitându-mă în urmă să văd când au luat-o lucrurile razna, când mi s-au destrămat planurile, pot localiza momentul dezastrului în clipa în care i-am acordat încredere unui pirat pe nume Sturmhond.

— Corsar, spuse Nikolai. Și n-am de unde să știu, dar dacă e să-l crezi pe corsar, probabil că nu prea e corsar.

Zoya nu putea trece peste cuvintele lui cu o glumă.

— Ți-ai făcut mama să orbească? Nu când ai manipulat o fată și ai încercat să-i furi puterea, sau când ai distrus jumătate de oraș cu oameni nevinovați, sau când i-ai decimat pe Grisha, sau când ți-ai făcut mama să orbească? Niciunul dintre momentele astea nu pare o ocazie bună de autoexaminare?

Întunecatul abia dacă ridică din umeri, cu mâinile întinse ca pentru a arăta că nu mai are alte trucuri.

— Înşiri atrocităţi ca şi cum ar trebui să-mi fie ruşine pentru ele. Şi poate că ar trebui, dacă n-ar fi fost alte o sută care au precedat crimele astea, şi alte o sută înaintea lor. Viaţa omenească merită păstrată. Dar vieţile omeneşti? Vin şi trec ca pleava, fără să încline niciodată balanţa.

— Ce calcul remarcabil, spuse Nikolai. Şi convenabil pentru un ucigaş în masă.

— Zoya înţelege. Dragonul ştie cât de neînsemnate sunt vieţile omeneşti, cât sunt de plictisitoare. Sunt licurici. Scânteii care pâlesc în noapte, în timp ce noi ardem mai departe.

Nu erau suficiente răsuflări adânci pe lume ca să ţină în frâu furia Zoyei. Cum putea Nikolai să-şi păstreze aerul ăla de calm firesc? Şi de ce îşi băteau capul încercând să aţâţe conştiinţa Întunecatului? Mătuşa ei, prietenii, oamenii pe care jurase să-i apere nu însemnau nimic în comparaţie cu durata vieţii lui.

Se aplecă puţin.

— Eşti foc furat şi timp furat. Nu căuta sprijin la mine.

Se întoarse către Nikolai.

— Ce căutăm aici? Când sunt în preajma lui îmi vine să distrug ceva. Hai să-l ducem la Falie şi să-l omorâm. Poate că asta o să îndrepte lucrurile.

— N-o să meargă, spuse Întunecatul. Demonul trăieşte în regele tău. Ar trebui să-l omori şi pe el.

— Nu-i mai da idei, comentă Nikolai.

— Singura cale să reparaţi ruptura din Falie e să terminaţi ce aţi început şi să înfăptuiţi *obisbaya*.

Şi Tolya făcuse aceeaşi propunere. Ritualul Salcâmului în Flăcări. Fuseseră ispitiţi să-l încerce de Elizaveta, care

nu-și dorise decât ocazia să-l ucidă pe Nikolai și să-l readucă la viață pe Întunecat. Dacă voiau să încerce din nou, acesta era momentul, când Întunecatul era încă lipsit de puteri, iar fjerdanii își lingeau rănilor. Dar riscul era pur și simplu prea mare. Și chiar dacă ar fi fost dispuși să și-l asume, n-aveau mijloacele necesare.

— N-avem salcâmul, spuse Zoya. S-a făcut scrum când au murit Sfinții și au căzut granițele Faliei.

— Dar am putea obține unul, spuse Întunecatul.

— Am înțeles. De la cine?

— De la călugări.

Zoya ridică exasperată mâinile.

— De ce trebuie să fie întotdeauna vorba despre călugări?

— Au fost luate fructe când copacul era încă tânăr. Semințele au fost păstrate de Ordinul lui Sankt Feliks.

— Și unde se află?

Acum Întunecatul păru mai puțin sigur.

— Nu știu exact. N-am avut niciodată nevoie de ele. Însă pot să vă spun cum să le găsiți.

— Simt că se pregătește o târguială, spuse Nikolai, frecându-și mâinile. Ce o să ne coste informația asta?

Ochii Întunecatului sclipiră, cuarț cenușiu sub un soare contrafăcut.

— Aduceți-mi-o pe Alina Starkov și vă spun ce vă trebuie.

De pe chipul lui Nikolai pieri orice urmă de umor.

— Ce vrei de la Alina?

— Ocazia să-i prezint scuze. Ocazia să văd ce a devenit fata care mi-a împlântat un cuțit în inimă.

Zoya clătină din cap.

— Nu cred niciun cuvânt care iese de pe buzele tale.

Întunecatul ridică din umeri.

— Nici eu n-aș crede. Dar știți care sunt condițiile mele.

— Și dacă nu suntem de acord cu ele? întrebă Zoya.

— Atunci Falia se va tot întinde și va înghiți lumea. Tânărul rege va cădea, iar eu o să adorm cântând în celula mea.

Zoya se ridică.

— Nu-mi place. Pune ceva la cale. Și chiar dacă găsim mănăstirea și semințele, ce facem cu ele? Am avea nevoie de un Fabrikator extrem de puternic ca să aducem la viață salcâmul ca Elizaveta.

Întunecatul zâmbi.

— Asta înseamnă că încă nu stăpânești tot ce și-a pus în cap Juris să te învețe?

Zoya simți cum cedează zăgazul care-i ținea în frâu furia. Se aruncă spre Întunecat, dar Nikolai o prinse de brațe ca s-o țină în loc.

— Să nu-i rostești numele. Mai spune-i o dată numele și-ți tai limba și o port ca broșă.

— Nu, spuse Nikolai cu glas scăzut, ținând-o strâns. Nu merită furia ta.

Întunecatul o privi ca atunci când era doar o elevă, ca și cum exista ceva ce doar el putea vedea în ea. Ca și cum l-ar fi amuzat.

— Toți mor, Zoya. Toți o să moară. Toți cei pe care-i iubești.

— Serios? întrebă Nikolai. Ce tragic! Poți să stai liniștită, Zoya?

Zoya se desprinse de Nikolai.

— Deocamdată.

— Ce se mai zbate! spuse Întunecatul, cu glas vesel. Ca o insectă ținută de propria ei putere.

— Poetic, replică Nikolai. Vezi că ți-a rămas ceva în barbă.

10. Nina

Nina ajunsese în câteva clipe lângă Hanne. Prințului îi ieșeau ochii din orbite și se zvârcolea pe jos, cu pieptul scobit ridicându-se și coborând. Cel mai rău era sunetul pe care-l scotea, un răpăit profund și chinuitor. Nina o văzu pe Hanne că întinde mâna chiar în clipa în care îngenunchea lângă ei. O lăsă pe pieptul lui — ca și cum nu s-ar fi putut abține — și aproape imediat tusea prințului se mai potoli.

— Ia-mă de mână, îi șopti Nina furioasă. Roagă-te. *Tare.*

Prinse și ea degetele osoase ale prințului, astfel încât să formeze toți trei un cerc și intonă împreună cu Hanne, într-o fjerdană ritmată, o rugăciune către Djel, Izvorul. *Cum spală albia râului, lasă apele să mă spele și pe mine. Cum spală albia râului, lasă apele să mă spele și pe mine.*

Prințul Rasmus le țintuia cu privirea. Tusea încetă, iar el începu să răsuflă gâfâit, pe măsură ce darul tămăduitor al Hannei îi reducea inflamația plămânilor și deschidea căile respiratorii.

După doar câteva clipe, fură înconjurați de gărzile regale, care le îndepărtară pe Hanne și pe Nina, în timp ce regele și regina veneau în grabă către ei.

— Nu! gâfâi Rasmus, cu glas slăbit și subțire, după care începu din nou să tușească. Aduceți-o înapoi. Aduceți-le înapoi.

Dar mulțimea era deja tot mai numeroasă în jurul lor, iar prințul fu dus în grabă printre ușile din spatele daisului regal, lăsând în urmă sala cuprinsă de murmure șocate și consternate.

Brum apăru brusc lângă Hanne și Nina și le luă de-acolo, în timp ce Ylva și Redvin dădeau o mână de ajutor la stăvilirea curioșilor. Flancați de *driiskelle*, fură conduși pe un coridor și apoi prin niște culoare întortocheate care duceau la apartamentele lor.

— Prințul Rasmus... începu Hanne, însă Brum o reduse la tăcere din priviri.

— Servitorii, zise el încet, în timp ce se îndreptau spre încăperea pe care o folosea ca birou.

Era îmbrăcată toată în lemn negru și piatră albă, iar prin geamurile înghețate, Nina văzu că începuse să ningă.

Ylva dispăru, apoi se întoarse cu un lighean cu apă caldă și două cârpe pe care le întinse Ninei și Hannei. Nina nu-și dăduse seama că sângele prințului ajunsese și pe ea. Se spală pe față și pe mâini.

Făcu ochii mari și își sili buza să tremure, dar fiecare fibră din ea era vigilentă, alertă, gata să intre în postura de luptă dacă Hanne ar fi trebuit protejată. Pe Insula Albă se afla un cimitir, cu cadavre pe care le putea chema la luptă ca soldați. Ce văzuse oare Brum? Ce știa?

Hanne părea îngrozită. Își folosisese puterea în fața întregii curți fjerdane, tămăduindu-l pe prinț fără să se gândească. Minte Ninei se făcea mică la gândul riscului, a nechibzuinței de care dăduse dovadă. Și totuși, chiar și în

spaima și furia ei, Nina știa că Hanne nu se putuse abține. Nu putea privi pe cineva suferind fără să acționeze. Era în firea ei să încerce să repare lucrurile, când Nina nu făcea decât să distrugă. Oare își dăduse seama vreunul dintre spectatori ce făcuse? Dar Brum? Era vânător de vrăjitoare instruit. Aici, departe de pompa și drama Curții, strata-gema Ninei cu rugăciunea părea incredibil de subțire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ylva, pe un ton disperat și înspăimântat.

Chipul lui Brum era sumbru.

— Prințul e foarte bolnav.

— Dar nu așa! strigă Ylva. S-a prăbușit!

— De ce crezi că-l țin departe de ochii publicului?

— E... n-a fost niciodată amator de evenimente sociale, dar...

— Pentru că regele și regina l-au menajat. Îl lasă să apară în public doar pentru scurt timp și în situații foarte bine controlate, cum a fost începutul Duramenului de azi.

— Ce crezi că i-a provocat criza? întrebă Redvin, trăgând o dușcă dintr-o ploscă.

Brum ridică din umeri.

— Prea multă gălăgie. Prea cald. Cine știe?

— Slăbiciunea lui e îngrozitoare, zise Redvin.

— E un copil, protestă Ylva.

Brum se strâmbă disprețuitor.

— Are 18 ani. Uiți asta pentru că e așa de departe de ceea ce ar trebui să fie un bărbat.

Privirea Hannei se întunecă.

— Nu poate schimba ce e, cum s-a născut.

— Poate că nu, spuse Brum. Dar s-a străduit? S-a silit? Am făcut tot ce-am putut să-l ajut, să-i fiu mentor și călăuză. Este moștenitorul tronului, dar dacă amploarea

infirmității lui devine publică, tu chiar crezi că Fjerda o să-l accepte ca rege?

Nina se întrebă din nou ce joc făcea Brum. N-avea nicio îndoială că el credea toate prostiile pe care le debita despre bărbăție și puterea fjerdană. Era clar și că n-avea nicio urmă de respect pentru prinț. Dar mai era oare și altceva?

În săptămâna care urmase înfrângerilor de la Nezkii și Ulensk, Brum se străduise să-și ascundă frustrarea. Invazia eșuată însemna că Fjerda trebuia măcar să se gândească la posibilitatea unei soluții diplomatice. Însă dacă prințul murea sau era scos din joc, Fjerda nu i-ar mai fi avut decât pe bătrânul rege și pe prințul mai tânăr să conducă ofensiva. Ar fi fost ocazia perfectă să iasă cineva în față și să preia frâiele de la o familie regală recunoscătoare. Și după aceea, cine l-ar mai fi convins pe Brum să le înapoieze? Se bucura de respectul și sprijinul armatei. Știa bine dedesubturile Curții. Nina simțea groaza ca pe un jug. Politicile fjerdane deveniseră tot mai brutale sub influența lui Brum. Ce-ar fi însemnat pentru țara și pentru poporul ei dacă puterea lui n-ar mai fi fost limitată?

Ylva clătină din cap.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că starea prințului este așa de disperată?

— Poziția noastră la Curte și poziția mea în armată sunt strâns legate de bunăvoința familiei regale. După evadarea din închisoare și distrugerea tezaurului... A trebuit să lupt pentru locul nostru aici și nu puteam să risc nicio indiscreție. Familia Grimjer va face tot ce-i stă în puteri ca să se asigure că incidentul o să aibă o amploare cât mai mică și să-i discrediteze pe cei care au fost martorii cei mai apropiați.

— Am avut sângele lui pe mine, zise Hanne. E pe moarte.

Ninei îi venea să-i tragă un șut. Trebuia să nu spună nimic până nu aflau ce văzuse sau ce credea că văzuse Blum. Și totuși începuse să creadă că scăpaseră după nechibzuința Hannei. Poate că Brum fusese prea concentrat asupra dovezii de slăbiciune publice a prințului ca să înțeleagă ce se petrecuse cu adevărat.

— Probabil, spuse el. Dar face un deserviciu tronului murind încet. Familia regală o să vrea s-o reducă la tăcere pe Hanne. Tinerele bârfesc.

— Nu și Hanne! strigă Ylva.

— Dar de unde să știe ei? N-are niciun fel de reputație la Curte. A fost plecată prea multă vreme și sunt puțini cei care ar putea depune mărturie pentru caracterul ei.

— Ești sigur că o poți apăra?

— Nu știu.

Ylva gemu.

— Spune-mi că n-o să-i facă rău.

— Nu, dar s-ar putea s-o trimită de-aici.

— Exil?

Ylva își aruncă brațele în jurul fiicei ei.

— N-o să permit așa ceva. Am așteptat prea mult să se întoarcă. N-o să permit să-mi fie luată din nou.

Nina o privi pe mama Hannei agățându-se înspăimântată de fiica ei și nu știu ce să facă. Simțea pericolul îndreptându-se grăbit spre ei. În general, anticipa bine amenințările, era nevoită s-o facă, dar asta părea să fi venit din senin, sub forma trupului fragil al unui băiat.

Se auzi o bătaie în ușă. Era un tânăr îmbrăcat în uniformă *drüskelle*. Nina își dădu seama că-l văzuse în alaiul prințului în sala de bal.

— Joran, zise Brum și-i făcu semn să intre. Joran este garda de corp a prințului.

— Prințul e bine? întrebă Hanne.

Joran încuviință. Era prea bine instruit ca să-și frământă mâinile sau să se foiască, însă Nina își dădu seama că era agitat.

— Domnule, începu el, apoi șovăi. Domnule comandant Brum, familia regală a solicitat prezența fiicei dumneavoastră și a însoțitoarei sale.

Ylvei îi scăpă un mic suspin. Dar Brum se mulțumi să încuviințeze.

— Am înțeles. Atunci trebuie să mergem.

Joran își dresе glasul.

— Invitația a fost foarte precisă. Sunt solicitate doar fetele.

— Pe Djel, ce înseamnă asta? întrebă Ylva, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu putem permite așa ceva. Hanne nu-i poate înfrunta singură.

— Nu sunt singură, spuse Hanne.

Tremura puțin, dar se ridică.

— O am pe Mila.

— Schimbă-te, zise Brum.

Hanne coborî privirea spre petele de sânge.

— Desigur. Durează doar o clipă.

Ylva o prinse de braț.

— Nu. Nu. Jarl, n-o poți lăsa să facă așa ceva.

— Trebuie.

Brum puse mâna pe umărul Hannei.

— Ești fiica mea și n-o să pleci capul.

Hanne ridică fruntea.

— Niciodată.

Privirea din ochii lui Brum părea să exprime mândrie.

Hanne și Nina se duseră în grabă în camerele lor ca să se schimbe.

Imediat ce închiseră ușa, Hanne izbucni:

— N-am vrut.

— Știu, știu, răspunse Nina, alegând deja o rochie curată pentru Hanne, lână pură, albă ca fildeșul, fără nicio urmă din opulența veșmintelor chihlimbarii strălucitoare pe care apucase să le poarte așa de puțin.

Pentru ea, alese o rochie kaki asemănătoare.

— Crezi că prințul știe?

— Nu. Poate. Nu știu. Era într-o stare în care nu putea gândi cum trebuie.

— Tata... cred că a văzut.

— Știu.

Ninei nu-i venea să creadă că Hanne îl vindecase pe prinț chiar în fața ochilor lui Brum fără ca acesta să prindă de veste. Însă oamenii vedeau ce voiau ei să vadă. Brum n-ar fi crezut niciodată că propria fiică s-a născut o monștruozitate.

Hanne își trase rochia pe ea. Tremura.

— Nina, dacă mă testează...

La Curtea de Gheață erau ținute prizoniere amplificatoare Grisha, oameni care aveau darul să depisteze puterile Grisha.

— Există căi de scăpare, spuse Nina.

Le învățase de la Scurșuri. Jesper Fahey își acoperise brațele cu parafină ca să poată juca pe mize mari în locuri unde Grisha — care puteau manipula totul, de la amestecatul cărților la dispoziția unui om — nu erau bine-veniți.

Dar era posibil să nu aibă timp să recurgă la asemenea tehnici. Nina nu știa dacă o poate proteja pe Hanne. Erau prinse în capcană pe Insula Albă, în mijlocul Curții

de Gheață, și, dacă se dovedea că Hanne era Grisha, n-ar fi avut nicio cale de scăpare.

— Dacă te descoperă, o să te trimită la închisoare până la proces. Ceea ce o să-mi ofere timp.

— Timp pentru ce?

— Să fac un plan. Să te scot de-acolo.

— Cum?

— Am învățat de la cei mai buni din Ketterdam. O să găesc o cale.

Îi susținu privirea Hannei.

— Să nu te îndoiești nicio clipă.

Când ieșiră, Joran le aștepta. Le conduse afară din apartamentele lor și înapoi în palat printr-un șir de coridoare întortocheate. Nina nu credea că ar fi în stare să se întoarcă singură. Poate că asta era și scopul.

— Prințul se simte bine? întrebă Nina.

Joran nu răspunse. Își ținea umerii încordați. Nina știa că *drüskelle*, mai ales cei aflați încă în programul de instrucție, erau scrupuloși în privința respectării protocolului, dar acesta părea chiar și mai tensionat de-atât. Era înalt, până și după standardele fjerdane, însă era cu neputință să aibă mai mult de 16 sau 17 ani — era încă un băiat și părea și mai copilăros pentru că nu i se permitea să-și lase niciun fel de barbă.

— De când ești garda de corp a prințului? îl întrebă.

— De aproape doi ani, răspunse el scurt.

Nina și Hanne schimbă o privire. N-aveau să scoată prea multe de la el. Nina se întinse și prinse mâna Hannei; avea degetele reci.

Ajunseră la o ușă flancată de gărzi regale și fură escortate într-un salon plin de perne albe și aurii. Ferestrele largi dădeau către întinderea strălucitoare a Podului de

Gheață, care lega Insula Albă de inelul exterior al Curții de Gheață, și văzură rafale blânde de zăpadă trecând pe lângă geam în lumina cenușie a după-amiezii. Nina presupusese că vor fi aduse în fața vreunui tribunal regal, dar în afara servitorilor în uniforme casei regale, singura persoană din încăpere era prințul Rasmus, sprijinit pe o canapea tapițată cu brocart auriu.

— Nu-i o priveliște prea grozavă, zise prințul.

Era palid și fragil ca o coajă de ou, cu pielea având aproape aceeași nuanță cu grămada de perne albe pe care se instalase. Avea o pătură peste picioare și o cană cu ceai în mâini.

Pentru că Hanne nu spunea nimic, Nina șopti:

— Tocmai mă gândeam că este grandioasă.

— Doar dacă nu vrei niciodată să mai vezi și altceva din lumea asta. Stați jos.

Nina și Hanne se așezară pe două fotolii plușate care fuseseră gândite astfel încât să nu stea nimeni mai sus decât prințul moștenitor.

— Lăsați-ne singuri, le ceru prințul servitorilor, făcându-le un semn cu mâna.

Joran închise ușa în urma lor și luă poziție de drepti, cu privirea fixată în gol.

— Am încredere deplină în Joran. Sunt nevoit. N-avem secrete unul față de celălalt.

Nina observă ușoara încleștare a maxilarului lui Joran. *Interesant*. Poate că existau totuși niște secrete.

— Joran e cu doi ani mai mic decât mine, abia a împlinit 16 ani, dar este mai înalt și mai puternic decât o să fiu eu vreodată. Poate să mă ducă pe scări de parcă n-aș fi decât o legătură de surcele. Și, spre marea mea rușine, a fost nevoit s-o facă nu doar o dată.

Pe chipul lui Joran tot nu se putea citi nimic.

— Nu arată niciodată vreo emoție. E destul de liniștitor. Am avut parte de milă din belșug.

O cercetă pe Hanne.

— Nu semeni deloc cu tatăl tău.

— Nu, răspunse Hanne cu un ușor tremur în glas. Semăn cu neamurile mamei.

— Se pare că eu nu semăn cu nimeni, zise prințul. Doar dacă n-a existat vreun spiriduș pe undeva în ascendența Grimjer.

Se aplecă și o bătu pe mână pe Hanne, apoi și pe Nina.

— E în regulă. N-o să-i las să vă exileze. Haideți, turnați-vă un ceai.

Hanne părea tot îngrozită, iar Nina era precaută când o servi cu ceai pe Hanne și apoi își luă și ea o ceașcă. Era greu să-și îngăduie prea multă ușurare după ce spusese Brum.

— N-o să vi se întâmple nimic! zise prințul. Am interzis eu.

Se aplecă mai aproape și coborî glasul.

— Am făcut chiar o criză. Ai și avantaje când poți să te învinețești la față.

— Dar... dar de ce, Înălțimea Voastră? întrebă Hanne.

Era o întrebare logică, dar riscantă. Știa oare că Hanne era Grisha? Sau se juca acum cu ele?

Prințul se sprijini la loc de perne, iar aerul său poznaș dispăru.

— Am fost bolnav toată viața. De când eram copil. Nu-mi aduc aminte niciun moment în care să nu fi avut parte de dispreț sau îngrijorare. De multe ori, nici nu sunt sigur care-i mai rea. Alții se feresc de slăbiciunea mea. Voi... voi v-ați apropiat.

— Boala e boală, spuse Hanne. Nu-i ceva de care să te temi.

— Ați avut sângele meu pe mâini. Pe rochii. V-au zis să vă schimbați?

Hanne încuviință.

— Nu v-a fost frică?

— În cana aia e pelinariță, nu?

Prințul coborî privirea spre ceaiul care se răcea pe o măsuță de lângă el.

— Așa e.

— Am fost educată la o mănăstire din Gäfvalle, dar m-a interesat mai mult știința ierburilor, tămăduirea.

— Fecioarele Primăverii te-au învățat? Nu prea pare un subiect pe care să-l încurajeze Măicuța Fântânii.

— Ei bine, spuse Hanne cu prudență, m-am cam ocupat singură de învățat.

Prințul râse și apoi începu să tușească. Nina văzu degetele Hannei îndoindu-se ușor. Clătină din cap. *Nu, nu-i o idee bună.*

Însă Hanne nu putea vedea suferința fără să reacționeze.

Tusea prințului încetă, iar el răsuflă prelung și întretăiat.

— Mănăstirea de la Gäfvalle, continuă el de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Credeam că acolo sunt trimise fetele dificile ca să li se frângă spiritul și să fie pregătite să devină soții bune.

— Așa este.

— Dar spiritul tău este încă intact? Întrebă prințul, cercetând-o cu atenție pe Hanne.

— Așa sper.

— Și n-ai niciun soț.

— Nu am.

— De-asta te-ai întors la Curtea de Gheață? De-asta ți-ai pus rochia aia elegantă?

— Da.

— Și în loc de asta, te-ai ales cu un prinț care îți șuieră în brațe.

Nina aproape că se înecă.

— Poți să râzi, spuse prințul. N-o să pun să fii decapitată.

Își lăasă capul într-o parte.

— Ai părul tuns. E un semn de devoțiune față de Djel, nu?

— Așa este.

— Și amândouă v-ați rugat pentru mine.

Privirea i se fixă asupra Ninei.

— Mi-ai luat mâna. Au fost cazuri în care oamenii au fost executați pentru că au îndrăznit să atingă mâna unui prinț.

— N-am fost eu, spuse Nina cucernică. A fost spiritul lui Djel care a trecut prin mine.

— Deci sunteți credincioase adevărate?

— Tu nu ești? întrebă Nina.

— E greu să cred într-un zeu care nu-mi permite să râsuflu.

Hanne și Nina rămaseră tăcute. Era o blasfemie, pur și simplu, nu ceva despre care să aibă vreuna dintre ele libertatea să comenteze. Cine domnea în încăperea asta? Djel sau prințul?

În cele din urmă, Rasmus spuse:

— Tămăduirea și plantele nu sunt domeniul celor mai mulți dintre nobili.

Hanne ridică din umeri.

— Eu nu sunt ca majoritatea nobililor.

Prințul privi umerii dreapți și linia hotărâtă a maxilarului Hannei.

— Mi-am dat seama. Dacă devoțiunea față de Djel m-ar face la fel de zdravăn ca voi două, probabil că m-aș apuca până la urmă de rugăciuni.

Netezi pătura peste talie.

— Să mai veniți curând să mă vedeți. Prezența voastră mi se pare... mângâietoare.

Pentru că Hanne te vindecă în momentul ăsta.

— Mergeți acum, spuse prințul și le făcu un semn cu mâna. Joran o să vă conducă în apartamentele voastre. Transmite-i salutările mele tatălui tău.

Acreala din tonul lui era evidentă. Deci disprețul lui Brum nu trecuse neobservat.

Hanne și Nina se ridicară, făcură o plecăciune și se retraseră cu spatele din cameră.

— Îl vindecăi, șopti acuzator Nina.

— Spiritul lui Djel te-a mișcat? Întrebă Hanne încet. N-ai pic de rușine.

Joran le conduse afară, dar nu apucaseră să facă decât câțiva pași pe coridor când le opriră doi membri ai gărzii regale.

— Mila Jandersdat, spuse unul dintre ei. Vino cu noi.

— Dar de ce? întrebă Hanne.

Nina știa că n-o să obțină niciun răspuns. Oamenii de rând nu puneau întrebări gărzii regale.

O prinse pe Hanne într-o îmbrățișare scurtă.

— O să mă întorc imediat.

În timp ce o duceau pe coridor, aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Hanne privind, cu ochi înspăimântați. *O să mă întorc la tine*, promise ea. Nu putea decât să spere că era și adevărat.

Coridorul își schimbă înfățișarea în timp ce mergea în urma gărzilor și Nina își dădu seama că era într-o parte a palatului pe care n-o mai văzuse până atunci. Piatra părea mai veche, mai aproape de culoarea fildeșului decât de alb și când ridică privirea, văzu că pereții fuseseră ciopliți cu un fel de creste, astfel că părea că trec prin cutia toracică a unui animal uriaș, printr-un tunel de oase.

Locul fusese construit ca să intimideze, dar arhitecții antici ai Curții de Gheață aleseseră motivul greșit. *Moartea e darul meu*, își zise Nina, *și nu mi-e teamă de cei pierduți*. Se îngrijea întotdeauna să aibă două așchii de os în mâneci, pe care le putea folosi ca săgeți la nevoie. Și nasturii erau tot de os. Și apoi, bineînțeles, mai erau și morții. Pe Insula Albă fuseseră îngropați, încă dinainte să fie ridicată Curtea de Gheață, regi, regine și servitori favoriți, iar Nina le auzea șoaptele. O armată care aștepta ordinul ei.

Gărzile se opriră în fața unor uși înalte și înguste, care ajungeau până aproape de tavan. Erau împodobite cu profilul lupului Grimjer, cu un glob sub labă și o coroană deasupra urechilor ascuțite. Ușile se deschiseră și Nina se trezi într-o încăpere lungă, mărginită de coloane cioplite să arate ca niște mesteceni. Totul strălucea albastru, ca și cum ar fi fost tăiat în gheață, iar Nina avu senzația că intră într-o pădure plină de chiciură.

Fosta sală de audiențe, își dădu ea seama în timp ce se îndreptau spre tronul de albastru cu spătar înalt, atât de detaliat sculptat, încât părea făcut din straturi de dantelă. Pe tron stătea regina Agathe, îmbrăcată cu aceeași rochie pe care o purtase și la parada de mai devreme. Avea

spatele drept, părul lucios, de culoarea perlei și o diademă de opale pe cap.

Nina știa că nu e cazul să vorbească prima. Făcu o plecăciune adâncă și-și ținu privirea în podea, așteptând, în timp ce gândurile îi goneau în cap. De ce fusese adusă aici? Ce voia regina Grimjer de la ea?

După o clipă, auzi ușile închizându-se cu un bufnet răsunător și-și dădu seama că fusese lăsată singură cu regina Agathe.

— Te-ai rugat azi pentru fiul meu.

Nina încuviință, ferindu-și privirea.

— Așa este, Majestatea Voastră.

— O știu pe Hanne Brum, desigur. Dar nu o știam pe fata care a îngenunchat lângă fiul meu și a îndrăznit să-i ia mâna, care a rostit cuvintele lui Djel ca să-i ușureze suferința. Așa că i-am întrebat pe sfetnicii mei cine ești.

Regina Agathe făcu o pauză.

— Și se pare că nu știe nimeni.

— Pentru că sunt un nimeni, Majestatea Voastră.

— Mila Jandersdat. Văduva unui neguțător mort, care făcea comerț cu pește și produse congelate.

Rostise cuvintele ca și cum și-ar fi imaginat că disprețul le poate lecui de înțelesul lor.

— O tânără de origine modestă, care și-a croit drum în casa lui Jarl Brum.

— Am fost foarte norocoasă, Majestatea Voastră.

Povestea de acoperire a Ninei fusese concepută ca să poată rezista în caz că era cercetată. Chiar existase o Mila Jandersdat, care locuia într-un orașel de pe coasta de nord. Soțul ei chiar murise pe mare. Însă când fugise în Novyi Zem ca să înceapă o viață nouă împreună cu

un fermier chipeș, identitatea ei fusese subtilizată de Hringa, ca să poată fi folosită de Nina.

— Mi-am trimis oamenii să întrebe despre această Mila Jandersdat, să se intereseze cum arată, să afle dacă avem un spion printre noi.

Nina ridică brusc capul, cu o expresie șocată.

— Un spion, Majestatea Voastră?

Regina strânse din buze.

— O actriță talentată.

— Oamenii voștri vor afla că sunt exact cine spun că sunt. N-am niciun motiv să mint.

Nina fusese Croită să arate ca Mila. Corespundea descrierii. Dar dacă anchetatorii reginei aduceau vreun prieten sau vecini de-ai Milei ca să-i confirme identitatea, ar fi fost altă poveste.

Regina o cercetă îndelung.

— Fiul meu cel mare n-ar fi trebuit să trăiască suficient ca să iasă din copilărie. Știai, Mila Jandersdat? Am pierdut trei sarcini înainte să-l am pe el. A fost un miracol când a tras prima dată aer în piept, când a trăit o noapte, un an. M-am rugat pentru el în fiecare dimineață și în fiecare seară și așa fac tot timpul de-atunci.

Regina bătu cu degetele în brațul tronului.

— Poate că n-o să aștept să se întoarcă inspectorii. Fiul meu este vulnerabil. Ai văzut asta astăzi și eu nu tratez cu ușurință nicio amenințare la adresa lui sau a familiei mele. S-ar putea să fie mai simplu să te trimit să-ți strângi lucrurile.

Și atunci, de ce n-ai făcut-o deja? Nina aștepta în tăcere.

— Dar cred că asta l-ar putea tulbura și... și vreau să știu ce s-a petrecut azi.

Nina înțelese acum. Brum nu pusese sub semnul întrebării revenirea rapidă a prințului, ba chiar nici Rasmus însuși nu făcuse asta. Însă regina avea griile și spaimele mamei — speranța unei mame.

Se hotărâse s-o chestioneze pe Mila Jandersdat și nu pe Hanne Brum fiindcă știa că Mila era lipsită de apărare, fără un nume sau un statut. Erau mai multe șanse să vorbească ea dacă voia să se bucure de bunăvoința reginei, dacă voia să rămână la Curtea de Gheață și dacă știa ceva despre Hanne sau despre ce se întâmplase.

Iar Nina chiar asta avea de gând să facă.

Când auzise prima dată glasul morților, se ferise de ei, încercase să nu-i bage în seamă. Era prea cufundată în durerea ei, prea disperată să-și păstreze legătura cu Matthias. Moartea era tot dușmanul, monstrul care putea lovi fără avertisment și-ți putea lua tot ce-ți era drag. Nu voise să facă pace cu ea. Nu putea. Până când îngropase trupul lui Matthias. Chiar și acum inima tot i se revolta la gândul că nu exista nicio porțiță, nicio vrajă secretă care să îl readucă la viață, să-i aducă înapoi dragostea pe care o pierduse. Nu, nu se împăcase cu moartea, dar ajunseseră la o înțelegere.

Vorbește. Nina își trezi puterea, pipăind râul rece de al morții care trecea prin toți și toate, și îl lăsa s-o ducă până la locul sacru de îngropăciune care se întindea la umbra Orologiului Străbunilor, aflat la doar câteva sute de metri. *Cine o să rostească numele Agathe Grimjer, regina Fjerdei?*

Glasul care răspunse se auzi tare și limpede, un suflet puternic, plecat de curând. Avea multe de spus.

— Șase pierderi de sarcină, spuse Nina.

— *Poftim?*

Cuvântul căzu ca un bolovan în vechea sală a tronului.

— Ai pierdut șase sarcini înainte să-i dai naștere lui Rasmus. Nu trei.

— Cine ți-a spus?

Glasul reginei era răgușit, iar calmul ei fusese zdruncinat.

Linor Rundholm, cea mai bună prietenă a reginei și doamnă de onoare a acesteia, moartă și îngropată pe Insula Albă.

— Renunțaseși la rugăciuni, zise Nina, lăsându-și ochii să se închidă și legănându-se ca și cum ar fi fost în transă. Așa că ai pus să fie adusă din temnițe o Vindecătoare Grisha, ca să te supravegheze în timpul sarcinii.

— Asta-i o minciună.

Dar nu era. Linor îi șoptise totul. Regina recursese la ceva ce era considerat vrăjitorie.

— Crezi că băiatul e blestemat.

Nina deschise ochii și se uită la regină.

— Dar nu e.

Degetele subțiri ale reginei Agathe strânsesă brațele tronului ca niște gheare albe.

— Dacă ar fi adevărat ce spui, ar însemna că am comis o erezie. Fiul meu s-ar fi născut cu semnul demonului, părăsit de Djel. Pentru el, n-ar mai exista nicio speranță, oricâte rugăciuni aş spune.

Ninei aproape că i se făcu milă de femeia asta, o mamă neputincioasă care nu voise decât să dea naștere unui copil sănătos. Însă după ce se născuse Rasmus și-l înțârcase, o trimisese la moarte pe Vindecătoarea Grisha care o ajutase. Nu putea risca să afle cineva ce făcuse. Nu știa decât Linor, prietena ei dragă, o prietenă pe care

o iubea așa de mult, că n-o lăsase să meargă pe front cu bărbatul ei. *Am nevoie de tine alături de mine*, spusese Agathe, iar nevoia unei regine era o poruncă. Soțul lui Linor murise pe câmpul de luptă, iar Linor rămăsese an după an pe Insula Albă și durerea ei devenise greu de dus în vreme ce avea grijă de o regină egoistă și de fiul ei bolnăvicios.

— Când eram mică, am căzut într-un râu, spuse Nina. Era în toiul iernii și ar fi trebuit să îngheț, ar fi trebuit să mă înec. Dar când m-au găsit părinții mei zăcând pe mal, la aproape trei kilometri de locul unde căzusem, îmi era cald și eram nevătămată, eram roșie în obraji și inima îmi bătea regulat. Am fost binecuvântată de Djel. Am fost atinsă de clarviziunea lui. Iar de atunci, am știut lucruri pe care nu aveam niciun drept să le știu. Și știi și asta: fiul tău nu e blestemat.

— Și atunci de ce suferă?

Glasul reginei era rugător, toată demnitatea ei cedând locul disperării.

O întrebare bună. Dar Nina era pregătită pentru ea. Ca Grisha, învățase să-i folosească pe morți pe post de informatori și arme. Ca spion, învățase să facă același lucru cu viii. Uneori nu era nevoie decât de imboldul potrivit. Rosti cuvintele pe care știa că ar vrea să le audă regina, nu din cauza celor șoptite de morți, ci din cauza nevoii pe care o simțise ea când murise Matthias, a dorinței puternice de a crede că durerea ei avea un motiv.

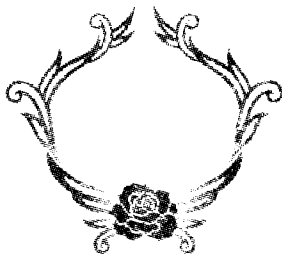
— Toate au un scop, spuse ea, ca o promisiune, o prevestire. Și suferința ta, la fel. Djel a vorbit azi prin ape. Fiul tău se va vindeca, va deveni puternic și va cunoaște măreția.

Regina răsuflă prelung și întretăiat. Nina știa că se luptă să-și țină lacrimile în frâu.

— Lasă-mă singură, zise ea, cu glas tremurat.

Nina făcu o plecăciune și ieși cu spatele din cameră. Înainte să se închidă ușile, auzi un sunet ca o tânguire când regina îngenunche, ținându-ți capul în mâini.

11. Zoya

Nikolai și Zoya coborau în tăcere scările, penumbra părăndu-li-se întunecoasă după lumina nefirească din închisoarea Întunecatului.

Afară, luna plină plutea deasupra orizontului, lumina ei dând o tentă albăstrie nopții. Pietrișul alb de pe aleea către Marele Palat strălucea puternic, ca o revărsare de stele. Nu spuseră nimic până nu ajunseră în salonul lui Nikolai și nu închiseră ușa în urma lor.

— E amuzant, zise Nikolai, turnând brandy într-un pahar. Uitasem ce amuzant e.

Zoya luă paharul pe care i-l întindea el.

— Trebuie să fie decizia Alinei.

— Știi ce o să decidă când o să înțeleagă miza.

Zoya sorbi îndelung din brandy și se duse spre foc. Puse paharul pe șemineu. Căldura focului părea o mângâiere, iar fiara din ea păru să ofteze de plăcere.

— N-ar trebui să devină iar eroină.

— Vrea să discute cu ea, nu să repete înfruntarea.

— Ești sigur?

— Porți ceasul pe care ți l-am dat.

Zoya coborî privirea spre micul dragon de argint.

— Mai bine îmi creșteai leafa.

— Nu ne permitem.

— Atunci puteai să-mi dai doar o medalie strălucitoare.
Sau o moșie frumoasă.

— Când se termină războiul, poți să-ți alegi singură una.

Zoya sorbi iarăși din pahar.

— Aleg dacea din Udova.

— Aia-i reședința mea strămoșească!

— Retragi oferta?

— Categorical, nu. E prea cald vara și chinul naibii s-o încălzești iarna. De ce o vrei?

— Îmi place priveliștea.

— Nu se vede nimic de la dacea în afară de o moară stricată și un orașel plin de nămol.

— Știu, răspuse ea.

Ar fi putut să se oprească aici. Poate că așa ar fi trebuit să facă. Dar continuă:

— Acolo am crescut.

Nikolai făcu tot ce putu să-și ascundă surprinderea, dar Zoya îl cunoștea prea bine. Nu vorbea niciodată despre copilăria ei.

— Serios? făcu el nonșalant. Ai familie acolo?

— Nu știu, recunosc eu ea. N-am mai vorbit cu părinții mei de când au încercat să mă vândă unui nobil, pe când aveam doar nouă ani.

Nu mai spusese nimănui despre ce se întâmplase în ziua aceea. Își lăsase viața, familia și pierderile să rămână în trecut. Dar în ultima vreme i se păruse dificil să nu-și spună povestea nimănui, ca și cum îi era mult mai greu să rămână ea însăși fără să mai știe și altcineva adevărul despre sine.

Nikolai își puse paharul jos.

— Nu e... nu se... Legea interzice...

— Cine aplică legile? Întrebă Zoya încet. Bărbații bogați. Bărbații bogați care fac ce vor. Puterea nu te face înțelept.

— Eu sunt cea mai bună dovadă.

— Uneori, ești un dolofan inutil. Dar ești un om bun, Nikolai. Și un rege bun. N-aș sluji alt rege.

— Nu-mi place cuvântul ăsta.

— Sluji? E un cuvânt cinstit. Tu ești regele pe care l-am ales.

Sorbi iarăși din băutură și se întoarse către foc. Era mai ușor să vorbească flăcărilor despre grijile ei.

— Când am încercat data trecută *obishaya*, aproape că ai murit. Nu te poți lăsa iar lipsit de apărare. De dragul Ravkăi.

— Și Întunecatul va fi vulnerabil. Iar ăsta e momentul să încercăm. Nu știm când sau dacă îi vor reveni puterile și n-am de gând să-l las să-l alunge pe Yuri.

— Ai de gând să-l alungi în schimb pe Întunecat.

— El e invadatorul. Călugărul e încă acolo. Ai văzut și tu.

Zoya privi flăcările care trosneau și scânteiau.

— Nu trebuie să-l subestimezi.

Așa cum făcuseră mulți. Așa cum făcuse ea.

— Zoya.

— Ce-i?

— Zoya, uită-te la mine.

Se întoarse și icni. Ridică mâinile să lupte, iar paharul îi scăpă dintre degete și se sparse pe podea.

Nikolai stătea lângă masă.

Iar demonul stătea lângă el. Părea să plutească, o pată de întuneric în forma regelui ei, cu aripile negre încolăcindu-se la margini precum fumul.

— E... Cum?

— Monstrul sunt eu și eu sunt monstrul. Dacă Întunecatul are dreptate și nu e vreo stratagemă, *obisbaya* ar putea fi secretul destrămării Faliei, o dată pentru totdeauna. Demonul ar putea ieși din mine și s-ar putea duce în beznă fără să se mai întoarcă vreodată.

Demonul şuieră, iar Zoya se trase în spate, aproape punând piciorul în foc.

— Dar este demonul *meu*, nu al Întunecatului, spuse Nikolai. .

Îi întinse Zoyei mâna plină de cicatrici sub mănușă.

— Nu te teme.

Zoya îi simți nevoia, la fel de limpede ca și cum i-ar fi spus-o în cuvinte. *Nu îmi întoarce spatele. Oricine, numai tu, nu.* Oare se deschidea în ea ochiul dragonului? Sau își recunoștea doar propria nevoie? Nu mai exista nimeni altcineva în care să aibă suficientă încredere încât să-l lase s-o vadă când era cel mai slăbită, cel mai înspăimântată. Cel mai monstruoasă.

Zoya se uită în ochii lui Nikolai.

— Poți să-l controlezi?

— Pot.

Zoya făcu un pas înainte, apoi încă unul, silindu-se să străbată camera până ajunsese în fața lor. Minteia îi urla să fugă de nefirescul imaginii pe care o vedea, de creatura făcută din nimic aflată lângă regele ei.

— Poate că *obisbaya* o să meargă, spuse Nikolai, iar privirea lui era hotărâtă. Dar dacă nu merge? Dacă ți-aș spune că demonul va fi în mine pentru totdeauna? Că o să existe mereu o parte din mine legată de Întunecat, de puterea asta făcută din umbre? Aș mai fi regele tău? Sau te-ai teme de mine? Ai ajunge să mă detești, așa cum îl detești pe el?

Zoya nu știa ce să răspundă. Presupusese tot timpul că, în cele din urmă, vor găsi cumva o cale să-l scape pe Nikolai de creatură. Poate își dorea să încerce din nou *obisbaya*, în pofida riscului cumplit pentru viața lui. Nu de dragul distrugerii Faliei, ci pentru că ura ideea că o parte a Întunecatului sălășluia în rege.

Ființa din umbre ridică mâna, iar Zoya strânse pumnii, decisă să rămână pe poziții. Marginile siluetei erau neclare, ca o ceață groasă, iar degetele i se terminau cu gheare.

Întinse mâna spre ea, iar Zoya se sili să nu dea înapoi. Demonul își trecu încheieturile degetelor peste obrazul ei, iar ea trase brusc aer în piept. Atingerea era rece. Era solidă. Avea formă.

Putere. Creatura străveche din ea recunoștea această întunecime, care era chiar substanța universului. Era și nu era Nikolai.

— Ai fi tot regele meu, spuse ea în vreme ce demonul își cobora degetele de pe obrazul pe gâtul ei. Știi cine ești.

Oare cel care o atingea era monstrul sau regele ei? Mai exista vreo diferență? Focul trosnea în încăperea tăcută, înconjurată de liniștea palatului și vălul greu al nopții.

Demonul își strânse ghearele peste panglica din părul ei și trase de ea. Se desfăcu și căzu fluturând pe podea. Încet, își retrase mâna. Oare Zoya doar își închipuia regretul lui?

Ființa de umbră se topi înapoi în trupul lui Nikolai, ca și cum umbra acestuia venise să-l întâmpine.

Zoya lăsa să-i scape o răsuflare întretăiată.

— Cred că mai am nevoie de o băutură.

Nikolai îi oferi paharul lui, iar ea dădu pe gât brandy-ul. Regele o privea cu atenție. Îl văzu strângând degetele, ca și cum chiar ar fi atins-o mai devreme.

— De când poți să... să faci așa?

— De la Falie.

— Încă unul, spuse Zoya întinzând paharul.

Nikolai îi turnă brandy, iar ea îl dădu pe gât.

— Și chiar crezi că merită să încercăm să-i găsim pe călugării ăștia ca să putem crește salcâmul?

— Da.

— Nu știu, spuse ea. Circul ăsta cu Alina. Pare că trage de timp. Sau are alt plan.

— Sunt convins că așa e. Dar trebuie să găsim o cale să oprim răspândirea molimei. Dacă nu ne-ar sufla în ceafă fjerdanii, dacă n-ar pândi după colț nunta, am putea încerca să stăpânim fenomenul și fără el. I-am pune la treabă pe David și pe toți învățații pe care-i avem. Dar mintea lui David trebuie să rămână concentrată pe câștigarea războiului. Acum avem nevoie de Întunecat, așa cum știam că o să se întâmple.

— Alina a renunțat la puteri ca să-l înfrângă. Probabil o să vrea să ne ucidă pe amândoi pentru că am reușit să-l aducem înapoi.

Nikolai râse melancolic.

— Partea cea mai proastă e că ea probabil nu s-ar fi lăsat dusă de nas de stratagama lui. I-ar fi aruncat o privire Elizavetei și i-ar fi întors spatele. Orfani, știi tu. Foarte șireți.

Zoya se gândi la încă un pahar de brandy, dar nu voia să i se facă rău.

— Nu putem s-o aducem aici, cu toți oaspeții care o să vină. Și pe el nu-l las sub nicio formă lângă Keramzin.

— O să avem nevoie de un loc sigur. Izolat. Și cu mulți Soldați ai Soarelui la îndemână.

— Nu-i de-ajuns. Dacă Alina e de acord, o să-l duc eu s-o vadă. O să găesc orice ne-ar trebui ca să creștem salcâmul.

Nikolai se opri cu mâna pe sticlă.

— Nunta e în mai puțin de două săptămâni. Am... am nevoie de tine aici.

Zoya își cercetă paharul gol, răsucindu-l într-o parte și în cealaltă.

— Ar fi mai bine dacă n-aș fi aici. Zvonurile despre noi... Fără îndoială că le-a auzit și regina Makhi. Prezența mea n-ar face decât să complice lucrurile.

Era ceva adevăr în spusele ei.

— În plus, ai încredere în altcineva să meargă cu el? Să-l controleze dacă se întâmplă ceva?

— Aș putea veni cu tine. Măcar o parte din drum.

— Nu. Avem nevoie de un rege, nu de un aventurier. Treaba ta e aici. Cu prințesa Ehri. Vorbește cu ea. Creează o legătură între voi. Avem nevoie de încrederea ei.

— O spui de parcă ar fi simplu să-i câștig încrederea.

— Arsurile ei ar putea fi un dar. Stai cuminte lângă ea. Citește-i povești sau pune-l pe Tolya să aleagă niște poezii.

Nikolai clătină din cap.

— Pe toți Sfinții, ești nemiloasă. Aproape că a ars de vie.

— Știu. Dar am dreptate. Întunecatul știe cum să-i folosească pe cei din jurul lui.

— Și trebuie să ne purtăm și noi ca el?

Zoya își auzi râsul nervos.

— Un rege cu un demon în el. Un călugăr cu Întunecatul în el. Un general cu un dragon în el. Acum suntem cu toții monștri, Nikolai.

Împinse paharul deoparte; era momentul să-și ia rămas-bun. Se îndreptă către ușă.

— Zoya, spuse Nikolai. În război, poate fi greu să-ți aduci aminte cine ești. Hai să nu uităm partea omenească din noi.

Oare ea voise să uite? Ce dar ar fi fost... Să nu simtă niciodată ca oamenii, să nu mai jelească niciodată. Atunci nu i-ar fi fost așa de greu să plece din camera asta. Să închidă ușa în fața celor ce ar fi putut să fie. Să spună la revedere.

A doua zi, dis-de-dimineasă, Zoya stătu de vorbă cu Tamar ca să stabilească ce Soldați ai Soarelui aveau s-o însoțească și să găsească locul potrivit pentru această întâlnire nenorocită. Se gândiră la o bază militară dezafectată și o vie care fusese lovită de molimă. Dar baza era lângă un oraș, iar Zoya ezita să-l aducă pe Întunecat lângă orice ar fi semănat cu Falia. Poate că era o temere lipsită de logică, dar nu voia să riște ca nisipurile moarte să-i readucă la viață puterile. În cele din urmă, se hotărâră pentru un sanatoriu abandonat, aflat între Kribirsk și Balakirev. Era doar la o zi de mers de Keramzin — presupunând că Alina ar fi fost dispusă să-i ajute.

Când Zoya strângea harta, Tamar îi puse o mână pe umăr.

— Facem ce trebuie.

— Mi se pare o greșeală.

— Poate fi învins, Zoya.

Dacă așa era, Zoya încă nu văzuse nicio dovadă. Nici chiar moartea nu-l învinsese pe Întunecat.

— Poate.

— Trebuie să facem ceva. Aseară am aflat că molima a lovit lângă Shura. A acoperit 25 de kilometri pătrați.

— *Douăzeci și cinci?*

Deci era tot mai rău.

— Nu mai avem timp, spuse Tamar.

Zoya își trecu mâna peste față. Câte războaie puteau duce în același timp?

— N-o să fii aici la nuntă, zise Tamar, cu buzele arcuite într-un zâmbet ușor, plin de tristețe. Totul o să fie altfel când o să te întorci.

Zoya nu voia să se gândească la asta.

— Promite-mi că o să ai grijă, se grăbi ea să spună. N-avem cum să prezicem ce-ar putea face Makhi. Sau prințesa Ehri.

— E un risc, recunosc, Tamar, apoi rânji și-și trecu degetele mari peste mânerul securilor. Dar sunt gata pentru o luptă sănătoasă.

— Sper să nu fie cazul.

Tamar ridică din umeri.

— Pot să trăiesc cu speranța în suflet și arma în mână.

Zoya mai voia să spună și altele, dar totul se reducea la același lucru imposibil: *Să fiți în siguranță.*

Trimise iscoade să patruleze zona din jurul sanatoriului și să se asigure că au un loc sigur pentru aterizarea aeronavei. Celelalte pregătiri trebuiau să mai aștepte. Avea nevoie să stea de vorbă cu Genya și cu David.

Îi găsi în atelierele Materialkilor. Când reconstruise Micul Palat după atacul Întunecatului, Triumviratul extinsese aceste încăperi, astfel încât să reflecte rolul mai important al Fabrikatorilor în efortul de război. David avea cabinetul lui și trei asistenți care să-l ajute să interpreteze și să-și pună în aplicare planurile. Își împărțea

timpul între Micul Palat și laboratorul secret de pe moșia lui Kirigin, iar Genya folosea de multe ori laboratoarele lui, Croind spioni, ajutând oamenii să scape de cicatrice și amestecând otrăvuri și tonice când era nevoie.

Acum Zoya o găsi încovrigată pe un divan din spațele biroului lui David, a cărui lampă arunca un cerc de lumină în jurul lor. Genya își scosese cizmele și-și înnodase părul castaniu-roșcat. Avea într-o mână un măr pe jumătate mâncat și în brațe o carte, iar soarele brodat pe peticul de pe ochi strălucea. Arăta ca un pirat frumos și fercheș care ieșise din paginile unei cărți de povești, un pic de haos sclipitor în lumea ordonată cu grijă a lui David.

— Ce citești? întrebă Zoya în timp ce se așeza la picioarele Genyei.

— E o carte din Kerch despre depistarea otrăvurilor. A trebuit să trimit după o traducere în ravkană.

— Utilă?

— O să vedem. Studiile de caz sunt teribil de violente. Restul e mai mult morală despre perfidia femeilor și pericolele epocii moderne, dar îmi dă niște idei.

— Pentru otrăvuri?

— Și medicamente. Sunt unul și același lucru. Singura diferență e doza.

Genya se încruntă.

— E ceva în neregulă, nu?

— Întunecatul vrea s-o vadă pe Alina.

Genya puse deoparte mărul.

— Și acum îi îndeplinim cererile?

— Susține că știe cum să împiedice Falia să se extindă.

— Și noi îl credem?

— Nu știu. Zice că trebuie să refacem *obisbaya*.

Expresia îngrijorată a Genyei i se păru întru totul de înțeles Zoyei.

— Ritualul care aproape că l-a ucis pe Nikolai.

— Exact. Dar ca să-l îndeplinim trebuie să readucem salcâmul străvechi. Sau cel puțin așa spune el. Tu ce crezi, David?

— Hmm?

Genya închise cartea cu un pocnet.

— Zoya ar vrea să știe dacă ar trebui să-i permitem celui mai mare dușman al nostru să încerce iar să-l omoare pe rege, ca să refacem poate stabilitatea Faliei. Ar merge?

David lăsa jos tocul, apoi îl ridică. Avea degetele pătate.

— Posibil.

Se gândi o clipă.

— Falia a fost creată în urma unor experimente eșuate de reînviere, încercări de a readuce din morți animale, așa cum a făcut Morozova când le-a transformat în amplificatoare. A reușit cu cerbul și cu biciul mării.

Și apoi cu propriul copil. Alina le spusese toată povestea, adevărul din spatele legendei străvechi. Ilya Morozova, Făurarul de oase, intenționase ca al treilea amplificator să fie pasărea de foc. Însă fusese fiica lui, o fată pe care o adusese din morți și o saturase cu putere. Această putere ajunsese, prin intermediul descendenților ei, la o iscoadă — iscoada Alinei, Malyen Oretsev —, care murise și fusese la rândul lui readus la viață pe nisipurile Faliei.

— Ți aduci aminte de Yuri? întrebă ea. Întunecatul vrea să folosească ritualul ca să scoată din corp orice urmă a mai rămas din călugăr și să absoarbă demonul regelui. Crede că așa o să poată să-și recapete puterea.

Un fel de joc cu cochilii al umbrei. Zoya detesta nu-mai să se gândească la asta.

Genya strânse din pumni, mototolind țesătura *keftei*.

— Și noi o să-l lăsăm?

Zoya șovăi. Îi venea să întindă mâna spre Genya, să-și pună un braț liniștitor în jurul ei. Însă spuse:

— Știi că n-aș permite niciodată să se întâmple așa ceva. Nikolai crede că îl poate împiedica.

— E un risc prea mare. Și toate astea o să oprească extinderea Faliei?

David privise în gol până acum, bătându-se cu degetele peste buze. Avea gura pătată cu cerneală.

— Ar fi un fel de revenire la ordinea firească a lucrurilor, dar...

— Dar? insistă Genya.

— E greu de spus. Am citit documentarea făcută de Tolya și Yuri. E în principal religie, povești fanteziste cu Sfinți și foarte puțină știință. Dar există un tipar, ceva ce nu pot să disting foarte bine.

— Ce fel de tipar? întrebă Zoya.

— Mica Știință s-a ocupat dintotdeauna de controlul puterii și menținerea Grisha legați de creația din centrul lumii. Falia a fost o încălcare a ei, o ruptură în urzeala universului. Ruptura nu a fost niciodată închisă și nu știu dacă *obisbaya* va fi suficientă. Dar poveștile alea vechi despre Sfinți și originile puterilor Grisha sunt legate.

Zoya își încrucișă brațele.

— Deci ce aud eu de la cea mai luminată minte a Armatei a Doua e „bănuiesc că merită încercat“?

David se gândi.

— Da.

Zoya nu știa de ce-și mai bătuse capul să caute o certitudine.

— Dacă informațiile Întunecatului sunt corecte, o să avem nevoie de un Fabrikator puternic care să ne ajute să creștem salcâmul după ce avem semințele.

— Pot să încerc eu, zise David. Dar nu e principalul meu talent. Ar trebui să ne gândim la Leoni Hilli.

Zoya știa că David nu era adeptul falsei modestii. Dacă zicea că Leoni era mai potrivită, chiar asta credea. Era ciudat să-și dea seama că, lăsându-l deoparte pe rege, nu mai avea la fel de multă încredere în nimeni în afara oamenilor din această încăpere. Alina îi adusese la un loc, îi alesese pe fiecare în parte să-și reprezinte Ordinul Grisha — Materialki, Etherealki și Corporalki. Le dăduse misiunea să refacă Armata a Doua, să adune la un loc resturile pe care le lăsase în urmă Întunecatul și să clădească în schimb ceva puternic și durabil. Și cumva, împreună, reușiseră.

La vremea aceea, blestemase numele Alinei. Nu voise să lucreze cu Genya sau cu David. Însă ambiția — și certitudinea că era cea mai potrivită pentru misiune — nu-i permisese să refuze ocazia care i se oferise. Crezuse că merita poziția și că, în timp, o să-i supună pe Genya și David voinței ei sau o să-i oblige să-i cedeze influența lor. În loc de asta, ajunsese să pună preț pe părerile lor și să se bazeze pe judecata acestora. Și se tot trezea recunoscătoare că nu era băgată singură în toate astea.

— La ce te strâmbi, Zoya? întrebă Genya cu un zâmbet pe buze.

— Mă strâmbam?

Bănuia că se strâmba la ea. Era jenant să-și dea seama cât de tare greșise.

Genya scoase o batistă din buzunar, se aplecă peste divan și-i șterse buzele lui David.

— Dragostea mea, ai fața plină de cerneală.

— Are vreo importanță?

— Răspunsul corect era „Frumoasa mea soție, nu vrei s-o ștergi cu un sărut?”

— Spontaneitate.

David încuviință gânditor și scoase un caiet ca să-și noteze ultimele instrucțiuni.

— O să fiu mai atent data viitoare.

— Hai să încercăm din nou.

Cât de confortabil se simțeau împreună! Cât de firesc! Zoya ignoră junghiul de gelozie pe care-l simțea. Unii oameni erau făcuți pentru dragoste și alții, pentru război. Niciunii nu se bucurau de cealaltă parte.

— O să-i scriu Alinei, spuse Genya. Vestea ar trebui să vină de la mine. Dar... asta înseamnă că n-o să fii aici la nuntă?

— Îmi pare rău, spuse Zoya, deși nu era chiar adevărat.

Voia să fie alături de Genya, dar își petrecuse toată viața în afara evenimentelor, nesigură unde-i era locul. Era cea mai eficientă când avea o misiune de îndeplinit, nu într-o capelă împodobită cu trandafiri și răsunând de declarații de dragoste.

— Te iert, răspunse Genya. Aproape. Iar lumea ar trebui să se uite la mireasă, nu la generalul Nazyalensky, care arată superb. Doar ai grijă de fata noastră. Detest ideea că Întunecatul se va afla iar aproape de Alina.

— Nici mie nu-mi place.

— Speram că n-o să trebuiască să-i spunem că s-a întors.

— Că o să-l băgăm în pământ și n-o să fie nevoie să afle niciodată?

Genya făcu o grimasă.

— Nu l-aș îngropa niciodată pe omul ăla. Cine știe ce-ar putea să iasă din pământ?

— Nu trebuie să supraviețuiască acestei călătorii, chib-zui Zoya. Se mai întâmplă și accidente.

— L-ai ucide pentru tine sau pentru mine?

— Sincer, nu mai știu.

Genya se înfioră ușor.

— Mă bucur că n-o să mai fie aici. Chiar și pentru puțin timp. Detest că e în casa noastră.

Casa noastră. Asta era locul acesta? În asta îl transformaseră?

— Ar trebui să aibă parte de un proces, spuse David.

Genya își încreți nasul.

— Sau poate că ar trebui ars pe rug, cum fac fjerdanii, și cenușa împrăștiată pe mare. Sunt un monstru că zic așa ceva?

— Nu, răspunse Zoya. Așa cum îi place regelui să-mi reamintească, suntem umani. Voi... Eu mă uit în urmă și detest să văd cât de ușor de manipulat eram.

— Flămândă de dragoste și plină de mândrie?

Zoya se foi.

— Era chiar așa de evident?

Genya o luă de braț și își rezemă capul de umărul ei. Zoya încercă să nu se crispeze. Nu prea știa ce să facă atunci când avea parte de o astfel de apropiere, dar o parte copilăroasă din ea tânjea după așa ceva, își aducea aminte cât de firesc părea să râdă cu mătușa ei, ce fericită fusese când Lada i se urca în brațe și-i cerea să-i spună povești. Se prefăcea că nu-i place, dar avea senzația că locul ei e alături de ele.

— *Toți* eram așa. Ne-a luat din familiile noastre când eram foarte mici.

— Asta nu regret, spuse Zoya. Îl urăsc pentru multe, dar nu pentru că m-a învățat să lupt.

Genya ridică privirea spre ea.

— Numai să nu uiți, Zoya, că nu te învăța să lupți pentru tine, ci în slujba lui. Pe cei care îndrăzneau să ridice glasul împotriva lui îi pedepsea.

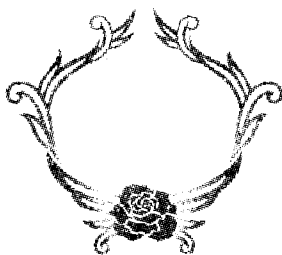
El era motivul pentru care avea Genya cicatricile, pentru toată durerea pe care o îndurase.

Nu, nu era adevărat. Zoya știusese ce fusese obligată să sufere Genya când erau fete. Toată lumea știusese. Dar ceilalți Grisha n-o alinaseră și nici nu-i purtaseră de grijă. O batjocoriseră, râseseră de ea, nu-i îngăduiseră să stea la mesele lor și în cercul lor de prieteni. O lăsaseră nepermis de singură. Zoya fusese printre cei mai răi. Întunecatul nu era singurul care trebuia să-și ispășească păcatele.

Dar acum pot schimba toate astea, își jură Zoya. Mă pot asigura că nu se mai întoarce niciodată aici.

Își lăsa obrazul peste creștetul mățos al Genyei și făcu o promisiune pentru amândouă: Oriunde ne va duce aventura asta, Întunecatul nu se mai întoarce din ea.

12. Nikolai

Zoya nu mai stătu să-și ia la revedere. Alina fusese contactată și — datorită generozității sau a unei înclinații nesănătoase pentru martiriu — fusese de acord cu întâlnirea. Zoya pregătise misiunea cu o previzibilă eficiență riguroasă, iar după o săptămână era deja plecată. Înaintea zorilor, fără fanfară sau cuvinte de rămas-bun. Nikolai era și rănit, și recunoscător. Zoya avea dreptate. Bârfele din jurul lor deveniseră o slăbiciune, iar ei aveau deja destule. Zoya era generalul lui, iar el era regele ei. Era cel mai bine pentru toată lumea să țină minte. Iar acum putea să se ducă în Micul Palat fără să mai trebuiască să-și facă griji că dă peste ea și trebuie să-i suporte limba ascuțită.

Minunat, își spuse el pe drumul dinspre Marele Palat. Și atunci, de ce mă simt de parcă mi-ar mânca mațele o volcră?

Străbătu tunelul căptușit cu lemn despre care știa acum că e lemn de gutui și trecu de lac, unde zări două dintre noile lui zburătoare săltând ușor pe apă, cu fuzelajul lucind în lumina cenușie a dimineții. Erau niște mașinării extraordinare, însă Ravka pur și simplu nu avea banii necesari să le producă în cantități semnificative. Încă. Poate că o infuzie de aur shuhan avea să rezolve problema.

Spionii lui Tamar le aduseseră vești despre criza suferită în public de prințul fjerdan și nu erau de bun augur pentru Ravka. Reluaseră negocierile diplomatice, însă Nikolai știa că Fjerda are convorbiri separate cu Ravka de Vest și încearcă să încurajeze secesiunea acesteia. Jarl Brum coordona de ani la rând deciziile strategice ale țării lui, iar un prinț Rasmus slăbit nu făcea decât să-l încurajeze.

Infirmeria se afla în aripa Corporalkilor din Micul Palat, în spatele impozantelor uși roșii lăcuite. Acolo existau saloane private pentru pacienții care aveau nevoie de îngrijiri de durată și de liniște, iar unul dintre ele fusese rezervat pentru prințesa Ehri Kir-Taban. Coridorul era păzit cu strășnicie și de Grisha, și de gărzile palatului.

Ehri era întinsă pe un pat îngust. Purta un halat de mătase verde brodat cu flori galben-pal. Avea pielea rozalie, lucioasă și netedă. Focul îi arsese părul de pe cap, care era acum înfășurat într-o pânză moale de in alb. Nu mai avea gene și sprâncene. Genya îi explicase că tot mai era nevoie de câteva zile până la refacerea completă a pielii și a părului, dar eliminaseră cele mai grave răni. Era un miracol că supraviețuise — un miracol meșterit de Vindecătorii Grisha, care-i refăcuseră trupul și îi potoliseră durerea între timp.

Nikolai se așază lângă pat. Ehri nu spuse nimic. Își întoarse capul într-o parte, îndreptându-și privirea către grădini și departe de el. Pe obrazul rozaliu i se scurse o singură lacrimă. Nikolai scoase o batistă din buzunar și o șterse.

— Aș prefera să pleci, zise ea.

De când îi fusese dezvăluită identitatea, așa spusese de fiecare dată când Nikolai își adunase voința să stea de vorbă cu ea. Dar acum nu mai putea amâna.

— Trebuie să vorbim, zise el. Ți-am adus romane și cireșe de vară ca să te mituiesc.

— Cireșe de vară. În toiul iernii.

— În serele Grisha nu e niciodată iarnă.

Ehri închise ochii.

— Sunt grotescă.

— Ești rozalie și cam fără păr. Ca un bebeluș, iar oamenilor le plac bebelușii.

De fapt, arăta mai degrabă ca pisica fără blană care-i plăcea mătușă-sii Ludmila mai mult decât oricare dintre copiii ei, dar părea nepoliticos să-i spună așa ceva unei doamne.

Ehri nu era dispusă să se lase fermecată.

— Chiar trebuie să glumești despre orice?

— Trebuie. Prin mandat regal și blestemul propriei mele dispoziții. Viața mi se pare absolut insuportabilă fără răs.

Ehri își întoarse din nou privirea către grădini.

— Ți place priveliștea?

— Palatul ăsta nu-i nimic în comparație cu măreția de la Ahmrat Jen.

— Îmi imaginez. Ravka n-a reușit niciodată să egaleze Shu Hanul la monumente sau peisaje. Am auzit că arhitectul Toh Yul-Gham a aruncat o privire la Marele Palat și a declarat că e un afront pentru ochii unui zeu.

Colțurile gurii lui Ehri se ridicară într-un zâmbet discret.

— Studiezi arhitectura?

— Nu. Îmi place doar să construiesc. Mecanisme, dispozitive, mașini zburătoare.

— Arme de război.

— Asta a fost o necesitate, nu o chemare.

Ehri clătină din cap și pe obraz i se scurse încă o lacrimă. Nikolai îi întinse batista.

— Păstrează-o tu, zise. Are brodat blazonul Lantsov. Poți să-ți sufli nasul în ea și să te răzbuni pe cei care te-au capturat.

Ehri o duse la ochi.

— De ce? De ce să faci Tavgharad așa ceva? Shenye mi-a păzit leagănul în care dormeam în copilărie. Tahyen m-a învățat să mă cațăr în copaci. Nu înțeleg.

— Ce s-a întâmplat înainte să ajungem noi în după-amiaza aia?

— Nimic! Gărzile tale mi-au adus o scrisoare de la sora mea. Un răspuns la invitația la nuntă pe care ai insistat să i-o trimiți. Îmi cerea să informez Tavgharad despre nuntă și atunci le-am dus scrisoarea. Mi-au... mi-au spus că mesajul era un cod. Că era momentul să evadăm.

— Mai exista însă și o altă poruncă în scrisoarea surorii tale.

— Dar am citit scrisoarea! strigă Ehri. Nu era nimic!

— Ce altceva le-ar fi făcut pe Tavgharad să ia asemenea măsuri?

Ehri întoarse din nou capul.

Nikolai nu se așteptase cu adevărat să-l creadă. Prințesa nu fusese niciodată dispusă să accepte că nu se pusese niciun moment problema să supraviețuiască drumului la Os Alta, că sora ei mai mare îi plănuise de la bun început moartea. Durerea fizică era și așa destul de rea, dar încă o trădare din partea surorii ei era prea mult.

Corect ar fi fost să-i lase spațiu, să-i dea ocazia să se vindece. Dar el nu mai avea timp să fie un pretendent sensibil. Iar acum avea nevoie să-i susțină altcineva cauza.

— O clipă, te rog, spuse el și ieși pe coridor.

Se întoarse împingând un scaun cu roțile.

— Mayu! exclamă Ehri.

Nikolai le ținuse intenționat despărțite în săptămânile scurse de la tentativa lui Mayu de a-l asasina. Până cu o seară în urmă, nu pălăvrăgise cu ea și nici nu încercase s-o câștige de partea lui. Îi fusese imposibil să simtă vreo urmă de simpatie pentru fata care-l ucisese pe Isaak. Propria vinovăție era prea copleșitoare. Să comande armate însemnase să trimită la moarte nenumărați oameni. Să fie rege însemna să știe că mai urmau și alții. Însă Isaak murise prefăcându-se că este Nikolai, purtând chipul lui Nikolai, apărând coroana lui Nikolai.

— Mi-au spus că erai pe moarte! spuse prințesa.

— Nu, șopti Mayu.

Fusese ținută închisă, iar Vindecătorii Grisha nu-i permisese să se refacă total. Pur și simplu, era o amenințare prea mare. Mayu Kir-Kaat încercase să-l ucidă pe rege, iar femeile din Tavgharad erau printre cel mai bine antrenați soldați din lume.

— I-am arătat lui Mayu aseară scrisoarea surorii tale.

— E doar o scrisoare! Un răspuns la o invitație!

Nikolai se așeză la loc pe scaun și-i făcu semn lui Mayu să vorbească.

— Am recunoscut poezia pe care o cita.

— „Să fie ca o căprioară scăpată de vânătoare“, zise Ehri. Îmi aduc aminte că am învățat-o cu unul dintre preceptori.

— E din „Cântecul cerbului“, de Ni Yul-Mahn, spuse Mayu. Ții minte finalul?

— Nu-mi amintesc. Noii poeți n-au fost niciodată pe gustul meu.

Pe buzele lui Mayu apăru un surâs trist, iar Nikolai se întrebă dacă se gândea la Isaak, care citea poezie cum beau alții vin.

— Spune povestea unei vânători regale, zise ea. O haită neobosită de câini urmărește prin pădure și peste câmpuri o turmă de căprioare. Ca să nu se lase măcelărite de haită, căprioarele se aruncă de pe o stâncă.

Ehri se încruntă.

— Tavgharad s-au sinucis... din cauza unei poezii?

— Din cauza poruncii reginei.

— Și au încercat să te omoare și pe tine, interveni Nikolai.

— De ce? întrebă Ehri.

Deschise gura și apoi o închise la loc, încercând să găsească vreun argument, vreo logică. În cele din urmă, rosti aceeași întrebare:

— De ce?

Nikolai oftă. Putea spune că regina Makhi era nemiloasă, dar nu era mai nemiloasă decât avea nevoie să fie.

— Pentru că atunci când am trimis invitația, i-am forțat mâna. Regina Makhi nu vrea să ne căsătorim. Nu vrea o alianță Ravka — Shu Han. Întreabă-te așa: dacă Mayu a fost trimisă să-ți ia locul, să mă ucidă pe mine și apoi să se sinucidă, atunci de ce să te mai pună și pe tine în pericol? De ce să nu te lase să rămâi în liniște acasă, în timp ce Mayu Kir-Kaat făcea treburile murdare?

— Trebuia să fiu aici s-o ajut pe Mayu, să răspund la întrebări, s-o instruiesc în aspecte pe care doar cineva de sânge regal le poate înțelege. După aceea, când se... termina, urma să mă întorc acasă.

— Miniștrii surorii tale știu despre planul de asasinat?

Ce calm vorbea despre moartea lui! Chiar începea să se priceapă. *Să fie oare demonul?* se întrebă. Apropierea permanentă de bezna neantului? Sau devenea el necugetat?

Ehri strângea agitată așternutul, făcând cute cu degetele ei roz.

— Ăăă... presupun că da.

Nikolai se uită la Mayu, care ridică din umeri și zise:

— Nu era treaba mea să întreb.

— Sora mea mi-a spus să-mi țin gura, zise Ehri încet, netezind cutele pe care tocmai le făcuse. A zis... a zis că lumea n-ar aproba planul ei... al nostru.

Nikolai trebuia să respecte faptul că nu încerca să dea toată vina pentru tentativa de asasinat pe sora ei.

— Așa aș zice și eu, spuse el. Lumea te iubește. N-ar vrea nimeni să fii pusă în pericol.

Se aplecă și-și împleti degetele.

— Iar ea *conta* pe faptul că lumea te iubește. Dacă ai fi murit odată cu Tavgharad zilele trecute, n-aș fi avut cum să dovedesc că au murit chiar de mâna lor sau că tu ai fost victima lor. Când s-ar fi aflat despre moartea ta, poporul shuhan s-ar fi răsculat, cerând măsuri, iar regina Makhi ar fi avut ce voia: un pretext pentru război.

— Regina nu știe că trăiesc, nu? întrebă Mayu în momentul în care avu revelația.

— Nu.

Mayu se uită la Ehri.

— Suntem ultimii martori. Doar noi știm de complotul pe care l-a pus la cale împotriva regelui. Am fost amândouă pionii ei.

Nikolai se ridică și împinse scaunul lui Mayu înspre coridor. Însă înainte să ajungă la ușă, Ehri zise:

— Mayu Kir-Kaat.

Era ridicată în șezut, cu silueta profilată pe geamul ferestrei, ținându-și spatele drept, într-o postură princiară.

— Îmi pare rău pentru ce ți-a cerut sora mea... și pentru ce ți-am cerut eu.

Mayu ridică surprinsă privirea. O vreme se uitară una la alta, prințesă și om de rând. Mayu înclină capul. Nikolai nu știa dacă era o mulțumire sau doar o confirmare.

— De ce ne-ai lăsat împreună? întrebă Mayu în timp ce Nikolai îi împingea scaunul pe coridor, alături de gărzi.

— Îmi place să-mi țin toți potențialii asasini într-o singură încăpere.

Nu prea era un răspuns. Știa că risca lăsându-le să stea de vorbă, să găsească puncte comune. Ambele făcuseră parte din planul de a-l asasina. Ambele erau vinovate pentru moartea lui Isaak. Ambele erau legate de tronul shuhan prin tradiție și sânge. Însă vorbele lui Mayu însemnau mai mult decât ar fi însemnat vreodată ale lui Nikolai. Decise să aleagă adevărul.

— Nu sunt sigur de ce. Instinctul îmi spune că e bine să vorbești. Bănuiesc că sper că o să mă ajutați să-mi păstrez coroana și să împiedic țările noastre să intre în război.

Ajunseră în salonul lui Mayu. N-avea ferestre, nici vedere spre grădini. Arăta mai degrabă a celulă de închisoare.

— Dacă regina Makhi vrea război, atunci asta vor și Tavgharad.

— Ești chiar așa de sigură că mai ești Tavgharad?

Întrebarea nimeri la țintă. Mayu își coborî privirea în poală și spuse:

— Nu semeni deloc cu Isaak. Dacă te-ar fi zărit vreuna dintre noi înainte, n-am fi fost duse de nas de o dublură.

— Și dacă eu aș fi fost cel cu care te-ai fi întâlnit, planul vostru s-ar fi sfârșit înainte să înceapă. Nu m-aș fi lăsat niciodată înșelat de o gardă de corp în rochii elegante.

— Ești chiar așa de sigur?

— Da, răspunse el simplu. Însă Isaak era instruit să fie soldat, nu rege.

Când Mayu ridică privirea, avea ochii aurii plini de furie.

— Ești un prost superficial și plin de el. Ești tot ce nu era Isaak.

Nikolai îi susținu privirea.

— Aș zice că eram amândoi proști.

— Era mai bun decât o să fii tu vreodată.

— Cu asta putem fi de acord, zise Nikolai și se așeză pe marginea patului. Te-ai îndrăgostit de el.

Mayu își mută privirea. Era soldat. N-avea să plângă, dar vocea îi sună răgușit când vorbi.

— Una dintre astea a fost adevărată.

Oare ajuta să știe cât de mult regreta ea pierderea lui Isaak? Că amândoi jeleau sacrificiul pe care-l făcuse el? Chiar dacă ar fi fost de ajutor, n-o putea menaja acum.

— Mayu, spionii mei au vești despre fratele tău.

Mayu își acoperi fața cu mâinile. Nikolai își aduse aminte ce-i spusese Tolya și Tamar despre *kebben*, despre legătura dintre gemeni. Înțelesese ce însemna pentru ea informația.

— E în viață.

— Știu. Aș fi știut dacă murea. Aș fi simțit. I-au făcut rău?

— Face parte din programul *khergud*.

— Regina Makhi a jurat că o să-l elibereze.

Mayu râse amar.

— Dar de ce să-și țină cuvântul? Am dat greș. Regele trăiește.

— Și îți mulțumesc, spuse Nikolai, privind-o atent. Te gândești să-ți iei viața.

Expresia ei îi confirmă spusele.

— Sunt prizonieră într-o țară străină. Grisha voștri îmi țin trupul slăbit. Fratele meu este torturat până își pierde sufletul și eu nu pot face nimic să-i împiedic.

Își îndreptă privirea spre tavan.

— Și am ucis degeaba un om nevinovat, un om bun. Nu sunt Tavgharad. Nu sunt prințesă. Nu sunt nimeni.

— Ești sora lui Reyem Yul-Kaat, iar el trăiește.

— Dar cum? *Khergud*... Cu ce trebuie să îndure, își pierde umanitatea.

Nikolai se gândi la demonul care pândea în el, la forța lui.

— Poate că darul de a fi uman este că nu renunțăm... nici chiar când am pierdut orice speranță.

— Atunci poate că eu sunt cea care nu mai e umană.

Un gând negru, dar Mayu avea un aer gânditor când întrebă:

— O s-o obligi pe prințesa Ehri să se mărite cu tine?

— Nu cred că o să fie nevoie.

Mayu clătină din cap neîncrezătoare. Și poate îndurerată pentru băiatul umil pe care-l cunoscuse îmbrăcat în veșmintele regelui.

— Ești chiar așa de fermecător?

— Am darul convingerii. Am convins odată un copac să-și lepede frunzele.

— Prostii.

— Mă rog, era toamnă. Nu pot să-mi asum tot meritul.

— Aiureli. Te gândești să ne convingi pe Ehri și pe mine să ne întoarcem împotriva reginei Makhi.

— Cred că regina mi-a susținut punctul de vedere. Aproape că ați murit amândouă.

— Spune-mi că mi-ai fi cruțat viața, sau că i-ai fi cruțat viața chiar și lui Isaak, dacă ar fi fost în joc viitorul poporului tău.

Nu mai era loc pentru minciuni.

— Nu pot.

— Spune-mi că n-ai sacrifica viața mea și a prințesei Ehri ca să-ți salvezi coroana.

Nikolai se ridică.

— Nici asta nu pot să-ți spun. Însă înainte să trimit pe oricine la moarte și să mergem cu toții veseli în lumea de dincolo, ți-aș cere să rămâi în viață și să încerci să păstrezi o urmă de speranță.

— Speranță în ce?

— Speranță că nu există niciodată un singur răspuns la o întrebare. Astăzi ești în viață, Mayu Kir-Kaat, și aș prefera să rămâi așa. Și Isaak, martirul ăla curajos și nebun, ar vrea același lucru.

Mayu închise ochii.

— Deși i-am înfipt un cuțit în inimă.

— Așa cred. Oamenii nu prea devin raționali sub influența iubirii. Cred că ăsta-i unul dintre puținele lucruri pe care le aveam în comun Isaak și cu mine — o incapacitate de a înceta să mai iubim pe cine n-ar fi trebuit să iubim. Dă-mi ocazia să-ți arăt cum ar putea fi.

Îi spusese aproape același lucru și Zoyei. *Dă-mi ocazia. Lasă-mi un pic de timp.* Se ruga în fiecare zi să găsească o cale să împiedice distrugerea țării, să facă pacea posibilă. Dar nu putea de unul singur.

Se îndreptă către ușă.

— O să le spun Vindecătorilor mei să te îngrijească.

— Chiar... chiar o să le spui?

Nu-l credea.

— Prieten sau dușman, Ravka o să te aducă în cea mai bună formă, Mayu Kir-Kaat. Nu m-am ferit niciodată de o provocare.

Nikolai avusese de gând să meargă călare până la Lazlayon ca să se vadă cu David și ceilalți Fabrikatori, dar avea nevoie să-și limpezească gândurile, iar cerul era cel mai bun loc pentru așa ceva. În loc să se întoarcă la Marele Palat, coborî pe jos spre lac. Eliberă pripoanele care țineau ancorat zburătorul lui preferat și se strecură în carlinga *Uliului*, pornind elicele. Își puse ochelarii și, în doar câteva clipe, zburătorul se legănă pe apa lacului ca o piatră, apoi se ridică în aer.

Demonului îi plăcea să zboare. Nikolai îl simțea cum își întoarce fața spre vânt, tânjind după libertatea de a călări norii. Se ridică deasupra zidurilor din Os Alta și porni spre nord-est, plutind pe deasupra câmpurilor întinse. Acolo, sus, lumea părea mare, iar el se simțea mai puțin ca un rege și mai mult ca un corsar. *Avem nevoie de un rege, nu de un aventurier*. Păcat.

Trebuise să fie rege când vorbise cu Ehri și Mayu. Trebuise să pară plin de încredere în sine și siguranță, suficient de uman. Dar faptul că fusese în preajma lor, că vorbise despre Isaak, îl tulburase. Nikolai fusese cel care-l adusese pe Isaak la palat și-l făcuse gardă. Aveau aceeași vârstă și totuși, cât de puțin din lume avusese Isaak ocazia să vadă! N-o să mai ajungă niciodată acasă,

la surorile și mama lui. N-avea să mai traducă nicio dată o poezie sau să întâmpine o nouă zi. Nikolai știa că vinovăția n-ar face decât să-i încețoșeze judecata, să-l încetinească, să-l împiedice să ia deciziile dificile pe care trebuia să le ia în zilele următoare. Nu era ceva util, dar nu putea scăpa de ea ca și cum ar fi fost o dispoziție oarecare. Isaak avusese încredere în el, iar încrederea asta îl ucisese.

Prea curând, văzu acoperișurile strălucitoare de la Scorbura Aurie, moșia contelui Kirigin, și grădinile plăcerilor, baza secretă a programului de dezvoltare de armament ravkan. Opri motoarele și lăsă *Uliul* să plutească ușor în jos printre nori, iar huruitul zburătorului fu înlocuit de vâjâitul aerului și tăcerea adâncă a cerului. I se păru că aude un fluierat ușor de undeva, de jos. Mintea lui înțelese cu o secundă prea târziu despre ce era vorba.

Bum.

Ceva lovi aripa dreaptă a *Uliului*. Luă foc imediat, iar din mica aeronavă începu să iasă fum.

Pe toți Sfinții. Cineva trăsesese în el.

Nu, nu era în regulă. David și echipa lui credeau că vine călare și tocmai testau armament. Nikolai zburase practic cu avionul într-o rachetă. Chiar era prost. *Mă bucur că am văzut rachetele funcționând înainte să mor într-o vâlvătaie.*

Nikolai readuse motorul la viață, încercând să îndrepte micul zburător, dar intrase deja în vrie, căzând spre pământ cu o viteză înspăimântătoare.

Demonul îi sfâșia mintea, înnebunit și zbătându-se în el, urlând să fie eliberat.

Însă Nikolai nu-i ceda controlul. *Dacă asta e sfârșitul, atunci mori cu mine.* Poate că asta era calea să-și elibereze

țara de Falie. Zoya ar fi fost liberă în sfârșit să-l omoare pe Întunecat.

Gândește.

Nikolai nu mai știa în ce parte e pământul. Zgomotul motorului îi răsuna în craniu. Manetele de control din mâinile lui erau inutile. *Asta e*, își spuse el, încercând cu disperare să reducă viteza.

Demonul urlă, însă Nikolai nu-l elibera. *O să mor rege.*

Fu tras înapoi și lipit de scaun, iar stomacul i se strânse. Avea senzația că zburătorul fusese prins de o mână imensă și împins în sus.

O clipă mai târziu, aparatul fu așezat ușor pe apele învăluite în ceața Scorburii Aurii. Nikolai auzi strigăte și apoi fu scos din carlingă.

— Sunt bine, spuse el.

Deși își spărsese capul la un moment dat, când se lovise de scaun. Își duse mâna la ceafă și văzu că sângera.

Și era foarte posibil și să vomite.

— Sunt bine.

— David, zise Genya. Aproape l-ai omorât pe rege.

— N-ar fi trebuit să fie acolo!

— A fost greșeala mea, spuse Nikolai.

Amețit, făcu un pas pe doc, apoi încă unul, încercând să se orienteze.

— Sunt bine, repetă el.

Probabil că Nadia și Adrik invocaseră vântul ca să-i oprească vria. David, Genya și Leoni îl priveau țință, împreună cu un grup de geniști din Armata Întâia. Un test de armament, exact cum crezuse și el. Și-ar fi dorit doar să se fi gândit mai devreme.

— A fost un exercițiu bun, zise el, încercând să nu ia în seamă zvâcnetul din cap. În caz că sunt doborât vreodată.

— Dacă o să fii doborât vreodată, n-o să fie acolo Furtunoși care să te salveze, spuse Adrik. De ce nu te-ai catapultat?

— N-avea parașută, spuse Genya, uitându-se urât la el.

— Nu m-am gândit că am nevoie, protestă Nikolai. N-ar fi trebuit să fie nicio confruntare. Mai important, asta înseamnă că rachetele funcționează?

— Categoric, nu, spuse David.

— Într-un fel, zise Leoni.

— Arătați-mi, le ceru Nikolai.

Genya își puse mâinile în șolduri.

— Acum te așezi și mă lași să mă asigur că n-ai vreo comoție. După aia, o să bei o cană de ceai. Și după aia, dacă o să mă simt generoasă, poți să discuți cu David despre chestii care explodează.

— Îți dai seama că eu sunt regele, da?

— Dar *tu* îți dai seama?

Nikolai se uită la David, căutând ajutor, dar David nu făcu decât să ridice din umeri.

— Nu mă cert cu nevastă-mea când are dreptate.

— Ah, bine, spuse Nikolai. Dar vreau și un fursec la ceai.

Coborâra în laboratoare cu liftul de cupru care zăn-gănea din încheieturi. Încăperile întunecate și coridoarele înguste nu asigurau cea mai plăcută atmosferă, dar le ofereau intimitate. Fu recunoscător pentru cele câteva minute cât putu să-și limpezească gândurile. Se trăsesese de multe ori în el, fusese împușcat nu doar o dată, prefăcut într-o ființă din umbre și înjunghiat cu un coupe-papier de o tânără care fusese insultată de încercarea lui de sonet romantic. Dar, serios, câte cuvinte rimau cu asta — „cuiburi tremurătoare“? Era destul de sigur și că fratele lui mai mare încercase să-l otrăvească pe vremea

când avea 12 ani. Însă de data asta fusese cel mai aproape de moarte. Demonul încă se zbătea în el. Simțise și el apropierea morții și fusese prins în capcană, neputincios, în timp ce se îndreptau spre pământ.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Nikolai l-ar fi eliberat? L-ar fi ajutat oare? L-ar fi putut controla? Era un pariu prea riscant.

Se așezară în jurul unei mese dintr-una dintre sălile de proiectare, în timp ce Genya se ocupa de ceafa lui Nikolai, iar David făcea ceaiul.

— De ce își face de lucru principalul meu om de știință cu un ceainic? întrebă Nikolai.

— Pentru că nu-i place cum prepară ceaiul nimeni altcineva, răspunse Adrik, scoțând dintr-un sertar o cutie de biscuiți de ciocolată și punând-o pe masă.

— Am scris instrucțiuni, zise David, scoțându-și din ochi părul castaniu zburlit.

Părea chiar și mai palid în lumina slabă din laborator. Oricât de mult aprecia Nikolai etica muncii lui David, Fabrikatorului i-ar fi prins bine o vacanță.

— Dragostea mea, spuse Genya cu blândețe. Nu sunt necesari 17 pași ca să faci un ceai.

— Ba da, dacă-l faci cum trebuie.

— Povestește-mi despre rachete, zise Nikolai.

Nadia aduse o tavă cu cești și farfurioare despreceate, majoritatea ciobite, deși modelul cu colibri aurii era superb. Nikolai bănuia că erau alungate din colecția contelui Kirigin, victime ale oaspeților lui adesea zurbagii.

David și Nadia se uitară la Genya, care încuviință elegant.

— Puteți începe.

— Ei bine, o rachetă poate să fie ceva foarte simplu, zise David.

— Ca o ceașcă de ceai? Întrebă nevinovată Leoni.

— Un pic, răspunse David, fără să bage de seamă sclipirea din ochii ei. Orice copil poate să facă o rachetă cu un pic de zahăr și niște nitrat de potasiu.

Genya îi aruncă o privire bănuitoare lui Nikolai.

— De ce cred oare că ai făcut și tu așa ceva?

— Sigur că asta am făcut. Dacă pot, trebuie. Știi lumina-
torul din sala de bal de vest?

— Da.

— N-a fost acolo dintotdeauna.

— Ai făcut o gaură în tavan?

— O găurică.

— Frescele alea au sute de ani! țipă ea.

— Uneori trebuie să te rupi de tradiție. La propriu.
Acum, vrea cineva s-o distragă pe Genya?

Nadia se îndreaptă puțin.

— În cazul unei rachete, există trei provocări. S-o lansezi fără s-o arunci în aer. S-o armezi fără s-o arunci în aer. Și s-o țintești fără s-o arunci în aer.

Nikolai încuviință.

— Detectez un tipar.

— Se pare că reușim două din trei, dar niciodată pe toate trei deodată, spuse Leoni, cu un zâmbet radios pe chipul ei cafeniu.

Izbutea cumva să pară că dădea vești bune.

Dacă reușeau să controleze rachetele, Nikolai știa că asta ar fi schimbat totul. Ravka și Fjerda aveau forțe aproape egale în aer. Însă Fjerda deținea un avantaj care ar fi putut fi decisiv la sol. Rachetele i-ar fi permis lui Nikolai să țină trupele fjerdane departe de linia

frontului și i-ar fi asigurat o armă eficientă în fața puterii tancurilor fjerdane. Ar fi devenit un joc al razelor de acțiune.

— Cât de mari pot fi rachetele astea? întrebă Nikolai.

— Suficient de mari ca să distrugă o fabrică întreagă, răspunse David. Sau o jumătate de cvartal în oraș.

Încăperea deveni brusc foarte tăcută pe măsură ce gravitatea subiectului de discuție se instalează, făcându-i să devină conștienți de consecințele lucrurilor pe care aveau să le decidă aici. *Dă-mi ocazia să-ți arăt cum ar putea fi*, îi spusese el Zoyei. Se gândise la pace. Se gândise la compromis. Nu la așa ceva.

— La ce distanță? întrebă Nikolai.

— Nu prea știu, răspunse David. Problema e greutatea. Oțelul e prea greu. S-ar putea să fie și aluminiul prea greu. Sunt bune pentru teste, dar dacă vrem cu adevărat să le folosim, avem nevoie de un metal mai ușor.

— Cum ar fi?

— Titanul e mai ușor, dar e mai durabil, spuse Leon. Și nu se descompune.

— E și mult mai rar, interveni Nina, vârându-și la loc o șuviță blondă în coc. Nu prea avem rezerve.

— Ne gândim serios la varianta asta? întrebă Genya încet.

— O să-ți dau rachetele la care am lucrat, spuse David. Dar chiar dacă putem obține mai mult titan, n-o să le fac mai mari.

— Pot să întreb de ce? zise Nikolai, deși credea că știe răspunsul.

— N-o să fac un distrugător de orașe.

— Și dacă asta-i amenințarea de care avem nevoie?

— Dacă facem o astfel de rachetă, n-o să fim singurii. Nu se întâmplă așa niciodată.

David era unul dintre cei mai talentați Fabrikatori și gânditori ai vremii, poate chiar din toate vremurile. Însă talentele lui fuseseră întotdeauna îndreptate spre război. Așa era când erai ravkan. Așa era de sute de ani.

Iar David avea dreptate. Doar cu puțin timp în urmă luptau cu săbii și muschete, apoi apăruse mitraliera cu repetiție și săbiile deveniseră cu totul inutile. Ce discutau ei ar fi fost o escaladare înfricoșătoare și, odată ce Ravka reușea să controleze țintirea rachetelor, avea s-o facă și Fjerda.

— Trebuie să hotărâm ce fel de război vrem să ducem, zise David.

— Nu sunt sigur că o să avem ocazia să luăm decizia asta, răspunse Nikolai. Nu putem să nu ținem cont de ce o să se întâmple dacă Fjerda controlează tehnologia înaintea noastră. Și chiar dacă nu reușește, o să fie pregătiți data viitoare când ne întâlnim.

David rămase tăcut multă vreme.

— Lucrurile pe care mi-a cerut Întunecatului să le fac... le-am făcut fără să mă gândesc, fără să judec. Am ajutat când i-a pus zgarda la gât Alinei. Am creat *lumiya*, care-i permitea lui să intre în Falie fără puterea ei. În lipsa ajutorului meu, niciodată n-ar fi... N-o să fiu responsabil și pentru așa ceva.

Nikolai își îndreptă atenția către Genya.

— Ești și tu de acord?

— Nu, răspunse Genya, luându-l pe David de mână. Dar și eu am fost arma Întunecatului. Știu cum e, iar asta e o decizie pe care trebuie s-o ia David.

— N-avem suficient titan pentru un distrugător de orașe, zise Leoni, dornică să facă pace. Poate că nici nu contează.

— Ba contează, replică Adrik. N-are rost să duci un război dacă nu intenționezi să-l câștigi.

— Mai e ceva, spuse Nikolai. Circulă zvonuri că prințul moștenitor fjerdan s-ar putea să nu prindă primăvara.

Genya clătină din cap.

— Nu mi-am dat seama că starea lui e așa de gravă.

— Nu și-a dat nimeni seama. Bănuiesc că familia a făcut eforturi mari ca să păstreze secretul, iar asta-i ceva cu care pot cu siguranță să empatizez. Este posibil ca alianța noastră cu shuhanii să-i pună pe gânduri — presupunând că reușim s-o încheiem. Dar trebuie să acceptăm ideea că prințul ar putea muri și că familia Grimjer s-ar putea să nu aibă de ales și să pornească războiul.

Leoni își frecă degetul de marginea ciobită a farfuri-oarei, folosindu-și puterea ca s-o repare încet.

— Nu înțeleg. Dacă moare Rasmus, tatăl lui tot rege e. Iar fratele mai mic devine moștenitor.

— Moștenitor după nimic, răspunse Adrik. Fjerdanii nu consideră familia regală cum o fac shuhanii și nici chiar ca ravkanii. Ei urmează voința lui Djel și modul în care își arată Djel preferințele este *puterea*. Dinastiile domnitoare fjerdane și-au ocupat întotdeauna locul prin forță. Familia Grimjer va trebui să arate că încă merită tronul.

— Poate ar trebui să încerc eu să iau coroana, propuse Nikolai.

Adrik pufni.

— Vorbești măcar fjerdana?

— Da. Așa de prost, că un om bun pe nume Knut mi-a oferit odată un rubin măricel ca să tac.

— Deci acum familia Grimjer are un prinț tânăr, slab și bolnăvicios care să succedă unui rege bătrân? întrebă Nadia.

— Da, răspunse Nikolai. Familia regală este vulnerabilă și o știe. Dacă optează pentru pace, riscă să pară slabi. Dacă optează pentru război, o să fie deciși să-l câștige cu orice preț, iar Jarl Brum o să fie la post și o să-i îmboldească.

— Îi avem pe zemeniți, interveni Leoni, plină de speranță, ca de obicei.

— Și Kerchul n-o să se alieze pe față cu Fjerda, adăugă Genya. Nu cu riscul scumpei lor neutralități.

— Însă s-ar putea să fie suficient de furioși ca să ofere în secret ajutor Fjerdei, zise Adrik.

— Dar Aparatul? întrebă Genya, răsturnând ceașca în farfurioară.

Nikolai clătină din cap.

— Omul ăsta a schimbat de atâtea ori taberele, că mă întreb dacă măcar el mai știe cui îi e loial.

— Totdeauna merge cu tabăra despre care crede că o să câștige, spuse David. Așa a făcut în războiul civil.

— Ceea ce explică de ce se află în Fjerda, comentă Adrik sumbru.

— Din nefericire, Adrik are dreptate, recunosc Nikolai. Fjerda are avantajul și, dacă pornește, o să însemne sfârșitul Ravkăi libere.

Demidov ar urca pe tron. Grisha ar fi luați pe sus pentru procese. Oamenii lui ar fi supușii unui rege-marionetă care va sluji interesele Fjerdei. Și țara lui? Va deveni câmpul de bătălie în confruntarea inevitabilă dintre Fjerda și Shu Han.

— Dorința mea de-a fi iubit intră într-un conflict puternic cu nevoia noastră de a câștiga acest război. Am devenit contabil, mă ocup de balanța între viețile care trebuie luate și viețile care trebuie cruțate.

— Alegerile pe care le facem sunt groaznice, zise Genya.

— Dar tot trebuie să le facem. Sper că diplomația încă mai poate câștiga lupta asta. Sper că putem oferi Fjerdei o pace pe care s-o accepte. Sper că n-o să dezlănțuim niciodată ororile pe care încercăm să le construim.

— Și ce se întâmplă când rămânem fără speranță? întrebă David.

— Ajungem unde ajungem de fiecare dată, răspunse Nikolai. La război.

13. Nina

Gărzile regale o escortară pe Nina înapoi în apartamentele lui Brum. La fiecare pas, se întreba dacă nu avea să se audă în lungul coridorului ordinul de a fi pusă în lanțuri și aruncată într-o celulă, iar apoi arsă pe rug ca vrăjitoare. Avea trupul scaldat în sudoare rece și inima îi bătea mai să-i sară din piept.

Dar nu se auzi nicio alarmă. După ce înțelesese dorința reginei Grimjer, teama pentru fiul ei, nu ezitase să profite de ea. Era lipsită de milă, dar dacă putea călăuzi credința reginei în Djel, asta însemna că ar fi putut deschide ușa pentru Sfinți, poate chiar și pentru Grisha. Erau în joc viața Ninei și viitorul țării sale, iar ea avea să folosească orice armă putea inventa ca să câștige lupta.

Toată familia Brum aștepta în marele salon, unde focul trosnea în vatră. Pe masă fusese așezată o tavă cu o cină rece, cu carne uscată și legume murate, împreună cu apă de orz și o sticlă de *brännvin*, dar părea că nimeni nu făcuse decât să ciugulească. Nina se duse direct la Hanne și practic căzu în brațele ei.

De data asta nu trebuia să se prefacă slăbită sau îngrijorată. Făcuse un pas uriaș cu regina, o altă mișcare nesăbuită, dar poate, poate se va dovedi că meritase.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hanne. Ce-a zis?

— Foarte puține.

Nina încercă să se adune în timp ce Ylva o instalează pe canapea și-i turnă un pahar cu apă. Fusese prea ocupată să-și revină după audiența la regina Agathe ca să mai născocască și o minciună bună.

— Nici nu prea știu ce să cred.

Măcar atâta lucru era adevărat.

— Ce te-a întrebat? se interesează Brum.

O privea pe Nina cu mare atenție și toată atitudinea lui indica precauție. Invitase în casa lui o femeie aproape străină, iar astăzi și fiica lui, și această străină îi pusese în pericol cariera politică.

— E îngrijorată pentru fiul ei, spuse Nina. N-am fost niciodată binecuvântată cu copii, dar înțeleg. Trimite anchetatori în fostul meu sat ca să confirme că sunt cine zic că sunt.

Hanne trase aer în piept și se albi la față.

— Și ce-o să afle? întrebă Brum.

— Jarl! exclamă Ylva. Cum poți să întrebi așa ceva?

— Mai bine să știm de-acum, ca să putem să ne apărăm cum trebuie.

Nina o prinse de mână pe Ylva.

— Te rog, spuse ea, silindu-se să rostească vorbele pe un ton admirativ. Nu vă certați. Sigur că soțul tău vrea să-și apere familia. E datoria și onoarea lui. Nu pot să vă spun cât de des îmi doresc să mai fie aici și soțul meu, ca să aibă grijă de mine.

Își lăasă extenuarea să i se insinueze în glas, făcându-l să tremure.

— Comandante Brum, pot să te asigur că oamenii regi-
nei nu vor găsi niciun motiv să se îndoiască de mine sau
de povestea mea tristă.

Brum păru să se înmoaie un pic.

— Sunt vremuri periculoase. Pentru noi toți.

— Dar poate că o să se schimbe, zise Ylva. Prin bună-
tatea și pioșenia lor, Hanne și Mila au câștigat azi res-
pectul prințului Rasmus. Vrea să le mai vadă. Această
bunăvoință nu poate fi decât ceva bun.

— Nu sunt chiar așa de sigur, mormăi Brum, turnându-și
un păhărel de *brännvin*. Prințul este capricios. Starea lui
de sănătate l-a făcut imprevizibil și secretos.

Hanne se burzului.

— Are dureri, tată. Poate de-asta nu e întotdeauna
binedispus.

— Poate.

Brum se așeză și își alese cu grijă cuvintele.

— Nu e mulțumit de sfaturile mele. S-ar putea să se răz-
bune pe tine.

— Dacă e așa, n-avem ce face, spuse Hanne pe un ton
detașat. E prințul moștenitor. Dacă vrea să mă spânzure
de degetele de la picioare, poate s-o facă. Dacă mama lui,
regina, vrea s-o trimită pe Mila desculță în zăpadă, atunci
și ea o poate face. Dar deocamdată tot ce-a făcut a fost să
ne poruncească să mergem la el la prânz și nu prea văd
cum am putea să-l refuzăm.

Ylva zâmbea.

— Să știi că are dreptate. Am crescut o fată cu mult
bun-simț.

Expresia lui Brum rămase neschimbată.

— Numai să fii vigilentă, Hanne. Și tu, Mila. Curtea de Gheață e un loc nepotrivit pentru inimile slabe.

Niweh sesh, își zise Nina când ea și Hanne spuseră noapte bună. *N-am inimă*.

Două zile mai târziu, Hanne își puse una dintre noile ei rochii de mătase din spumă de mare, iar Nina se îmbracă într-o ținută mai modestă, din lână trandafirie. Fuseseră prea asaltate de invitații de la Parada Fecioarelor ca să mai facă și altceva decât să încerce să țină pasul, însă acum Nina închise un colier din topaz albastru în jurul gâtului Hannei și spuse:

— Tatăl tău are dreptate.

Hanne râse.

— Cuvinte pe care nu m-aș fi așteptat să le aud vreodată de pe buzele tale.

— Chiar *sunt* vremuri periculoase. Îl vindecăi pe prinț în timp ce vorbeam cu el acum două zile. Nu mai poți continua așa.

— De ce nu? Dacă pot să ofer un pic de alinare, o s-o ofer.

Șovăi.

— Nu putem să-l abandonăm. Știu cum e să nu te ridici la înălțimea idealurilor fjerdanilor. E o durere care nu dispăre. Iar la el se uită mii de oameni, care-l judecă. Dacă l-am putea ajuta să se vindece, dacă l-am ajuta să devină un prinț mai bun și, într-o bună zi, un rege mai bun?

Asta era interesant. Un tonic împotriva pornirii spre război a lui Brum, cineva care ar putea călăuzi Fjerda către pace. Toate instinctele Ninei îi spuneau că ar putea

merita riscul, că ar fi o completare perfectă pentru pariul ei cu regina Grimjer. Doar că părea altfel când își asuma și Hanne riscuri.

— Dacă află ce ești...

Hanne își luă șalul.

— Cum să afle? Sunt fiica celui mai cunoscut vânător de vrăjitoare fjerdan. Am fost la mănăstirea Gäfvälle, sub ochiul vigilent al Măicuței Fântânii...

— Odihnească-se în chinuri.

— Facă-se voia lui Djel, zise Hanne cu afectare teatrală. L-am vindecat pe prințul moștenitor în fața întregii Curți regale și n-a descoperit nimeni ce sunt. În plus, nu asta voiai? O ocazie să te apropii de oamenii care ar putea ști ceva despre Vadik Demidov?

— Nu să mă apropii *așa de tare*. Un conte drăguț. Poate un duce. Nu un *prinț*.

Hanne rânji.

— De ce să te mulțumești cu puțin?

Îi străluceau ochii și era roșie în obraji. Părea mai fericită decât o văzuse Nina în ultimele săptămâni.

Pe toți Sfînții, asta-i pentru că ajută pe cineva. Grisha arătau și se simțeau întotdeauna mai sănătoși când își foloseau puterile. Însă nu era doar atât.

— Ești prea bună, Hanne. Ai ocazia să ajuți un băiețel răsfățat cu sânge regal și te aprinzi de parcă ai fi văzut un teanc de vafe de un metru.

— De fapt, n-am mâncat niciodată o vafă.

Nina își duse mâna în dreptul inimii.

— Încă ceva pentru care trebuie să dea seamă țara asta blestemată.

Tăcu, apoi scutură o bucățică de dantelă verde-pal care se prinsese în colierul Hannei.

— Doar... să fii atentă. Și să nu te lași dusă de val.

— N-o să fie cazul, răspunse Hanne, ridicându-se într-un norișor de mătase foșnitoare.

Aruncă o privire peste umăr.

— Și, oricum, asta-i treaba *ta*.

De data asta, fură duse într-un salon de primire mai mare, de formă circulară, înconjurat de coloane și cu o fântână în centru — trei silfide ținând cu brațele lor suple un urcior. Avea loc un fel de petrecere sau reuniune, iar spațiul răsună de murmurul conversațiilor.

— Ce anume facem noi aici? întrebă Hanne în șoaptă.

— Cred că ne găsim ceva de băut și încercăm să dăm impresia că suntem în largul nostru.

— Ți-am zis că detest petrecerile?

Nina o luă de braț pe Hanne.

— Ți-am zis că-mi plac?

Își făcură loc prin mulțimea de oameni către o masă plină de pahare cu ceva roz și sclipitor. Ar fi putut fi...

— Ce mutră ai! spuse Hanne râzând. E limonadă, nu șampanie.

Nina încercă să-și ascundă dezamăgirea. Ar fi trebuit să-și dea seama până acum. Dacă Fjerda ar fi putut pedepsi distracția, ar fi făcut-o. Apoi zări o centură bleu și un cap blond-murdar mișcându-se printre invitați.

Nu zăbovi cu privirea, dar categoric era Vadik Demidov, înconjurat de un grup de nobili — și urmat de Aparat.

— Hai să încercăm să ne apropiem, șopti ea.

Până să apuce să facă un pas către Demidov, se năpusti spre ele Joran. Arăta ca un dinte stricat în uniformă

lui neagră, cu totul nelalocul lui în mulțimea de zaharicale în mătase și șifon pastelate.

— Prințul Rasmus vă poruncește să veniți la el.

— Desigur, spuse Hanne.

Nu exista alt răspuns pentru un prinț. Fură conduse într-o firidă aproape ascunsă de restul încăperii de niște copaci argintii în ghivece și draperii grele crem. Era locul perfect de unde să spionezi fără să-ți faci probleme că ești și tu spionat.

Prințul Rasmus stătea într-un fotoliu tapițat, ceva între un tron și un divan. Nu era întins confortabil ca data trecută și se vedea că face un efort ca să stea drept și să-și ascundă oboseala. Era palid, iar Nina observă mișcările rapide ale pieptului care urca și cobora. La asta se referise Brum. Familia regală știa că prințul trebuia să apară în public — mai ales după dezastrul de la Parada Fecioarelor —, dar încercaseră să-l țină departe de agitație, ca să nu se surmeneze.

Nina și Hanne făcură o plecăciune.

— Haideți, spuse prințul, făcând un semn indiferent cu mâna.

Era mult mai prost dispus decât păruse cu o zi în urmă.

Intrară și se așezară pe niște scăunele joase.

— Trebuie să mai lucrați amândouă la reverențe, observă el nemulțumit.

Însă Hanne zâmbi.

— Mă tem că ale mele nu vor avea nimic de câștigat din exercițiu. N-am fost niciodată renumită pentru grație.

Nu era deloc adevărat. Hanne era plină de grație pe cal. Artificiile curții nu i se potriveau. În ceea ce o privea pe Nina, îi reușeau niște reverențe superbe, dar Mila

Jandersdat, văduva unui om care făcea negoț cu pește congelat, cu siguranță nu putea face așa ceva.

Ochii lui Rasmus zăboviră apoi asupra Ninei.

— Stăpâna ta poartă mătase, dar își îmbracă însoțitoarea în lână. Ceea ce dovedește meschinărie și o înclinație spre invidie.

Chiar era prost dispus. Nina văzu degetele Hannei îndoindu-se ușor și-i aruncă o privire de avertisment — nu prea mult, nu prea curând.

— Lâna mi se potrivește foarte bine, spuse Nina. N-aș ști ce să fac în mătase sau satin.

O minciună sfruntată. Nu-și imagina nimic mai plăcut decât să se strecoare goală în cearșafuri de satin. Matthias ar fi fost scandalizat. Și ce-ar fi crezut Hanne? Gândul îi veni în cap nechemat, urmat de un val de vinovăție.

— Am constatat că femeile învață foarte repede să iubească luxul, zise prințul. Nu văd bijuterii la gâtul sau în urechile Milei. Tatăl tău ar trebui să rezolve problema asta, Hanne. Doar nu vrea să arate ca o amărăță.

Hanne înclină capul, apoi ridică privirea și se uită printre gene la prinț.

— Ar trebui să spun că o să transmit sfatul, dar n-am nicio intenție să fac așa ceva.

Rasmus pufni.

— Ești nesăbuită să refuzi un prinț.

Degetele Hannei se mișcă din nou, iar prințul scoase un oftat adânc, probabil de ușurare.

— În același timp, nu pot să te acuz. Tatăl tău poate fi destul de înspăimântător.

Îi aruncă o privire lui Joran, care stătea în poziție de drepți lângă el.

— Bineînțeles, Joran nu e înspăimântat. Răspunde, Joran.

— Nu am decât respect pentru comandantul Brum.

Era greu de crezut că garda avea doar 16 ani, mai ales când stătea alături de prinț.

— Joran se comportă întotdeauna cum se cuvine. Faptul că are grijă de mine este o mare onoare. Sau cel puțin așa se spune. Însă eu știu mai bine. A fost un fel de pedeapsă. Joran a intrat în belele cu bunul comandant Brum și acum trebuie să dădăcească un prinț plăpând.

— Nu ești chiar așa de plăpând, spuse Hanne.

Prințul mai răsuflă o dată prelung. Nu mai ținea umezii așa de încordați, iar luciul sudorii de pe frunte dispăruse.

— În unele zile, mă simt bine, răspunse el. În unele zile, nu mă simt deloc slăbit, adăugă râzând ușor. Iar azi constat chiar că am oarece apetit. Joran, pune să ne aducă niște mâncare.

Însă servitorii auziseră deja și dădeau fuga să se supună.

— Am văzut că e aici și Vadik Demidov, îndrăzni Nina.

— A, da, răspunse Rasmus. Micul Lantsov nu ratează nicio petrecere.

— Chiar e de sânge regal?

— Țsta e subiectul de discuție la toate petrecerile de-aici până în Elbjén. De ce ești așa de interesată?

Hanne râse dezinvoltă.

— Mila e obsedată de Vadik Demidov.

— Dulce Djel, de ce? E un țărănoi plicticos.

— Dar are o poveste minunată! spuse Nina. Un băiat de sânge regal scos din anonimat.

— Bănuiesc că are o aură de basm. Dar nici nu păștea caprele pe undeva.

— Unde *a fost* găsit?

— Nu prea știu. Tremurând în vreo dacea oarecare, pe care nu-și permitea s-o încălzească. Sau cel puțin cred că asta-i povestea.

— Nu ești curios? insistă Nina.

Servitorii se întoarseră și întinseră în fața lor un plătou cu țipar și hering afumat.

— De ce să fiu curios?

Nina simți cum se enervează.

— O să fie rege, nu?

— Și eu, presupunând că o să supraviețuiesc.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Sunt... sunt prost dispus azi, spuse Rasmus.

Nu era o scuză, dar era declarația cea mai apropiată de o scuză pe care o putea face un viitor rege.

— Părinții mei au considerat că e esențial să apar în public destul de repede după ce s-a întâmplat la începutul Duramenului.

— Ar fi trebuit să te lase să te odihnești, zise Hanne.

— Nu, mă simțeam destul de bine după aceea. Dar evenimente ca astea... Mi-e greu să stau într-o încăpere plină de oameni despre care știu că-mi doresc moartea.

— Înălțimea Ta! exclamă Hanne îngrozită.

Nina îi aruncă o privire lui Joran, însă chipul gărzii rămăsese impasibil.

— Nu poate fi adevărat, spuse ea.

— Știu cum vorbește lumea despre mine. Știu că-și doresc să nu mă fi născut deloc, iar fratele meu să fie cel care moștenește tronul.

Expresia Hannei era aprigă.

— Ei bine, atunci trebuie să rămâi în viață ca să le faci în ciudă.

Prințul păru surprins, dar mulțumit.

— Ai un spirit foarte energic, Hanne Brum.

— Trebuie să supraviețuiesc cumva.

— Așa e, spuse el gânditor. Asta-i foarte adevărat.

— Ai fost vreodată în Ravka? întrebă Nina, sperând să poată aduce discuția înapoi la Demidov.

— Niciodată, răspunse el. Recunosc însă că sunt intrigat. Am auzit că femeile ravkane sunt foarte frumoase.

— A, chiar sunt, zise Hanne.

— Tu ai fost acolo?

— O dată, lângă graniță.

Prințul se foi puțin, încercând parcă noua senzație de confort pe care o simțea.

— Dacă ești așa de interesată de Demidov, o să ți-l prezint.

— Ah, chiar așa? zise Nina pe nerăsuflăte. Ce palpitant!

Sprâncenele prințului tresăriră, iar Nina își dădu seama că-și imagina că Mila Jandersdat era o toantă ușuratică. Cu atât mai bine. *Nimeni nu-și bate capul să se ferească de o lamă tocită.*

Prințul îi dădu o poruncă scurtă unui servitor și, într-o clipă, Demidov se îndrepta agale spre ei, cu Aparatul în urma lui. Ghinionul ei. Nina voia să stea cât de departe se putea de preot.

— Nu se grăbește, mormăi prințul Rasmus. Bag mâna în foc că dacă tatăl tău pocnea din degete, Micul Lantsov ar fi venit în fugă.

Nina se minună. Oare cât de mult din politica fjerdană dicta Brum și cât de tare îl irita pe prinț? Ea și Hanne se ridicară să-l întâmpine pe Demidov, care-l salută scurt din cap pe prinț.

— Prințe Rasmus, cu ce-ți pot fi de folos?

Sprâncenele prințului se arcuiră.

— Ai putea începe cu o plecăciune, Demidov. Încă nu ești rege.

Demidov roși. Asemănarea lui cu regele exilat al Ravkăi era nefirească.

— Cele mai sincere scuze, Înălțimea Ta! zise el și făcu o reverență adâncă, aproape comică. N-am nicio dorință să jignesc, numai să exprim gratitudinea pentru tot ce a făcut familia ta pentru mine și pentru țara mea.

Nina simțea o dorință profundă să-i tragă un șut în gură, dar zâmbi fericită, de parcă n-ar fi putut să-și închipuie o bucurie mai mare decât să-l cunoască pe acest pretendent.

Rasmus își sprijini capul în mână, ostenit ca un elev care urma să îndure ore întregi de prelegere.

— Pot să ți-o prezint pe Hanne Brum, fiica lui Jarl Brum?

Hanne făcu o reverență.

— Este o onoare.

— A, zise Demidov, aplecându-se deasupra mâinii Hannei și depunând o sărutare pe încheieturile degetelor ei. Onoarea este de partea mea. Tatăl tău este un om mare.

— O să-i transmit ce-ai zis.

— Sper că nu este nepoliticos, dar... Trebuie să te întreb de coafura ta extraordinară. Este noua modă?

Hanne își duse mâna la părul scurt.

— Nu. M-am ras în cap ca să-mi arăt credința în Djel.

— Hanne și însoțitoarea ei sunt foarte pioase, zise prințul Rasmus.

— *Ar fi trebuit să știi că are o legătură cu religia lor barbară*, murmură Aparatul în ravkană.

— *Arată a soldat mai mult decât trupele cu păr mătăsos ale lui taică-su*, răspunse Demidov, zâmbind în continuare.

Nina miji ochii. Ravkana lui era impecabilă, dar asta nu însemna neapărat ceva.

— Dacă-mi permiteți, îndrăzni Hanne, pot s-o prezint pe însoțitoarea mea, Mila Jandersdat?

Demidov zâmbi, dar bunăvoința nu i se reflectă și în ochi.

— Încântat.

Era clar că discuția cu o simplă servitoare i se părea sub demnitatea lui, dar încerca s-o ascundă. Nina riscă, ignorând privirea pătrunzătoare a Aparatului.

— Ce încântare să vă cunosc, Majestatea Voastră! izbucni ea, acordându-i titlul pe care prințul Rasmus nu i-l acordase.

Un pic de lingușire nu strica niciodată.

— Prințul Rasmus ne-a spus că ai crescut la țară. Ce minunat trebuie să fi fost!

— Mi-a plăcut dintotdeauna mai mult la țară decât la oraș, spuse Demidov neconvingător. Aerul curat și... restul. Dar o să mă bucur să fiu din nou în Os Alta.

— Era o casă foarte frumoasă? se interesă Hanne.

— O dacea încântătoare din districtul lacurilor, una dintre cele pe care le-am văzut desenate? întrebă Nina. Au niște priveliști extraordinare.

— Exact așa cum zici. Avea o eleganță rustică pe care n-o găsești în sălile marilor palate.

Ochii lui Demidov se îndreptară spre stânga, apoi spre dreapta. Își umezi buzele. Mințea, dar nu când spunea că a crescut la o dacea. Dădea dovadă de stânjeneala specifică nobilimii scăpătate. Exact cum ar fi făcut o rudă Lantsov săracă. Ninei i se strânse inima.

— Dar o să te înveți cu luxul de la Os Alta, spuse Aparatul, într-o fjerdană cu accent puternic. Așa cum o să te înveți și să fii un rege drept și pios.

— Și unul docil, zise prințul Rasmus în barbă.

Nina văzu cum îi zvâcnește lui Demidov mușchiul maxilarului.

— E ceva vin pe-aici, Joran? Sau poate ai prefera kvasul mizerabil care le place așa de tare ravkanilor?

Demidov deschise gura, dar Aparatul vorbi primul.

— Regele nostru urmează calea Sfinților. Nu bea alcool.

Prințul Rasmus îi făcu un semn servitorului care se repezise să toarne.

— Nu-i Sankt Emerens sfântul protector al berarilor?

— Ești familiarizat cu Sfinții? întrebă Aparatul oarecum surprins.

— Am avut o mulțime de ocazii să citesc. Totdeauna mi-a plăcut cartea aia teribil de sângeroasă, aia cu ilustrațiile despre martiri. Mai bună decât poveștile cu vrăjitoare și creaturile mării.

— Scopul lor e educativ, nu distractiv, zise Aparatul bătos.

— În plus, acum apare câte un Sfânt nou în fiecare săptămână, continuă Rasmus, bucurându-se în mod evident să-l provoace pe preot. Sankta Zoya, Sankta Alina, Cel fără Stele.

— Erezie, mârâi Aparatul. Adepții așa-numitului Sfânt Fără Stele nu sunt decât un cult de nebuni dedicat destabilizării Ravkăi.

— Am auzit că numărul lor crește în fiecare zi.

Demidov puse o mână liniștitoare pe mâneca preotului.

— Prima mea acțiune când ne întoarcem în Ravka va fi să-i elimin pe membrii acestui cult Fără Stele și să împiedic erezia lor să ne infecteze țara.

— Atunci să ne rugăm toți la Djel să te întorci curând în țara ta, spuse prințul Rasmus.

Pe fruntea lui Demidov se zări o ușoară încruntătură. Știa că fusese insultat, doar că nu era sigur cum.

Aparatul se întoarse către el.

— Să mergem, Majestatea Voastră, spuse el indignat.

Însă Demidov știa că nu puteau întoarce spatele pur și simplu unui prinț.

— Cu permisiunea ta?

Prințul Rasmus le făcu semn, iar Demidov plecă împreună cu preotul.

— Nu cred că te plac, zise Hanne.

— Ar trebui să-mi fac griji? întrebă prințul Rasmus vesel.

Nina așa credea. Demidov n-avea nici urmă din farmecul lui Nikolai, dar se purtase și amabil, și diplomatic. Și dacă nu era un actor ieșit din comun, nu credea că minte despre sângele lui de Lantsov. Cu siguranță era ravkan. Îi văzuse reacția când Rasmus sugerase că ar urma să conducă țara ca marionetă a Fjerdei. *Nu-i place deloc ideea.* Avea mândrie de nobil. Dar era oare mândrie de Lantsov?

Nina se întoarse către prințul Rasmus și își mușcă buza.

— Chiar crezi că pe tronul Ravkăi stă un bastard? întrebă ea pe un ton scandalizat.

— L-ai văzut pe Demidov. A zis că seamănă leit cu regele înlăturat de pe tron. Dacă e adevărat, nu sunt surprins că soția lui a călcat strâmb.

Nina hotărî să încerce o altă abordare.

— Poate că a fost înțeleaptă. Am auzit că Nikolai Lantsov e un conducător deosebit, iubit și de bogați, și de săraci.

— A, da, spuse Hanne, prinzând ideea. A luptat în războaie. În infanterie, nu ca ofițer! Și se zice că e și inginer...

— E un prost necioplit, fără picătură de sânge Lantsov în el, se răsti Rasmus.

— Greu de dovedit, totuși, spuse Nina.

— Dar avem scrisorile curvei de maică-sa.

— Sunt încuiate în vreo criptă magică? întrebă Hanne.

— Sau poate în aripa închisorii, adăugă Nina.

Asta ar fi fost nemaipomenit. Nina știa la perfecție planurile închisorii.

Prințul clătină din cap.

— Închisoarea a suferit o breșă de securitate acum ceva vreme, deși nimănui nu-i face plăcere să discute despre subiectul ăsta. Nu, dragul tău tătic și-a asumat misiunea să păzească scrisorile reginei Tatiana. Sigur că nu putea fi încredințată nimănui altcuiva.

Era oare posibil să se afle chiar sub acoperișul sub care dormea Nina?

— Atunci...

— Au fost depuse frumos în aripa *drüskelle*. Eu nici măcar nu le-am zărit. Am auzit că sunt foarte sugestive. Poate că Joran ar putea arunca o privire și ar putea reține niște fragmente suculente pe care să ni le împărtășească.

Aripa *drüskelle*. Cea mai sigură, de nepătruns zonă a Curții de Gheață, ticsită cu vânători de vrăjitoare și lupi dresați să vâneze Grisha.

Nina oftă și întinse mâna după o felie de pâine prăjită de secară. Cum părea clar sortită unei calamități, putea măcar să se bucure de mâncare.

Hanne nici măcar nu așteaptă să ajungă în spatele ușilor închise și șopti cu furie:

— Știu ce-o să faci. Nu poți să pătrunzi în aripa *drüskelle*.

Nina își păstră zâmbetul pe buze în timp ce se îndreptau spre mica seră din apartamentul familiei Brum.

— Pot. Și va trebui să mă ajuți.

— Atunci lasă-mă să vin cu tine.

— Categorie nu. Am nevoie doar să-mi desenezi un plan, să-mi explici protocoalele de securitate. Tatăl tău trebuie să te fi dus acolo.

— Femeile n-au voie în aripa aia a Curții de Gheață, cel puțin nu în clădiri.

— Hanne, spuse Nina neîncrezătoare. Nici măcar când erai mică?

— Dacă ești prinsă acolo...

— N-o să fiu. E șansa mea să contribui la împiedicarea războiului. Dacă Fjerda n-are scrisorile, argumentele pentru înlăturarea regelui Nikolai se prăbușesc.

— Crezi că e suficient ca să-l oprești pe tata?

— Nu, recunosc Nina. Dar ar însemna mai mult sprijin pentru Nikolai din partea nobilimii din Ravka. Ar fi un obstacol mai puțin de depășit.

— Chiar dacă-ți desenez un plan, cum o să ajungi înăuntru? Singura intrare în aripa *drüskelle* e prin poarta din zidul înconjurător și au sporit securitatea după evadarea din închisoare de acum doi ani.

Hanne avea dreptate. Nina ar fi trebuit să iasă cu totul din Curtea de Gheață și apoi să intre din nou prin poarta păzită de gărzi înarmate care ducea spre adăposturile

animalelor, sălile de antrenament și locuințele vânătorilor de vrăjitoare.

— Vrei să zici că tatăl tău iese din Curtea de Gheață de câte ori trebuie să-și inspecteze trupele? N-are nicio noimă.

— Mai e o cale, dar înseamnă să traversezi șanțul. E folosită doar la inițierea de Hringkälla și în situații de urgență. Trebuie să te lase să intri cineva dinăuntru. Nici chiar eu nu știu cum se face.

Calea secretă. Matthias și Kaz o folosiseră în timpul atacului de la Curtea de Gheață, dar oricine încerca să traverseze șanțul înghețat rămânea foarte expus. Nina privi la clădirile de pe Insula Albă și la fața strălucitoare a Orologiului Străbunilor.

— Atunci trebuie să ies înainte să pot intra. În ziua vânătorii regale.

Asta i-ar fi asigurat două zile să-și facă treaba. În mintea ei începuse deja să se închege un plan. Trebuia să-i avertizeze pe Hringsa și să ceară o sticlă de esență de la grădinar.

Hanne gemu.

— Speram să găsim o scuză să scăpăm de asta.

— Credeam că o să te bucuri de ocazia să călărești din nou.

— De-a curmezișul calului? Să urmăresc vreun cerb amărât pe care n-are nimeni de gând să-l mănânce, doar ca să-i pună vreun umflat coarnele pe perete?

— Putem să-l convingem pe prinț să le dea carnea săracilor. Iar călăritul de-a curmezișul calului... consideră-l o provocare.

Hanne îi aruncă o privire ucigătoare. Petrecherile, balurile și interacțiunile sociale de la Duramen o extenuaseră,

dar pe Nina o făcuseră să se simtă mai înviorată. Îi plăcea să se îmbrace frumos împreună cu Hanne, îi plăcea vârtejul oamenilor și se simțea în sfârșit în poziția potrivită ca să obțină informațiile de care avea nevoie.

Bunăvoința prințului avea să le asigure invitații la cele mai reușite petreceri și izbutise să tragă cu urechea la discuția lui Brum cu Redvin cea mai mare parte a serii trecute, în timp ce luau cina cu țipar afumat și praz înăbușit și vorbeau despre planurile pentru o nouă armă. Când era Mila Jandersdat, era aproape invizibilă — o tânără văduvă fără nicio importanță, nici prea isteasă, nici prea bine informată, fericită s-o urmeze pe stăpâna ei — pentru oricine în afară de regină. Regina Agathe o urmărea pe Nina din toate colțurile tuturor sălilor de bal. Fusesse pioasă și înainte, când se ducea în fiecare dimineață la Capela Izvorului Primăverii și noaptea se ruga la Djel pentru sănătatea fiului ei. Dar de când starea lui Rasmus începuse să se îmbunătățească, devenise și mai evlavioasă. Un prim pas bun.

— Nu trebuie să mergem *la* vânătoare, zise Nina. Trebuie doar să ieșim și apoi să-l convingi pe tatăl tău să ne ducă în aripa *drüskelle*.

— N-o să facă așa ceva! Femeile n-au voie acolo.

— Nici măcar să vadă adăposturile pentru animale?

Hanne șovăi.

— Știu că a dus-o pe mama să vadă lupii.

— Și tu ai fost înăuntru.

— Ți-am zis, acum mulți ani.

— Ți-a plăcut să mergi cu el, nu? O fetiță Grisha care nici nu știa ce e și care merge cu tatăl ei la muncă.

— Îmi plăcea orice ocazie să fiu cu el. Era... era amuzant.

— Jarl Brum?

— Când eram foarte mică. Și apoi... nu s-a schimbat propriu-zis. Totdeauna a fost sever, dar... Ai văzut vreodată o pădure pietrificată? Copacii sunt tot copaci, dar nu se pleacă sub vânt. N-au frunze care să foșnească. Era puternicul comandant Brum, vânătorul de vrăjitoare neînduplecat și nemilos, secera Fjerdei. Cu cât se scălda mai mult în laude, cu atât era mai puțin tatăl meu.

E Fjerda, își zise Nina, nu pentru prima dată. N-avea niciun strop de milă pentru Jarl Brum, indiferent cine fusese el ca tânăr tată. Dar înțelegea că toate astea nu începuseră cu el și nici n-aveau să se sfârșească la el. Fjerda, cu modul ei de viață dur și cu urile vechi, îi copleșea pe bărbați cu rușine și furie. Îi slăbea pe cei slabi și-i făcea nemiloși pe cei tari.

— Poți să-mi desenezi planul clădirilor *drüskelle*?

Hanne răsuflă zgomotos.

— S-ar putea să fie cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată.

— S-ar putea, dar poți să-mi desenezi planul?

— Da, dar tot trebuie să faci cumva să trecem de poartă.

— Nu-ți face griji, Hanne Brum. Am talentul să trec de apărările fjerdane.

14. Zoya

— Unde e?

Veniseră cu o aeronavă până pe un câmp aflat la câțiva kilometri de sanatoriu, iar Soldații Soarelui curbau lumina ca să mențină camuflajul. Era un truc pe care-l concepusese David și-l pusese în aplicare la început Alina, ca să scape de forțele Întunecatului în timpul războiului civil. Zoya își aducea aminte zborul acela înspăimântător de la Vârtelniță, când invocase vântul ca să-i țină în aer oră după oră, în timp ce încercau să câștige un avans în fața urmăritorilor. Fusese ziua în care Adrik își pierduse brațul în fața soldaților din umbră ai Întunecatului.

Îl privea acum pe Întunecat, așezat în fața ei în trăsură. Avea mâinile și picioarele înlănțuite, iar pe lângă ei călăreau patru Soldați ai Soarelui. Restul unității o luase înaintea ca să pregătească sanatoriul și să asigure securitatea zonei.

Întunecatul fusese ținut legat la ochi în aeronavă, iar geamurile trăsorii erau acoperite cu storuri care nu lăsa să se vadă nimic spre exterior, dar lăsa să pătrundă lumina după-amiezii. Cu cât știa mai puține despre locul unde mergeau, cu atât mai bine. Deși era legat cu lanțuri,

era tulburător să se afle așa de aproape de el, cu umbrele care se strecurau în jurul lor.

N-are puteri, își tot spunea Zoya. Și știa că și el e la fel de stânjenit ca și ea. Expresia de pe chipul lui când decolase aeronava îi oferise bucurie cât pentru restul vieții.

— Unde e? repetă el, cu ochii de cuarț cenușiu sclipind în penumbră. Ai putea să-mi spui de-acum.

— Cum de nu știi? întrebă Zoya. Draga ta Sankta Elizaveta era aproape omniscientă.

Întunecatul cercetă storul tras, ca și cum ar fi existat o priveliște de văzut.

— Nu-mi spune.

Zoya nu se strădui să-și ascundă satisfacția.

— O Sfântă geloasă. Cine-ar fi zis? Îți spun despre întâlnire după ce-mi povestești tu despre salcâm. Mănăstirea asta despre care zici e adevărată?

— Este.

— Dar e vreo capcană, nu?

— S-ar putea să fie în Sikurzoi.

Munții care se întindeau de-a lungul graniței dintre Ravka și Shu Han. Dealurile mai joase colcăiau de patrule shuhane, iar terenul stâncos de dincolo de ele era greu de străbătut. Însă Tamar va găsi o cale să-i ducă unde trebuiau să ajungă.

— Un obstacol neplăcut, dar în niciun caz de netrecut.

— S-ar mai putea și ca poteca spre această mănăstire să fi fost blocată de o alunecare de teren acum aproape 300 de ani și numai călugării să știe cum să ajungă acolo.

— Atunci o să trecem pe deasupra.

— S-ar putea și să nu mai fi vorbit nimeni cu călugării de-acolo și să nu mai fi auzit vești de la ei de mai bine de 300 de ani.

— Pe sângele Sfinților! blestemă ea. Habar n-ai dacă au sau nu semințele de salcâm.

— Știu că le-au *avut*.

— Nici măcar nu știi dacă există cu adevărat!

— Poate e o chestiune de credință. Te gândești să mă omori, Zoya?

— Da.

— Regele tău n-ar fi mulțumit.

— N-o s-o și fac, minți ea. Mă ajută să mă gândesc. E liniștitor, ca și cum mi-aș îngâna singură un cântecel. În plus, moartea e ceva prea bun pentru tine.

— Chiar așa? Întrebă el, părând aproape curios. Ce ar necesita ispășirea completă? O eternitate de tortură?

— Ar fi un început. Deși nici să trăiești o viață lungă fără puteri nu e un început rău.

Acum chipul Întunecatului deveni dur.

— Să nu-ți faci socoteli greșite, Zoya Nazyalensky. N-am ajuns să trăiesc 100 de vieți, să mor și să mă întorc pe Pământ ca să trăiesc ca un om de rând. O să găesc o cale să-mi recapăt puterile. O să alung cumva rămășițele sufletului lui Yuri. Dar *obisbaya* este singura șansă a regelui tău să se elibereze de demonul lui și a lumii să se elibereze de Falie.

Se rezemă de spătar.

— Am auzit zvonuri că a fost o tentativă de asasinare a ta.

Fir-ar să fie. Care dintre gărzi vorbiseră? Ce auzise?

— Cu cât devii mai puternic, cu atât mai mulți dușmani ajungi să ai, continuă el. Iar Aparatul nu-i un inamic de dorit.

— De unde știi că Aparatul a fost în spatele atacului?

Obținuseră puține informații de la asasin, dar era în mod clar unul dintre membrii gărzii preoțești a

Aparatului. Zoya bănuia că preotului nu-i păsa foarte tare că lumea începuse s-o numească Sfântă, însă era mai preocupat s-o elimine ca să slăbească forțele ravkane. Adepții lui fanatici fuseseră încântați să comită tentativa de asasinat.

Pe buzele Întunecatului se ivi un zâmbet încrezut.

— După sute de ani, ajungi să ghicești destul de bine. Aparatul vrea Sfinți pe care să-i poată controla. O fetiță slabă, sau, și mai bine, una moartă. Asasinarea ar fi trebuit să fie martiriul tău.

— Nu sunt Sfântă. Sunt soldat.

Întunecatul încercă să-și desfacă brațele, dar lanțurile de la încheieturile mâinilor zăngăniră.

— Și totuși, nu facem noi miracole?

— Yuri chiar mai e acolo și turuie în continuare, nu?

Călătoria părea deja interminabilă.

— Nu mă ocup de miracole. Practic Mica Știință.

— Știi la fel de bine ca mine că linia dintre Sfânt și Grisha a devenit cândva neclară. Era o epocă a miracolelor. Poate că s-a întors epoca aceea.

Zoya nu voia să aibă nimic de-a face cu ea.

— Și când unul dintre asasinii Aparatului trece de garda mea sau un glonț fjerdan mă nimerește în inimă o să revin la viață ca Grigori? Ca Elizaveta? Ca tine?

— Ești chiar așa de sigură că poți fi omorâtă?

— Ce vrei să spui?

— Puterea pe care o am eu, pe care au avut-o Elizaveta, Grigori și Juris, și care aleargă acum prin venele tale nu poate fi alungată din lume așa de ușor. Poți să dobori o pasăre de pe cer. E mult mai greu să înfrângi cerul. Doar propriile puteri ne pot distruge, și nici chiar așa nu-i sigur.

— Și mama ta?

Privirea Întunecatului alunecă din nou spre geamul acoperit.

— Hai să nu vorbim despre trecut.

Fusese profesorul Zoyei, temut și iubit, puternic peste măsură.

— Am văzut-o aruncându-se de pe vârful unui munte. S-a sacrificat ca să te oprească. Țasta a fost martiriul ei?

Întunecatul nu răspunse, dar Zoya nu se putea opri.

— Grigori a fost mâncat de un urs. Elizaveta a fost înecată și ruptă în bucăți. Și tot au revenit. În munții Elbjen se șoptesc povești despre Mama Întunecată. Se apropie când nopțile se lungesc. Fură căldura de la focurile din bucătărie.

— Mincinoaso.

— Poate. Toți avem de spus povești.

Zoya ridică storul, apoi coborî geamul, trăgând în piept aerul rece al iernii.

Pădurea era încărcată de zăpadă, iar ramurile mestecenilor sclipeau înghețate.

Simți ceva agitându-se în ea, ca și cum s-ar fi trezit, ca și cum ce era în ea își ridicase deja capul să inspire mirosul pinilor. Pădurile astea păreau poate golașe, poate chiar sinistre fără umbrele lor lungi, dar...

— Simți? Întrebă Întunecatul. Lumea e mai vie aici.

— Taci.

Nu voia să împărtășească momentul cu el. Era iarnă, dar ea tot putea auzi cântecul păsărilor și foșnetul animalelor mici prin tufișuri. Văzu urmele unui iepure prin nămeții albi de zăpadă.

Se întinse și ridică și storul de pe partea Întunecatului. Din locul ăsta, vedea un deal scund și sanatoriul părăsit.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Întunecatului.

— A fost demult dacea unui duce. Dealul era acoperit de viile lui. Apoi a devenit un loc de carantină în timpul unei molime. Au dezgropat viile ca să îngroape cadavrele. Când s-a terminat carantina, ducele era mort și n-a mai vrut nimeni proprietatea. Se zicea că e blestemată. Părea locul potrivit pentru aventura asta nenorocită.

Sanatoriul se afla la câțiva kilometri buni de orice sat sau oraș și se zvonea de mult că e bântuit. N-aveau de ce să se teamă de musafiri nepoftiți.

În timp ce priveau, la sanatoriu opri o trăsură din care coborâră trei siluete — un bărbat, un băiat însoțit de o pisică portocalie vărgată care sări în copaci și o femeie subțire, cu părul lung și alb ca prima zăpadă a iernii. Își ridică fața spre cer, ca și cum ar fi lăsat lumina iernii să se scurgă prin ea. Alina Starkov, Sfânta Soarelui.

Oare îi e teamă? se întrebă Zoya. *E nerăbdătoare? Furioasă?* Simți dragonul agitându-se ca și cum ar fi fost chemat. *Nu.* Zoya nu voia să simtă ce simțea Alina. Propriile emoții îi erau povară îndeajuns. Mal puse un șal pe umerii Alinei, trecându-și brațele în jurul ei în timp ce priveau vechea vie.

— Fermecător.

Zoya cercetă chipul Întunecatului.

— Poți să-ți bați joc, dar îți văd foamea.

— Pentru viața unei otkazat'sya?

— Pentru un fel de viață pe care tu și cu mine nu l-am cunoscut și n-o să-l cunoaștem — liniște, pace, siguranța dragostei.

— Nu e nimic sigur în privința dragostei. Crezi că dragostea o să te apere când vor veni fjerdanii s-o prindă pe Vrăjitoarea Furtunii?

Nu credea. Dar poate că voia să creadă că viața nu însemna doar să te temi și să fii temut.

Trase în jos storul și bătu în acoperiș. Trăsura mergea mai departe pe făgașele înguste, urcând încet pe serpentine. În cele din urmă, se opri cu un zăngănit.

— Rămâi aici, zise ea, prinzându-i cătușele de banchetă.

Coborî din trăsură și închise ușa în urma ei. Mal și Alina stăteau pe scările sanatoriului, însă când Alina o văzu pe Zoya, îi zâmbi și coborî în fugă treptele, cu brațele deschise. Zoya clipi ca să alunge din ochi usturimea stânjenitoare a lacrimilor. Nu știuse cum o s-o întâmpine Alina, ținând cont de situație. Se lăsă îmbrățișată.

Ca de obicei, Sfânta ravkană mirosea a vopsea și a pini.

— Acolo e? întrebă Alina.

— Da.

— Îmi aduci cele mai îngrozitoare daruri.

Pisica se întorsese din excursie și i se încurca printre picioare lui Misha. Veni spre Zoya.

— Bună, Oncat, șopti ea, ridicând pisica în brațe și simțind tremurul mângâietor al torsului ei.

Misha nu zise nimic, însă privi, cu chipul tânăr încordat. N-avea decât 11 ani, dar văzuse suficientă tragedie cât pentru zece vieți.

— Ești gata? o întrebă Zoya pe Alina.

— Deloc. Nu puteam să ne întâlnim într-un loc mai puțin... dătător de coșmaruri?

— Crede-mă, aș prefera să fiu într-un hotel cu pluș din Os Kervo, sorbind un pahar de vin.

— Nu-i chiar așa de rău, zise Mal. Noi nu prea ieșim.

— Doar pentru câte o vânătoare din când în când?

Nobililor le plăcea să vâneze pe terenurile din jurul Keramzinului, iar în compania a doi țărani umili adesea

beau, bârfeau și discutau afaceri de stat. Alina și Mal transformaseră orfelinatul într-o haltă pentru adunarea informațiilor.

Soldații Soarelui se răspândiseră ca să înconjoare sanatoriul și să stabilească un perimetru de securitate. Din clădire ieși o tânără cu soarele tatuat pe ambele antebrațe.

Făcu o plecăciune în fața Zoyei, dar îi acordă puțină atenție fetei cu șalul pe cap. Din câte știau acești soldați și toată lumea din Ravka, Alina Starkov murise în Falia Umbrei.

— Apa a făcut stricăciuni peste tot, așa că am așezat niște scaune la intrare.

Zoya îl puse jos pe Oncat.

— Avem ceai cald?

Tânăra încuviință. Alina îi aruncă o privire Zoyei, iar ea ridică din umeri. Dacă trebuia să-l suporte pe Întunecat, puteau măcar să se comporte civilizată.

— Țineți ochii pe ușă, ordonă Zoya. Dacă auziți orice ieșit din comun — absolut orice —, nu așteptați ordinele mele.

— L-am păzit în celula soarelui, spuse femeia tatuată. Pare destul de inofensiv.

— Nu ți-am cerut o evaluare a amenințării, se răsti Zoya. Rămâneți vigilenți și reacționați cu forță letală. Dacă scapă, n-o să mai avem altă ocazie să-l prindem, înțeles?

Femeia încuviință, iar Zoya o trimise de-acolo cu un semn dezgustat din mână.

— Tot îți mai faci prieteni? întrebă Alina râzând.

— Copiii ăștia o să ajungă să se omoare și o să murim și noi din cauza lor.

Mal zâmbi.

— Ești agitată, Zoya?

— Nu fi ridicol.

Mal se întoarce spre Alina.

— E agitată.

— Tu nu ești? întrebă Alina.

— A, sunt îngrozit, dar nu mă așteptam să fie și Zoya.

Alina își strânse mai bine șalul.

— Hai să terminăm odată cu povestea asta.

Zoya se duse la trăsură și urcă. Desprinsе cătușele Întunecatului de banchetă și-i puse la loc legătura peste ochi.

— Chiar e necesar?

— Probabil că nu, recunosc ea. Vezi cum te porți.

Flancată de Soldații Soarelui, îl duse prin curte și urcări scările.

— Șterge-te pe picioare, spuse Alina.

Întunecatul încremeni la auzul vocii ei, apoi se supuse.

Zoya îi întâlni privirea Alinei, care îi făcu cu ochiul.

O mică victorie.

Înăuntru era mai frig ca afară, podeaua de marmură crăpată și ferestrele sparte ale sanatoriului oferind prea puțină izolație. Holul de la intrare fusese cândva o sală de primire mare, cu scară dublă care ducea spre aripile de est și de vest. Însă acum una dintre scări se prăbușise. Într-un colț zăcea răsturnat un candelabru spart, lângă mormane de praf și sticlă pe care le măturaseră Soldații Soarelui. De pereți erau sprijinite echipamente medicale vechi — cadrul strâmbat al unui pat, o cadă de metal ruginită, ceva ce ar fi putut fi curele de piele folosite pentru imobilizarea pacienților.

Zoya își înăbuși un fior. Hotelul intim suna tot mai bine. În mijlocul încăperii fusese așezată o masă cu un

samovar și pahare. În jurul ei se aflau patru scaune. Zoya nu știuse că vine și Misha.

Doi Soldați ai Soarelui îl duseră pe Întunecat, cu lanțurile zăngănind, până la unul dintre scaune. Habar n-aveau că se află în prezența Alinei Starkov, că puterea lor vine din pierderea ei.

Zoya le făcu semn să-și ocupe pozițiile la baza scărilor. Nu voia să audă nimeni ce discutau. Alți soldați erau deja postați afară, la toate punctele de ieșire, iar deasupra auzi sunetul îndepărtat, dar liniștitor al motoarelor. Rechiziționase două dintre zburătoarele înarmate ale lui Nikolai ca să patruleze în văzduh.

Când rămaseră singuri, Alina se așeză și spuse:

— Misha, vrei să torni tu ceaiul?

— Și pentru el? întrebă Misha.

— Da.

Băiatul se supuse, așezând frumos paharele în suporturile lor metalice de pe masă.

— Eu îmi iau singură, zise Zoya.

Era pretențioasă în legătură cu zahărul și avea nevoie de o clipă să înțeleagă această scenă bizară. Era ciudat că, după atâta durere și sacrificiu, trebuiau să se întâlnească din nou cu toții în acest loc părăsit.

În încăpere se lăsă tăcerea. Oncat mieună melancolic.

— De unde începem? întrebă Mal.

— Fă tu onorurile, răspunse Alina.

Mal traversă încăperea și trase legătura de pe ochii Întunecatului. Acesta nu clipi, nu avu nevoie să se orienteze, ci doar aruncă o privire în jur, ca și cum ar fi evaluat o proprietate pe care voia s-o cumpere.

— Nu m-ai adus la Keramzin, spuse el.

Alina rămase nemișcată. Toți rămaseră nemișcați. Zoya știa cât de șocant era. Chipul Întunecatului arăta diferit — oasele proeminente erau acolo, și ochii cenușii sclipitori, dar forma era ușor modificată, iar cicatricile făcute cândva de volcra dispăruseră. Totuși, glasul — tonul calm și rece de comandă — era același.

— Nu, răspunse Alina. N-am vrut să vii la mine acasă.

— Dar am mai fost acolo.

Chipul Alinei deveni dur.

— Îmi aduc aminte.

— Pe mine mă mai ții minte? Întrebă Misha.

Era prea mic ca să-și ascundă ura prin conversație politicoasă.

Întunecatul ridică dintr-o sprânceană.

— Ar trebui?

— Am avut grijă de mama ta, spuse Misha. Dar mama mea a fost ucisă de monștrii tăi.

— Ca și a mea. În cele din urmă.

— Acum se spune că ești Sfânt, se răsti Misha.

— Și tu ce spui, băiete?

— Spun că ar trebui să mă lase pe mine să te omor.

— Mulți au încercat până acum. Crezi că reușești?

Mal puse o mână pe umărul lui Misha.

— Lasă-l în pace, Misha. Dacă-l ameninți, îl faci să se simtă important.

— Cum să-ți spunem? Întrebă Alina. Cum ți se spune?

— Am avut o mie de nume. Ai zice că nu contează. Dar Yuri nu-mi convine deloc.

O privi.

— Arăți altfel.

— Sunt fericită. Nu m-ai văzut niciodată așa.

— Trăind în anonim.

— În pace. Ne-am ales viața pe care am vrut-o.

— E și viața pe care ai fi ales-o dacă nu ți-ai fi sacrificat puterea?

— Nu mi-am *sacrificat* puterea. Mi-a fost luată pentru că am căzut pradă aceleiași lăcomii care te-a împins și pe tine. Am plătit prețul că m-am atins de *merzost*. Exact cum ai făcut și tu cândva.

— Și asta-ți alină durerea?

— Nu. Dar fiecare copil pe care-l ajut vindecă ceva în mine, fiecare ocazie pe care o am să îngrijesc pe cineva lăsat în urma războaielor tale. Și poate că atunci când țara va fi liberă, rana se va închide de tot.

— Mă îndoiesc. Ai fi putut conduce un popor.

— Este uluitor, spuse Mal, așezându-se pe un scaun și întinzându-și picioarele. Ai murit.

Își întoarse privirea către Alina.

— Și tu te-ai prefăcut că ai murit. Dar amândoi ați continuat exact de unde rămăseserăți. Aceeași dispută, altă zi.

Alina îl împunse în coapsă.

— E foarte nepolitic să faci observații pertinente.

Ochii cenușii ai Întunecatului îl cercetară pe Mal cu mai mult interes decât înainte.

— Înțeleg că suntem rude de sânge.

Mal ridică din umeri.

— Toți avem rude care nu ne plac.

— Și tu, orfanule?

Râsul lui Mal era autentic și surprinzător de cald.

— O zice ca pe o insultă. Ai ruginit, bătrâne.

— Lama Alinei învăluită în umbrele mele și sângele tău.

Glasul Întunecatului era gânditor, ca și cum și-ar fi adus aminte o rețetă favorită.

— Așa aproape că m-ai terminat. Ești doar un copil și ai fost mai aproape să mă omori ca oricine altcineva înainte.

— Nu suficient de aproape, mârâi Misha.

— Ne-ai târât în locul ăsta nenorocit, spuse Alina. Ce vrei?

— Ce-am vrut dintotdeauna, să creez un loc sigur pentru Grisha.

— Crezi că reușești? întrebă ea, reluând întrebarea batjocoritoare pe care i-o pusese Întunecatului lui Misha. Că doar ai mai încercat o dată. De sute de ori.

— Dacă nu eu, atunci cine?

— Nikolai Lantsov. Zoya Nazyalensky.

— Doi monștri, mai nefirești decât orice am creat eu sau Morozova vreodată.

Zoya ridică din sprâncene. Să-ți spună monstru un monstru e un fel de onoare.

— Sunt destul de sigură că vorbesc cu un om mort, spuse Alina. Așa că poate nu-i momentul să aruncăm piatra.

Cătușele Întunecatului zăngăniră.

— Sunt copii, abia dacă sunt în stare să se înțeleagă pe ei sau lumea asta. Eu sunt...

— Da, știm, etern. Însă acum ești un om fără nicio urmă de putere, care stă într-o casă plină de stafii. Zoya se luptă de ani întregi să-i țină pe Grisha în siguranță. A refăcut Armata a Doua din rămășițele pe care le-ai lăsat tu în urmă. Nikolai a unificat Armatele Întâia și a Doua așa cum nu s-a mai văzut în istoria Ravkăi. Și inovațiile Genyei Safin și ale lui David Kostyk?

Zoya amestecă în ceașca de ceai, temându-se să nu trădeze cât de mult însemnau pentru ea cuvintele Alinei.

După război, își începuse fără nicio ezitare aventura ca membru al Triumviratului ales de Alina. Crezuse că e născută să conducă. Dar în timp, după încercări și eșecuri, începuse să-și facă loc îndoiala.

Întunecatul părea doar uluit.

— Dacă Ravka e așa de puternică, de ce atacă Fjerda? De ce sunt lupii din nou la ușă? Chiar crezi că ăștia doi cățelandri pot conduce un popor?

— Siguranță pentru Grisha. O Ravka unită. Și dacă *ei* sunt cei care ne oferă acest vis? De ce trebuie să fii tu? De ce trebuie să fii *tu* mântuitorul?

— Sunt omul cel mai potrivit pentru misiune.

Dar în glasul Întunecatului era ceva care o făcu pe Zoya să se întrebe dacă mai era chiar așa de sigur cum fusese înainte să ia ceaiul cu o Sfântă.

Întunecatul ridică din umeri.

— Știu că totdeauna a fost mai ușor să fii văzut ca personaj negativ. Dar pentru o clipă, poți să-ți imaginezi că n-am încercat decât să fac ce e mai bine pentru țara și poporul meu?

— Pot, sigur că pot, spuse Alina.

— Nu spune așa! strigă Misha, roșu la față. Nu i-a păsat niciodată de niciunul dintre noi!

— Spune-mi că regreti o parte din ce ai făcut, urmă Alina încet. Orice.

Avea glasul blând, persuasiv. Plin de speranță. Zoya cunoștea speranța aceea. Când ai urmat pe cineva, când ai crezut în cineva, nu vrei să crezi că ai fost un prost.

— Nu e prea târziu pentru tine.

— N-am venit aici să spun minciuni, zise Întunecatul.

Alina scoase dezgustată aerul din piept, dar Zoya nu putu decât să clatine din cap.

— Chiar crezi că asta-i viața pentru care ai fost menită? Întrebă Întunecatul. Fără putere și jalnică? Să ștergi la nas niște copii care or să te uite? Să le spui la culcare povești care nu se vor adevăra niciodată?

Însă de data asta Alina zâmbi și-l luă de mână pe Mal.

— Nu sunt lipsită de putere. Poveștile alea ne spun că singurii oameni care contează sunt regii și reginele. Și sunt greșite.

Întunecatul se aplecă, dar Zoya nu-l mai vedea pe el. La ea se uita chipul osos și disperat al lui Yuri și glasul înspăimântat al lui Yuri strigă:

— Vrea să...

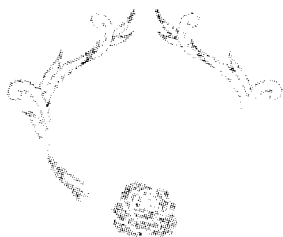
Întunecatul păru să cadă în genunchi. Întinse mâna și prinse mâinile Alinei și ale lui Mal. Samovarul căzu zdrăngănind pe podea.

Zoya se ridică, răsturnându-și scaunul, dar era deja prea târziu.

— Nu! strigă Alina.

Oncat sâsâi.

Umbrele cotropiră încăperea. Zoya nu putea vedea, nu putea lupta. Era pierdută în beznă.

15. Nikolai

În dimineața nunții, Nikolai se îmbracă atent. *Zoya ar trebui să fie aici*, își zise el în timp ce își prindea la rever o zambilă albastră. Era o zi de cea mai mare importanță, un punct de cotitură pentru Ravka, momentul culminant al unei planificări minuțioase și un potențial dezastru diplomatic. Dar la ce bun să fi fost și Zoya cu el azi? Să-l vadă în noile lui haine elegante?

Tot nu părea în regulă. Călătoriseră împreună luni la rând, trecuseră prin greutăți, asistaseră la miracole. Devenise cea mai apropiată confidentă a lui și cel mai de încredere consilier. Iar el o trimisese departe. *Nu doar departe, umflatule*. O trimisese într-o aventură imposibilă, cu cel mai letal dușman al lor. În fine, unul dintre ei. Adevărul e că în ultima vreme era greu de ținut socoteala cine era cel mai letal — fjerdanii, cu mașinăriile lor de război și prizonierii Grisha, kerchienii cu flota lor maritimă fără egal și fondurile lor nelimitate, molima care devora încet-încet lumea, ori shuhanii care tocmai le ajungeau în prag.

Zburătoarele lui Nikolai urmăriseră de la distanță aeronava reginei Makhi, iar el primise de veste când ajunsese. Aterizaseră la Poliznaya, unde debarcaseră cai, trăsur

și un alai numeros de servitori, inclusiv 12 gărzi Tavgharad în uniforme negre. Generalul Pensky îi întâmpinase în uniformă de gală, iar soldații lui îi escortaseră la Os Alta. Nikolai se asigurase că mulțimile adunate pe străzi erau supravegheate de soldați din Armata Întâia și Sfășie-Inimi Grisha, pregătiți să scadă pulsul oricui ar fi avut de gând să facă probleme. Deși nu mai fuseseră în război cu shuhanii de câțiva ani, încă mai existau din belșug sentimente antishuhane, iar el nu voia să vadă ziua asta mai încordată decât avea să fie oricum.

Tolya bătu la ușa garderobei lui Nikolai și se aplecă înăuntru.

— Sunt la poartă. Și tu iar faci corăbii. Ești agitat?

Nikolai coborî privirea la bărcuța de sârmă din mâna lui. Era un obicei din copilărie, să modeleze bucățele din te miri ce în formă de animale sau diverse obiecte.

— Tu nu-ți faci griji pentru toată isprava asta țicnită? întrebă Nikolai.

— Ba da, răspunse Tolya sumbru. Dar asta trebuie făcut. Știu bine.

— Pe toți Sfinții, porți o *kefta*?

Tolya și Tamar preferau în general uniforma kaki a soldaților din Armata Întâia. Respinseseră gătelile Armatei a Doua încă din primele zile pe care le petrecuseră la Micul Palat. Însă acum iată-l pe Tolya, ocupând tot cadrul ușii cu roșul Sfășie-Inimilor, cu mânecile brodate îmbelșugat cu negru și cu părul lung strâns la ceafă.

— Astăzi stăm alături de Grisha din Ravka, spuse el.

Zoya avea să regrete foarte tare că ratase momentul.

Nikolai aruncă o privire în oglindă, la medaliile prinse de centura bleu pusă peste piept. Atinse cu degetul panglica de catifea albastră din buzunar.

— Hai să mergem, zise el. Cu cât începe mai repede ziua asta, cu atât o să se termine mai repede.

— Ai zice că aproape că nu-ți plac nunțile, remarcă Tolya în timp ce ieșeau din palat.

— Îmi plac foarte mult nunțile, mai ales partea când pot să încep să beau. Mă mir că au găsit o *kefta* pe măsura ta.

— Mi-au făcut-o Fabrikatorii. A trebuit să coasă două la un loc.

Coborâra treptele, la baza cărora garda regală se așezase deja în poziție în fața restului membrilor Triumviratului Grisha. Scara din piatră albă fusese curățată de orice semn al violențelor produse acolo cu doar puțin timp în urmă și toate balustradele și platformele fuseseră împodobite cu norișori de hortensii în culorile Ravkăi și Shu Hanului, bleu și verde. Ce bine-ar fi fost să fie și cele două țări la fel de ușor de adus la un loc!

— Tolya! exclamă Genya când ajunseră lângă ea și David pe trepte. Îți stă bine în roșu.

— Nu-i cazul să te obișnuiești, mormăi Tolya, dar nu putu să nu se umfle în pene ca un păun musculos când auzi complimentul.

Genya purta o *kefta* aurie strălucitoare și-și împletise în părul roșu șiraguri subțiri de perle de râu, iar David era, măcar de data asta, tuns cum se cuvine.

— Arătați superb amândoi, zise Nikolai.

David o luă de mână pe soția lui și o sărută pe încheieturile degetelor. Genya roși de plăcere. Nikolai știa că David trebuise să învețe gestul. Fabrikatorul nu era înclinat spre demonstrații spontane de afecțiune, dar asta-i făcea soția fericită, iar lui îi plăcea s-o vadă fericită. Apoi David întinse mâna și prinse între degete o şuviță din părul ei roșu mătăsos. Genya roși și mai tare.

— Ce faci? îl întrebă în șoaptă.

— Studiez ceva frumos, răspunse el fără nicio urmă de lingușire în ton, ca și cum chiar ar fi încercat să găsească formula femeii din fața lui.

— Ia nu mai cășcați ochii unii la alții, zise Nikolai, fără să vorbească serios.

Meritau să fie fericiți. Norocoșii!

Pe drumul principal apărură un călăreț care le spusese că shuhanii au ajuns la porțile vulturului bicefal, iar o clipă mai târziu un nor de praf pe drum le vesti prezența.

Trăsurile shuhanilor erau elaborate, cu lacul negru lucind verzui în lumina soarelui, ca spinarea unui cărăbuș, și ușile cu cheile duble aurite ale steagului shuhan.

Tavgharad călăreau în alai lângă trăsură, cu cai negri ca și uniformele și cu pălăriile așezate pieziș pe cap. Chiar pe treptele astea, cu doar câteva săptămâni în urmă muriseră surorile lor. Din ordinul reginei lor. Iar Nikolai știa că femeile astea și-ar da foc la fel de repede dacă le porunceau Makhi.

Trăsura din fruntea alaiului se opri și o lăsă pe regină să coboare. Era înaltă și subțire și, deși semăna puțin cu prințesa Ehri, Makhi arăta precum portretul unei regine creat de un pictor — ochii de culoarea caramelului erau luminoși, pielea arămie n-avea niciun cusur, pe tivul rochiei avea un model cu șoimi argintii care-și luau zborul, iar coroana cu pietre verzi masive făcea de rușine smaraldul Lantsov. Fu imediat flancată de doi miniștri îmbrăcați în verde-închis.

Reginele Taban nu-și luau soți, dar aveau numeroși consorți, astfel încât niciun bărbat să nu poată revendica vreun copil sau să aibă vreo pretenție la tron. Makhi n-avea să se mărite niciodată, dar surorile ei se căsătoreau. Pentru formarea de alianțe.

Nikolai făcu o plecăciune adâncă.

— Regină Makhi, ești bine-venită în Marele Palat și sperăm că-ți va fi pe plac.

Regina se uită în jur, cu o urmă discretă de dispreț pe buze. Era prima ei ocazie să-i insulte țara.

— Tronul celest al Shu Hanului și purtătoarea coroanei Taban te salută. Suntem foarte recunoscători pentru ospitalitatea voastră.

Măcar începeau bine.

Nikolai îi oferă brațul.

— Voi fi onorat să te însoțesc la capela regală. Sau poate vreți să vă odihniți și să gustați ceva înainte?

Regina aruncă o privire spre miniștrii ei, ale căror chipuri rămăseseră împietrite. Oftă ușor și-și strecură mâna pe după cotul lui Nikolai.

— Mai bine să terminăm repede cu povestea asta degustătoare.

Nikolai o conduse pe alee, iar alaiul înaintă într-un val de catifea, mătase și pietre prețioase sclipitoare spre capela regală, aflată exact la jumătatea drumului dintre Marele Palat și Micul Palat.

— Se spune că această capelă a fost construită pe locul primului altar ravkan, spuse Nikolai. Unde a fost încoronat primul rege Lantsov.

— Fascinant, răspunse regina, apoi adăugă în șoaptă: Chiar sunt necesare politețurile astea?

— Nu, dar mi se pare că ușurează situația când mă întâlnesc cu o femeie care a încercat să pună la cale moartea mea și să mă înlăture de pe tron.

Mâna lui Makhi se încordă ușor pe brațul lui.

— Unde-i sora mea? Vreau să vorbesc cu ea înainte de ceremonie.

Fără nicio îndoială, așa ceva n-avea să se întâmple. Nikolai n-o luă în seamă.

Capela fusese restaurată cu grijă după atacul Întunecatului, iar meșteșugul Fabrikatorilor făcuse astfel încât grin-zile negre și domul auriu să fie și mai încântătoare decât înainte. Totul mirosea a lac de lemn și aerul avea miresme dulci. Stranele erau ticsite cu oaspeți în cele mai elegante ținute: nobilimea ravkană în jachete și rochii la modă, Grisha, în *kefte* în nuanțe de pietre prețioase.

— Cine o să slujească prefăcătorie asta de ceremonie? întrebă Makhi privind în josul coridorului la iconostasul cu cei treisprezece Sfinți. Am auzit că preotul vostru are treabă în altă parte. S-o văd pe sora mea măritată cu un bastard!

Se părea că rezerva de politețe a lui Makhi se epuizase.

— Nu credeam că reginele Taban sunt interesate dacă un copil e născut în afara căsătoriei.

Ochii căprui ai lui Makhi se aprinseră.

— Ai citit în vreo carte? Căsătoria e un pretext. Dar sângele înseamnă totul.

Tânărul preot se afla deja lângă altar, îmbrăcat cu o sutană maro lungă cu un soare auriu. Era unul dintre Soldații Sol care plecaseră din slujba Aparatului ca s-o urmeze pe Alina Starkov. Luptase alături de Sfânta Soarelui la Falie și primise puterile ei și, dacă povestea Zoyei era adevărată, purta pe piept urma palmei lăsată de Invocatoarea Soarelui. Când Aparatul se strecurase în Fjerda, preoții ravkani se grăbiseră să numească un nou cap al bisericii, care să-i fie sfetnic spiritual regelui. Fuseseră și candidați mai în vârstă și cu mai multă experiență, dintre care mulți nu erau decât vechi prieteni de-ai Aparatului. Dar până la urmă câștigase noua gardă

și fusese ales Ozwal. Se pare că era greu să te pui cu un om care purta amprenta Invocatoarei Soarelui întipărită pe piele.

— Abia văd, zise regina Makhi. Ar trebui să fim în primul rând.

— Nu încă, răspunse Nikolai. Tradiția ravkană.

Adrik și Nadia se ridicară și se întoarseră cu fața către oaspeți, stând unul lângă altul în *keftele* lor albastre, cu mâneci brodate cu argintul Furtunoșilor; brațul de bronz al lui Adrik era lustruit și strălucea. Începură să cânte în armonie un vechi cântec popular din Ravka, despre prima pasăre de foc și vrăjitorul care încercase s-o prindă.

David și Genya porniseră deja încet de-a lungul coridorului. Genya alesese o trenă neobișnuit de lungă.

— Cine sunt ăștia? întrebă Makhi. Unde-i sora mea?

— Sunt doi membri ai Triumviratului Grisha, David Kostyk și Genya Safin.

— Știu cine sunt. Ce cauți aici? Mă duc în față și opresc toată desfășurarea asta dacă...

Nikolai puse o mână pe mâneca de mătase a lui Makhi, apoi o îndepărtă când regina se uită urât la el.

— Nici prin cap să nu-ți treacă să pui mâna pe trupul preasfânt al reginei Makhi Kir-Taban.

— Scuzele mele. Serios. Dar cred că ar fi mai bine să nu faci o scenă.

— Crezi că-mi pasă de spectacol?

— Nu, dar ar trebui. Nu cred că vrei să afle toți oamenii ăștia unde e sora ta.

Makhi își dădu capul pe spate, uitându-se de sus la Nikolai. Părea mai puțin triumfător și mai mult prudent. Această regină era nemiloasă, genială și foarte periculoasă când era încolțită. Dar trebuia s-o încolțească.

— David și Genya s-au căsătorit fără mare pompă, într-o călătorie destul de pe fugă la Ketterdam, spuse Nikolai. N-au avut ocazia să-și facă jurămintele în Ravka.

Dar le rosteau acum.

— Aici, avându-i martori pe Sfinții noștri și pe prietenii noștri, rostesc cuvinte de iubire și datorie, spuse Genya. Nu-i o corvoadă, ci e onoare să-ți jur credință, să promit să te iubesc, să-ți ofer mâna și inima în viața aceasta și în următoarea.

Erau cuvintele tradiționale ravkane, spuse și la căsătoria nobililor, și la cea a țăranilor.

Jurămintele Grisha erau diferite.

— Suntem soldați, spuse David cu glas scăzut și tremurat.

Nu era obișnuit să vorbească în fața unei mulțimi.

— Voi merge alături de tine în vreme de război. Mă voi odihni alături de tine în vreme de pace. Voi fi veșnic arma din mâna ta, luptătorul de lângă tine, prietenul care așteaptă să te întorci.

Cu fiecare cuvânt, glasul lui devenea mai puternic și se auzea mai tare.

— Ți-am văzut chipul în plăsmuirea din inima lumii și nimeni nu-i mai iubit ca tine, Genya Safin, curajoasă și indestructibilă.

Jurământul răsună în capelă. Fața Genyei strălucea, de parcă vorbele lui David aprinseseră o lumină tainică.

Tolya, masiv în fața miresei și a ginerelui, puse câte o coroană de salcâm pe capul lui David și al Genyei, în timp ce Vladim rostea binecuvântările. Nikolai ar fi vrut să ia și el parte la ceremonie, să fie alături de prietenii lui în acest moment fericit, când în față le stăteau așa de multe incertitudini. Dar nunta aceasta fusese pusă la cale pentru regina Makhi și n-avea cum să plece de lângă ea.

— O să-mi răspunzi la întrebări, sâsâi Makhi. Am fost aduși aici pentru nunta *ta* cu sora mea cea blestemată.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus așa ceva în invitație.

Regina Makhi se înroși de indignare.

— O nuntă *regală*. Scria nuntă regală.

— Și suntem în capela regală.

— Unde e prințesa Ehri? E prizonieră? Nunta a avut deja loc?

— La ce mi-ar folosi o ceremonie discretă? Și cine s-ar mai minuna de costumul meu nou superb?

— Unde-i sora mea? șopti furioasă Makhi.

Vladim încheia ceremonia, iar David se aplecă s-o sărute pe Genya. Zâmbi, prinzând între degete aceeași şuviță de păr castaniu-roșcat. Oaspeții izbucniră în aplauze.

Acum era rândul lui Nikolai să vorbească.

— E acasă, Înălțimea Ta. În Ahmrat Jen. În Shu Han.

Makhi clipi rar.

— Acasă, repetă ea. În Shu Han.

— Da, răspunse Nikolai. A plecat acum două zile, cu o aeronavă, împreună cu un regiment de gărzi Grisha și soldați din Armata Întâia, cu Tamar Kir-Bataar.

— Tamar Kir-Bataar este o corcitură și o trădătoare.

— Corciturile și bastarzii se înțeleg bine. E și unul dintre cei mai apropiați sfetnici și prieteni ai mei, așa că o să te rog respectuos să-ți stăpânești limba. Prințesa Ehri trebuie să fi aterizat deja și să fi discutat cu miniștrii tăi.

— Miniștrii... miniștrii mei? Ești nebun?

— O să le povestească despre complotul pe care l-ai pus la cale ca să mă asasinezi pe mine și s-o omori și pe ea ca să invadezi Ravka și să începi un război cu Fjerda — un război pe care supușii tăi nu și l-ar fi dorit niciodată fără un motiv serios, cum ar fi uciderea prințesei Ehri Kir-Taban,

atât de iubită de popor. Trebuie să fie foarte enervant să știi cât de iubită este sora ta mai mică.

Makhi râse, iar Nikolai fu nevoit să-i admire controlul.

— Te aștepți de la Ehri să susțină asta? Ehri cea timidă, retrasă, dulce? O să cedeze sub greutatea întrebărilor. Nu e politician, nu e conducător și n-are cum să convingă...

— E însoțită de Mayu Kir-Kaat.

Regina Makhi era un politician prea versat ca să-și arate tulburarea. Doar deschise ochii un pic mai larg.

— Da, urmă Nikolai. Asasina ta trăiește. Mayu Kir-Kaat o să confirme povestea lui Ehri și o să explice ce instrucțiuni ai trimis pentru Tavgharad.

— Era un vers.

— Chiar dacă miniștrii tăi nu știu poezie, îmi închipui că la Curte e plin de bărbați și femei învățați care or să înțeleagă sensul versului, exact cum au înțeles gărzile tale și cum a înțeles și Mayu.

Makhi pufni.

— Lasă-le să-și susțină cauza. Lasă-le să strige până la ceruri. Eu sunt regina și asta nu se poate schimba sau modifica. Doar o regină Taban poate numi o regină Taban.

Lui Nikolai aproape că-i păru rău pentru lovitura pe care urma să i-o dea. Dar era pentru Ravka. Cât și pentru Isaak.

— Foarte adevărat. Dar cred că bunica ta încă mai trăiește și-și îngrijește trandafirii la Palatul celor O Mie de Stele. Mi-am dorit dintotdeauna să-l văd. Încă mai e regină Taban și-și poate lua înapoi coroana cu o singură poruncă.

Mulțimea ovaționează cu putere pentru a doua oară, iar David și Genya porniră din nou de-a lungul coridorului, sub o ploaie de flori de gutui și cu Tolya în urma lor, cu un zâmbet enorm pe chip și trena Genyei în mână.

Nikolai aplaudă din tot sufletul, apoi văzu cum ochii aurii ai lui Tolya întâlnesc privirea furioasă a reginei Makhi. Zâmbetul enorm se șterse de pe chipul lui. Renunțase la sora lui geamănă ca s-o învingă pe Makhi și nu părea dispus să ierte sacrificiul. Când trecu împreună cu alaiul de nuntă pe lângă ei, șopti ceva în shuhană care o făcu pe Makhi practic să mârâie.

Regina se reculese când ieșiră din capelă în urma fericitului cuplu. Înconjurați din nou de gărzile lor și urmați de miniștrii shuhani nedumeriți, Nikolai și Makhi intrară din nou în pădure pe alea ce avea să-i ducă la Marele Palat. Nikolai se opri sub copaci. Cerul era cenușiu-închis și părea că o să ningă.

— Ce vrei? întrebă regina. Sora mea n-a vrut niciodată coroana și nu e în stare să conducă.

— Vreau un tratat care să consfințească pacea dintre Shu Han și Ravka și să accepte granița actuală la Dva Stolba. Orice act de război împotriva Ravkăi va fi considerat un act de război împotriva Shu Hanului. Și o să garantezi drepturile Grisha.

— Drepturile...?

Zoya și Tamar se ocupaseră chiar ele de conceperea formulării tratatului.

— O să închizi bazele secrete unde sunt drogați și omorâți Grisha ca să crești soldați *khergud*. O să pui capăt recrutării unor oameni nevinovați în programele astea. O să garantezi drepturile Grisha în rândurile cetățenilor tăi.

— *Khergud* sunt un mit, propagandă anti-Shu Han. Dacă...

— Nu negociem, Înălțimea Ta.

— Pot să te omor pe loc. Gărzile tale nu se compară cu gărzile mele Tavgharad.

— Ești foarte sigură? întrebă Tolya, venind din spatele lor. Cândva, tata le antrena pe Tavgharad. M-a învățat și pe mine.

— Cu siguranță că asta ar înviora recepția, zise Nikolai.

Regina Makhi își arcui buzele într-un zâmbet disprețuitor.

— Știi foarte bine cine era tatăl tău, Tolya Yul-Bataar. Se pare că ai trădarea în sânge.

Glasul lui Tolya era ca oțelul forjat, cu tăișul ascuțit de ani întregi de furie:

— Mayu Kir-Kaat și fratele ei vor fi reuniți. N-o să mai separi niciodată *kebben*.

— Îndrăznești să-i poruncești unei regine Taban?

— Eu n-am regină, n-am rege, n-am țară, spuse Tolya. Nu am avut niciodată decât ce am crezut.

— Regină Makhi, spuse Nikolai încet, te rog să înțelegi, știu că, imediat ce te întorci, vei folosi toată vicleania ta considerabilă ca să ajungi înapoi la putere. Însă informațiile pe care le-au obținut sursele lui Tamar, mărturia lui Mayu și popularitatea detestabilă a prințesei Ehri nu vor fi negate cu ușurință. Nu e treaba Ravkăi să decidă cine trebuie să conducă Shu Hanul și ai spus chiar tu că Ehri nu vrea coroana. Dar dacă nu respecti termenii tratatului, o să aibă sprijinul necesar ca s-o obțină.

— Ar fi război civil.

— Știi ce poate face războiul civil dintr-o țară, dar tu ai puterea să împiedici așa ceva. Semnează tratatul. Închide laboratoarele. E simplu. Grisha ai mei n-o să mai fie vânați și o să fim, dacă nu prieteni, măcar niște vecini pașnici.

— Ehri ar fi o marionetă mai bună pentru Ravka decât mine.

— Așa e. Dar n-am nicio dorință să fiu păpușar. E suficient de greu să conduci o țară, iar un Shu Han puternic aliat cu Ravka este cea mai bună descurajare cu putință pentru ambițiile Fjerdei.

— O să mă gândesc.

— Țsta nu-i acord, zise Tolya.

— E un început, răspunse Nikolai. Vino la cină cu noi. Fă-ne onoarea asta. Apoi o să ne uităm la tratat.

Makhi pufni.

— Sper că bucătarul tău e mai îndemânatic decât arhi-tecții.

— Iar eu sper că-ți place aspicul.

Nikolai se uită în ochii lui Tolya în timp ce o urmau pe Makhi spre palat. Tolya riscase viața surorii lui pentru succesul misiunii. Nadia renunțase la prezența soției sale pe timp de război. Tamar, Mayu și Ehri își pusese ră toate viața în pericol pentru ocazia de a pune în sfârșit bazele unei alianțe cu Shu Hanul și de a schimba pentru totdeauna lumea pentru Grisha. Fusese un salt nebunesc, temerar, dar fuseseră de acord cu toții că voiau să-și asume riscul, ca să aibă o șansă la un alt viitor.

— Nu știu când o să-mi văd sora, zise Tolya în drum spre cină. E o senzație ciudată.

— N-aș fi avut încredere în nimeni altcineva pentru o asemenea încercare. Dar și eu îi simt lipsa. Și acum, spune-mi ce i-ai șoptit în capelă reginei Makhi.

— Ar trebui să înveți să vorbești shuhană.

— Mă gândeam să mă apuc de sulii.

Pe neașteptate, demonul din Nikolai urlă, ridicându-se ca o fiară sălbatică și luptându-se să se elibereze. Nikolai zări un hol pustiu, un samovar răsturnat, chipul uluit al unei femei — Alina. Totul dispăru într-un val de beznă.

Nikolai se sili să respire și trase cu forță de lesa care-l lega de demon de la *obisbaya*. Începu să-și simtă picioarele în cizme, văzu crengile de deasupra capului, auzi zumzetul liniștitor al discuțiilor purtate de oaspeții de la nuntă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tolya, punând o mână pe cotul lui Nikolai.

— Nu sunt sigur.

Nikolai trase din nou aer în piept, simțind demonul cum sare și tipă la capul priponului. Tot ce-i mai trebuia era să-i scape monstrul în fața întregii nobilimi din Ravka și a shuhanilor.

— Avem vreo veste de la Zoya?

— Nu încă.

Oare ce văzuse el era real sau năzărire? Oare Zoya avea probleme?

— Ar fi trebuit să fi terminat la sanatoriu până acum. Hai să trimitem călăreți să le iasă în cale și să-i ajute. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate?

— Bandiți. Briganzi. O alergie gravă la fân.

Pentru eventualitatea că mi-am trimis generalul în vreo ambuscadă.

— Dar ce i-ai zis reginei?

— E un vers din „Cântecul cerbului”, de Ni Yul-Mahn.

Acum Nikolai înțelese reacția reginei.

— Poezia pe care a folosit-o Makhi ca să ordone moartea lui Ehri și a gărzilor Tavgharad?

— Da, răspunse Tolya.

Ochii îi luceau ca niște monede în ultimele raze de după-amiază ale soarelui.

— „Lasă copoii să mă urmărească. Nu mi-e teamă de moarte, pentru că eu îi poruncesc.”

16. Nina

La două zile după banchetul la care-l cunoscuseră pe Demidov, Nina și Hanne se costumară pentru vânătoreala regală, Hanne în lână verde-închis căptușită cu blană aurie, iar Nina în gri-ardezie. Dar se asigurară că-și lasă mantalele groase acasă.

O luară pe drumul mai lung spre podul de sticlă, astfel încât Nina să poată trece prin grădini, ocolind colonada unde se aflase cândva frasinul sacru al lui Djel, înlocuit acum de o copie din piatră, cu crengile albe întinse peste o curte interioară, formând o boltă largă. N-aveau să înflorească niciodată.

— Enke Jandersdat, spuse grădinarul când o văzu. Am distilatul acela de trandafiri pe care l-ai cerut.

— Ce amabil ești! exclamă Nina, luând sticluța de la el, împreună cu un al doilea flacon, mai mic, ascuns în spatele ei.

Le strecură pe ambele în buzunar.

Grădinarul zâmbi și își văzu mai departe de tunsul gardului viu; pe încheietura mâinii stângi abia se zărea tatuat un salcâm, simbolul secret al lui Sankt Feliks.

Un grăjdar aştepta cu doi cai în afara zidului circular. Niciuneia dintre ele nu-i plăcea să călărească de-a curmezişul calului, însă Hanne era o sportivă prea bună ca să se lase descurajată de aşa ceva. În plus, n-aveau de gând să călărească, ci doar să meargă până la tabăra regală ca să li se alăture prinţului Rasmus şi lui Joran, în corturile ridicate pentru vânătoare.

Cortul principal era cât o catedrală, îmbrăcat în mătase şi încălzit cu cărbuni puşi în mangaluri de argint atârdate pe trepiede. Pe nişte mese lungi aflate într-o parte erau întinse mâncăruri şi băuturi, iar în cealaltă parte se aflau nobili care pălăvrăgeau aşezaţi în fotolii confortabile, acoperite cu mormane de blănuri şi pături.

Prinţul purta pantaloni şi cizme de călărie şi o haină albastră căptuşită cu blană.

— Vă alăturaţi vânătorii astăzi, Majestatea Voastră? întrebă Hanne când se aşezară pe nişte băncuţe scunde lângă cărbunii aprinşi.

— Da, răspunse dornic Rasmus. Nu trag foarte bine, dar o să mă descurc. Este singurul eveniment din Duramen care le place tuturor.

— Mă îndoiesc că e încântat şi cerbul, zise Hanne.

— Nu-ţi place să-ţi vezi oamenii ieşind să măcelărească fiare sălbatice?

— Nu ca sport.

— Trebuie să ne distrăm cât mai putem. În curând o să fim în război şi n-o să ne mai putem distra decât omorând ravkani.

Hanne se uită în ochii Ninei şi întrebă:

— Nu suntem încă în negocieri cu Ravka?

— Tatăl tău nu prea e genul care să stea de vorbă. Dacă ar fi după el, cred că am fi veșnic în război.

— Cu siguranță nu veșnic, zise Nina.

— La ce-i bun un comandant militar fără niciun război de dus?

Rasmus nu era prost.

— Dar nu e treaba lui Jarl Brum să hotărască pentru Fjerda, zise Nina. Țsta-i rolul regelui. Alegerea îți aparține.

Rasmus rămase tăcut, privind cail care se adunau la intrarea în cort.

— Ce-ai alege? întrebă încet Hanne.

Zâmbetul prințului era mai mult un rânjet.

— Oamenii ca mine nu-s potriviți pentru război.

Dar nu era pe de-a-ntregul adevărat. Nu *mai* era. Rasmus n-avea să fie niciodată considerat înalt printre fjerdani, însă acum, când stătea drept, o putea privi pe Hanne în ochi. Paloarea sumbră, care-l făcea să semene cu un cadavru lăsat în frig, dispăruse, iar acum era, dacă nu puternic, măcar zdravăn.

— În viață nu există numai război, spuse Nina.

— Nu și în familia Grimjer. Tronul fjerdan le aparține celor suficient de puternici să-l obțină și să-l păstreze. Și nu se pune problema că Grisha n-ar fi o amenințare și așa vor fi mereu, până când tot neamul lor va fi eliminat.

— Și oamenii care cred că Grisha sunt Sfinți? întrebă Joran, cu o expresie tulburată.

Nina fu surprinsă. Bodyguardul rareori intervenea în conversațiile lor.

Prințul Rasmus dădu din mână.

— O modă trecătoare. Câțiva radicali.

Mai vedem noi. În inima Fjerdei exista o otravă. Iar Nina urma să intervină în structura ei chimică.

O zări pe regina Agathe înconjurată de curteni în cel mai îndepărtat colț al cortului. Nina n-avea cum să ajungă suficient de aproape ca să stea de vorbă cu ea, dar nici nu credea că ea ar trebui să fie cea care s-o abordeze pe regină.

Îi prinse privirea Hannei, care-i spuse:

— Mila, vrei să ne aduci niște panglici de împletit și niște frasin? O să-ți facem un talisman pe care să-l porți la vânătoare, prințe Rasmus. Un lup Grimjer pentru cineva care a fost făcut pentru război, dar alege să nu-l pornească.

— Ce sentimentală ești! zise Rasmus, dar nu protestă.

Nina se ridică și se duse încet spre masa cu panglici și ramuri de frasin, asigurându-se că o vede și Agathe.

— Aș vrea să fac un talisman, o auzi pe regină spunând, după care adăugă: Nu, îmi aleg singură materialele.

O clipă mai târziu, regina Agathe era lângă ea.

— Fiul meu e tot mai puternic în fiecare zi, șopti ea.

— Așa e voia lui Djel, răspunse Nina. Deocamdată.

Mâinile reginei încremeniră deasupra unui mosor cu panglică roșie.

— Deocamdată?

— Izvorul Primăverii nu e încântat de discuțiile astea despre război.

— Ce vrei să spui? Djel e războinic. Ca și apa, cucerește totul în calea lui.

— Ți-ai spus rugăciunile?

— În fiecare zi! strigă regina, cu tonul ridicat periculos, după care își luă seama. În fiecare seară, șopti ea. Mi-am tocit rochiile îngenunchind pe podeaua capelei.

— Te rogi la Djel, spuse Nina.

— Bineînțeles.

Nina făcu un salt, un salt care i-ar fi putut zdrobi trupul în cădere. Sau i-ar fi putut duce în zbor viziunea.

— Și copiii lui? murmură ea și, cu brațele pline de panglici și crenguțe de frasin, se îndepărtă în grabă către Hanne și prinț.

Se auzi sunând un corn: chemarea la vânătoare. Rasmus se ridică și-și puse mânușile.

— N-aveți timp să-mi faceți un talisman, zise el. Călăreții sunt gata.

— Atunci nu putem decât să-ți urăm noroc, răspunse Nina în timp ce și ea, și Hanne, făceau câte o plecăciune.

Rasmus și Joran ieșiră din cort, iar Nina și Hanne îi urmară ca să-i vadă plecând. Însă înainte să ajungă la grupul de călăreți, se auzi glasul reginei.

— Aș vrea să stai cu mine să privim vânătoarea, Rasmus.

Stătea pe daisul ridicat în acest scop. Era acolo și fiul ei mai mic, împreună cu doamnele de onoare.

Peste tabără se lăsă tăcerea. Cineva râse pe înfundate. Brum și Redvin erau în grupul de călăreți, iar Nina vedea disprețul de pe chipurile amândurora.

— Da, chicoti o femeie. Du-te și stai cu copiii și cu femeile.

Oare regina înțelegea insulta pe care i-o arunca fiului ei? Nu, își zise Nina vinovată, *se teme prea tare pentru el*. Probabil pentru că Nina îi reamintise de fragilitatea lui.

Rasmus rămase înțepenit locului, incapabil s-o refuze pe regină, dar știind ce lovitură va primi reputația lui.

— Siguranța ta e cea mai mare prioritate, spuse Brum, cu un zâmbet care-i juca pe buze.

Rasmus era prins în capcană. Făcu o plecăciune scurtă și smucită.

— Bineînțeles. Vin imediat, mamă.

Se duse într-unul dintre corturile mai mici, cu Joran pe urmele lui. Hanne și Nina îl urmară șovăitor.

Cortul era plin de șei, cravașe și alte piese de harnașament, iar în aer se simțea mirosul dulceag de piele. Rasmus rămase cu spatele la ei.

— Se pare că n-aveam niciun motiv să-mi pun costumul de călărie azi, zise el fără să-i privească. Aș fi putut purta mătase și dantelă, precum doamnele.

— Putem să ne întoarcem la palat, propuse Hanne.

— Nu, nu putem. Mama mi-a solicitat prezența și asta o să și primească. În plus, nu pot fi văzut fugind de-aici. Tot mai crezi că eu voi fi cel care va alegea calea pe care merge Fjerda?

— Se poartă așa doar din iubire, răspunse Hanne. Se teme...

— Hannei îi pare rău pentru mine, zise prințul Rasmus și se întoarse spre ei. Și ție, Mila, nu? Dar lui Joran nu-i e milă, Joran nu simte nimic. Hai să încercăm. Vino încoace, Joran.

— Îi e foame cuiva? întrebă Hanne îngrijorată. Poate că am putea chema să ne aducă de mâncare.

— Mie mi-ar prinde bine, răspunse Nina.

Joran nu părea agitat când se apropie de prinț. Dacă se zărea ceva pe chipul lui voit inexpressiv, poate că era o urmă de resemnare.

Orice-ar fi, s-a mai întâmplat și înainte, își dădu seama Nina.

— Simți ceva, Joran? întrebă prințul.

— Da, Înălțimea Ta.

— Cum ar fi?

— Mândrie, răspunse Joran. Regret.

— Durere?

— Bineînțeles.

— Dar n-o arăți.

Înainte să apuce să răspundă, prințul luă o cravașă și-l lovi cu putere peste față, cu un sunet ca de crenguță ruptă într-o dimineată rece.

Nina resimți șocul de parcă lovitura ar fi venit pe obrazul ei.

Hanne se aruncă înainte.

— Înălțimea Ta!

Dar prințul nu o luă în seamă. Avea privirea ațintită asupra lui Joran, ca și cum tânărul bodyguard ar fi fost cel mai fascinant lucru pe care-l văzuse vreodată. Ridică din nou cravașa.

— Nu! strigă Nina.

Prințul îl lovi din nou pe Joran.

Joran nu se clinti, însă Nina văzu două umflături roșii pe obrazul lui.

— Doare? întrebă prințul.

Glasul îi trăda nerăbdarea, ca și cum și-ar fi privit un prieten înghițind o lingură de șarlotă și l-ar fi întrebat *E bună?*

Joran îi susținu privirea.

— Da.

Prințul îi întinse cravașa.

— Lovește-mă, Joran.

Joran nu făcu nicio mișcare. Nu se opunea, nu-l oprea pe prinț, pentru că era datoria lui sacră să-l slujească pe Rasmus, pentru că să lovești un prinț însemna o condamnare la moarte. Rasmus fusese disprețuitor, meschin, chiar ranchiunos — dar asta era ceva profund și urât. Era otrava fjerdană din venele lui.

Cravaşa şfichiui din nou aerul, apoi lovi iar obrazul lui Joran.

— Du-te şi adu-l pe tatăl tău, îi şopti Nina Hannei. Grăbeşte-te.

Hanne ieşi în fugă din cort, dar Rasmus nu păru să observe.

— Loveşte-mă, îi ceru prinţul lui Joran.

Chicoti, scoţând un sunet vesel, fericit.

— Vrea să mă lovească, Doamne, cum mai vrea! *Acum* Joran simte ceva. Simte furie. Nu-i așa, Joran?

— Nu, Înălţimea Ta.

Dar în ochii lui Joran se vedea furia; la fel şi ruşinea. Prinţul Rasmus făcuse schimbul. Dăduse umilirea lui pe a lui Joran. Obrazul gărzii sângera.

Ăsta era cu adevărat prinţul moştenitor? Nina crezuse că era un băiat bolnăvicios, cu o inimă bună. Blestemaţi fie toţi Sfinţii, poate că îşi dorise să creadă că era ca Matthias. Încă un băiat brutalizat de tradiţiile Fjerdei şi ura lui Brum. Însă Matthias nu fusese niciodată nemilos. Nimic nu putuse corupe onoarea din inima lui puternică.

— Vine Brum, spuse Nina, cu glas scăzut.

Nu-şi putea permite să-şi compromită acoperirea, dar nici nu putea lăsa lucrurile să continue așa.

— Nu vrei să te vadă cu cravaşa în mână.

Rasmus aruncă o privire interesată, ca şi cum s-ar fi întrebat ce se putea întâmpla dacă îl înfrunta Brum. Joran era *drüskelle*, din forţele lui Brum. Însă Rasmus era prinţ.

Apoi, parcă s-ar fi rupt vraja. Ridică din umeri şi lăasă cravaşa din mână.

— O să mă duc să stau cu mama. Şterge-te, îi spuse lui Joran.

Trecu pe lângă Nina ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Spune-i Hannei că mă aștept s-o văd la bal mai târziu.

— Joran, zise Nina după ce ieși prințul din cort.

Acesta scosese o batistă și și-o ținea apăsată pe obraz.

— Nu-l lăsa pe comandantul Brum să mă vadă așa, spuse el.

— Dar...

— Nu i-ar face decât probleme comandantului. Tuturor. Eu o să fiu în regulă. Te rog.

Rămase calm, un soldat, dar ochii albaștri erau rugători.

— Bine, zise ea.

Îi întoarse spatele și ieși din cort, cercetând mulțimea. O zări pe Hanne vorbind cu Brum.

Nina se duse în grabă spre ea și-l auzi pe Brum spunând:

— Trebuie să-mi povestești ce te-a supărat. Trebuie să ajung la...

— Tată, te rog, nu trebuie decât să vii cu mine.

— E în regulă, spuse Nina zâmbind. Toate-s bune.

Și Hanne, și Brum erau nedumeriți.

— Mă... mă simțeam rău, dar acum mi-am revenit.

— Asta era? întrebă Brum.

— Da, și am...

Nu așa avusese de gând să abordeze problema, dar n-avea încotro și trebuia să meargă înainte.

— Speram că o să aduci și lupii la vânătoare...

— *Isenulfii*? Nu-s făcuți pentru asemenea prostii. Poate dacă am fi vânat vulpi.

Chiar nu putea rezista să nu-l împungă pe regele ravkan.

— Ah, tată, zise Hanne. Mila e foarte dezamăgită, și e și mult mai frig decât ne așteptam. Nu poți să trimiți un soldat să ne ducă la adăposturile de animale?

— Hanne, ar fi trebuit să te îmbraci mai bine.

— Ți-am zis că Mila are nevoie de o mantie nouă, nu?

— Mi-e bi-bine, spuse Nina, afișând un zâmbet curajos și tremurător în timp ce dărdâia.

— Fete prostuțe, zise Brum, zăbovind cu privirea asupra Ninei într-un fel care-i strânse stomacul. Vă duc eu.

Hanne se crispă.

— Nu s-ar considera o insultă la adresa vânătorii la care ar trebui să meargă prințul?

— Prințul nu merge. De ce să mă duc eu?

Deci voia să insulte coroana. Faptul că-l văzuse pe prinț pus într-o poziție stânjenitoare de către mama lui nu făcuse decât să-l încurajeze.

Nina încercă să se concentreze în timp ce ea și Hanne îl urmau pe Brum spre zidul circular. Oare Rasmus era o cauză pierdută? Crezuse că vindecarea prințului e un lucru bun, că un Rasmus puternic s-ar putea opune mai lesne imboldului spre război din Fjerda. Și-ar fi dorit să creadă că încă mai era posibil. Că exista o alternativă la violența lui Brum. Dar nu-și putea scoate din cap semnele roșii de pe obrazul lui Joran și ferocitatea din ochii prințului. Acolo fusese furie, fusese și rușine, dar și altceva. Nina nu știa ce.

Adună-ți mințile, Zenik, își zise. Avea o singură ocazie să găsească scrisorile în biroul lui Brum și trebuia să fie cu mintea limpede ca să profite cât mai mult de ea.

În umbra zidului era și mai frig, iar când se apropiară de poarta *drüskelle*, Nina tremura de-a binelea și nu mai trebuia să se prefacă. Nu mai fusese niciodată la baza

zidurilor Curtii de Gheață. Fusese adusă odată ca prizonier, cu capul acoperit, și plecase pe un râu subteran, în care aproape că se înecase. Ridică privirea și văzu oameni înarmați care păzeau poarta uriașă cu barieră-ghilotină. Auzea lupii în adăposturi, urlând tot mai tare. Poate că erau ca soldații shuhani modificați să adulmece Grisha. Poate că știau că vine.

Ai trăit luni în șir sub acoperișul celui mai cunoscut vânător de vrăjitoare din țară, își zise ea. Dar acum senzația era diferită, ca și cum ar fi intrat de bunăvoie într-o celulă și nu putea da vina decât pe ea însăși când se închidea ușa în urma sa.

Trecură pe sub arcada enormă și pătrunseră în curtea interioară pe marginile căreia se aflau cuștile.

— *Tigen, tigen*, îngână Brum când se apropie de cuștile din dreapta, unde cel mai mare dintre lupii albi sări și clănțănă din dinți în aer.

Lupi dresați să lupte alături de stăpânii lor, să-i ajute să urmărească Grisha. Animalele nu luau în seamă cuvintele liniștitoare ale lui Brum, mârâind și arătându-și colții și sărind pe gardurile de sârmă.

— Simți mirosul vânătorii, Devjer? Nu-ți fie teamă, Mila, zise el râzând. N-au cum să ajungă la tine.

Nina se gândi la Trassel, lupul lui Matthias, cu ochiul lui scos și fălcile uriașe. Îi salvase viața, iar ea îl ajutase să-și găsească haita.

Făcu un pas spre garduri, apoi încă un pas. Unul dintre lupi începu să scheaune și apoi animalele tăcură, așezându-se pe burtă și punându-și capul pe labe.

— Ciudat, spuse Brum, încruntat. Nu i-am mai văzut niciodată făcând așa.

— Probabil că nu-s obișnuiți să fie femei aici, zise Hanne pripit, dar cu o privire surprinsă.

Mă cunoașteți? se întrebă Nina în timp ce lupii scheunau încetișor.

Știți că Trassel m-a vegheat? Știți că umblu cu moartea?
Brum îngenunche lângă cuști.

— Chiar și așa...

Pe neașteptate, aerul fu sfâșiat de o alarmă, un sunet ascuțit, ritmic.

Dinspre postul de gardă se auzi un strigăt.

— Comandante Brum! Cod roșu!

— Unde a fost declanșat? întrebă Brum.

— Aripa închisorii.

O breșă într-o aripă. Și chiar la momentul potrivit. În noaptea în care-și făcuse planul cu Hanne, aruncase în foc un pumn de săruri speciale, ca să trimită un nor de fum roșu pe cer deasupra Curții de Gheață — un semnal pentru postul Hringa din apropiere. Rețeaua nu reușise să infiltreze un servitor în apartamentele lui Brum, însă Nina putea să transmită informații unuia dintre grădinari, care era mesager și informator. Avea nevoie de o diversiune, o diversiune amplă, imediat după zece clopote. Se conformaseră, însă nu putea fi sigură cât timp avea la dispoziție.

Oamenii lui Brum se înșirară în spatele lui, cu puștile în mâini și bâte și bice pregătite.

— Stai aici, îi spuse Hannei. Gărzile o să rămână la post pe zidul exterior.

— Ce se petrece? strigă Nina.

— E un incident. Cel mai probabil, nu mare lucru. Mă întorc imediat.

Nina se sili să-și facă ochii să lăcrimeze.

— Nu poți să ne lași aici!

— Potolește-te! se răsti Brum.

Nina tresări și își duse mâna la gură, dar îi venea să râdă. Jarl Brum, marele protector. Însă îi plăcea să vadă femeile slabe și plângând doar când îi convenea lui. Mai fuseseră breșe în aripa închisorii, iar Jarl Brum se făcuse de râs. N-avea de gând să se mai întâmple așa ceva.

— Nu poți să ne lași fără apărare, zise Hanne. Dă-mi o pușcă.

Brum ezită.

— Hanne...

— Poți să respecti standardele de decență sau să-mi dai pe mână o armă și să mă lași să mă apăr.

— Știi măcar să folosești un revolver?

Cu mână sigură, Hanne învârti butoiașul ca să se asigure că era încărcat.

— M-ai învățat bine.

— Acum mulți ani.

— N-am uitat.

Brum părea preocupat, dar nu spuse decât:

— Ai grijă.

Și dispăru împreună cu oamenii lui pe poartă.

La creneluri rămăseseră două gărzi, dar aveau atenția îndreptată spre exterior și stăteau cu puștile ridicate și ațintite spre oricine ar fi încercat să treacă peste zid.

— Du-te, spuse Hanne. Dar grăbește-te.

Nina traversă în grabă curtea, trecând de adăposturile pentru animale și de lupi, care o priveau în tăcere, în pofida agitației. Nu regretase niciodată mai tare că poartă o fustă grea. *Poate de-asta le place fjerdanilor să-și țină femeile înecate în lânături*, se gândi ea, strecurându-se

în clădirea pe care o însemnase Hanne pe harta aripii. *Ca să nu poată fugi de ei prea repede.*

În timp ce mergea grăbită pe un coridor lung, încercă să țină minte harta făcută de Hanne. Zări o încăpere uriașă pe dreapta, sub un luminator în formă de piramidă. Înăuntru erau mese lungi de cantină și o tapiserie imensă pe peretele din fund, țesută în albastru, roșu și mov. Pașii îi șovăiră când își dădu seama ce văzuse. Tapiseria care acoperea aproape tot peretele era făcută din fâșii de *kefta*. Albastru pentru Etherealki, o pată de mov pentru Materialki și șiruri întregi de roșu pentru Corporalki, ordinul ei. Ordinul Viilor și al Morților. Erau trofee luate de la Grisha căzuți. Nina simți că i se face greață. Îi venea să-i dea foc cu totul. Însă își înăbuși furia și-și sili picioarele să se miște. Avea să vină și răzbunarea, pedeapsa pentru Brum și acoliții lui. Dar nu înainte de a-și duce la bun sfârșit misiunea.

În sus pe scări — stâlpii erau acoperiți cu lupi cu colții dezgoliți —, apoi pe un alt coridor întunecos. Numără ușile: a treia pe stânga. Țasta trebuie să fie biroul lui Jarl Brum. Apucă mânerul ușii și vârî cheia pe care o luase dimineață de pe inelul cu chei al lui Brum.

După care intră grăbită. Era o încăpere elegantă, deși n-avea ferestre. Pe placa de deasupra șemineului erau înghesuite medalii, premii și suvenire care-i făcură inima să se strângă — cartușe folosite, ceva ce fusese probabil maxilarul unui copil, un pumnal cu numele unei femei, în ravkană, gravat pe el: *Sofiya Baranova*.

Cine ai fost? se întrebă Nina. *Ai supraviețuit?*

Deasupra vetrei atârna o muschetă de modă veche, lângă unul dintre bicele pe care le inventase Brum ca să-i controleze pe Grisha.

Se strădui să-și îndrepte atenția asupra biroului lui Brum. Sertarele și dulapurile nu erau încuiate. Nici n-aveau de ce să fie; era cel mai sigur, cel mai bine păzit loc de la Curtea de Gheață. Însă Nina nu știa de unde să înceapă să caute scrisorile reginei Tatiana. Răsfoi programe și declarații de expediție și dădu deoparte dosare întregi care păreau să conțină transcrieri de la niște procese. Erau și mesaje codificate pe care nu știa cum să le descifreze, dar și planuri detaliate ale bazei militare de la Poliznaya și un plan municipal detaliat din Os Alta. Pe ambele erau însemnări pe care nu știa cum să le interpreteze. Își puse degetele în treacăt pe caroi aj în dreptul Micului Palat, al domeniilor acestuia, al școlii. Acasă. *Mișcă, Zenik.*

Dar scrisorile nu erau în birou. Și atunci, unde erau? Se uită în spatele portretului unui bărbat blond ce purta o armură demodată — Audun Elling, bănuia ea, fondatorul *drüskelle*. Apoi pipăi de-a lungul pereților, bătând ușor și silindu-se să se miște încet, să fie minuțioasă. Orologiul Străbunilor sună sfertul de oră. Era plecată de aproape 15 minute. Cât timp mai avea până să se întoarcă Brum sau să observe gărzile că Hanne era singură?

Bătu ușor în zid lângă șemineu — aici era, suna a gol. Își trecu degetele pe panouri, căutând vreo scobitură sau vreun spațiu și apăsând cu grijă. Chiar deasupra nivelului ochilor era atârnată o căciulă de blană. Trase ușor de ea. Panoul glisă spre dreapta. Un seif. Scrisorile trebuie să fie înăuntru. Categorie nu era spărgător de seifuri și nu-și bătuse capul să studieze această artă când era la Ketterdam. Dar prevăzuse că scrisorile ar fi putut fi încuiate pe undeva. Scoase sticluța de parfum din buzunarul hainei, o deschise și turnă câteva picături dintr-al doilea flacon pe

care i-l dăduse grădinarul. *Nu mai mult de trei picături*, îi șoptise el, *pentru că altfel trece și prin pereții seifului*. Iar Nina nu voia să rămână nicio stricăciune vizibilă. Când termina, n-avea să rămână decât parfumul de trandafiri.

Scoase un tub subțire de cauciuc din buzunar și po-trivi unul dintre capete pe gura flaconului, apoi îndesă celălalt capăt prin spațiul îngust dintre ușa seifului și perete. Apăsă pe pompa prinsă de sticlă, forțând aerul prin tub și ascultând atentă. Din spatele ușii seifului se auzi un șuierat slab.

Orice comori se aflau înăuntru, se distrugeau încet.

Un sunet neașteptat o făcu să încremenească. Așteptă.

Se auzi din nou — un geamăt slab. *Ah, Sfinților, ce mai e?* Era oare un *drüskelle* care picotea în camera de-alături? Sau o pândea ceva mai rău? Oare Brum aducea aici Grisha ca să-i tortureze și să-i interogheze?

Scoase tubul și puse tot dispozitivul în buzunar. Era momentul să plece de-acolo.

Trebuia s-o ia la fugă pe scări și să se întoarcă în curte, la Hanne. Dar nu spusese Hanne că treaba ei e să se lase dusă de val?

Nina își scoase o așchie de os în mână și o simți cum vibrează, așteptând doar ordinul ei ca să-și găsească ținta. Deschise încet ușa.

Era o celulă. Nu unul dintre spațiile moderne construite să-i rețină și să-i controleze pe Grisha, ci o celulă pentru un om obișnuit. Numai că omul care se agăța de barele de fier nu arăta deloc obișnuit. Arăta ca regele Nikolai.

Avea părul auriu, deși vârstat cu cenușiu, și barba neîngrijită. Hainele de bună calitate erau șifonate și pătate. Avea un căluș în gură și era legat în lanțuri de barele

celulei, având doar o rază limitată de mișcare. În celula micuță nu se aflau decât un prici și o oală de noapte.

Nina se uită la el, iar bărbatul o privi cu ochi înnebuniți. Nina știa cine e.

— Magnus Opjer? Întrebă în șoaptă.

El dădu o singură dată din cap. Magnus Opjer. Magnatul comerțului naval care ar fi fost adevăratul tată al lui Nikolai. Jarl Brum îl închisese într-o celulă. Oare prințul Rasmus știa? Oare mai știa și altcineva în afară de *driiskelle*?

Îi scoase călușul din gură.

— Te rog, spuse Opjer răgușit. Te rog, ajută-mă.

Mintea Ninei gonea.

— De ce te țin aici?

— M-au răpit de-acasă. Sunt asigurarea lor. Au nevoie de mine ca să autentific scrisorile.

Scrisorile reginei Tatiana, care puneau sub semnul întrebării ascendența regelui Nikolai.

— Dar de ce te țin prizonier?

— Pentru că nu vreau să vorbesc public împotriva fiului meu sau a Tatianeii. N-aș garanta pentru scrisori. Te rog, oricine ai fi, trebuie să mă eliberezi!

Fiul meu. Deci Nikolai Lantsov chiar era bastard. Nina Zenik își dădu seama că nu-i pasă.

Orologiul Străbunilor bătu jumătate de oră. Trebuia să iasă de-aici. Dar cum să-l ia pe Magnus Opjer cu ea? N-avea unde să-l ascundă, niciun plan să scoată un fugar din Curtea de Gheață.

Poți să-l omori. Gândul îi veni în minte cu o limpezime de cristal. Asemănarea dintre Opjer și Nikolai era de netăgăduit. Acesta era adevăratul tată al regelui ravkan. Și

asta însemna că reprezintă o amenințare pentru viitorul țării. Trebuia să se gândească.

— N-am cum să te scot de-aici.

Opjer își încleștă mâinile pe bare.

— Cine ești? De ce-ai venit dacă nu să mă salvezi pe mine?

Încă un motiv să-l omoare. O văzuse. Putea să le spună soldaților *drüskelle*, putea s-o descrie. O prinse cu degetele osoase de mânecă. Nu-l hrăniseră prea bine.

— Te rog, o imploră. N-am vrut niciodată să-i fac rău fiului meu. N-aș vorbi niciodată împotriva lui.

Nina știa că bărbatul era disperat, dar cuvintele lui păreau adevărate.

— Te cred. Și o să te ajut să ieși de-aici. Dar trebuie să-mi dai timp să fac un plan.

— Nu mai e timp, au de gând...

— Promit că o să mă întorc cât de repede pot.

— Nu, spuse el, și nu era refuzul unui prizonier slăbit.

Era un ordin. Nina auzi în el ecoul unui rege.

— Nu înțelegi. Am nevoie să trimit un mesaj la...

Nina îi puse călușul la loc. Trebuia să ajungă în curtea interioară.

— O să mă întorc, promise ea.

Opjer se prinse de bare, gemând când dădu să vorbească.

Nina închise ușa și porni în grabă pe coridor, încercând să nu se gândească la groaza din ochii lui.

17. Zoya

— Soldați! strigă Zoya în întuneric.

— Unde e? țipă Misha.

Zoya auzi pași și ușa care se deschidea. Se răsuci și-l văzu pe Întunecat profilat în lumina zilei, dealul înzăpezit din spatele lui și Soldații Soarelui alergând spre el.

Își aruncă mâinile în față, dezlănțuind o rafală de vânt care-l doborî pe scări. Soldații Soarelui îl loviră cu lumină, dar el se ridicase deja și din trupul lui se înălța bezna precum apa care rupea un dig.

Zoya invocă furtuna, iar norii se vălătuciră în bubuitul tunetului. Fulgerele spintecară cerul, pumnale luminoase în mâinile ei. Dar nu-l atinseră deloc pe Întunecat.

Fulgerul se sparse într-o ploaie de scânteii peste două mormane de umbră — *nichevo'ya*, soldați din umbră invocați din nimic, prin încălcarea tuturor regulilor puterii Grisha. *Merzost*. Monstruozitate.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, Zoya, spuse Întunecatul când soldații lui înaripați se întrupară și-l ridicară de la pământ. Învierea mea este completă.

Totul fusese o farsă. Scuzele lui. Dorința lui de-a o vedea pe Alina. Chiar și dorința de a reface *obisbaya*. Oare și

călugării și semințele lor de salcâm erau tot o minciună? Doar un basm pe care-l născocise ca să li-l servească pe post de poveste de adormit copiii? Avea dreptate. *Erau* copii, care încercau să înțeleagă și se împleticeau, abia învățând să meargă când Întunecatul fugea înaintea lor. Fuseseră niște proști să creadă că puteau prezice ce-o să facă sau să-l controleze. N-avusese niciodată de gând să-l elimine pe Yuri. Avea nevoie de Alina și de Mal: Invocatoarea Soarelui care-l ucisese și amplificatorul care purta sângele strămoșilor lui. Nu simțea nicio vinovăție, nicio rușine. Zoya greșise grav în legătură cu motivul pentru care voia el să ajungă aici.

— Semnalați zburătoarele! le strigă Soldaților Soarelui, apoi își îndreptă furia împotriva lui.

Ce bine-ar fi fost dacă ar fi avut timp să ajungă să stăpânească darurile pe care i le oferise Juris!

— N-ai unde să te duci. Soldații regelui o să te vâneze până la capătul Pământului și așa o să fac și eu.

Aerul fu sfâșiat de focuri de armă, când zburătoarele deschiseră focul de sus asupra Întunecatului. Unul dintre ele își găsi ținta, iar Întunecatul scoase un țipăt de furie și durere. *Încă mai poate sângera.*

Însă *nichevo'ya* se adunară în jurul lui într-o masă de aripi și trupuri care se zbăteau, absorbind gloanțele de parcă nici n-ar fi existat.

Doi dintre soldații din umbră urcară în văzduh și, după o clipă, zburătoarele cădeau la pământ.

Zoya țipă, aruncându-și puterea într-un val de vânt ca să le oprească din cădere.

Niciunul în plus, jură ea. N-avea să mai piardă niciun singur soldat din cauza omului ăstuia.

— Am învins mulți regi și am supraviețuit multor dușmani mai mari ca tine, zise Întunecatul.

Umbrele săreau și cădeau în jurul lui, în timp ce se ridica spre cer.

— Iar acum o să devin ce-și doresc cel mai mult oamenii. Un mântuitor. Când termin, o să știe ce poate face un Sfânt.

Întunericul se învălătuci în jurul lui, de parcă umbrele se bucurau să danseze, revenind la gardianul lor iubit. Soldații Soarelui împingeau întunericul cu lumina lor. Dar Zoya îi văzu mâinile mișcându-se — Întunecatul avea să folosească Tăietura. O să-i omoare pe toți.

Noi suntem dragonul. Conștiința lui Juris o împunse pe a ei, trăgând-o spre ceva mai mult, chiar dacă inima ei refuza. *Nu.* Nu putea. N-o va face.

Își aruncă brațele într-un cerc de vânt care doborî copacii și-i împinse pe Soldații Soarelui din calea primejdiei. *Niciunul în plus.* Trase din ceruri un fulger care trosnea, o suliță de foc care să-l nimicească pe Întunecat așa cum ar fi trebuit de mult să o facă.

Dar fu învăluită de întuneric, iar după o clipă, când umbrele se ridicară, Întunecatul dispăruse.

Alina stătea în capul treptelor sanatoriului, cu chipul fantomatic în lumina cenușie. Mâna dreaptă îi sângera. Misha țipa, chinul lui fiind ca țipătul unei vietăți născute în sălbăticie, în timp ce Mal îl ținea pe loc. Oncat privea, fără nicio emoție, dând din coadă, ca și cum nu era nimic ce să nu fi văzut vreodată o pisică.

— Dă-i drumul, spuse Alina încet.

Misha coborî în fugă treptele, cu lacrimi de furie în ochi, și se duse împleticindu-se spre pădure, în direcția în care dispăruse Întunecatul. Și mâna lui Mal sângera.

Soldații Soarelui se ridicară încet în picioare. Păreau amețiți și înspăimântați.

— Sunteți bine? întrebă Zoya.

Ei încuviințară.

— Niciun os rupt?

Clătinară din capete.

— Atunci pregătiți trăsura. Trebuie să ajung înapoi la aeronavă. O să transmitem mesaje la cea mai apropiată bază să trimită aeronave să-l urmărească.

— N-o să-l găsești, spuse Alina. Cel puțin nu până o să vrea el să-l găsești. Are adăpostul umbrelor.

— Pot măcar să încerc, răspunse Zoya. Trebuie să vă scoatem de-aici. Putem să vă evacuăm la...

Alina clătină din cap.

— Ne întoarcem la Keramzin.

— O să vă găsească. Nu-l subestima.

Zoya știa că părea supărată, chiar rece. Dar habar n-avea cum altfel să țină în frâu torentul de spaimă și neajutorare care amenința s-o copleșească. Îl lăsase să scape și acum nu știa ce-ar fi putut face, pe cine ar fi putut răni. Ea permisesese să se întâmple toate astea.

— Știu ce e Întunecatul, spuse Alina. Știu cum își tratează dușmanii.

— Știm amândoi, zise și Mal, scoțând o batistă din buzunar ca să-i bandajeze mâna Alinei. Nu-l lăsăm să ne alunge din casa noastră.

— Nu înțelegeți.

O să-i omoare. O să-i omoare pe toți, iar Zoya n-o să aibă nicio putere să-l oprească.

— Putem găsi un loc unde să-i ascundem o vreme pe orfani. Putem...

Alina își puse mâinile pe umerii Zoyei.

— Zoya, încetează.

— N-o să-i dezrădăcinăm pe copii, zise Mal. Au trecut deja prin destule.

— Atunci o să vă trimit un contingent de Invocatori și soldați din Armata Întâia.

Mal expiră zgomotos.

— Nu-ți poți permite să irosești soldați și oricum n-o să fie de niciun folos împotriva lui. N-or să facă altceva decât să-i îngrozească pe copii.

— Mai bine să fie speriați și în siguranță.

— Nu sunt în siguranță, spuse Alina, cu glas calm. N-au fost niciodată. Cel puțin, nu în timpul vieții mele. Dar am vorbit serios. Tu și Nikolai sunteți cei care puteți schimba lucrurile.

— Cum a reușit? Ce s-a întâmplat acolo?

— Ne-a trecut asta prin palme.

Mal își desfăcu degetele; în palma lui se vedea un spin lung și plin de sânge.

O bucată de salcâm. Întunecatul o ascunsese pe undeva, prin hainele lui Yuri. O ținuse la el de la *obisbaya* care dăduse greș și lupta lor de la Falie, așteptând acest moment.

— Avea nevoie de sângele nostru, zise Alina.

Sfânta Soarelui și iscoada — celălalt descendent al lui Morozova. Cei doi oameni care aproape că-i pusese ră capăt vieții. *Doar puterea noastră ne poate distruge, și nici atunci nu-i sigur.* Își bătuse joc de ei tot timpul, provocându-i să-i ghicească planul. *Înțeleg că suntem rude de sânge.*

Pe Zoya o cuprinse panica, o senzație sufocantă, înăbușitoare.

— Eu l-am lăsat să scape. Am dat greș.

— Nu încă, spuse Mal. Bineînțeles, doar dacă nu renunți.

Alina zâmbi și o scutură ușor.

— Nu ți-am dat misiunea asta pentru că fugi de luptă.

Zoya se desprinsese și-și apăsă palmele pe ochi.

— Cum poți să fii așa de-al naibii de calmă?

Alina râse.

— Nu mă simt deloc calmă.

— Categorie încă îngrozită, zise Mal.

— Ți se pare diferit? întrebă Alina.

Mal ridică din umeri.

— Părea cam la fel. Întunecos și insuportabil.

— Cum îl cheamă pe băiat? Pe călugăr?

— Yuri Vedenen, răspunse Zoya. N-aș fi zis niciodată că piticania aia slăbănoagă poate provoca atâtea probleme.

— Pun pariu că așa ai zis și despre mine cândva.

Zoya se strâmbă.

— Ai câștiga pariul.

— Genya spunea în scrisoare că tu crezi că Yuri încă e în el. Cred că ai dreptate. Întunecatul părea diferit, cumva strâmb.

Mal ridică din sprâncene.

— A fost vreodată *ne-strâmb*?

— Nu prea, recunosc Alina. Eternitatea poate să te schimbe așa.

Își puse mâna bandajată pe obrazul Zoyei, iar Zoya încremeni, simțindu-se dintr-odată ca și cum ar fi fost din nou cu mătușa ei, în bucătăria din Novokribirsk. *Aș putea sta aici*, spusese Zoya. *Aș putea să stau cu tine și să nu mă mai întorc niciodată*. Mătușa ei o mângâiasse pe păr și spusese *Nu fata mea cea curajoasă. Există inimi care bat cu mai multă putere decât altele*.

— Zoya, spuse Alina, readucând-o în prezent, la spaimele ei, în locul ăsta nenorocit. Nu ești singură. Și poate fi învins.

— E nemuritor.

— Și atunci de ce a tresărit când ai adus furtuna?

— Nu i-a făcut nimic!

— Vede în tine ceva care-l înspăimântă. Așa a fost dintotdeauna. De ce crezi că s-a străduit așa de tare să ne facă să ne îndoim de noi înșine? Îi era teamă de ce am putea deveni.

Noi suntem dragonul. Noi nu ne așezăm pe jos să murim. O mică parte din spaima din ea dădu înapoi.

— Zoya, știi că suntem aici dacă ai nevoie de noi.

— Dar puterea ta...

— Tot pot să pun mâna pe o pușcă. Am fost soldat înainte să fiu Sfântă.

Fata asta îmi place. E neînfricăată. Șoapta lui Juris, un ecou al gândurilor pline de ranchiună ale Zoyei despre fata orfană pe care cândva o disprețuise și n-o putuse suferi. Râsul dragonului bubui în ea. Pierderea a făcut-o îndrăzneată. Bine-ar fi să pot spune același lucru și despre tine.

Zoya oftă.

— Toate bune și frumoase, zise ea. Dar cum o să-i spun regelui?

18. Nikolai

Cina se dovedi lungă, dar veselă, iar bucătarul lui Nikolai se întrecu pe sine și servi cel puțin șapte feluri diferite în aspic. Makhi și însoțitorii ei plecară când începu dansul — și după ce fusese semnat tratatul. Dacă avea sau nu să-l și respecte, depindea de-acum de Tamar, Ehri și Mayu.

— Sunteți bine-veniți dacă vreți să rămâneți, spuse Nikolai când fură aduși caii și trăsurile reginei ca să-i ducă la aerodrom.

— Mi-am jucat rolul cât am putut în seara asta, răspunse Makhi. Ba chiar am reușit să nu vomit mâncarea aia dezgustătoare. Acum trebuie să văd cât rău a făcut sora mea.

Înainte să urce în trăsură, îi făcu un semn lui Nikolai, dorind în mod evident să-i vorbească departe de miniștrii ei.

— S-a întâmplat ceva în Ahmrat Jen. Un fel de molimă. Au fost incidente asemănătoare și aproape de Bhez Ju și Paar.

— I se spune *Kilyklava*, vampirul. S-a întâmplat la fel și în Ravka.

— Știu. Dar nu pot să nu mă întreb dacă incidentele astea n-au fost o simplă acoperire pentru amplasarea vreunei noi arme ravkane.

— Nu este o armă, spuse Nikolai. Și nu știe niciunul dintre noi ce să facă cu ea. Molima a lovit în Insula Rătăcitoare, Fjerda și Novyi Zem.

Regina tăcu, încercând să înțeleagă informația.

— Umbrele, pământul mort care rămâne în urma moli-me. Toate astea te duc cu gândul la Falie.

— Așa e.

— Se vorbește despre întoarcerea Întunecatului, a Celui Fără Stele.

— Am auzit și eu aceleași zvonuri.

— Și ce-o să faci dacă a găsit într-adevăr o cale să se întoarcă?

Ce bine-ar fi fost dacă ar fi știut! Dar Nikolai se în-doia că inspiră foarte multă încredere dacă spune *să-l leg de un salcâm mare și să încerc să-l trimit naibii de-aici o dată pentru totdeauna*.

— Întâi trebuie să înving lupul din pragul ușii. După aceea o să vedem ce coșmaruri pândesc în beznă.

— O să transmiți orice informații obții.

— Da.

— Și dacă afli cine e de vină...

Glasul reginei se frânse, iar Nikolai înțelese că nu era vorba doar de pământul pe care-l distrugea molima. Pentru regină, era ceva personal.

— Eu voi fi cea care-l pedepsește.

Ce zisese Zoya? *Acum toți suntem monștri.*

Nikolai nu putea spune decât o jumătate de adevăr.

— Dacă devine limpede, a ta va fi răzbunarea.

— Abia aștept.

Makhi urcă în trăsură.

— S-ar putea să fii surprins cât pot ține o ranchiună.

— Păcat că nu te-ai întâlnit cu generalul Nazyalensky. Cred că ați fi găsit o grămadă de subiecte de discuție.

Ușa trăsurii se închise, iar alaiul shuhan dispăru într-un nor de praf și zgomot de copite.

Nikolai se întoarse în sala de bal, unde muzicanții cântau o melodie vioaie. Regina Makhi rămăsese la nuntă doar ca să facă o demonstrație de forță, și să nu fie văzută dând bir cu fugiții după semnarea tratatului.

Părea ciudat să bei și să mănânci fără Tamar, știind că ea e în pericol și că, dacă lucrurile o luau razna, era posibil să nu se mai întoarcă niciodată în Ravka. Nadia le făcuse urările lui David și Genya, apoi se retrăsese de vreme, prea îngrijorată pentru femeia pe care o iubea ca să se mai poată bucura de petrecere. Tolya zisese că s-a împăcat cu gândul că e separat de geamăna lui, însă Nikolai vedea melancolia care i se citea pe chip. În pofida dimensiunilor lui care intimidau, Tolya era cel mai timid dintre gemeni, ucigașul care ar fi trebuit să fie un învățat, dacă soarta le-ar fi rezervat alte vieți.

— Unde s-a dus David? întrebă Nikolai când Genya, zâmbitoare și îmbujorată după ce dansase, se prăvăli într-un fotoliu și sorbi cu sete din paharul cu vin.

Părea să strălucească în rochia ei aurie, cu peticul de pe ochi brodat cu rubine.

— Eram în toiul unui dans când a mormăit ceva despre conurile din vârf și a dispărut. A fost foarte romantic.

— David a dansat?

— Știu cum sună! A numărat în șoaptă și a călcat mai mult pe picioarele mele decât pe podea.

Zâmbetul ei ar fi putut lumina toată sala de bal.

— Nu m-am distrat niciodată mai bine ca acum. Și când te gândești că am avut o regină la nuntă!

— Și un rege, spuse Nikolai cu falsă indignare.

Genya dădu din mână.

— Tu nu mai ești o noutate. Avea o rochie divină.

— Sunt destul de sigur că voia să ne omoare pe toți.

— Așa-i la nunți. Când sperăm să avem vești de la Tamar?

— Știm că au ajuns și s-au întâlnit cu miniștrii lui Makhi. În afară de asta...

Cine știe ce îi aștepta? Speranța unei alianțe. O ocazie de instaurare a păcii.

Pe la miezul nopții, petrecerea începu să se risipească, iar nobilii să se împleticească dezorientați spre trăsuri, în timp ce Grisha se întorceau clătinându-se la Micul Palat cântând și râzând. Lumânările fură stinse, iar Nikolai se retrase în apartamentul lui ca să se uite la corespondența venită cu mesagerul de după-amiază. Nimic nu i-ar fi plăcut mai tare decât să se bage în pat și să considere că a fost o zi reușită, dar planurile lui abia începuseră să se închege și mai erau multe de făcut.

Salonul părea pustiu și prea tăcut. Era obișnuit să fie cu Zoya la ora asta, discutând ce se petrecuse peste zi. Când își duceau bătăliile împreună, nu părea totul așa de copleșitor, iar astă-seară i se părea mai rău ca de obicei. Nu doar că se aruncaseră în necunoscut cu nunta falsă și încercarea de a-i atrage pe shuhani de partea lor. Demonul fusese pe punctul de a se elibera azi. Nikolai mai că pierduse controlul și încă nu era sigur din ce cauză se întâmplase sau dacă avea să se mai întâmple și altă dată. Reușise să înlănțuie blestemăția aia, dar avusese senzația că ținuse frâiele doar cu o mână toată seara. Aproape că-i era teamă să adoarmă. Poate că ar fi fost mai sigur să nu se culce.

Sună după ceai, pentru că urma să-și petreacă noaptea lucrând.

Tava i-o aduse Tolya. Renunțase la *kefta* roșie și se schimbase la loc în uniforma lui kaki.

— Nu pot să dorm.

— Am putea să jucăm cărți, propuse Nikolai.

— Am lucrat la o poezie nouă...

— Sau am putea să ne lansăm cu un tun.

Încruntătura lui Tolya era feroce.

— Un pic de cultură n-are cum să-ți strice.

— N-am nicio obiecție împotriva culturii. Pot să te anunț că am adormit la unele dintre cele mai bune baletе. Cum de încă ești singur?

Tolya ridică din umerii lui masivi.

— Am credința, am cărțile. Nu mi-am dorit niciodată mai mult de-atât.

— Ai fost îndrăgostit de Alina?

Tolya termină de turnat ceaiul înainte să spună:

— Dar tu?

— Am ținut la ea. Încă mai țin. Cred că, în timp, aș fi putut ajunge s-o iubesc.

Tolya sorbi din ceai.

— Știu că pentru tine era doar o fetiță, dar pentru mine e o Sfântă. E alt fel de iubire.

Se auzi un clopot bătând în depărtare.

— Ce-i asta? Întrebă Tolya încruntându-se.

Nikolai era deja în picioare.

— Clopotele de alarmă din orașul de jos.

Nu le mai auzise de la petrecerea aia blestemată de ziua lui, când fusese măcelărită cea mai mare parte din familia Lantsov.

— Ia...

Auzi un bâzâit îndepărtat — motoare pe cer. *Pe toți Sfinții, nu poate fi...*

Apoi un murmur, ca freamățul puternic și agitat al unei mulțimi.

Bum. Căzu prima bombă. Încăperea se zgudui, iar Nikolai și Tolya aproape căzură din picioare. Apoi încă un *bum* și încă unul.

Nikolai deschise ușa. Jumătate din coridor se prăbușise, fiind acum blocat de un morman de moloz. Aerul era plin de praf de la tencuială. Nikolai putea doar să se roage să nu fie gărzi sau servitori prinși sub dărâmături.

Porni în fugă pe coridor, cu Tolya alături, și puse mâna pe prima gardă pe care o găsi, un tânăr căpitan pe nume Yarik. Era plin de praf și sângera unde fusese lovit de ceva, dar avea pușca în mână și ochii limpezi.

— Înălțimea Ta! strigă el. Trebuie să vă ducem în tuneluri.

— Adună pe oricine găsești. Evacuează palatul și du-i pe toți în tuneluri.

— Dar...

Bum.

— S-ar putea să cadă acoperișul, zise Nikolai. Mișcă!

Se cutremura tot pământul și părea că lumea se destramă.

— Mobilizează-i pe Grisha în oraș, spuse Nikolai în timp ce alerga împreună cu Tolya spre Micul Palat. O să aibă nevoie de Vindecători și Furtunoși ca să mute molozul. Trimite un mesaj la Lazlayon și ridică zburătoarele în aer.

— Tu unde te duci? întrebă Tolya.

Nikolai se îndrepta deja spre lac.

— Sus.

Cizmele tropăiau pe doc. Sări în carlinga *Pelerinului*. Nu era la fel de ușor de manevrat ca *Uliul*, dar avea arme mai grele. Era rapid și letal și parcă era un animal care revenea la viață cu el înăuntru.

Zburătorul țâșni înainte pe apă și apoi Nikolai se ridică sub razele lunii, cercetând cerul. Demonul din el tipă anticipând lupta.

Bombardierele fjerdane erau făcute din oțel greu. Aveau o putere de foc masivă, dar manevrau lent. N-ar fi trebuit să-și poată transporta încărcătura așa departe de casă; erau prea grele, consumau prea mult combustibil. *Un joc al razei de acțiune*. Iar Fjerda tocmai făcuse o mișcare care avea să schimbe jocul pentru totdeauna. Rachetele lui David nu mai puteau rămâne doar o teorie.

Nikolai nu visase niciodată că fjerdanii or să atace o țintă civilă sau or să riște s-o pună în pericol pe regina shuhană. Știuseră că urma să plece devreme sau avuseseră doar noroc? Sau regina Makhi știuse tot timpul când aveau să cadă bombe?

N-avea cum să fie sigur și nu putea să se gândească acum la implicații.

Văzu dedesubt focuri arzând în orașul de jos și cel de sus. Nu știa ce distrugerii suferise Marele Palat, dar două dintre domurile Micului Palat se prăbușiseră, iar una dintre aripi era cuprinsă de flăcări. Cel puțin nu reușiseră să lovească dormitoare. Nu era nimeni în clase sau ateliere așa de târziu. Vedea un crater care fumega pe malul lacului, la doar câțiva metri de locul unde se antrenau și dormeau copiii Grisha. Atacul fusese îndreptat asupra școlii.

Nikolai cercetă întunericul nopții. Fjerda își vopsise zburătoarele în cenușiu-închis, pentru camuflaj. Era

aproape imposibil să le vezi și să le auzi peste vuietul făcut de *Pelerin*.

Așa că opri motorul. Lăsă aripile zburătorului să plutească și ascultă. *Acolo*. La stânga lui, 30 de grade. Așteptă până se îndepărtară norii și putu fi sigur; văzu o siluetă în mișcare, mai deschisă la culoare decât întunericul din jur. Își readuse la viață motorul și lansă aeronava într-un plonjon, deschizând și focul.

Bombardierul fjerdan izbucni în flăcări.

Răpăitul focurilor de armă îl asurzi și înclină aparatul mult spre dreapta, urmărit de alt bombardier. Avea nevoie de vizibilitate mai bună. Norii îi ofereau acoperire, dar erau și inamicul lui. Lateralul *Pelerinului* fu lovit de gloanțe. Nu-și dădea seama ce avarii suferise. Își aducea aminte senzația de prăbușire pe care o avusese când lovide racheta lui David. Acum n-aveau să fie Furtunoși prin preajmă să-l salveze. Trebuia să aterizeze și să vadă după aceea.

Nu. N-avea să coboare, nu când oamenii de dedesubt, oamenii *lui*, erau încă vulnerabili.

Norii erau deși și nu putea vedea mare lucru. Dar demonul din el putea. Era făcut din noapte. Voia să zboare.

Nikolai șovăi. Nu încercase niciodată așa ceva. Nu știa ce s-ar fi putut întâmpla. Ce însemna dacă renunța la control? Avea să-l mai recâștige vreodată? Și, în timp ce tu dezbați, oamenii tăi suferă.

Hai, îi zise demonului din el. *E momentul să vânam.*

Senzația eliberării monstrului era întotdeauna ciudată — o răsuflare furată din plămânii lui, sentimentul că se ridică prin pânda de apă de la suprafața unui lac. Apoi se afla în două locuri în același timp. Era și el, un rege care își asuma un risc pe care n-ar fi trebuit să și-l asume,

un corsar făcând un rămășag pe care trebuia să-l facă, un pilot cu mâinile încleștate pe manetele *Pelerinului*; și era și demonul, gonind prin aer, o parte din întuneric, cu aripile întinse.

Monstrul simțea vuietul motorului și mirosul combustibilului. Localiză prada și se repezi spre ea.

Prinse... mintea demonului nu avea cuvinte. Nu cunoștea decât satisfacția oțelului care ceda sub ghearele lui, scrâșnetul metalului, groaza oamenilor pe care-i smulgea din carlingă și-i ciopârțea cu picioarele. Din gura demonului — gura lui — se scurgea sânge, fierbinte și sărat, cu iz de fier.

Apoi zbura din nou, făcând un salt de lângă bombardierul care se prăbușea și căutând altă pradă. Controlul îi aparținea demonului. Simți prezența altui bombardier înainte să-l vadă Nikolai. Era oare ultimul?

Însetat după distrugere, demonul se repezi prin noapte și se lovi de bombardierul fjerdan, sfâșiind oțelul cu ghearele.

Nu. Nikolai îl forță să dea înapoi. Vreau să știe. Vreau să trăiască și să fie înspăimântați. Demonul se lăsă pe botul bombardierului și-și băgă ghearele prin geamul carlingii. Pilotul fjerdan urlă, iar Nikolai îl privea direct în ochi. *Fă-i să înțeleagă cu ce se luptă acum. Fă-i să înțeleagă ce-i așteaptă data viitoare când mai invadează cerurile Ravkăi.*

Văzu demonul reflectat în ochii inamicului.

Eu sunt monstrul și monstrul sunt eu.

Demonul deschise gura plină de colți, dar furia lui Nikolai fu cea care se auzi în răgetul lui — pentru ce le făcuseră oamenilor lui, căminului lui. Pilotul fjerdan bolborosi și izbucni în plâns, iar demonul simți miros de urină în aer.

Du-te acasă și spune-le ce ai văzut, gândi Nikolai când demonul se ridică în noapte. Convinge-i să te creadă. Spune-le că regele-demon conduce acum Ravka și că urmează răzburarea.

Nikolai îl trase pe demon înapoi și, spre surprinderea lui, acesta nu se opuse. Umbra dispăru în el, dar acum senzația era diferită. Îi simțea mulțumirea; setea lui de sânge și violență fusese satisfăcută. Inima îi bătea la unison cu a lui. Era înfricoșător și totuși satisfacția era și a lui. Trebuia să fie un rege înțelept, regele cel bun, dar în momentul ăsta nu știa cum să fie înțelept sau bun, ci doar furios, iar rana din el ardea ca orașul de dedesubt. Prezența demonului îl făcea să suporte totul mai ușor.

În timp ce *Pelerinul* cobora, încercă să numere norii de fum care se ridicau din Os Alta. Numai lumina zilei avea să dezvăluie adevărata amploare a distrugerii și a vieților pierdute.

Coborî aeronava pe lac și o lăsă să plutească până la mal. Fără tunetul motorului în urechi, nu mai auzea decât sunetele spaimei în noapte — dangătul clopotelor de alarmă, strigătele oamenilor care încercau să stingă focul și să-și scoată prietenii din moloz. Aveau nevoie de ajutorul lui.

Nikolai își dădu jos jacheta și o luă la fugă. Avea să-i strângă pe Furtunoși și pe Soldații Soarelui. Puteau da o mână de ajutor la căutarea supraviețuitorilor. Știa că zburătoarele lui plecaseră deja de la Scorbura de Aur și Poliznaya ca să patruleze văzduhul în căutarea inamicului. O să dea ordine de camuflaj. Erau deja în vigoare la șantierul naval și bazele care ar fi putut fi considerate obiective militare. Dar acum toate orașele și satele

ravkane vor trebui să-și stingă felinarele și să se descurce pe întuneric.

Când se apropie de Micul Palat, văzu că atelierele Fabrikatorilor și laboratoarele Corporalkilor fuseseră complet distruse, dar obiectele pierdute puteau fi recuperate din ruine sau repetate. Zări silueta masivă a lui Tolya în mulțime. Era cât pe ce să-l strige când văzu că are lacrimi în ochi și mâna la gură.

Furtunoșii încercau să îndepărteze molozul. Iar Genya era cu ei. Stătea în genunchi, în rochia ei aurie de mireasă.

A mormăit ceva despre conurile din vârf și după aia a dispărut.

Inima lui Nikolai fu cuprinsă de groază.

— Genya?

Se lăsă în genunchi lângă ea, iar ea îl prinse de mânecă. Preț de o clipă, nu păru să-l recunoască. Părul ei roșcat era plin de praf și pe chip avea urme de lacrimi.

— Nu pot să-l găsesc, spuse ea, cu glas pierdut, derutat. Nu pot să-l găsesc pe David.

PLĂSMUIREA
DIN INIMA
LUMII

19. Mayu

Mayu aștepta. Se pricepea bine. Trebuia să se priceapă. Treaba unui soldat era să lupte; a unei gărzi era să rămână vigilentă.

— E o artă, spusese fostul ei comandant. Mintea ta de om poate să rătăcească, dar ochiul de șoim rămâne atent.

Privi pe geamul aeronavei. Nu vedea mare lucru în beznă și nu știa unde se duseseră Tamar și prințesa. Nu consideraseră de cuviință să-i spună tot planul — o altă aducere-aminte că, deși jucase rolul unui membru al familiei regale, nu era decât o gardă de corp, prețuită pentru loialitate și disponibilitatea de a fi supusă, precum și pentru talentul de a lupta cu o sabie sau un pistol.

De ce ocolul ăsta? se întrebă ea. Dacă a ajuns regina Makhi în capitală înaintea lor? Dar ea urmăse întotdeauna instrucțiunile și respectase regulile, așa că stătu și așteptă.

— Elevul preferat al profesorului, îi spusese fratele ei, Reyem, și avusese dreptate.

Îi plăcea să fie lăudată, se bucura de orice apreciere, cât de mică. Pentru că știuse dintotdeauna că Reyem era un luptător mai bun.

Nu numai că era mai puternic și mai rapid, dar avea și instincte mai bune.

— Nu poate să audă, zisese mama lor, privindu-i pe Reyem și Mayu antrenându-se în copilărie.

Ar fi trebuit să fie doar o luptă în joacă, fără miză, însă Mayu știa că părinții ei o urmăresc, iar acest lucru o făcuse să fie stângace.

— Uite cum nu ezită Reyem. Mayu se gândește; Reyem ascultă. Aude muzica luptei.

Pot să ascult și eu, își jurase ea. Dar oricât încerca, n-auzea nimic în afară de gândurile ei, neîntrerupte și gălăgioase, încercând să înțeleagă.

Mayu nu era altfel nici acum, cu mintea plină de posibile consecințe, când ar fi trebuit să rămână tăcută și calmă. Își dorea să fi avut un ceas sau vreo altă cale să-și dea seama cât timp a trecut.

Plecaseră cu două zile înaintea nunții din Ravka, în momentul în care Tamar primise informații de la spionii ei că aeronava reginei Makhi a decolat din capitală. Călătoriseră cu o navă de mărfuri shuhană interceptată cu câteva luni înainte de Ravka și redată în folosință cu un echipaj nou.

Crezuse că or să meargă direct la palatul din Ahmrat Jen, dar se pare că Tamar și prințesa aveau alte planuri. Aterizaseră pe întuneric, singurul ei indiciu legat de locul unde se aflau fiind parfumul greu de trandafiri din aer, iar Mayu rămăsese tăcută și le privise pe Tamar și Ehri debarcând, însoțite de câțiva Grisha: Sfâșie-Inimi, Furtunoși și Inferni. Zece soldați din Armata a Doua. Regelui Nikolai nu-i plăcuse că trebuia să renunțe la ei. Și pentru ce? Ca să fie bine păzită prințesa Ehri în

cine știe ce plimbare sentimentală printr-o grădină botanică?

Ehri se întorsese cu brațele pline de trandafiri de un portocaliu așa de aprins, că bătea în corai. Mayu nu lăsa să i se citească nimic pe chip, ascunzându-și disprețul. Știa că Ehri e o ființă emoțională, dar cu siguranță prințesa nu putea crede că niște flori frumoase o să-i influențeze pe miniștrii lui Makhi, nu? Ce bine-ar fi fost dacă Tamar și Ehri i-ar fi spus ce aveau de gând!

N-aveau încredere în ea. Și de ce-ar fi avut? Regina Makhi, pe care Mayu ar fi trebuit s-o slujească înaintea tuturor celorlalți, încercase de două ori s-o omoare pe prințesa Ehri. Mayu încercase să-l ucidă pe regele lui Tamar — deși nu fusese de fapt regele Nikolai. Era aici pentru că aveau nevoie de mărturia ei, dar nu făcea cu adevărat parte din ce se petrecea.

În cursul călătoriei, Mayu le ascultase pe Tamar și pe Ehri discutând și făcând planuri, dezlegând diverse fire ale misiunii, apoi legându-le la loc, puțin mai limpede, puțin mai strâns decât înainte. Știa că nu întrezărea decât o mică parte din planurile lor și nu spunea multe pentru că n-avea multe de spus. N-avusese niciodată nevoie să acorde prea mare atenție politicii și nu era cazul să tragă cu urechea la discuțiile celor mai buni ca ea.

Dar totul se schimbasese acum și, dacă voia să supraviețuiască, dacă voia să găsească o cale să-și salveze fratele geamăn, trebuia să învețe. Nu era ușor. Modul în care vorbeau Ehri și Tamar despre jucătorii de la curtea Taban o făcea să aibă senzația că privește prin niște lentile încețoșate, care focalizează imaginea și apoi aceasta devine neclară și din nou clară, arătându-i

un tablou pe care nu fusese niciodată în stare să-l vadă până acum.

— N-o să avem noroc cu ministrul Yerwei, zise Ehri. E cel mai viclean dintre sfetnicii lui Makhi și cel mai prețuit confident.

— A fost și el apropiat de mama ta? întrebă Tamar, deși Mayu avea senzația că știa deja răspunsul și că o testa pe prințesa Ehri.

— A, da. Era inteligent și foarte ambițios. Provine dintr-o linie lungă de doctori care le-au slujit pe reginele Taban.

— Doctori, spuse Tamar sec.

Ehri încuviință.

— Ai ghicit. Aceiași doctori care au încercat să elimine și să controleze puterea Grisha.

Ehri văzuse probabil cum i se încordează mușchii maxilarului lui Tamar.

— Știu cum pare, și nu greșești, dar a început destul de nevinovat.

— Îmi vine greu să cred.

Ehri își desfăcu brațele, într-un gest grațios. Purta o rochie de călătorie din catifea verde, cu guler înalt și năsturei care ajungeau de la încheietura mâinii până la cot. Vindecătorii Grisha și Genya Safin își făcuseră bine treaba. Trupul era complet vindecat și părul crescuse la loc. N-avea să fie niciodată o mare frumusețe, cum era Makhi, dar avea o eleganță naturală care o făcea să arate cu totul deplasat în cala aeronavei, plină de grămezi de colaci de sfoară și lăzile cu arme pe care le adusese echipajul lui Tamar. Mayu se abținu să-și întindă picioarele și să-și încerce mușchii brațelor. Regele se ținuse de cuvânt și Vindecătorii îi redaseră forța. Nu-i rămăsese nici măcar

o cicatrice pe piept, acolo unde dăduse să-și înfigă cuțitul în inimă.

— Au început cu autopsii făcute pe cadavre, zise Ehri. Tentative de a studia organele și creierul unor Grisha, să vadă dacă există diferențe biologice între ei și oamenii obișnuiți.

— Și când ați văzut că nu găsiți diferențe, ce v-ați zis voi? Hai să ne uităm mai bine la cei vii?

— Spui „voi“ ca și cum eu aș fi făcut așa ceva. N-am avut niciun rol în guvernul surorii mele.

Tamar își încrucișă brațele.

— Asta-i ideea ta de scuză? Să întorci spatele ca să nu vezi atrocitățile nu prea e ceva de care să fii mândru.

Regina Makhi ar fi plesnit-o pe loc pe Tamar pentru o asemenea obrăznicie — fără să țină cont de securile atârinate la brâul ei ca niște semiluni. Însă Ehri păru doar gânditoare. N-avea mândria unei regine.

— Era o practică neplăcută, recunosc eu ea. Mama a avut un motiv să pună capăt experimentelor.

— Și atunci de unde vin *khergud*? întrebă Mayu, fără să mai poată să-și țină gura.

I se părea ciudat să-i vorbească așa unei prințese Taban, dar Ehri nu păru scandalizată sau jignită.

— Nu știu. Nu auzisem nimic de ei până acum câteva săptămâni.

— Cum e posibil așa ceva? zise Mayu, fără să-și poată ascunde resentimentele din glas. Ești prințesă.

— Și tu ai fost prințesă o vreme, răspunse Ehri cu blândețe. Ți s-a părut ceva important?

Mayu nu mai avu replică, dar răspunsul nu reuși să-i potolească furia. Nikolai, Makhi, toți regii și reginele și generalii luau decizii mărețe, hotărau cine o să trăiască,

cine o să moară și cine o să sufere. Chiar nu-i pășase. Se mulțumise să se supună, încântată că și-a găsit locul în lume. Până când i-a pierdut pe Reyem și apoi pe Isaak.

Tamar își scoase din teacă una dintre securi și o învârti în palmă.

— *Khergud* au vânat Grisha în Ketterdam. Au atacat dincolo de granițele Ravkăi. Vrei să spui că n-ai știut nimic despre ei?

— Nu, răspunse Ehri. Și mă îndoiesc că majoritatea shuhanilor știu.

— Și sfetnicii lui Makhi?

— Nu pot fi sigură.

Asta era o parte a problemei. Erau prea multe lucruri despre care Ehri nu știa nimic. Cum putea să i se opună reginei Makhi?

— Sora ta e îndrăzneată, spuse Tamar, de parcă ar fi citit gândurile lui Mayu. Probabil că a pornit laboratoarele înainte de moartea mamei voastre, înainte să fie ea regină.

Ehri se încruntă.

— A fost un incident... un om de știință care a încercat să fugă în Kerch. A fost prins de fjerdani. Știu că a fost o anchetă. Dar mama era deja bolnavă și n-a putut să continue; a murit destul de repede după aceea.

— Interesantă sincronizare, comentă Tamar și-și puse securea la loc în teacă.

Mayu o privi în ochi. Oare sugera că Makhi avusese vreun rol în moartea mamei ei?

Pânza de păianjen era prea încurcată, cu prea multe fire și prea mulți păianjeni. Ea și fratele ei erau sortiți să fie prinși în capcană și mâncați.

Mayu scăpase o dată de la moarte. Ar fi trebuit să moară de mâna ei, în noaptea în care-l ucisese pe Isaak. Lama ei avea încă sângele lui Isaak pe ea când și-o înfip-sese în inimă. Sau cel puțin asta avusese de gând. Ratase. Accident? Sau în clipele acelea hotărâtoare dorința ei de a trăi fusese mai puternică decât dorința de a-și elibera fratele și de-a o sluji pe regină?

Dacă ar fi reușit să se sinucidă, oare regina Makhi ar fi respectat înțelegerea lor? Mayu nu credea. Și nu credea nici că o să-l mai vadă vreodată pe Reyem.

Părinții lui Mayu îi încurajaseră competiția cu fratele ei geamăn, crezând că e doar un joc și totul e de dragul distracției.

— Cine urcă dealul să aducă apă?

— Eu! strigau amândoi.

— Cine dă trei lovituri fără să primească niciuna?

— Eu! țipau amândoi.

Dar întotdeauna Reyem era cel care *reușea*. Nu era niciodată încrezut după aia. Îi ciufulea părul și zicea: „Data viitoare o să mă bați. Hai să vedem dacă nu reușim să furăm niște pepeni verzi“.

Mayu aproape că-și dorise să fie crud, pentru că atunci poate l-ar fi putut urî. Dar el fusese cel mai bun prieten al ei și însoțitorul său preferat. Când fugeau prin pădure, nu-i păsa că el aleargă mai repede. Când hoinăreau prin pârâul nămolos ca să caute mormoloci, ea era cea cu privirea ageră, care își dădea cumva seama unde trebuie să caute. Dar ea putea să se bucure de victoriile și de darurile lui, pentru că erau *kebben*. Și știa că el îi împărtășește înfrângerile, pentru că era fratele ei geamăn. I-ar fi împărtășit și ea eșecurile, dacă ar fi existat vreunul.

Erau împreună în piață când zăriseră un afiș ce anunța sosirea Chingii Regale, care avea să caute în oraș fete pe care să le instruiască pentru intrarea în Tavgharad. CINE ÎNDRĂZNEȘTE SĂ-ȘI ARATE TALENTELE? întreba afișul cu litere mari.

Eu, își zisese Mayu. Nu voiau decât fete. Reyem nu putea încerca. Se dusesse pe izlazul de lângă academie, completase formularele și se alăturase celorlalte candidate. Alergase, se luptase și se târâse pe burtă, intonându-și tot timpul O să reușesc. O să reușesc. O să reușesc.

Și reușise. Fusesse aleasă să meargă la Ahmrat Jen și să înceapă instrucția.

Îngrijorarea maică-sii când îi dăduse vestea fusesse ca o palmă peste față.

— Nu e pregătită! Nu e destul de bună!

Taică-su fusesse mai rațional.

— N-ar fi ales-o dacă n-ar fi avut nicio șansă.

— Au ales-o pentru că e supusă, nu pentru că e talentată. Ce-o să se aleagă de ea dacă dă greș la instrucție?

— O să vină acasă, zisese taică-su.

— Copleșită de rușine? Nu-i destul de puternică să supraviețuiască unui asemenea eșec.

Dar greșeau. Mayu avusese parte de eșecuri toată viața. Competiția ei permanentă cu Reyem o pregătise bine pentru încercarea pe care avea s-o îndure. Celelalte fete alese ca să fie instruite pentru Tavgharad fuseseră toate cele mai bune dintre cele mai bune din satele și orașele din care veneau. Acceptau greu primele înfrângeri.

Nu și Mayu. Îi plăcea instrucția. Îi plăcea extenuarea care-i reducea la tăcere gândurile, rutina care aducea ordinea în lumea ei. Îi plăcea să nu mai fie în umbra lui Reyem. În lipsa lui, când era ostenită de luptat, alergat,

învățat să dezasambleze și să reasambleze arme, să se cațare pe ziduri și să fugă pe acoperișuri, mintea ei era, în sfârșit, tăcută. Să devii Tavgharad însemna să intri într-un dans care începuse cu sute de ani în urmă. Prima regină Taban călătorea cu o forță de elită formată din gărzi de corp care erau numai femei și o flotilă de șoimi dresați. Avea încredere în gărzile și în prădătorii ei și în nimeni altcineva. Gărzile ajunseseră să instruiască și alte femei, iar șoimul roșcat devenise simbolul lor. Aceasta era tradiția în care intrase Mayu și-și purta cu ea în fiecare zi mândria proaspăt dobândită pe câmpurile templului, unde făceau exerciții de alergare în soarele arzător sau ploaia torențială.

Mândria o dusesese acasă la festivalurile de primăvară. Îi era mai dor de Reyem decât își imaginase vreodată că ar fi cu puțință. Invidia ei fusese înghițită de realizări, iar acum simțea golul lăsat în inimă de lipsa fratelui ei geamăn. Când îl zărise prima dată, o zbughise spre el, recunoscătoare pentru fratele ei, recunoscătoare că regina și comandantele sale o eliberaseră în sfârșit de gelozie.

Mayu și Reyem stătuseră împreună, decorând șarlotele, înconjuțați de buchete de anemone așezate în bolurile albe de piatră ale mamei lor, iar ea-i spusese fratelui său totul despre palat, despre câmpurile templului, despre instructoare.

— Când mă întorc, o să fiu trimisă la post, îi spusese ea. N-o să mai vin acasă multă vreme.

— E bine, răspunsese Reyem zâmbind. Mama și tata o să poată să se agite iar pe lângă mine.

— Te deranjează?

Reyem își șterse zahărul pudră de pe degete. Intrase într-o unitate militară și se descurca bine, deși încă nu se afirmase.

— Știi că meriți toate astea. Ai muncit din greu multă vreme, în timp ce eu m-am lenevit și am acceptat complimente. Dar... cred că s-ar putea să fii invidios.

Mayu zâmbi.

— Reyem, nu pot să te compătimesc. Dacă ai încerca, dacă ai fi dispus să dai greș, ai învăța. E bine să faci lucruri la care nu te pricepi.

De-atunci, Mayu avea să-și blesteme vorbele. Pentru că Reyem începuse să încerce și începuse să reușească. Nu înțelesese cât de bine, până nu apăruse taică-su la cazarma Tavgharad.

— Fratele tău a dispărut, îi zisese.

Părea slăbit, cu fața aproape albă de îngrijorare și osteneala drumului greu.

— Au zis că a dezertat și că s-ar putea să fi murit.

Mayu știa că nu este posibil așa ceva.

— Reyem n-ar face în niciun caz asta. Și așa știi dacă ar fi... dacă n-ar mai fi.

Durase luni întregi, dar Mayu reușise să pună cap la cap zvonuri și informații și în cele din urmă descoperise că fratele ei — fratele ei geamăn care se mulțumise să nu iasă în evidență în regimentul lui până nu-l îmboldise ea — dăduse dovadă de asemenea talente militare, încât fusese recrutat în programul Inima de Fier. *Khergud* erau aproape un mit printre Tavgharad. Nu le putea confirma nimeni existența, dar poveștile despre talentele lor erau legendare — ca și poveștile cumplite despre ce îndurau în timpul prefacerii și ce pierdeau când se încheia aceasta. Când fusese chemată în fața reginei Makhi, începuse deja să-l caute ca să-l elibereze.

Mayu credea că s-a aflat despre investigația ei, că va fi dată afară sau omorâtă.

Însă regina o întrebase:

— Ești din Nehlu, care-i oraș mare. De-asta n-ai accent de țaran?

— Mama a fost profesoară, Majestatea Voastră, răspunsese Mayu. A vrut să ne ofere toate avantajele când aveam să ne facem un rost pe lume.

— Nu prea e nevoie de elocvență în Tavgharad. Vorbesc pumnii pentru tine. Te-a învățat și să faci o reverență decentă?

Nu o învățase, dar Mayu putea să învețe singură. Țsta era talentul ei. Putea învăța oricând ceva nou. Regina îi oferise o ocazie să-și salveze fratele.

Sau cel puțin așa crezuse Mayu atunci.

Acum, în cala aeronavei, auzi în minte glasul regelui ravkan: *Ești sora lui Reyem Yul-Kaat, iar el e încă în viață.* Dacă mai exista vreo posibilitate să fie salvat, trebuia să profite de ea.

— Unde suntem? întrebă când aeronava începu să coboare a doua oară. Țsta nu-i palatul.

— Câmpul templului de lângă Ahmrat Jen, răspunse Tamar.

Se întoarse către Ehri și restul gărzilor Grisha.

— Locul ăsta sare în ochi. Rămâneți vigilenți.

Și nu greșea. Întunericul le asigura acoperirea, însă instinctele lui Mayu îi spuseră că erau foarte expuși. Poate că în loc să-și găsească fratele, n-o să reușească decât să se lase omorâtă.

— Uite, zise Tamar, întinzându-i o centură și o sabie curbată.

— De unde o ai? întrebă ea și-și prinse centura în talie.

Sabia cu gheară era arma tradițională a gărzilor Tavgharad, purtată de multe ori împreună cu un pistol,

dar nu erau ușor de obținut și nici Tavgharad nu avuse-seră voie să le ducă în Ravka.

— Tata, răspunse Tamar. A primit-o de mult din partea unuia dintre elevii lui. O vreau înapoi. Hai să mergem.

— De ce aici? întrebă Mayu în timp ce coborau pe pasarela lungă, îndreptându-se către terenurile unde se antrenase cândva și ea.

Deși nu-i vedea, știa că o parte dintre gărzile Grisha ale lui Tamar ocupaseră poziții în jurul templului.

— Nu putem să mergem pur și simplu în pas de defilare până la porțile palatului, zise Tamar. Spionii mei au luat legătura cu miniștrii Nagh și Zihun. Ne întâlnim cu ei în templul lui Neyar. Cercetașii mei au recomandat un hambar în câmp, dar prințesa a insistat să fie templul.

— Miniștrii o să fie sceptici, interveni Ehri. Avem nevoie de templu, ca să dăm greutate cuvintelor noastre.

Neyar. Unul dintre cei Șase Soldați, protectorii sacri ai Shu Hanului.

Mayu știa templul. Își adusese aminte de el când văzuse holul cu șase laturi de la Micul Palat. Era construit în formă de hexagon, cele șase intrări fiind străjuite de coloane rubinii subțiri. Statuia lui Neyar ținea sabia ei faimoasă, Neshyenyer, sub un acoperiș deschis. Acolo depusese Mayu jurământul când fusese acceptată în Tavgharad. Și aici avea să-l încalce și să trădeze o regină.

Se apropiară de intrarea de est. Miniștrii așteptau, cu gărzile alături.

— Ați promis că veniți singuri, spuse Tamar.

Ministrul Nagh dădu înapoi.

— Ce-i trădarea asta? întrebă el. Ai adus câinele de atac ravkan sub acoperișul unuia dintre templele noastre?

Tot guvernul shuhan știa despre gemenii care o slujiseră întâi pe Sfânta Soarelui și apoi un rege ravkan. Tamar era recunoscută pe loc datorită tatuajelor, secerilor și părului scurt.

— Ea e dușmanul, zise ministrul Zihun și-și întări spusese scuișând pe podea, lângă cizmele lui Tamar.

Ea nu reacționează, dar miși ochii aurii, iar Mayu se miră de aroganța acestor politicieni. Tamar nu era omul pe care ar fi încercat ea să-l provoace, iar Ehri părea să fie de acord.

— Prieteni, spuse Ehri cu glas dulce și sfios, nu cred că vă imaginați că Tamar Kir-Bataar este o amenințare. Dacă așa ați fi crezut, nu i-ați fi vorbit niciodată astfel. Pentru că știți că e o Sfâșie-Inimi. Și că poartă secerile acelea cum ar purta o altă femeie bijuterii. Și-a riscat viața ca s-o salveze pe-a mea. Sper că o să mă ascultați.

— Să-ți salveze *viața*? întrebă Zihun, improșcând cu stropi de salivă. Ce înseamnă toate astea, prințesă? Regina ar trebui să asiste chiar azi la nunta ta. Am trimis-o într-o capcană? Trebuie să dai niște explicații.

— Capcana este cea întinsă de regină, interveni Tamar.

— Îndrăznești...

Ehri făcu un pas în față.

— O să explic. Dacă îmi dați ocazia. De-asta m-a escortat Tamar până aici.

Suntem pierduți, își zise Mayu. Ehri n-avea nici autoritatea lui Makhi, nici personalitatea ei puternică.

Ministrul Nagh pufni.

— Și cu ce se alege de-aici trădătoria?

— Ocazia să vadă doi palavragii într-un templu, mor-măi Tamar.

— Ce vrei să spui? se răsti ministrul.

Tamar afișă un zâmbet.

— Am zis că o ocazie să vadă pacea învingând.

— Te rog, zise Ehri. Ca prințesă Taban, vă cer să mă ascultați.

Miniștrii schimbă o privire și înclină ușor din cap. Nu prea puteau s-o refuze, dar nici n-aveau de gând să se dea bătuți.

— Bunii mei prieteni, începu prințesa folosind adresa formală, povestea mea e tristă, dar sper să mă ascultați.

Ehri nu vorbea ca un politician. Își spuse povestea în cadența marilor poeți. Parcă ai fi ascultat o melodie, ca și cum mâinile ei se mișcau chiar acum pe *khatuur* și cântau ceva melancolic, fiecare vers dezvăluind o nouă tragedie: un plan șiret de ucidere a unui rege, un asasinat eșuat, trădarea unei surori. Nu, Ehri n-avea focul lui Makhi. Avea ceva blând, prea moale, care nu-i plăcuse niciodată lui Mayu. Dar acum nu putea să nu se gândească la generalii legendari care simulau o slăbiciune într-un flanc, ca să atragă inamicul mai aproape. Mayu privea cum se schimbă expresia miniștrilor, trecând de la bănuitoare la neîncrezătoare și uluită, iar apoi la revoltă și frică. Pentru că povestea lui Ehri era adevărată, n-aveau de ales și trebuiau s-o înfrunte pe Makhi.

Mayu simți o durere în gât. Și povestea ei era împletită în vorbele lui Ehri, ca o contrapondere tăcută, o armonie care putea rămâne neauzită. Ce însemnase să poarte hainele altei femei, coroana altei femei, să creadă că se îndrăgostise de un rege, să fie silită să aleagă între băiatul amuzant și blând pe care știa că nu l-ar putea avea niciodată și fratele pe care i-l răpise regina Makhi.

Și era și povestea lui Isaak. Un băiat care-și dăruise inima unei impotoare, care-și dăduse viața pentru regele lui. Mayu n-avea niciun drept să-l jelească. Îl alesese pe Reyem. Înfipsese cuțitul în inima lui Isaak. Uneori, își dorea să fi țintit mai bine și să fi murit și ea în ziua aia. Dar atunci cine ar mai fi rămas să lupte pentru Reyem? Trebuia să-și găsească fratele, pentru că altfel totul ar fi fost în zadar.

Mayu își prezentă mărturia când îi ceru Ehri. Vorbele păreau lipsite de formă în gura ei, cuvinte seci de soldat după elocvența prințesei. Totuși nu era puțin lucru pentru o gardă Tavgharad să vorbească împotriva reginei sale. Apoi Tamar le arată scrisoarea pe care o trimisese Makhi, iar Mayu le spuse despre mesajul codificat din ea.

Miniștrii se retraseră ca să se consulte, în timp ce Mayu, Tamar și prințesa așteptară. Ce aveau să facă acum miniștrii urma să le arate tot ce trebuiau să știe.

Miniștrii Nagh și Zihun se întoarseră încet spre ele. Plecară capetele și îngenuncheară în fața prințesei.

— Nu ne-am făcut datoria. Ar fi trebuit să te apărăm de înșelăciunile surorii tale.

— Dar trebuie să vă cer iertare, răspunse Ehri. V-am pus în pericol când v-am împărtășit informația. Acum suntem cu toții în pericol.

— Puteți îndrepta lucrurile, interveni Tamar. Regina Makhi se poate întoarce chiar acum în capitală. Duceți-o pe Ehri la palat și luați-o sub protecția voastră.

— Putem, zise Zihun când se ridicară. Sigur că putem. Te rugăm numai să ne arăți milă când vei fi regină.

— Nu vreau coroana, spuse Ehri. Doar dreptate și pace.

Ar trebui să mă simt ușurată, își zise Mayu. Întotdeauna considerase că prințesa n-are nicio însușire remarcabilă,

o femeie care abia dacă putea lupta, căreia-i plăcea să bea ceai și să cânte și visa la o viață obișnuită.

Crezuse că farmecul și purtarea blândă ale lui Ehri erau slăbiciuni. Acum nu mai era sigură. Oare prințesa fusese dintotdeauna o diplomată, mânuind ca pe niște arme obiceiurile curții și eticheta, în timp ce Makhi alesese bâtele puterii și vicleniei? De ce fel de conducător avea nevoie Shu Hanul?

Însă pentru pasul următor nu mai erau de-ajuns discursurile măiestre. Din multe puncte de vedere, palatul era cel mai primejdios loc pentru ele. Aveau să fie înconjurate de gărzi Tavgharad, spioni de-ai lui Makhi. Însă era și locul unde trebuiau să-și susțină poziția. Nu puteau să se întâlnească pur și simplu cu miniștrii. Acolo era nevoie să aibă loc o judecată publică, iar prințesa Ehri n-avea să fie în siguranță decât atunci când afla toată lumea că a ajuns pe teritoriul shuhan, iar Makhi nu mai putea să facă nimic împotriva ei în taină.

— Trebuie să veniți noaptea la palat, spuse ministrul Nagh. La adăpostul întunericului.

— Da, zise Ehri. Vom veni la ușa grădinii în două ore.

Miniștrii plecară cu jurăminte de loialitate. Însă Tamar și Ehri nu făcură nicio mișcare să-i urmeze.

— Nu mergem în seara asta, nu? întrebă Mayu.

Ehri clătină din cap.

— Nu putem sosi la palat strecurându-ne prin beznă ca niște tâlhari.

— Nu crezi că o să ne ajute?

Tamar ridică din umeri.

— Zihun și Nagh par destul de sinceri și de cinstiți, dar ne trebuie o protecție mai serioasă decât promisiunea unor politicieni.

Mayu nu putea decât să fie de acord. Se săturase să-și pună încrederea în onoarea regilor, reginelor și comandanților.

— Și dacă ne așteaptă Makhi când ajungem?

Tamar rânji răutăcios.

— Pe asta și contăm.

Veniră și trecură zorii, iar ele rămaseră înăuntru, așteptând mulțimea să vină dimineață în piața care înconjura domeniile templului. Aeronava shuhană și Grisha plecaseră de mult.

Ehri se îmbracă în mătăsuri curate și, când se întoarse, Tamar îi aduse un pachet învelit în pânză.

— E la tine, spuse Ehri evident ușurată.

Tamar desfăcu pachetul.

— Un *khatuur*? întrebă Mayu nevenindu-i să creadă. Speram să fie o armă.

— *Este* o armă, răspunse Ehri. Frumusețea de orice fel e o armă.

Tamar pufni în râs.

— Parc-ai fi Zoya.

Ehri nu aprecie comparația.

— E doar gura de ea, ca sora mea. Nu, *khatuurul* e mult mai mult de-atât.

— Ești gata? întrebă Tamar. Din clipa în care-i dăm drumul, nu mai avem cale de întors.

Ehri își puse degetele pe corzile *khatuurului*. Preț de o clipă, nu spuse nimic, acordând instrumentul și îndrumând notele să se așeze singure în aer, după care le lăsă să se stingă.

— Nu mi-a fost în viața mea așa de frică, spuse ea. Credeam că-mi pot imagina că toate astea sunt un spectacol, dar nu-i așa, nu?

— Nu, răspunse Tamar. E foarte real.

Lui Mayu îi venea să urle. Chiar urmau să *meargă* până la palat, în văzul tuturor, la lumina zilei. Cum putea Tamar s-o lase pe prințesă să facă ceva așa de nebunesc? N-aveau să ajungă niciodată la palat. Regina Makhi avea să trimită un asasin care să le doboare înainte să pună piciorul în orașul propriu-zis. Dar Mayu era soldat, iar soldații trebuie să se supună.

— N-am vrut niciodată să fiu eroină în nicio poveste, zise Ehri, coborând privirea spre gâtul ușor curbat al *khatuurului*. N-am vrut decât să le cânt poveștile. Un erou s-ar gândi la posibilitatea războiului, la viețile care atârnă în balanță, la femeile care-au ars la porunca unei regine haine. Dar eu îmi dau seama că viața mea mă preocupă cel mai mult.

Tamar se bătu peste seceri.

— Asta nu înseamnă decât că ești o supraviețuitoare, prințesă. Și n-are de ce să-ți fie rușine.

Ehri își puse din nou degetele pe corzi.

— Foarte bine. Să-i dăm drumul.

Coborî treptele templului și intră în piață. Cum-părătorii lăsară deoparte târguiala cât ai clipi, ca să se minuneze la vederea lui Ehri Kir-Taban, Fiică din Cer, revenită la ei. Mayu știa că nu e prima dată când prințesa cânta pe domeniile templului, dar acum ar fi trebuit să fie plecată în Ravka, unde să fie curtată și să se mărite cu un rege ravkan.

Prințesa pluti prin piață în mătăsurile ei verzi, cu părul strâns la spate și o crizantemă după ureche. Ea cânta, iar

oamenii o urmau, trăgându-și și copiii după ei, și băteau din palme și dansau. Nici cântecul nu-l alesese la întâmplare: „Fecioara Florilor”. *Ea e soare, iar primăvara s-a întors.*

Când intrară în oraș, oamenii se iviră afară din case cu clopoței și tobe în mână, ca să cânte alături de prințesă, și aruncară flori în calea ei.

— Lumea chiar o iubește, se minună Tamar.

— Am auzit că ai fost să te întâlnești cu barbarii! strigă cineva.

— Am crezut că te măriți cu Regele Cicatricilor!

— Dar vedeți că m-am întors și nu sunt măritată, însă mă bucur să fiu în mijlocul vostru, spuse Ehri, iar oamenii ovaționară.

Trecură podul, iar Ehri începu alt cântec, triumfător și patriotic, un imn al soldaților shuhani. Un cântec de luptă.

Regina Makhi îi aștepta în balconul spațios care dădea spre râu.

— Surioară! strigă ea, cu brațele deschise. Ce ți se potrivește să sosești așa de elegant!

Doar cineva care urmărea cu atenție ar fi observat cum își dezgolise regina dinții, cum îi fugi privirea la Mayu și apoi reveni la Ehri.

— Nu ne bucurăm noi s-o vedem pe sora noastră întoarsă în mijlocul nostru? întrebă Makhi mulțimea, iar oamenii îi răspunseră ovaționând. Nu suntem recunoscători că este teafără și nevătămată? Atunci fie aceasta o zi de ospăț și sărbătoare!

Makhi bătu din palme, iar în piață năvăliră servitori regali care împărțeau prăjituri cu coacăze și punguțe cu galbeni.

Mayu cercetă chipul reginei, zâmbetul ei rece și mâinile desfăcute larg într-un gest de milostenie.

Vrea să fie iubită, își dădu seama Mayu. Exact ca mine. Nu poate înțelege de ce o preferă oamenii pe sora ei, când ea e mai deșteaptă, mai puternică, mai încântătoare. O să-și petreacă toată viața încercând să deslușească misterul ăsta, sigură că există un secret pe care-l poate descoperi, o să-i mituiască pe supușii ei cu bani și dulciuri ca să-și arate generozitatea. Regina Makhi preferase să încerce s-o omoare pe Ehri nu o dată, ci de două ori, ca să nu-și ducă toată viața în umbra ei. Poate că avea gelozie de soră, dar nu avea și dragoste de soră.

Imediat ce intrară în palat, fură înconjurate de gărzi și le întâmpină ministrul Yerwei, doctorul reginei.

— Prințesă Ehri, ești sănătoasă? Trebuie să te examinăm și să-ți prescriem tonicele potrivite ca să-ți refacem vitalitatea după o călătorie așa de lungă.

— Îți mulțumesc, domnule ministru Yerwei. Dar sunt sănătoasă. Am fost bine hrănită și îngrijită de prietenii noștri ravkani.

— Unde-i restul gărzii tale Tavgharad?

— O să-i răspund surorii mele, spuse Ehri senină.

— O să te primească în sala de audiențe.

Ministrul Zihun își dresе glasul.

— Mă tem că se fac reparații acolo. Pot să propun Curtea frunzarului cu pene?

— Dar abia am fost în sala..., protestă Yerwei.

— A fost o inundație.

— Inundație?

— O inundație mică, de la una dintre fântâni, adăugă ministrul Nagh. Muncitorii încă lucrează înăuntru.

Mayu își ascunse ușurarea. Poate că Nagh și Zihun avuseseră de la bun început de gând să-și respecte promisiunile față de Ehri. Poate că fuseseră convinși de vederea unui oraș întreg care venea pe urmele ei pe străzi.

Nu conta. Își făcuseră treaba. Ehri și Tamar trebuiau să discute în particular cu regina, nu în fața miniștrilor și nu într-un loc unde le putea privi de sus, învăluită în puterea de mii de ani a reginelor Taban.

— Am înțeles, mormăi ministrul Yerwei.

Nu mai putea spune nimic.

Curtea frunzarului cu pene era toată albă și aurie, ca strălucirea norilor în ora de dinaintea amurgului. Pe Ehri o prindea de minune, împlânzindu-i trăsăturile colțuroase. Servitorii le aduseră carafe de sticlă cu vin și apă și o farfurie cu felii de prune roșii. Însă se îndepărtară când se deschiseră brusc ușile și în încăpere năvăli Makhi, flancată de Tavgharad.

— Îndrăznești să mă convoci ca și cum aș fi vreo slujnicuță?

Ehri zâmbi, se ridică și făcu o plecăciune adâncă.

— Iartă-mă dacă am jignit, soră. Sala de audiențe era inundată și părea cel mai bine să vorbim în particular.

— A trecut vremea pentru așa ceva, se răsti Makhi. Ar fi trebuit să vii la mine dacă aveai vreo îngrijorare. În schimb, tu ai conspirat cu regele barbar. Te-ai dus la miniștrii mei cu povești absurde despre asasinate, poezie și laboratoare secrete. O să ne vedem în sala de consiliu, o să-ți retragi mărturia și o să te lași la mila noastră.

— Nu pot, spuse Ehri. Nici chiar tu, cea mai celestă dintre surori, nu mă poți sili să mint.

— N-ai nicio dovadă.

— Eu sunt dovada, spuse Mayu, rușinată de tremurul din voce. Eu sunt cea căreia i s-a cerut să ucidă un rege ca să-și salveze fratele.

— Nici tu n-ai vreo dovadă. Nu văd decât o fată care pare sănătoasă, când toate surorile ei Tavgharad au murit în mod misterios.

— Avem scrisoarea ta, zise Ehri încet. Ar fi trebuit să ardă împreună cu mine, nu? N-am prea crezut până în clipa asta. Dar expresia de pe fața ta nu poate fi interpretată greșit, Makhi. Mi-o aduc aminte de când eram copii și te prindea mama făcând ceva ce știai că n-ar trebui.

Makhi ridică fruntea.

— Ce vrei?

— Să respecti tratatul pe care l-ai semnat cu Ravka și să le dai bani din tezaurul nostru. Să renunți la visurile de război. Și să pui capăt programului *khergud*.

— Fără să recunosc că ar fi adevărat ceva din ce-ai spus, pot să fiu de acord să respect tratatul deocamdată. Termenii sunt acceptabili.

— Apoi o să închizi laboratoarele.

Makhi flutură grațios din mână, ca și cum ar fi alungat o muscă.

— Prostii. Programul *khergud* despre care vorbești nu e decât o teorie a conspirației și o fantezie.

— I-am văzut cu ochii mei pe *khergud*, interveni Tamar. Nu mi s-au năzărit.

Makhi ridică fruntea și mai sus.

— L-am cunoscut pe fratele tău geamăn la Os Alta. E la fel de insolent și de prost-crescut ca tine.

— O să ne duci la laboratoare, spuse Mayu.

Se săturase de tot schimbul ăsta de replici. Voia să-și vadă fratele.

— Chiar te gândești să-mi dictezi termenii în palatul meu? Ai supraestimat în mod grosolan influența miniștrilor Zihun și Nagh.

Ehri clătină din cap.

— Nu mă gândesc să mă bazez pe influența lor.

Până acum stătuse în fața mesei aurii. Acum se mută în spatele ei și se aplecă să miroasă vaza cu trandafiri corai-aprins pe care o pusese acolo. Petalele păreau cu-fundate în aur.

Regina se albi la față.

— Sunt minunați, nu-i așa? Aprinși ca focul, dar au foarte puțin parfum. Frumusețea lor e doar la suprafață. Cred că eu prefer trandafirii sălbatici. Dar ăștia sunt foarte rari.

— I-ai luat din grădina bunicii noastre, zise regina Makhi abia șoptit.

— Au fost un dar. Îi plac poveștile bine spuse.

Abia acum înțelese Mayu unde se afla pista pe care aterizaseră în noaptea aceea și ce însemna aerul înmires-mat de parfumul trandafirilor. Tamar și Ehri se duseseră la bunica prințesei ca să obțină protecție. Leyti Kir-Taban, Fiica din Ceruri, era considerată încă regină Taban. Îi oferise coroana fiicei ei când fusese dispusă să renunțe la guvernare și să se bucure de o bătrânețe liniștită. Când murise aceasta, Leyti îi dăduse binecuvântarea lui Makhi, succesoarea aleasă de fiica ei. Dar putea retrage binecu-vântarea oricând. Trandafirii — florile pe care Mayu le considerase cu naivitate un sentimentalism — creșteau în grădina lui Leyti și niciunde altundeva.

— Bunica noastră ar trebui să aibă grijă prin grădină, zise Makhi. Nu știi niciodată când se întâmplă un accident.

— Așa este, îi răspunse Ehri. De-asta am lăsat un deta-șament de gărzi Grisha cu ea, împreună cu gărzile noastre Tavgharad.

— Câtă grijă!

— Nu i-am spus totul, adăugă Ehri. Dar aş putea. Ne duci la laboratoare, Makhi, sau bunica o să afle de ce.

— O să mă gândesc, răspunse regina şi, fără nicio altă vorbă, se întoarce şi plecă.

— Crezi că a muşcat momeala? întrebă Tamar după ce plecară regina şi gărzile ei.

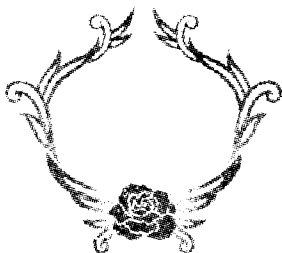
Ehri scoase unul dintre trandafiri şi-l puse în altă parte a buchetului.

— Da. Nu se poate abţine.

Mayu se uită la trandafiri, apoi pe fereastră, la cerul însořit de iarnă şi la grădini. Nu putea decât să se roage să aibă dreptate Ehri.

O să te găsesc, Reyem, jură ea în tăcere. *O să te găsesc.*

20. Zoya

Stăteau pe malul lacului de la Micul Palat, privind cum arde trupul lui David.

Infernii aprinseseră focul. Furtunoșii îl fereau de frig și umezeală. Când venea vremea, Duraștii aveau să modeleze o cărămidă din cenușa lui David. Acesta era ritualul, modul corect de a te ocupa de morți. Când exista un cadavru. Când era timp. Mulți fuseseră lăsați pe câmpuri de bătlie, muriseră în închisori sau laboratoare departe de oamenii care ar fi putut avea grijă de ei, care ar fi putut spune cuvinte de iubire și amintire.

Pentru mine cine o să vorbească? se întrebă Zoya. Nikolai? Genya? Și ce-o să spună? *Era imposibilă și orgoli-oasă, amară și otrăvitoare ca fructul de tisă. A fost curajoasă.* Nu era mare lucru.

Zoya privea flăcările reflectate în apă ridicându-se pe cerul nopții și jucând ca și cum n-ar fi știut că era o ocazie solemnă. Pe malul lacului se adunaseră soldați obișnuiți veniți să-i aducă un omagiu alături de Grisha, gărzile palatului, nolniki — trupele speciale care declarau că nu sunt nici Grisha, nu fac parte nici din Armata Întâia și care munceau din greu, umăr la umăr, într-o solidaritate

făurită de noile tehnologii și Mica Știință, trudind pentru un viitor născut din viziunea lui Nikolai și ingeniozitatea lui David.

Zoya știa că trebuie să apere viitorul acela. Trebuia să găsească o cale să facă progrese în efortul de război, să-și dea seama pe cine dintre Materialki să aleagă ca să ocupe locul lui David în Triumvirat. Zoya era general. Era soldat. Era datoria ei și avea s-o îndeplinească, dar în momentul ăsta... În momentul ăsta nu putea gândi, nu putea găsi în ea un loc solitar pentru așa ceva, un buncăr care ar putea supraviețui oricărei bombe sau furtuni.

Nu poți să-i salvezi pe toți.

Poate că Juris era veșnic, poate că ochii dragonului puteau înțelege că o moarte nu însemna nimic în întinderea nesfârșită a timpului. Dar Zoya nu-și putea lua zborul cu dragonul. Nu se simțise niciodată mai muritoare și mai mică.

— Stai cu mine, îi șoptise Genya. Stai lângă mine.

Așa că Zoya era aici, pe malul lacului unde se antrenaseră împreună, lângă școala unde învățaseră, cu brațul Genyei pe după al ei. Nikolai stătea de cealaltă parte a Genyei, cuprinzându-i umerii cu brațul, ca și cum ar fi putut-o proteja de durere, când nu fuseseră în stare s-o protejeze de pierdere.

Zoya îi simțea alături trupul prietenei sale, înfășurat într-o *kefta* roșie grea. Nu exista o culoare Grisha pentru doliu. Avuseseră prea multe vieți de jelit.

Genya tremura, iar greutatea corpului ei sprijinit de Zoya părea neînsemnată, de parcă s-ar fi lăsat dusă odată cu scânteile din foc.

Dar greutatea durerii ei se agăța de Zoya, împovăratore și densă, un veșmânt îmbibat care o trăgea în jos,

care-i apăsa membrele. Voia să-l arunce, dar dragonul nu-i dădea voie, n-o lăsa să fugă de durere.

— Nu pot să fac așa ceva, șopti Genya.

Avea fața umflată de atâta plâns, iar părul altădată bogat îi atârna fără vlagă pe spate.

— Nu trebuie să faci nimic, îi răspunse Zoya. Doar să fii aici. Să rămâi în picioare.

— Nici măcar atât.

— Te țin eu. Nu te las să cazi.

Părea o minciună. Zoya se dezmembra. Era zdrobită pe stânci. *Ești destul de puternică să supraviețuiești căderii.* Juris greșea. Dar Zoya îi datora Genyei asta și încă mult pe deasupra.

— Nikolai, zise ea, nu cred că e pregătită să vorbească.

Nikolai încuviință. Se uită la oamenii adunați în întineric, cu fețele luminate de flăcări.

— David și cu mine vorbeam în cifre, începu el. Cele mai profunde discuții ale noastre erau transcrise în planuri pentru cine știe ce invenție nouă. Nu pot să mă prefac că l-am înțeles.

Zoya se așteptase să audă vocea unui rege care-și regroupează trupele, dar glasul lui Nikolai era răgușit și obosit. Era doar un om care jelea pierderea unui prieten.

— Nu eram destul de deștept ca să țin pasul cu geniul lui, continuă el. Tot ce puteam face era să-i respect intelectul și dorința de a folosi cum trebuie darurile cu care se născuse. Mă bazam pe el să găsească răspunsuri pe care nu le găseam singur, să lumineze o cale când mă rătăceam. David vedea lucrurile ca nimeni altul. Vedea misterele de dincolo de lume. Știu că a plecat să rezolve acele mistere.

Pe buzele lui Nikolai se ivi un zâmbet vag.

— Îl și văd în vreo bibliotecă mare, deja pierdut în muncă, stând cu capul plecat la vreo problemă nouă, făcând necunoscutul cunoscut. Când o să intru în laborator, când o să mă trezesc noaptea cu vreo idee nouă o să-i simt lipsa...

I se frânse glasul.

— Îmi lipsește și acum. Fie să-l primească Sfinții pe un mal mai luminos.

— Fie să-l primească Sfinții, murmură mulțimea.

Dar David nu crezuse în Sfinți. Crezuse în Mica Știință. Crezuse într-o lume ordonată de fapte și logică.

Tu în ce crezi? Zoya nu știa. Credea în Ravka, în regele ei, în ocazia de a face parte din ceva mai bun decât ea. Dar poate că nu merita așa ceva.

Acum toți ochii se întorseseră către Genya. Era soția lui David, prietena lui, compatriotul lui. Se așteptau s-o audă vorbind.

Genya se îndreptă și ridică fruntea.

— L-am iubit, zise ea, tremurând din tot trupul, de parcă ar fi fost ruptă în bucăți și apoi pusă în grabă la loc. L-am iubit și el m-a iubit pe mine. Când eram... când nu putea ajunge nimeni la mine, el m-a văzut. M-a...

Genya întoarse capul către umărul Zoyei și suspină:

— L-am iubit și el m-a iubit pe mine.

Exista oare un dar mai mare? Vreo descoperire mai puțin probabilă pe lumea asta?

— Știu, spuse Zoya. Te-a iubit mai mult ca orice.

Ochiul de dragon se deschisese, iar Zoya simți dragostea aceea, imensitatea pierderii pe care o suferise Genya. Era prea mult de îndurat, știind că nu putea face nimic să alunge durerea aceea.

— Spune-le, Zoya. Eu nu pot... nu pot.

Genya părea slăbită, încovrigată în ea, ca frunza unei flori delicate ce se ascunde de iarnă.

Ce-i putea spune Zoya? Ei sau oricărui dintre ceilalți? Cum ar fi putut să le dea o speranță pe care nici ea n-o avea?

Asta-ți face dragostea. Fusesse una dintre vorbele preferate ale maică-sii. Când cămara era goală, când bărbatul ei nu-și putea găsi de lucru, când îi crăpau mâinile de la spălatul rufelor pentru vecini. *Asta-ți face dragostea.*

Zoya parcă o vedea pe Sabina, cu mâinile roșii de la leșie, cu chipul frumos gravat cu linii, de parcă sculptorul care îi făurise drăgălășenia își pierduse controlul, cioplise prea adânc sub ochi și în colțurile gurii. *Nici nu-ți poți imagina ce frumos era,* spunea cu glas amărât Sabina, uitându-se la tatăl Zoyei. *Și mama mi-a atras atenția că n-o să am viață bună cu un suli, că ea și tata o să ne întoarcă spatele. Dar nu mi-a păsat. Eram îndrăgostită. Ne întâlneam la lumina lunii. Dansam pe melodiile pe care le cântau frații lui. Am crezut că dragostea o să fie armura noastră, aripile cu care să zburăm, un scut împotriva lumii. Râdea, scoțând un zângănit ca zornăitul oaselor pe care le amestecau în căni ghicitoarele, gata să se împrăstie și să arate doar dezastre. Sabina își întindea mâinile crăpate, arătând spre căsuța lor, soba rece, grămezile de rufe, podeaua de pământ. Uite scutul nostru. Asta-ți face dragostea.* Tatăl ei nu zicea nimic.

Zoya își văzuse unchii suli o singură dată. Veniseră după lăsarea întinericului, la porunca mamei ei. Sabina se dusesse deja la culcare și-i spusese și Zoyei să stea cu ea, dar imediat ce maică-sa adormise, Zoya se strecurase afară să-i vadă pe străinii cu părul și cu ochii negri, cu sprâncenele groase și întunecate ca ale ei. Și semănau cu taică-su, și nu prea. Pielea lor cafenie părea luminată

dinăuntru. Aveau umerii drepți și-și țineau capul sus. Pe lângă ei, taică-su părea un bătrân, deși Zoya știa că era cel mai mic dintre frați.

— Vino cu noi, spusese unchiul Dhej. Acum. La noapte. Înainte să se trezească scorpia.

— Nu vorbi așa despre nevastă-mea.

— Atunci înainte să se trezească și să aibă nevoie de tine soția ta cea iubitoare. O să mori aici, Suhm. Ești deja aproape mort.

— Mi-e bine.

— Noi n-ar trebui să trăim printre ei, închiși în casele lor, să ne veștejim sub acoperișurile lor. Ai fost sortit stelelor și cerului liber. Ai fost sortit libertății.

— Am un copil, nu pot să...

— Mama e un fruct stricat, iar fiica o să crească și ea cu probleme. Văd deja durerea zăbovind în preajma ei.

— Taci, Dhej. Zoya are inimă bună și o să crească puternică și frumoasă. Cum ar fi putut fi și mama ei. În altă viață. Cu un alt soț.

— Atunci ia-o și pe ea cu noi. Salveaz-o din locul ăsta.

Da. Ia-mă de-aici. Zoya își dusesese mâinile la gură, ca și cum ar fi spus cuvintele cu voce tare, ca și cum ar fi eliberat un blestem în lume. O copleși vinovăția, sufocând-o și aducându-i lacrimi în ochi. O iubea pe maică-sa. Chiar o iubea, o iubea. Nu voia să i se întâmple nimic rău. Nu voia s-o lase singură, să-și poarte de grijă fără ajutor. Se strecurase înapoi în patul Sabinei, o strânsese în brațe și adormise plângând. Dar visase că mergea cu o căruță suli și se trezise a doua zi dimineată năucă și dezorientată, încă sigură că simțea miros de fân și cai, încă sigură că auzea pălăvrăgeala veselă a surorilor pe care nu le avea.

Nu-i mai văzuse niciodată pe unchii ei.

Asta-ți face dragostea.

Dragostea era un distrugător. Lăsa în urmă oameni îndurerați, văduve, doar nenorocire. Jalea și dragostea erau unul și același lucru. Jalea era umbra pe care o lăsa dragostea când nu mai era.

Am trăit prea mult în umbra asta, își zise Zoya uitându-se la malul lacului, la soldații strânși unii în alții ca să se încălzească, așteptând să spună cineva ceva.

— Te rog, șopti Genya.

Zoya își stoarse creierul să găsească un mesaj de speranță, de forță. Dar n-avea decât adevărul.

— Credeam...

Avea glasul îngroșat de lacrimile pe care nu le vărsase. Detesta sunetul ăsta.

— Credeam că există un singur fel de soldat. Soldatul care îmi doream să devin. Nemilos și neobosit. Mă rugam la altarul puterii — furtuna, lovitura Sfâșie-Inimii, Tăietura. Când am fost aleasă să conduc Triumviratul, i-am...

O coplesi rușinea, dar se sili să vorbească mai departe.

— I-am detestat pe oamenii aleși să conducă alături de mine. *Eu* eram cea mai puternică și cea mai periculoasă și credeam că știu să conduc.

Zoya simți cum năvălesc amintirile, nopțile lungi de discuții în contradictoriu cu Genya și David. Când începuseră să facă planuri împreună în loc să se ciondănească?

— Nu știam nimic. David nu și-a propus să mă învețe forța tăcerii, dar m-a învățat. Genya n-a încercat să mă convingă să fiu mai bună, mi-a arătat doar în fiecare zi ce poate face bunătatea. David nu era... Nu era o persoană cu care să te înțelegi ușor. Nu spunea glume, nu zâmbea și nu încerca să te facă să te simți bine. Ura vorbăria și putea să se afunde așa de adânc în munca lui, că uita să

mănânce și să doarmă. Singura distragere pe care a avut-o vreodată a fost Genya. Când se uita la ea, îți dădeai seama că și-a găsit ecuația perfectă.

Ridică din umeri, incapabilă să-și coreleze propriile cifre.

— David era un altfel de soldat. Forța lui venea din geniu, dar și din tăcere, din dorința de a asculta, convingerea lui că orice problemă are o soluție. Azi sunt înmormântări peste tot prin Os Alta. Oamenii jelesc. Ne confruntăm cu o provocare nouă și cumplită, un alt fel de inamic și un alt fel de război, dar, așa cum jelim împreună, o să și înfruntăm tot împreună acest nou inamic. O să luptăm așa cum jelim, unii lângă alții. O să pornim înainte ca soldați — și o să aspirăm să fim soldați de felul lui David —, nu mânați de răzbunare sau furie, ci de o dorință de a ști mai multe și de a face lucrurile mai bine. David Kostyk se întoarce în plăsmuirea din inima lumii. Va fi întotdeauna cu noi.

Cei mai mulți dintre soldați nu știau răspunsul tradițional, dar Grisha îl știau.

— Cum se întoarce el, ne întoarcem cu toții.

Era un pic de alinare în cuvintele astea, în replica șoptită. Putea fi și ea un soldat ca David? Zoya nu știa. Se temea de ce s-ar putea întâmpla când momentul de liniște avea să se încheie, când cenușa lui David avea să fie adunată și închisă în zidurile albe care înconjurau domeniile palatului. Lângă el avea să fie lăsat un loc pentru Genya. Mii de trupuri, mii de cărămizi, mii de năluci care stăteau de veghe de-a lungul generațiilor Grisha. Pentru ce?

Fjerdanii îi împinseseră într-un teritoriu necunoscut. Zoya știa că dincolo de această durere o aștepta furia și, când avea să se dezlănțuie, nu era sigură ce urma să facă.

— Trebuie să mă duc la el, șopti Genya. Pentru ultima dată.

Își scosese din buzunar un carnetel pe care-l ținea deschis. Zoya avu nevoie de câteva secunde să înțeleagă ce este. Zări câteva cuvinte mângălite de David: *Idei de complimente — păr (culoare, textură), zâmbet (cauze și efecte), talente (croitorie, tonice, simțul modei — de întrebat despre „modă”), dinți? măsura piciorului?*

— Jurnalul lui, spuse Zoya.

Unde scrisese David mici mementouri despre cum s-o facă fericită pe soția lui.

Genya privi spre lac.

— Trebuie să ajung în partea cealaltă.

Zoya putea face semn unui Iscă-Valuri, dar dragonul era pe-aproape, iar Zoya voia să fie ea cea care o ținea în brațe pe Genya în acel moment. Ridică brațele, apropiindu-și ușor palmele. *Nu suntem noi toate lucrurile? Dacă știința e suficient de mică.* N-avusese timp să-și perfecționeze darurile sau să modeleze puterea pe care i-o transmisese Juris cu prețul vieții lui. Dar talentele ei de Furtunoasă nu erau chiar așa de departe de abilitățile unui Iscă-Valuri. *Trebuie să-i ofer măcar atâta lucru.* O cerea dragonul. O cerea inima îndurerată a Zoyei. Pe suprafața lacului se formase gheață, o cărare albă sclipitoare, care se prelungea cu fiecare pas pe care-l făcea Genya, ducând-o spre mal, la rugul lui David. Rămase în fața flăcărilor, cu părul roșcat lucind ca penele unei păsări de foc. Depuse un sărut pe coperta carnetelului.

— Asta, ca să-ți aduci aminte când ne întâlnim în lumea de dincolo, spuse ea încet și aruncă în foc carnetelul.

Zoya n-ar fi trebuit să audă cuvintele de la distanța asta. Nu voia să știe această discuție privată, dureroasă.

Dar văzu cu ochii dragonului, auzi cu urechile lui. Pentru fiecare viață pe care o jelise Zoya, dragonul jelise o mie.

Cum? Cum supraviețuiești într-o lume care tot ia de la tine?

Nu primi niciun răspuns din partea dragonului; nu se auzea decât trosnetul flăcărilor, răsunând în tăcerea rece a stelelor, minunate, strălucitoare și nepăsătoare.

După ce se încheie ceremonia, Zoya dădu s-o conducă pe Genya înapoi în apartamentul ei, dar ea refuză.

— Nu pot să rămân singură. Te vezi cu regele?

— Da, dar...

— Nu pot să rămân singură, repetă Genya.

— O să fie acolo Leoni și Nadia.

— Știu. Fjerdanii n-o să ne aștepte să ne jelim morții. O să trebuiască să alegem pe cineva să-i reprezinte pe Materialki în Triumvirat.

— Avem destul timp.

Genya îi aruncă o privire hăituită.

— Avem? Văd întruna în fața ochilor cum arăta când l-am scos din dărmături. Era îmbrăcat tot cu hainele de nuntă și... avea un toc în mână. Degetele...

Genya ridică mâna și-și duse degetele la buze, iar ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Erau pătate cu cerneală.

Zoya nu fusese de față. Se întorsese la Os Alta prea târziu ca să mai fie de ajutor, prea târziu ca să lupte.

— Dacă nu te simți pregătită să...

Genya își șterse lacrimile.

— Sunt membru al Triumviratului, nu doar o văduvă îndurerată. Trebuie să fiu acolo. Și nu pot să rămân singură cu gândurile mele.

Asta înțelegea și Zoya.

Se adunară cu toții în salonul ei, la masa unde stătuseră cândva *oprichnikii* Întunecatului și apoi gărzile Alinei. Apartamentele regelui erau neatînse, dar coridoarele din jur nu fuseseră curățate încă de moloz.

Tolya puse un șal pe umerii Genyei și o instalează lângă foc, în timp ce Zoya se plimba de colo colo, nesigură ce avea să urmeze. Nadia și Leoni aduseseră cu ele un teanc de dosare, cel mai probabil ce lucraseră la proiectul rachetelor. Era și Adrik acolo. Zoya se întreba dacă Nikolai avea de gând s-o retrogradeze și să-i dea comanda fratelui mai mic al Nadiei. Avea tot dreptul s-o facă.

— Scuze pentru întârziere, zise Nikolai când apărură și el. E greu de făcut față corespondenței de când... Mă rog.

Își turnă o ceașcă de ceai și i-o aduse Genyei, punând-o pe farfurioara pe care o ținea în mână.

— Ți-e foame?

Genya clătină din cap.

Nikolai își trase un scaun ca să poată sta lângă ea. Nimeni nu scoase niciun cuvânt multă vreme. În cele din urmă, regele oftă.

— Nu știu de unde să încep.

În ultimele zile, avuseseră loc înmormântări în tot orașul, după ce trecuse pericolul și fuseseră găsite cadavrele, unele arse, altele îngropate sub dărâmături. Regele participase la cât de multe putuse, strecurându-se în biserici unde rugăciunile erau adresate Sfinților, dând o mână de ajutor pentru mutarea familiilor din zonele orașului care deveniseră nesigure. Zoya nu-l prea văzuse de când se întorsese în capitală și se bucura că fusese așa. Să dea ochii cu el însemna să dea ochii cu propriul eșec. În loc de asta, încercase să priceapă ceva din haosul care urmasse

bombardamentului, stabilind noi protocoale pentru camuflaj în toată Ravka, formulase proteste diplomatice oficiale față de Fjerda, se dusesse cu Grisha în orașul de jos ca să ajute la eforturile de curățare și salvare, recunoscătoare că era ocupată.

Nu fusese pregătită pentru liniștea cumplită a înmormântării sau pentru acest moment, care necesita o relatare a celor suferite. Nimeni nu voia să mai adauge ceva.

— Ce altceva a mai fost lovit? întrebă Tolya.

Mai bine să vorbească despre război decât despre iubirea pierdută.

— Poliznaya a încasat greul, zise Nikolai. Am pierdut mai mult de jumătate din zburătoare, majoritatea aereo- navelor noastre. Depozitele de titan s-au dus.

Transmitea veștile aproape fără emoție, un om care relata despre vreme. Dar Zoya îl știa prea bine. Privirea din ochii lui era inconfundabilă, dar deloc nefamiliară. Părea învins.

— Toate? întrebă Nadia. Încă n-am început construcția carcaselor de rachete.

— O să trebuiască să folosim altceva în loc.

Dar până și Zoya știa ce înseamnă așa ceva. Rachetele aveau să fie prea grele ca să poată fi lansate de la distanță sigură și Furtunoșilor urma să le fie și mai greu să țin-tească la distanță.

— Os Kervo va fi următoarea țintă a fjerdanilor, spuse Zoya, pentru că trebuia s-o spună cineva.

— Am dat ordine de camuflaj în tot orașul, zise Nikolai, trecând cu privirea peste ea.

Abia dacă se uitase în direcția ei de când se întorsese.

— Dar cred că Fjerda s-ar putea să mai amâne. Ne-au atacat în speranța că vor intimidă Vestul și-i vor face să se declare în favoarea lui Vadik Demidov. E o strategie pe care-a folosit-o și Întunecatul în războiul civil.

— Iar m-a învins.

Părea resemnată, poate supărată. Dar nu se întrezărea nicio urmă a nefericirii din ea, furnicătura care o ținea trează, care o rodea zi și noapte. Furia era simplă. Chiar și tristețea. Dar rușinea? *L-am lăsat să scape*. Orice făcea acum Întunecatul, oricui îi făcea rău — vina avea să fie a ei.

— Am fost de acord să-l scoatem din palat, spuse Nikolai. Nu e prima dată când Întunecatul ne ia prin surprindere, dar hai să ne aducem aminte că planurile lui nu prea reușesc niciodată.

Nu încă. De data asta s-ar putea să câștige și să tot câștige. Poate că ar fi trebuit să găsească o cale să încheie o alianță cu el, să-l aducă de partea lor cu adevărat. Poate că fjerdanii n-ar fi îndrăznit să atace dacă ar fi știut că s-a întors Întunecatul. Dar ar fi trebuit să muncească Genya alături de bărbatul care o sacrificase pentru un violator? Ar fi trebuit Zoya să stea la masa tratativelor cu bărbatul care-i ucisese mătușa?

— Ce-o să facă? întrebă Leoni, aflat lângă Adrik.

Fuseseră împreună și la înmormântare. Era ceva obișnuit ca Grisha care lucrau sub acoperire să se îndrăgostească în timpul unei misiuni, dar poveștile de dragoste rareori mai durau după ce se stingeă fiorul și agenții se întorceau acasă. Adrik și Leoni păreau să fie o excepție, deși cum reușeau să se suporte unul pe altul o depășea. Poate că deprimarea neîndurătoare și optimismul de neînvins erau combinația potrivită.

Nikolai se rezemă de spătar.

— Întunecatul are un talent pentru spectacol pe care doar eu pot să-l egalez. O să vrea să regizeze o revenire foarte publică.

— Sora mea are spioni și informatori în aproape toate orașele mari din Ravka, interveni Tolya. O să întrebăm despre nou-veniți și străini.

— Măcar Tamar e bine, spuse Nikolai.

Fața pistruiată a Nadiei era palidă, dar nu zise decât:

— Slavă Sfinților.

Mesajele lui Tamar confirmaseră că, având sprijinul lui Ehri pentru tratat, consiliul reginei shuhane fusese de acord să ratifice și să sprijine nou-formata alianță. Acum era doar o chestiune de menținere a presiunii și încercare de desființare a programului secret *khergud*.

— Hai să ne asigurăm că soldații noștri de la granița de nord țin ochii pe orice semn de-al Celui Fără Stele, spuse Nikolai. Nu vreau să treacă în Fjerda.

— Întunecatul s-ar alia cu fjerdanii? întrebă Nadia.

— S-ar putea, răspunse Tolya. E tot o mișcare pe care a mai făcut-o și înainte.

Nadia râse cu amărăciune.

— Nici nu știu de cine să-mi fie milă.

Nici Zoya nu era sigură. Cu cât mai mulți fjerdani venerau Sfinți ravkani, cu atât mai multă simpatie aveau pentru Ravka și eventual mai puțin sprijin pentru război. Dar această credință l-ar fi ajutat și pe Întunecat să ocupe un cap de pod acolo.

Tolya își încrucișă brațele uriașe.

— Aparatul a făcut campanie activă împotriva ridicării Întunecatului la rangul de Sfânt. Fjerdanii ar trebui să rupă relațiile cu preotul dacă îl vor pe Întunecat de partea lor.

— Ești sigur? Întrebă Nikolai. Aparatul supraviețuiește. Asta face el. Dacă simte că Întunecatul poate deveni valoros, putem fi siguri că o să aibă o epifanie neașteptată. Iar revenirea din morți asigură o intrare în scenă spectaculoasă. Fjerda s-ar putea să nu trebuiască să aleagă între preot și un sfânt nou.

— Nu cred că Întunecatul se va alia cu Aparatul, spuse Genya.

Era prima dată când vorbea. Atmosfera încăperii păru dintr-odată încremenită, ca încastrată în sticlă.

Nikolai se întoarse către ea.

— Tu îl știi mai bine ca oricare dintre noi, de mai mult timp decât oricare dintre noi. De ce?

Genya lăsă jos ceașca de ceai.

— Mândrie. Întunecatul nu iartă. Pedepsește. Te pedepsește pe tine pentru că l-ai trădat când erai Sturmhond. Mă pedepsește pe mine fiindcă am ales-o pe Alina. Când și-a regizat lovitura, i-a încredințat capitala Aparatului. Preotul trebuia să susțină cu autoritatea lui cauza Întunecatului. În loc de asta, a canalizat credința oamenilor către Alina Starkov.

— Pentru că și-a imaginat că avea să fie mai ușor de controlat, replică Nikolai.

— A fost prost. Dar asta e ceva ce are în comun cu Întunecatul, spuse Genya pe un ton dur. Au subestimat-o. Ne-au subestimat pe toți. Întunecatul nu și-a dorit niciodată decât să fie iubit în țara asta, să fie adorat. N-o să se dea de partea Aparatului, pentru că preotul a făcut ceva de neiertat: a întors poporul împotriva lui.

— Și atunci ce-o să facă?

Genya strânse în pumni țesătura keftei.

— Întrebarea e ce-o să facem noi.

— *Putem* face ceva? întrebă Adrik și, măcar de data asta, tonul lui mâhnit era pe deplin potrivit situației. Chiar și cu sprijinul shuhanilor și al zemeniților, avem destule zburătoare sau rachete să înfruntăm Fjerda pe câmpul de luptă?

Nadia și Leoni se uitară una la alta, iar Leoni își mușcă buza.

— Dacă am avea o sursă nouă de titan, suntem gata să începem producția imediat.

Tolya trase adânc aer în piept.

— Știi că suntem cu toții furioși și îndurerați. Ce au făcut fjerdanii e de neiertat, dar...

— Dar? sări Zoya.

Tolya îi susținu privirea.

— Ce facem acum o să stabilească nu numai ce fel de război este ăsta, dar și cum vor arăta toate războaiele de după el. Să lansezi o rachetă fără să fie nevoie să pui în pericol un soldat sau un pilot? Războiul trebuie să aibă un preț. Care-i momentul când devenim la fel de răi ca fjerdanii?

— Poate că așa trebuie să fim, răspunse Zoya. E o lume în care ticăloșilor le merge bine.

Unde oameni ca David mureau îngropați sub un morman de pietre, îmbrăcați în veșmintele de nuntă, în timp ce Întunecatul și Aparatul reușeau cumva să mai tragă aer în piept.

— Asta înseamnă că devenim și noi ticăloși? întrebă Tolya, iar Zoya auzi un ton rugător în glasul lui.

— N-ai fost niciodată cel mai slab dintre cei de față, Tolya. Mila nu înseamnă nimic dacă nu-i putem apăra pe-ai noștri.

— Dar unde se termină?

Zoya n-avea un răspuns la întrebarea asta. Nikolai spusese de multe ori: odată ce-și iese din matcă, râul nu mai poate fi adus înapoi.

Genya își puse cu blândețe mâna pe brațul lui Tolya.

— David detesta războiul. Era inventator, era un creator. Visa la o vreme în care să poată construi minunății în loc de arme.

Întinse mâna spre Zoya, care i-o luă șovăitor, simțind o durere în gât.

— Dar știa și că nu putem făuri singuri pacea. Fjerdanii ne-au arătat cine sunt. Acum depinde de noi să decidem cine vrem să devenim.

— Și cine vrem să devenim? întrebă Zoya, pentru că habar n-avea; n-avusese niciodată nimic altceva decât furia.

— Construim rachetele, spuse Genya. Îi facem să înțeleagă de ce suntem în stare. Le dăm de ales.

Zoya se întreba cine avea să ia decizia aceea. Părinți care nu voiau să-și trimită copiii la moarte? Jarl Brum și armata lui de *drüskelle* groaznici? Familia regală dornică să-și păstreze poziția cu orice preț?

— Aici a fost tot timpul vorba despre prevenirea războiului, zise Nikolai. Dacă fjerdanii nu cred că le putem ține piept, o să ne calce în picioare.

Nadia se foi pe scaun.

— Dar fără titan...

— Vom avea titan, o asigură Nikolai.

Zoya nu-și putu ascunde surprinderea.

— Au fost de acord zemeniții să ne dea?

— Nu, răspunse el. N-au titan de vânzare, gata prelucrat. Dar are Kerchul.

Adrik pufni.

— N-au cum să ni-l vândă nouă; cel puțin nu la un preț pe care să ni-l putem permite.

— De-asta n-am de gând să le cer. Întâmplător, cunosc pe cineva care ne poate ajuta cu genul ăsta de negociere.

Tolya se încruntă.

— Negociere?

— Vrea să spună că o să-l furăm, zise Zoya.

Ceașca Genyei zdrăngăni pe farfurioară.

— Dacă află că suntem implicați în așa ceva, o să fie un dezastru diplomatic.

Nikolai o strânse scurt de umăr și se ridică în picioare. Arăta mai puțin ca un rege cu o țară de condus și mai mult ca un corsar pe punctul de a-și dezlănțui tunurile asupra unei corăbii dușmane.

— S-ar putea, zise el. Dar Ketterdamul e locul potrivit pentru pariuri.

.

21. Călugărul

Nu știa unde să se ducă. Nu gândise mai departe de nevoia de a fi iar întreg și de a-și reveni în fire. Nu fusese pe deplin sigur că planul avea să funcționeze. Dar se agățase de așchia aia de salcâm și orfanii îi dăduseră șansa ideală să încerce.

Alina.

Trăiește. Glasul lui Yuri era ca un ecou în capul lui, un țânțar pe care nu reușea să-l alunge. *Sankta Alina, fiica lui Dva Stolba, Alina a Faliei. Trăiește.*

Da, Alina Starkov era bine și fericită și trăia cu iscoada ei. Dacă aia se putea numi viață. Venerația bâlbăită a lui Yuri bâzâia mai departe. Întrebările ei îl tulburaseră, dar Alina avusese dintotdeauna un talent să-l irite. *De ce trebuie să fii tu mântuitorul?* Răspunsul la întrebarea ei era la fel de evident ca întotdeauna: cine altcineva îi putea proteja pe Grisha și Ravka? Un băiat nesăbuit căruia-i plăcea să se joace de-a piratul? O fată răzbunătoare căreia-i era prea frică de inima ei ca să stăpânească puterea colosală ce i se acordase? Erau periculoși. Periculoși pentru el, pentru țara lui, chiar și pentru ei înșiși. *Copii.*

Soldații lui din umbre îl duseră prin păduri și lumi-nișuri în timp ce mintea lui rătăcea și ea, până când ajunseră în cele din urmă într-un oraș așezat pe un râu. Locul i se părea familiar, dar așa i se păreau cele mai multe locuri. Știa fiecare pietricică și ramură din Ravka. Însă puștile, tancurile și mașinăriile zburătoare care coplesiseră această lume erau noi și deloc bine-venite. Dacă planul lui ar fi reușit, dacă ar fi reușit să transforme Falia în armă, cu Alina de partea lui, Ravka n-ar fi fost niciodată vulnerabilă în fața acestui marș brutal.

Trăiește. Sankta Alina, care și-a dat viața pentru Ravka.

— Eu mi-am dat viața pentru Ravka, mârâi el, fără să se adreseze nimănui în afară de copaci, iar Yuri, în sfârșit potolit, tăcu.

Îi puse pe *nichevo'ya* să-l depună lângă un pod înalt peste defileul râului și merse pe jos restul drumului până în orașel, fără să știe sigur încotro se îndrepta. Era desculț și încă mai purta roba și pantalonii negri zdrențuiți ai lui Yuri, cu țesătura pătată de sânge unde-l zgâriase un glonț. Tânjea după o baie și haine curate. Chestii omenești.

Proprietarii prăvăliilor îl priveau îngrijorați din prag, dar n-aveau de ce să se teamă din partea lui. Cel puțin, nu încă. Nu era mare lucru de capul orașelului, dar observă icoane în aproape toate ferestrele. Majoritatea așezărilor izolate erau religioase și sentimentul se accentuase în timpul războiului civil. Alina era cu siguranță populară, întotdeauna înfățișată cu părul ei alb și iluminată ca și cum ar fi înghițit soarele. Foarte dramatic. Îi văzu și pe Juris — un Sfânt din vremuri de război, dacă exista așa ceva — și pe Sankta Marya, Sfânta protectoare a celor aflați departe de casă. Nici urmă de Cel Fără Stele.

Toate la vremea lor, își spuse el, iar Yuri i se alătură. Aici puteau fi de acord.

În minte îi năvăliră o mulțime de nume. Staski. Kiril. Kirigan. Anton. Eryk. O avalanșă de amintiri. Fusesse și el unul dintre ei, dar cine avea să devină acum? Avusese o grămadă de timp să se gândească la astfel de lucruri în izolarea celulei lui de sticlă, dar acum, când era liber, cu adevărat liber să facă alegeri, i se părea că, dintre aceste nume, unul singur i se potrivește. Cel mai vechi dintre ele: Aleksander. N-avea niciun motiv să-și mai ascundă ciudățenia. Sfinții trăiau veșnic.

Ajunse într-o piață noroioasă și văzu o bisericuță cu o singură cupolă văruiată. Prin ușa deschisă, îl zări pe preot care moșmondea ceva pe lângă altar, în timp ce o femeie aprindea lumânări pentru morți. Era bună de adăpost. Nu prea puteau să alunge un cerșetor desculț.

Abia după ce ajunsese înăuntru, înconjurat de umbra deasă și mângâietoare, își dădu seama unde era. Deasupra altarului era atârnată o pictură ce înfățișa un bărbat cu cătușe de fier la mâini și un guler la gât, privind în sus în gol. Sankt Ilya în Lanțuri.

Chiar cunoștea locul. Se întorsese la începuturi: biserica fusese ridicată pe ruinele casei lui Ilya Morozova, bunicul lui Aleksander, un bărbat aruncat să moară chiar de pe podul pe care-l traversase el în drum spre oraș. Fusesse cunoscut ca Făurarul de Oase, cel mai mare Fabrikator care trăise vreodată.

Și totuși, fusese mult mai mult de-atât.

— Bună ziua? zise preotul, întorcându-se către ușă.

Dar Aleksander se cufundase deja în umbră, adunând-o în jurul lui ca pe un lințoliu în întunericul coridorului lateral.

Se mișcă în tăcere spre ușa despre care știa că avea să-l ducă la subsol, pe treptele șubrede, către locul unde erau depozitate stranele vechi și picturile putrezite. Amintirile lui erau la fel de întunecate și de prăfuite ca și biserica, dar planul bisericii și ce se întâmplase înainte erau îngropate undeva în mintea lui, iar el știa că mai există o încăpere dedesubtul acesteia. Găsi un felinar și se duse să caute trapa.

Nu dură mult. Când trase de inelul metalic, balamaua scoase un scârțâit. Poate că avea să-l audă preotul și să încerce să se roage pentru alungarea stafiilor.

Yuri i se foi prin minte la ideea acestui mic sacrilegiu, dar Aleksander nu-l luă în seamă.

O să-ți arăt minuni, promise el.

E un loc sacru, protestă Yuri.

Aleksander aproape că izbucni în râs. Ce anume făcea o biserică să fie un loc sacru? Halourile aurite ale Sfinților? Cuvintele preotului?

Rugăciunile spuse sub acoperișul ei.

Se strâmbă în beznă. Pioșenia băiatului era extenuantă.

Aleksander coborî în încăperea de sub beci. Podeaua era din pământ, iar felinarul nu-i arăta nimic în afară de pereții de lut, cu rădăcini care încercau să-i străpungă.

Însă știa ce fusese cândva încăperea asta — atelierul din spatele casei lui Morozova, locul unde bunicul lui se jucase cu granițele dintre viață și moarte, reînviase tot felul de făpturi, sperând să aducă putere în oasele lor. Încercase să-și facă propriile amplificatoare și reușise.

Aleksander își dorise să meargă pe urmele lui Morozova. O convinsese pe maică-sa să-l aducă în orașul asta, în casa unde stătuse ea în copilărie. Când văzuse

biserica ridicată pe locul unde se aflase atelierul tatălui ei, răsese aproape o oră.

— Știi, l-au omorât, spusese Baghra, râzând cu lacrimi. Strămoșii bărbaților și femeilor care intră în orașul ăsta și care se roagă în biserica asta l-au aruncat în râu. Puterea adevărată îi sperie.

Arătase spre catapeteasma pictată.

— Vor doar iluzia puterii. O imagine pe un perete, tăcută și sigură.

Însă puterea era exact ce găsisese Aleksander înghesuit în acest beci — jurnalele bunicului său, înregistrarea experimentelor lui. Deveniseră o obsesie. Era sigur că putea face tot ce făcuse Morozova, așa că încercase. Rezultatul fusese Falia.

Un dar, șopti vocea lui Yuri, iar Aleksander se trezi brusc în Novokribirsk, privind valul înaintării Faliei către el și auzind țipetele în jurul lui. *M-ai salvat în ziua aia.*

Aleksander privi în bezna din beci. Cu siguranță nu-și propusese să-l salveze pe Yuri. Dar era bucuros că-și aducea cineva aminte și de binele pe care-l făcuse țării.

Pipăi de-a lungul peretelui, simțind pământul rece și umezeala, până la nișa unde găsisese jurnalele, învelite în pânză îmbibată în ulei. Era goală acum. Nu, nu chiar. Degetele i se strânseseră în jurul unui obiect — o bucată de lemn. O bucată dintr-o jucărie de copil. Gâtul arcuit al unei lebede, făcut cu multă grijă, dar rupt de la bază. Fără folos.

De ce te-ai dus la Alina? bâzâi Yuri mai departe. *De ce-ai vrut să ajungi la ea?* Ca să-și recapete puterea, evident. Universul voia să-l umilească, să-l silească să apeleze la doi orfani, ca un cerșetor îngenunchat.

De ce te-ai dus la ea?

Pentru că, alături de ea, era din nou om. Alina fusese cândva naivă, singură, disperată să-i obțină aprobarea, toate lucrurile care îl ajutaseră în trecut să-și manipuleze soldații. Și atunci, cum de-l învinsese? Simplă încăpățănare. Impulsul pragmatic care o ajutase să supraviețuiască în orfelinat și să îndure atâția ani fără să-și folosească puterile. Și încă ceva. Știuse cândva cum se numește, acum 100 de vieți. *Nu-i prea târziu pentru tine.* Poate că Alina avea dreptate, dar el nu se străduise să se întoarcă din morți ca să fie salvat.

Penitența nu era de el. Tot ce făcuse fusese pentru Grisha, pentru Ravka.

Și molima? Putea să adauge și asta la lista așa-ziselor lui crime? Trebuia să admită că era în parte vina lui. Deși, dacă băiețelul-rege ar fi fost așa de bun să se așeze pe jos și să moară, așa cum ar fi trebuit, *obishaya* s-ar fi încheiat, iar Falia n-ar fi fost niciodată sfâșiată. Dar cât de îngrozitor putea fi? Ravka trecuse și prin altele mai rele, ca și el, de altfel.

Aleksander coborî privirea la jucăria stricată din mână. N-ar fi trebuit să vină aici. Simțea mirosul pământului răvășit, tămâia din biserica de deasupra. Locul ăsta nu era decât un mormânt.

Voia să iasă din beznă, să se întoarcă sub soarele palid de iarnă. Închise trapa în urma lui și urcă scările beciului, dar se opri în ușa bisericii. Îl auzea pe preot vorbind și murmurul unei mulțimi.

Probabil că intraseră cât fusese el cufundat în gânduri.

Ce zi era? Veniseră pentru slujba de dimineață?

Preotul spunea povestea lui Sankt Nikolai — băiețelul mâncat de marinarii canibali, care ajunsese să-i slujească

pe cei săraci și flămânzi. Era o poveste sângeroasă și ciudată, ca toate viețile Sfinților.

Poate că era momentul pentru o poveste nouă, cu un singur Sfânt, mai mare decât toți cei de dinaintea lui, care nu-și împărțea puterea ca un fel de bancher ce ține un registru cu rugăciuni și fapte bune. Poate că era momentul pentru un nou gen de miracol.

Din ascunzătoarea lui din spatele ușii, ridică mâinile și se concentrează asupra icoanei pictate din spatele preotului. Încet, din mâinile deschise ale lui Sankt Ilya se ridicară umbre; începură să-i iasă și din gură.

Întreaga congregație icni. Preotul se întoarce și căzu în genunchi. Aleksander le absorbi spaima și uimirea. Îmbătătoare ca vinul ăla ieftin de cireșe pe care-l băuse la... nu-și mai aducea aminte.

Vezi, Yuri? Ți-a început epoca miracolelor.

Trecu în grabă prin biserică, deghizându-se într-un nor de umbră învârtit, iar credincioșii țipară.

Aleksander nu putea să apară pur și simplu, reînviat. Erau prea multe ranchiune vechi și s-ar fi iscat prea multe întrebări. Nu, avea o poveste mai bună. Avea să devină Yuri, să-l lase pe băiat să vorbească în locul lui și, când venea vremea, călugărul avea să fie alesul lui — un băiat care venise de nicăieri, înzestrat cu o mare putere. Le plăcuse basmul Alinei. O să le placă și ăsta.

O să se ducă la Falie. O să-i găsească pe adepții Sfântului Fără Stele.

O să învețe lumea ce înseamnă venerația.

22. Nina

Nina nu voia să se miște din pat. Hanne le spusese părinților că nu se simte bine, că nu-i picaseră bine stridiile din ziua precedentă de la micul dejun.

— Am uitat că ea nu-i învățată cu luxul de la Curtea de Gheață, spusese Brum, al cărui glas trecuse prin deschizătura ușii. Dar trebuie să vină să sărbătorească împreună cu noi.

Asta m-ar înfuria.

Gândul veni și trecu. Simțea că se îneacă, dar nu voia să se lupte să ajungă la suprafață. Voia să zacă aici, în patul ăsta, cu păturile grele ca apăsarea apei. Nu voia să se gândească și nu putea să se prefacă și să spună că-i e bine.

Avea senzația că i-a deschis cineva pieptul și i-a scos inima. Fjerdanii bombardaseră Os Alta. Bombardaseră case unde copiii dormeau în pat, piețe unde își vedeau de treabă oameni nevinovați. Bombardaseră casa Ninei, locul unde găsisse bucurie și acceptare în copilărie. Câți dintre prietenii ei muriseră? Câți fuseseră răniți? Fuseseră în biroul lui Brum, văzuse harta capitalei ravkane, dar nu înțelesese. Dacă și-ar fi dat seama... Nina se scufundă mai adânc, tot mai jos și mai jos.

Vestea venise în timpul unei petreceri, la doar câteva zile după vânătoarea regală. Era în sala de bal cu familia Brum, în încăperea unde leșinase prințul. Avea în mână o farfurie cu pește afumat și icre, gândindu-se că niciun spion nu mai fusese vreodată așa de bine hrănit. Se auzise că prințul Rasmus nu primise permisiunea să participe la vânătoarea regală, dar prejudiciul adus reputației lui fusese oarecum temperat de poveștile despre cât de bine arăta în costumul de călărie și cum părea tot mai în putere cu fiecare zi care trecea.

— O să vedem, mormăise Brum. Dacă-i umfli umerii hainei nu înseamnă că e mai rege.

Căruntul Redvin abia dacă pufnise.

— Hai să-l urcăm pe un cal și să vedem ce se întâmplă.

— Asta-i cruzime, spusese Hanne încet. Vă bateți joc de el din cauza slăbiciunii lui și-l pedepsiți când îndrăznește să se schimbe.

Redvin izbucnise în râs.

— Fata ta are o slăbiciune pentru cățelandrul palid.

Dar chipul lui Brum rămăsese neclintit.

— Nu există pedepse pentru un prinț, Hanne. Și ai face bine să ții minte. Rasmus poate că e binevoitor cu tine acum, dar dacă se răzgândește, n-o să te pot apăra.

Cuvintele lui îi dăduseră fiori Ninei, care-și aduse aminte de Rasmus cu biciul în mână și de sângele de pe obrazul lui Joran. Însă Hanne refuzase să plece fruntea, întorcându-i tatălui ei o privire hotărâtă. Nina știa că ar trebui să-i dea un ghiont, o atingere ușoară cu mâna, o aducere-aminte că ar fi trebuit să dea dovadă de vulnerabilitate și blândețe, ca să nu le ghicească nimeni puterile, dar nu fu în stare. Aceasta era adevărata Hanne, o fată cu inimă de lup. Vindecarea prințului nu făcuse doar să-i

dea acestuia putere; îi amintise Hannei cine putea fi, cine ar fi putut deveni dacă Fjerda n-ar fi fost controlată de oameni cum era taică-su.

Înfruntarea fusese întreruptă de un fel de zarvă în sala tronului, un zumzet care se transformă în vuiet, apoi aplauze și aclamații.

— Ce se petrece? întrebuse Ylva.

Nina n-avea să uite vreodată zâmbetul care apărui în clipa aceea pe chipul lui Brum, o expresie de plăcere pură.

— Arde capitala ravkană! strigase cineva.

— Am bombardat Os Alta!

— I-am pus pe fugă!

Nina nu-și dădea prea bine seama de unde veneau glasurile. Oamenii îi strângeau mâna lui Brum și veneau să-l bată pe spate. Nina avea senzația că stă pe malul unei mări dezlănțuite, iar valurile o tot loveau în timp ce încerca să-și regăsească echilibrul.

Hanne o prinsese de mână.

— Ce-i asta? întrebuse Nina în șoaptă.

Își auzise vocea ca și cum ar fi venit din depărtare.

— Se pare că a fost un raid, răspunsese Hanne. Bombardiere fjerdane au atacat Os Alta.

— Dar e... e imposibil. Orașul e prea departe.

Podeaua i se clătina sub picioare.

— Ți-e bine, Mila? întrebuse Ylva.

— Trebuie să-ți revii, îi șoptise Hanne la ureche. O să vadă tata.

Nina își adună toate forțele și se sili să afișeze o expresie de surprindere totală.

— Deci Nikolai Lantsov e mort?

Cuvintele îi lăsară un gust amar în gură și-și simțea transpirația rece pe ceafă.

— Nu, răspunsese Brum înciudat. Bastardul ăla mic a scăpat de data asta.

De data asta. Dar Adrik și Leoni? Zoya? Ceilalți?

— Unul dintre piloți s-a întors cu un raport bizar despre monștri pe cerul de deasupra orașului, continuase Brum. Cred că e în stare de șoc.

— Ajută-mă, o rugase Nina pe Hanne. Scoate-mă de-aici.

Ceea ce Hanne și făcuse, lăsând valul de binevoitori să-i înconjoare pe părinții ei și scoțând-o din sală.

Nina nu știuse ce i se întâmpla. Fusese în luptă. Îl ținuse în brațe pe iubitul ei când murise, și totuși acum toată lumea părea că i se prăbușește în jur, de parcă ar fi fost făcută din hârtie. Inima îi bătea nebunește. Rochia i se părea prea strâmtă. Câți muriseră în timp ce ea se juca de-a spionul? Văzuse țintele; doar că nu înțelesese. Îi venea să urle și să plângă. Însă Mila Jandersdat nu putea face așa ceva.

Până să ajungă în apartamentele lui Brum, avea hainele îmbibate de sudoare. Tremurând, se prinsese de lavoar și vomitase în el, apoi se prăbușise la podea. N-o mai țineau picioarele.

Binecuvântată fie forța Hannei, pentru că probabil că o târâse până în pat și o îmbrăcase în cămașa de noapte. Nina știa că o să leșine. O prinse pe Hanne de mână.

— Îmbolnăvește-l, îi ceruse.

— Ce?

— Hanne, du-te înapoi la petrecere și prefă-te că nu-i nimic în neregulă. Trebuie să-l slăbești pe prinț.

— Dar Rasmus...

— Te rog, Hanne, spusese Nina, strângând din degete. Fă-o pentru mine.

Hanne îi dăduse deoparte părul de pe fața transpirată.

— Bine, îi răspunsese. Bine. Dar promite-mi că te odihnești.

Abia atunci își dăduse voie să se cufunde în valuri. Și acolo rămăsese, îngropată sub pături, toată noaptea și ziua următoare. Hanne venea și pleca. Încerca s-o facă să mănânce. Dar Nina parcă o auzea din depărtare. Plutea într-un loc tăcut și acolo voia să rămână, învăluită în tăcere. Pe uscat o aștepta prea multă durere.

Până auzi glasul lui Brum în fața camerei ei.

— Nu-mi pasă dacă e bolnavă. Nu-mi pasă nici dacă trage să moară. Când regina vrea s-o vadă, nevasta negustorului de pește o să se târască până aici.

Regina Agathe. Nina își aminti vag ce-i spusese Hannei. Instinctele ei preluaseră controlul și reușise să pună în mișcare această nouă diversiune. Dar trebuia să se adune și să profite de ea.

— Dacă mâncarea a fost de vină, sigur se simte mai bine, nu? Întrebă Ylva. Trebuie să se ducă la regină.

— N-am timp de-așa ceva. Trebuie să fiu în jumătate de oră dincolo de zidul circular pentru *Drokestering*. N-o să-mi țin oamenii să aștepte pentru o toantă bolnăvicioasă.

Drokestering. Nina încercă să-și aducă aminte cuvântul. Era în fjerdana veche, o celebrare *drüskelle* a victoriilor în război. Se ținea în pădure și dura de obicei toată noaptea.

— O aduc eu, spuse Hanne. Doar... doar lasă-mă o clipă s-o pregătesc.

Nina se ridică în șezut. Pielea îi mirosea acru, a sudoare și a spaimă. Avea părul încurcat și era amețită pentru că nu mâncase și nu băuse apă.

— Te-ai trezit! spuse Hanne, repezindu-se spre pat. Mulțumesc lui Djel, credeam că o să te pierd pentru totdeauna.

— M-am trezit, spuse Nina răgușit.

Hanne îi turnă apă.

— Nina, au venit servitorii reginei. Au adus o lectică. Zice că a auzit că te-ai îmbolnăvit și vrea să te vadă doctorul ei personal.

Nina se îndoia foarte tare că asta voia regina.

— Ai ceva de mâncare?

— Pot să-ți aduc niște supă și pâine prăjită. M-ai auzit? Regina...

— Te-am auzit. O cană de supă, te rog.

— Ar trebui să te și speli.

— Nepoliticos.

— Sincer.

Nina n-avea timp să facă baie, așa că se clăti cât putea de bine cu apă rece din lavoar și-și dădu cu parfum pe corp. N-o deranja frigul. Avea nevoie de orice putea s-o trezească.

Își trecu o perie prin păr, dar nu putea face nimic cu paloarea pielii sau cu cearcănele de sub ochi.

— Hanne, poți să mă ajuți? întrebă când o văzu întorcându-se cu supa. Vreau să mă croiești. Poți să mă faci să arăt...?

— Mai puțin ca un cadavru?

— Mai bine. Ca o sfântă.

Hanne o duse la fereastră, ca să aibă mai multă lumină. Îi trecu mâna peste față cu mișcări blânde.

— Nu trebuie să-ți ții respirația, zise ea.

Nina își mușcă buza.

— Încetează! o certă Hanne, prinzând-o de bărbie. O să-mi distrugi munca.

— Scuze.

Hanne roși și-i dădu drumul, concentrându-se asupra părului.

— A zis taică-tu ceva despre scrisorile dispărute? întrebă Nina.

— Nu l-am auzit să discute cu nimeni despre ele și, din câte știu, nici n-au instituit protocoale de securitate noi.

Atunci nu-și dăduse încă seama că dispăruseră, dar urma să afle imediat ce deschidea seiful.

— Uite! zise Hanne după o clipă. Gata.

— Așa repede?

Hanne îi dădu o oglindă.

— Uită-te și tu.

Nina privi în oglindă. Pielea îi strălucea precum marmura lustruită, iar pomeții erau ușor colorați, ca o petală de trandafir palid. Părul avea un luciu blond-argintiu. Arăta de parcă ar fi fost cufundată în razele lunii.

— Chiar ai exersat.

Hanne părea aproape vinovată.

— Un pic. Pe mine. De ce vrea să te vadă regina?

— Starea de sănătate a băiatului ei se înrăutățește.

— Din cauza mea.

— Pentru că te-am rugat eu să mă ajuți, să ajuți ambele noastre țări.

— Și cum e de ajutor suferința prințului Ravkăi sau Fjerdei?

— Trebuie să ai încredere în mine, zise Nina. Iar lui Rasmus nu-i strică un pic de suferință după ce i-a făcut lui Joran în cortul vânătorilor.

— Nu-i place să se simtă slăbit.

— Nimănui nu-i place. Dar nu e în stare să fie blând când se simte puternic.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Hanne, zise Ylva cu glas scăzut, dar insistent. Mila trebuie să vină. *Acum.*

Puseră halatul Hannei pe Nina și un șal pe față și păr, astfel ca Ylva și Brum să nu vadă efectele Croielii Hannei.

Sprijinindu-se de Hanne, Nina se lăsă condusă pe coridor și de-acolo pe lectica dusă de servitorii reginei.

— E grea, se plânse una dintre gărzi.

— Face mai multe probleme decât e cazul, mormăi Brum.

— Tată! strigă Hanne.

— Jarl, ajunge, spuse și Ylva. E limpede că nu se simte bine.

Nina se întinse pe spate și se uita la tavan în timp ce era purtată pe coridoarele Insulei Albe. Închise ochii și chemă spiritele din cimitir, pe Linor Rundholm, fosta doamnă de onoare a reginei. *Spune-mi ce trebuie să știu. Spune-mi ce vrei.*

Răspunsul veni limpede și aspru: *Sfârșitul liniei de sânge Grimjer.*

Nina nu-i putea promite așa ceva. Ținând cont că avea de ales între brutalitatea lui Jarl Brum și violența meschină a prințului Rasmus, avea să-l aleagă pe prinț. Fjerda și soarta conspiraseră să-i ofere doar variante cu adevărat respingătoare.

Nu-ți pot promite decât răzbunare. Acum spune-mi.

Lectica fu adusă în aceeași sală a tronului unde o mai primise regina și înainte.

— Vrei să te vadă doctorul meu? Întrebă regina de pe tronul ei de alabastru.

Nina se ridică în capul oaselor și-și îndreptă spatele, iar șalul îi alunecă de pe cap, lăsând lumina de la ferestre să cadă pe chipul ei proaspăt Croit.

— N-am nevoie de niciun doctor. Ce bine i-a făcut el până acum băiatului tău?

Regina trase brusc aer în piept.

— Lăsați-o jos, porunci ea. Plecați.

După o clipă servitorii se retrăseseră, iar ele erau singure, regina pe tron și Nina în picioare în fața ei.

— Nu erai bolnavă? întrebă regina.

— Am intrat în transă, minți cu seninătate Nina. Unde e fiul tău, regină Agathe?

— Nu se poate ridica din pat. A... scuipă sânge de câteva zile. Ce se petrece cu el? M-am rugat în fiecare zi, de două ori pe zi, am...

— Ațâțarea la război l-a supărat pe Djel.

Regina Agathe se încruntă.

— Atacul de la Os Alta?

— Un Grisha l-a salvat pe fiul tău și i-a adus binecuvântarea lui Djel.

— Bombardamentul a fost o mare victorie militară pentru Fjerda!

Sigur că așa era. Nina încă vedea chipul triumfător al lui Brum în sala de bal, încă auzea aclamațiile mulțimii. Dar nu-i putea spune reginei ce trebuia să facă. Agathe trebuia să-și găsească singură calea.

Nina ridică puțin capul, știind că lumina îi făcea liniile feței să pară aurii.

— Știi ce se află în capitala Ravkăi, între Marele Palat și Micul Palat?

Agatha se trase de nasturii rochiei argintii, ca și cum ar fi strâns-o corsajul.

— Capela regală.

— Locul Primului Altar. Unde au fost spuse primele rugăciuni pentru primii Sfinți.

— O religie falsă.

Dar răspunsul venise greoi și șovăitor.

— Acolo a aruncat Fjerda bombele.

— A fost porunca lui Jarl Brum, nu a fiului meu.

— Nu voi conduceți țara asta? N-a fost în numele familiei Grimjer?

Agathe își umezi buzele.

— În... în Djerholm, se zvonește că Grisha sunt copiii lui Djel.

În sfârșit. Făcu saltul.

— Djel e un tată bun. Își apără copiii. Așa cum ar face orice părinte.

Regina se prinse de tâmpile, ca și cum fie și numai gândul că Grisha aveau binecuvântarea divină i-ar fi crăpat craniul.

— Asta-i erezie.

Nina își deschise brațele, neajutorată.

— Nu pot explica lucrurile astea.

— Ești o mincinoasă și o eretică. Ești anormală, cu transele și prevestirile tale. Ești...

Nina își dădu capul pe spate, înălțându-și privirea.

— Sângerezi și tot sângerezi. Știai că o să pierzi și copilul ăsta, ca și pe ceilalți. Ai trimis-o pe blânda Linor în temnițe și ai pus să-ți aducă o Vindecătoare Grisha. O chema Pavlina. I-ai promis că o eliberezi. Dar n-ai avut niciodată de gând să-i oferi libertatea. A stat cu tine ore în șir, până târziu în noapte. A stat cu tine, zi după zi, vindecându-te, vindecându-l pe prinț, chiar și în uter. Ți-a spus povești când erai neliniștită. Și când plângeai, îți îngâna un cântec de leagăn.

— Nu.

Cuvântul se auzi ca un geamăt.

Nina avea o voce îngrozitor de falsă, dar făcu tot ce putu să repete melodia pe care i-o fredona femeia moartă.

Dye ena kelinki, dya derushka, shtoya refkayena lazla zeya.

Sus, în munți, sus, în copaci, pasărea de foc doarme pe o creangă de aur.

— Știi... știi ravkană?

— N-am spus un cuvânt până acum. Știu doar ce-mi arată Djel. Pavlina ți-a spus că are o fetiță, pe care tu i-ai promis că avea s-o revadă.

Reginei îi scăpă un suspin.

— Aveam nevoie de ajutorul ei!

— Djel te iartă pentru asta.

Eu, nu, își zise Nina. Zeul copacului e mult mai mărinos.

— Dar n-o să ierte și moartea altor Grisha. Nu când fiul tău îi datorează viața unei Grisha.

— Și... cum să opresc toate astea? Oamenii noștri vor război.

— Așa ți s-a spus sau așa știi tu? Generalii tăi vor război. Oamenii vor să-și vadă fiii și fiicele trăind. Vor să doarmă în paturile lor și să-și vadă de recoltele de pe câmp. O să-i ascuți pe generali sau pe Djel? Tu alegi.

Nina își aduse aminte un rând din poveștile Sfinților, pe care-l citise într-o carte veche pentru copii: *Poți să alegi credința sau poți să alegi spaima. Însă doar una dintre ele o să-ți aducă ce-ți dorești.*

— Nu știu ce să fac.

— Ba da. Ascultă cu atenție. Apa aude și înțelege.

Făcu o plecăciune și dădu să plece.

— Îndrăznești să-mi întorci spatele?

O mișcare curajoasă, dar Nina trebuia să-i arate lui Agathe că purta armura credinței. Nu-și permitea să dea dovadă de frică.

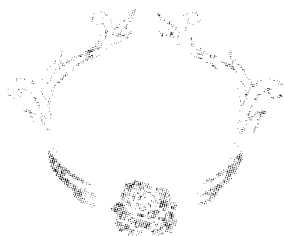
— Pentru Djel ar trebui să-ți faci griji, regina mea. Fii cu băgare de seamă, altfel îți întoarce *el* spatele.

Se strecură afară din sala tronului și porni în grabă pe coridor. Oare mersese prea departe sau exact cât era nevoie? Oare semințele pe care le plantase aveau să dea roade și să ducă în direcția păcii? Sau n-a făcut decât să se pună în pericol și poate s-o tragă și pe Hanne după ea?

Nu se putea gândi acum. Făcuse niște alegeri și mai avea treabă în seara aceea. Mai devreme, fusese prea dezorientată ca să înțeleagă ce spusese Brum în fața camerei ei, dar acum cuvântul îi răsună în cap — *Drokestering. Drüskelle* o să fie în pădure peste noapte, departe de Curtea de Gheață, celebrând atacul dat pe furiș asupra Ravkăi.

Era ocazia ei să-l scoată pe Magnus Opjer din aripa *drüskelle*. Ravka sângera, iar ea n-avea nicio putere să repare pagubele făcute de inamic. *Dar Nikolai Lantsov e încă în viață*. Asta însemna că mai exista speranță. Putea să dea o lovitură Fjerdei și poate să-i ofere regelui ei un mic avantaj în lupta asta.

Era momentul să creeze niște probleme.

23. Nikolai

Nikolai avusese de gând să doarmă, dar după ce se întorsese de pe-o parte pe alta suficient ca să-și dea seama că nu putea, se ridică din patul nefamiliar din Apartamentul Irisului, hotărât să lucreze. Dar nici cu asta n-avusese succes. Scrisese un mesaj pentru Ketterdam și acum nu putea decât să aștepte răspunsul. Deși încercase să se concentreze la planurile rachetelor pe care i le aduseseră de la Lazlayon, îi era imposibil să se uite la schițele pe care le făcuse David, însemnările cu scrisul lui înghesuit pe margini, și să nu-l cuprindă tristețea, să nu-i fugă gândurile la nesfârșitele posibilități care i-ar fi salvat viața prietenului său. Nu se putea împiedica să vadă trupul strivit al lui David tras de sub dărâmături, sângele și praful de pe pieptul lui zdrobit.

Se duse la fereastră. Domeniile palatului erau acoperite de zăpadă. Din punctul ăsta, nu se vedeau deloc distrugerile produse de bombardament. Lumea părea tăcută, cu nimic ieșită din comun și pașnică. Îi trimisese vorbă lui Tamar să încerce să afle dacă regina shuhană știuse dinainte de bombardament, dacă shuhanii și fjerdanii ajunseseră să încheie o alianță împotriva Ravkăi — osul

pe care se băteau de secole. Dar nu credea asta. Makhi avea propriile obiective. Considerase că Ravka e slăbită și încercase s-o cucerească prin subterfugii înainte s-o cucerască Fjerda prin forță. Dacă n-ar fi fost curajul lui Isaak și pasiunea sorții pentru o întorsătură bună de situație, regina shuhană poate că ar fi reușit. Dar unde Makhi dăduse greș cu un scalpel, Fjerda reușise probabil cu un ciocan. Acum sărbătoreau clădirile pe care le dărâmaseră sau corăbiile și zburătoarele pe care le distruseseră, fără să știe care era adevărata lovitură pe care o dăduseră Ravkai: îl omorâseră pe David Kostyk.

Prietenia lui Nikolai cu David fusese discretă. Își făcuseră puține confidențe și nu petrecuseră nopți întregi cu cântece vulgare de beție. Cea mai mare parte a timpului împreună și-l petrecuseră în tăcere, luptându-se cu probleme dificile de inginerie, revizuiindu-și unul altuia calculele, împingându-se reciproc înainte. Când era cu David, puterea și farmecul lui Nikolai erau lipsite de importanță. Nu-l interesa decât știința.

Ar fi trebuit să fie în siguranță aici, îngropat în atelierul lui, departe de liniile inamice. Dar nu mai exista niciun loc sigur. Undeva în nord, fjerdanii toastau pentru atacul lor surpriză și așteptau să vadă cum avea să reacționeze Ravka. Dacă Ravka nu răspundea în niciun fel, nu aveau să mai aștepte. Aveau să invadeze. Dar unde? Când?

Îi atrase atenția o mișcare în grădină. Zări o claie de păr negru și o mantie din lână albastră. Zoya. Trecea dincolo de gardurile vii și fântâni, intrând în umbra pădurii.

N-apucase să stea de vorbă cu ea de când se întorsese. Și nu putea s-o învinovățească pentru că-l evitase. O trimisese pe teren fără suficiente întăriri. Lăsase inamicul să le violeze căminul. Dar unde se ducea acum? Nikolai

nu stătuse să se gândească prea mult la expedițiile la ceas de seară ale Zoyei pe domeniile palatului. Nu își dorise. Dacă avea un iubit, nu era treaba lui. Și totuși mintea lui țesea posibilități, una mai rea ca alta. Un membru al gărzii regale? Un Inferni chipeș? Se purta prietenos cu generalul Pensky, și asta era vina lui Nikolai. El îi obligase să lucreze împreună. Sigur, generalul avea cu 20 de ani mai mult ca ea și purta o mustață care nu putea fi descrisă altfel decât *debordantă*, dar cine era el să-i pună la îndoială gusturile?

Își trase pantalonii peste pijama, se întinse să-și ia haina și cizmele și în doar câteva clipe coborâse deja în hol, fără să ia în seamă privirile îngrijorate ale gărzilor palatului.

— Totul e în regulă! Pe loc repaus, strigă el.

Erau toți cu nervii întinși după atacul fjerdan și n-avea niciun rost să panicheze pe nimeni alergând și purtându-se ca un școlar îndrăgostit.

Și ce anume urma să-i spună? *Am văzut că te duceai într-o misiune, oprește în numele regelui?*

Cizmele ei lăsaseră urme în zăpadă, iar el se ținu după ea în pădure. Însă sub copaci era întuneric și îi era greu să găsească urma. *E o greșeală*. Zoya avea dreptul la intimitate. Iar el să fie al naibii dacă voia s-o găsească în brațele altui bărbat.

Întrezări o mișcare printre crengi. Zoya stătea în fața desişului care mărginea partea de vest a grădinilor, scoțând aburi în aerul nopții și cu chipul încadrat de blana de vulpe argintie a glugii. Unde naiba putea merge de-aici?

Zoya urmă un zid din fundul grădinii acvatice, unde se jucase și el în copilărie și de unde pornea tunelul secret

spre Lazlayon. Deschise gura s-o strige — apoi se opri când Zoya împinse un mănunchi gros de viță și scoase la iveală o ușă în zid.

Nikolai nu putu să nu se simtă jignit. Că Zoya avea secrete față de el nu era nicio surpriză, dar și palatul avea secrete?

— Credeam că am depășit momentul, mormăi el.

Zoya scoase din buzunar o cheie și deschise ușa, dispărând înăuntru. Nikolai șovăi. Zoya nu închisese poarta în urma ei. *Întoarce-te, își zise el. N-are cum să iasă nimic bun de-aici.*

În lemnul ușii erau cioplite două stele — exact ca în picturile de pe pereții camerei ei, două scântei pictate pe steagul unei corăbii zguduite de furtună. N-o întrebase niciodată ce înseamnă.

Trebuia să afle ce era de cealaltă parte a ușii.

Serios, putea fi o problemă de securitate națională.

Nikolai trecu de vița încâlcită și își dădu seama că pătrunsese în fosta grădină de legume. Crezuse că a fost lăsată de izbeliște, abandonată în voia pădurii după ce straturile înălțate fuseseră mutate mai aproape de bucătării. Nu mai exista pe planurile palatului nou.

Orice fusese înainte, acum era cu totul altceva. Nu mai existau straturi ordonate de varză, nici tiparele ordonate de garduri vii care le plăceau grădinarilor palatului. Aleile erau mărginite de sălcii, ca niște femei plecate în jelanie, cu crengile îmbrăcate în gheață și atingând pământul alb și moale ca niște fire de păr. Florile și arbuștii de tot felul dăduseră pe dinafară din straturi și toate erau albe și înghețate, o lume făcută din zăpadă și sticlă, o grădină de năluci. Zoya aprinsese felinare de-a lungul zidurilor vechi de piatră și acum stătea cu spatele

la el, o siluetă nemișcată ca o statuie ornamentală, ca și cum ar fi fost dintotdeauna parte a grădinii, o fecioară de piatră așteptând să fie descoperită în centrul unui labirint.

— Nu mai am loc, zise fără să se întoarcă spre el.

Știuse tot timpul că era și el acolo. Oare voise să vină după ea?

— Tu îngrijești locul ăsta?

Încercă să și-o imagineze pe Zoya asudând sub dogoarea soarelui, cu pământ sub unghii.

— Când a fost ucisă mătușa mea și m-am întors la Micul Palat să lupt împotriva Întunecatului... aveam nevoie de un loc unde să fiu singură. Mergeam ore în șir prin pădure. Aici nu mă deranja nimeni. Nu-mi aduc aminte când am găsit ușa, dar am avut senzația că era ca și cum lăsase cineva locul ăsta ca să-l descopăr eu, ca un puzzle pe care trebuia să-l rezolv.

Stătea cu profilul ei perfect întors către cerul sclipitor al nopții, iar gluga îi aluneca pe spate. Începea să ningă și fulgii i se prindeau în buclele negre.

— Plantez câte ceva nou pentru fiecare Grisha pierdut. Ghimbir sălbatic pentru Marie. Tisă pentru Serghei. Astilbe pentru Fedyor. Până și Ivan are locul lui.

Atinse cu degetele o tulpină înghețată.

— Asta o să înflorească portocaliu-aprins la vară. Am plantat-o pentru Harshaw. Daliile astea erau pentru Nina, când am crezut că a fost prinsă și ucisă de fjerdani. Fac cele mai caraghioase flori roșii vara. Sunt aproape cât niște farfurii întinse.

Acum se întoarse, iar Nikolai îi văzu lacrimile pe obraji. Zoya ridică mâinile, într-un gest pe jumătate rugător, pe jumătate pierdut.

— Nu mai am loc.

Aici se strecura Zoya noaptea — nu la un iubit, ci la acest monument al durerii. Aici își vărsase lacrimile, departe de ochii curioși, unde nu era nimeni să-i vadă armura căzând. Și aici Grisha puteau trăi veșnic, toți prietenii pierduți, toți soldații morți.

— Știu că e de neiertat ce-am făcut, spuse ea.

Nikolai clipi nedumerit.

— Fără îndoială că meriți să fii pedepsită pentru crimele comise... dar pentru ce anume?

Zoya îi aruncă o privire ucigătoare.

— L-am pierdut pe cel mai valoros prizonier al nostru. L-am lăsat pe cel mai letal dușman al nostru să-și recapete puterile și... s-o ia razna.

— „Razna“ pare o exagerare. Pe câmpii, mai degrabă.

— Nu te preface că nu acorzi importanță. Abia dacă te-ai uitat la mine de când m-am întors.

Pentru că sunt lacom să te văd. Pentru că ideea să fac față acestui război, acestei pierderi fără tine mă umple de spaimă. Fiindcă văd că nu vreau să lupt pentru viitor dacă nu pot găsi o cale să-mi clădesc un viitor cu tine.

Dar el era rege și ea era generalul lui, așa că nu putea spune nimic din toate astea.

— Mă uit la tine acum, Zoya.

Ea îi prinse privirea în tăcerea grădinii, ochii de un albastru strălucitor, profunzi ca o fântână.

— Nu trebuie să-ți ceri niciodată iertare față de mine.

Nikolai șovăi. Nu voia să se lege și mai mult de bărbatul pe care îl ura ea, dar nu voia nici să existe taine între ei. Dacă supraviețuiau războiului, dacă găseau cumva o cale să-i împiedice pe fjerdani să invadeze Ravka, trebuia să încheie o căsătorie adevărată, o alianță adevărată, cu

altcineva. Avea să fie nevoit să asigure pacea cu fjerdanii căsătorindu-se cu cineva din Fjerda sau să refacă mândria și fonată a Kerchului legându-se pentru totdeauna de fata lui Hiram Schenck. Dar era un viitor care poate n-avea să vină niciodată.

— Am simțit când s-a eliberat Întunecatul. Demonul... demonul a știut. Și preț de o clipă am fost acolo, în aceeași încăpăre cu tine.

Crezuse că Zoya o să fie dezgustată, înspăimântată poate, dar ea spuse doar:

— Mi-aș fi dorit să fi fost și tu acolo.

— Chiar așa?

Acum Zoya părea de-a dreptul iritată.

— Sigur că da. Pe cine altcineva mi-aș dori să-mi apere spatele într-o luptă?

Nikolai se strădui să nu înceapă să cânte.

— S-ar putea să fie cel mai mare compliment care mi-a fost făcut vreodată. Și odată prima balerină a baletului regal mi-a spus că valsez ca un înger.

— Poate că dac-ai fi fost și tu acolo...

Vocea Zoyei se frânse. Dar știau amândoi că Nikolai n-ar fi putut schimba în niciun fel rezultatul acelei lupte. Dacă Zoya și Soldații Soarelui nu-l putuseră opri pe Întunecat, poate că era imposibil de oprit. *Încă un dușman cu care nu știm cum să luptăm.*

Zoya făcu semn din cap spre ziduri.

— Vezi ce crește pe-aici?

Nikolai se uită la ramurile cenușii încovoiate, care se înșirau de-a lungul marginilor grădinii.

— Un salcâm.

Unul obișnuit, bănuia el, nu din cei străvechi de care aveau nevoie pentru *obisbaya*.

— Am luat așchii din tunelul care duce la Micul Palat. E plin de ghimpi, și spini, și furie, acoperit cu boboci frumoși și inutili și cu fructe prea amare ca să poată fi mâncate. N-are nimic care să merite iubit.

— Ce tare greșești!

Zoya își mută brusc privirea spre el, cu ochii sclipind argintiu — ochi de dragon.

— Chiar așa?

— Uite cum crește, cum apără tot ce e între zidurile astea, mai puternic decât orice altceva din grădină, înfruntând toate anotimpurile. Nu contează ce iarnă îndură, înmugurește mereu.

— Și dacă iarna e prea lungă și prea grea? Dacă nu mai înmugurește?

Lui Nikolai îi era teamă să întindă mâna după ea, dar tot o făcu. Îi luă mâna înmănușată într-a lui. Zoya nu se trase, ci se lipi de el ca o floare care-și închide petalele la căderea nopții. Nikolai o cuprinse cu brațele. Zoya păru să șovăie și apoi, cu un oftat ușor, își lăasă greutatea pe el. Zoya era letală. Zoya era feroce. Greutatea ei i se părea o binecuvântare. Fusese puternic pentru țara lui, pentru soldații lui, pentru prietenii lui. Însemna cu totul altceva să fie puternic pentru ea.

— Atunci tu o să fii ramura fără muguri, îi șopti cu fața în părul ei. Și o să ne lași pe ceilalți să fim puternici până vine vara.

— Nu e o metaforă.

— Sigur că nu.

Își dorea să rămână acolo pentru totdeauna, în tăcerea zăpezii, astfel ca pacea acestui loc să-i poată apăra.

Zoya își șterse ochii, iar Nikolai își dădu seama că plângea.

— Dacă mi-ai fi spus acum trei ani că o să vărs lacrimi pentru David Kostyk, aş fi râs de tine.

Nikolai zâmbi.

— M-ai fi pocnit cu pantoful.

— Noi doi... n-aveam nimic în comun. Hotărârea să trecem de partea Alinei a fost cea care ne-a legat — alegerea să luptăm lângă ea, când ştiam că sorţii erau de partea Întunecatului. Avea luptători mai experimentaţi şi ani de înţelegere şi planificare.

— Dar noi am câştigat.

— Aşa e. Pentru o vreme.

— Şi cum ai făcut-o? Cum am făcut-o noi toţi?

— Sincer? Nu ştiu. Poate că a fost un miracol. Poate că Alina chiar e Sfântă.

— Delirezi din cauza durerii. Dar dacă am avut noroc cu un miracol, poate că o să mai avem noroc încă o dată.

Plecară din grădină şi se întoarseră prin pădure. Pe cărare, se despărţiră aşa cum făceau întotdeauna — ea plecă spre Grisha, el, spre Marele Palat. Ar fi vrut s-o cheme înapoi. Ar fi vrut s-o urmeze prin zăpadă. Dar ţara lui n-avea nevoie de un băiat care se ofilea de dor ţinându-se după o fată singuratică. Avea nevoie de un rege.

— Şi un rege o să şi aibă, zise el fără să se adreseze nimănui, după care se îndreptă către camerele întunecoase ale palatului.

24. Mayu

După ce regina Makhi spusese că o să se gândească să dezvăluie existența laboratoarelor — laboratoarele despre care tot nu recunoștea că există —, Tamar și Mayu o însoțiseră pe Ehri în apartamentele ei din aripa cunoscută drept Cuibul. Erau apartamentele unde crescuse Ehri, unde fuseseră crescuți toți copiii Taban. Băieții erau educați și instruiți împreună cu fetele până creșteau suficient de mari ca să-și aleagă o profesie — medicină, religie sau armată. Fetele erau considerate toate potențiale moștenitoare, deși de cele mai multe ori erau preferate fiicele mai mari.

Tamar și Mayu o vegheau pe Ehri cu schimbul. Nu credeau că Makhi ar acționa împotriva prințesei, nu când pluteau atâtea suspiciuni asupra ei, dar nici nu-și asumau vreun risc.

Tamar îi avertizase pe miniștrii Nagh și Zihun să-și întărească și ei dispozitivele de pază de-acasă.

La trei zile după ce ajunseseră, două dintre surorile lui Ehri veniră să o viziteze, într-un nor de mătase și parfum. Kheru, cu ochii de culoarea cafelei, tot timpul cu ceva de brodat în mână, și Yenye, cu șuvița albă în păr și cu privirea pătrunzătoare. Jhem lipsea, în doliu după

fiica ei, Akeni, victimă a molimei. Tamar ieșise în camera de-alături ca să tragă cu urechea, dar rămăsese pregătită în caz că apăreau probleme.

Mayu nu le știa prea bine pe prințese. Ea fusese repartizată la reședința lui Ehri, iar celelalte surori aveau propriile gărzi Tavgharad. Erau strălucitoare și gălăgioase, fiecare izbitoare în felul ei. Arătau ca niște bijuterii în mă-tășurile lor de iarnă închise la culoare — smarald, ametist, safir. Ehri arăta ca o floare din altă grădină, scundă și cu petale palide, într-o rochie de culoarea minții și cu un colier din agate verzi, cu piepteni de argint în păr.

Surorile îi cerură să le povestească despre Ravka și-i dădură în dar flori și fructe în semn de bun venit, discutată despre perspectivele lor de căsătorie și consorții lui Makhi. Atât Kheru, cât și Yenye urmau să se mărite în curând și, după aceea, nu mai erau potențiale moștenitoare ale tronului Taban.

— Kheru și-a amânat data nunții, spuse Yenye, împungând cu acul într-un model cu violete.

— Doar pentru că încerc să găsesc mătasea piersică potrivită pentru rochie.

Yenye ridică dintr-o sprânceană și își trecu mâna prin şuvița de păr alb.

— Pentru că potențiala moștenitoare a lui Makhi a murit în molima aia cumplită.

Prințesa Ehri icni.

— N-avea decât opt ani.

Yenye își duse din nou mâna la păr.

— Nu... n-am vrut să fiu insensibilă. Voiam doar...

Kheru mestecă o bucățică de prună.

— Voiai să zici că aș considera moartea unui copil o ocazie să mă numescă Makhi moștenitoare.

— Nu-mi spune că nu ți-a trecut prin minte, zise Yenye.

— Ba da, recunosc Kheru. Dar Makhi n-o să ne numească pe niciuna dintre noi.

— Sunt totuși niște zvonuri, spuse Yenye cu șiretenie. Despre tine, dulce Ehri.

Ehri nu-și mută privirea de la prunele pe care le mânca.

— Ah?

— Zvonuri că te-ai întors fără un soț ravkan pentru că vrei s-o înfrunți pe Makhi.

— Ce prostie, zise Ehri. Știți cu toții că n-am vrut niciodată să conduc. Aș fi fericită să stau pe un deal de pe coastă, să privesc valurile și să-mi îngrijesc grădina, ca bunica.

— Atunci de ce ai încercat să te măriți cu regele ravkan?

— Pentru că Makhi e regină și ea mi-a poruncit.

Le privi în ochi, întâi pe una, apoi pe cealaltă.

— Și toate trebuie să facem ce poruncește regina.

Se auziră murmure aprobatoare și apoi, încet-încet, surorile își terminară ceaiul și plecară la ale lor, fără îndoială ca să disece fiecare cuvânt care fusese rostit.

Când se închise ușa în urma lor, Ehri se sprijini de ea oftând.

— Îmi dau seama că nu ești de acord, Mayu.

Mayu n-avea niciun motiv să nege.

— Era ocazia ta să le curtezi, să le câștigi de partea ta și să le spui ce a încercat să facă regina.

— Mayu, surorile mele au chiar și mai puțină influență decât mine.

Ehri admiră vaza cu trandafiri portocalii pe care o așezase în mijlocul mesei de ceai înainte să ajungă surorile ei.

— Fie iau partea lui Makhi, fie or să se folosească de conflictul dintre noi ca să încerce să ajungă pe tron, ceea ce ar lăsa Shu Hanul vulnerabil.

— Sunt chiar așa de ambițioase?

Ehri stătu să se gândească. Smulse o petală care începuse să se veștejească și o mototoli în palmă.

— Nu. Niciuna nu s-a născut intrigantă. Niciuna n-a fost pregătită pentru tron. Dar puterea este convingătoare și noi știm să ne păstrăm secretele.

Mayu o privi pe prințesă.

— Ești apropiată de surorile tale?

— Așa cum sunt *kebben*? Nu. Le iubesc, dar nu ne-am certat niciodată.

— Niciodată.

— Nu prea. A, ne ciorovăim. Cred că toate surorile fac așa. Dar nu ne-am certat niciodată de-a binelea. Pentru că n-am avut niciodată încredere că iubirea dintre noi o să ne ajute să trecem peste asta. Am fost întotdeauna foarte politicoase una cu alta. De ce zâmbești?

— Mă gândesc la Reyem. Cum *urlam* unul la altul. Odată m-a mușcat. Suficient de tare ca să-mi dea sângele.

— Te-a *mușcat*?

— Meritam. Îi răsesem o sprânceană în timp ce dormea.

Ehri râse.

— Ce monstru trebuie să mai fi fost și tu!

— Chiar eram.

Dar gândul la Reyem era prea dureros.

— N-a fost niciodată rău cu mine, și doar ar fi avut toate motivele să se răzbune. Părinții noștri îl preferau pe el, dar el întotdeauna îmi împărțea și mie — din cărți, din dulciuri. Voia să mă vadă fericită.

— Asta înseamnă *kebben*, zise Tamar, intrând în cameră și servindu-se cu o bucată de prună. Unul nu poate fi fericit dacă celălalt suferă.

— Atunci... înțelegeți ce trebuie să fac? De ce am acceptat misiunea lui Makhi?

Tamar mai băgă o bucată de prună în gură și o mestecă încet.

— Ai ucis un om nevinovat. Isaak era neînarmat.

— Era un mincinos, spuse Ehri, sărind în apărarea lui Mayu. Un prefăcut.

— Își slujea regele, ripostă Tamar.

— Exact cum îmi slujeam și eu regina, zise Mayu, deși cuvintele îi lăsară un gust de cenușă în gură.

— Și totuși, doar unul dintre voi e mort.

Avea dreptate. Isaak nu meritase așa ceva.

— Dar o să mă ajuți să-mi găsesc fratele, spuse Mayu.

Nu formulase fraza ca pe o întrebare. Nu-și putea lăsa durerea și rușinea s-o copleșească, cel puțin câtă vreme Reyem nu era liber.

— Da. Dar nu pentru tine sau pentru fratele tău geamăn. Singura cale să pun capăt torturării și persecutării Grisha e să localizez laboratoarele alea *khergud*.

Ehri ciupi o coardă a *khatuurului*, apoi îl puse pe măsuta de ceai.

— Avem un drum lung înainte și niciuna dintre noi nu poate face călătoria singură. Hai să nu ne pierdem vremea certându-ne. Am suferit toate pierderi.

Mayu își puse mâna pe mânerul sabiei.

— Tu ce-ai pierdut, Ehri?

Privirea prințesei era tristă.

— Nu știi, Mayu? Pe sora mea.

În clipa aceea, pe cer se aprinseră brusc artificiiile, în două explozii de albastru și auriu. Culoarele Ravkăi.

— Acesta e semnalul, spuse Tamar. Mesagerul reginei Makhi a pornit.

Se spunea că nimeni nu știe toate tainele palatului de la Ahmrat Jen, dar Tavgharad știa mai multe decât alții. Existau intrări secrete care erau folosite și de gărzi, și de familia regală, încăperi secrete de unde familia regală putea fi supravegheată fără să fie tulburată și, desigur, existau și ieșiri secrete pentru cazuri de urgență sau revolte.

Mayu le conduse pe Tamar și Ehri pe o scară ascunsă până într-un tunel care trecea pe sub grădini, de unde ieșiră dincolo de zidurile palatului — sau unde fuseseră cândva zidurile palatului. Aici lovise molima. Această parte a grădinii și livezile arătau ca rămășițele de la locul unei explozii, însă dădeau senzația de mină veche, care fusese exploatată până când nu mai rămăsese nimic, decât un loc sec de orice fel de viață.

— Ce-i asta? Întrebă Ehri. Care-i cauza?

— Un dușman cu care o să ne luptăm altă dată, răspunse Tamar. Mergi mai departe.

O urmară pe Mayu în josul unei pante până în livezile de pruni, unde aștepta o trăsură în care urcară. Tamar vorbi cu doi bărbați călare, îmbrăcați ca niște țărani, dar înarmați cu revolvere.

— La regină, spuse Tamar.

Însă înainte să apuce Mayu să se uite mai bine la călăreți, porniseră deja în galop peste câmp.

Deși drumurile din apropierea palatului regal erau bine întreținute, trăsură evită să atragă atenția, mergând

pe făgașe de căruță pustii, zgâlțâindu-se prin toate hopenurile și hârtoapele. Mayu și Tamar erau obișnuite cu drumurile grele, dar chiar și în umbra trăsurii Mayu își dădea seama că prințesa era nefericită.

Mayu număra în cap kilometrii drumului, căutând reperele în beznă. Dacă harta din mintea ei era bună, se îndreptau către valea Khem Aba. Era cunoscută în principal pentru agricultură și creșterea animalelor, dar mai erau și vârfuri și canioane unde ar fi putut fi ascuns un laborator guvernamental.

Trăsura încetini, iar Tamar deschise ușa, cocoțându-se pe scară ca să stea de vorbă cu un alt bărbat călare, care plecă imediat după aceea.

— Complexul e la un kilometru, zise ea când se opriă. Trebuie să mergem pe jos. Nu știm ce ne-ar putea aștepta.

— Aeronava? întrebă Ehri.

— E pe drum.

Ehri își mușcă buza de jos.

— Și dacă n-avem dreptate? Dacă nu-i nimic aici? Dacă bunica...

— Vremea îndoielii a trecut, zise Mayu. Mergem înainte.

Noaptea era rece, întunecoasă și tăcută, singurele sunete fiind orăcăitul broaștelor și foșnetul vântului printre trestii. Mayu se bucura că se dăduse jos din trăsură. Se simțea mai în siguranță așa, pregătită să reacționeze.

După câteva minute, văzu o structură masivă cu acoperiș ascuțit.

— Ce-i mirosul ăsta? întrebă Ehri.

— Bălegar, răspunse Tamar.

De undeva din față se auzi încet un muget.

— E o fermă! exclamă Mayu.

Tamar le făcu semn să meargă mai departe.

— *A fost o fermă.*

Regina Makhi ascunsese complexul secret. Iar mesagerul ei le dusesese chiar până la ușa lui.

Mușcase momeala. Ehri se asigurase că-i spune lui Makhi că a lăsat gărzile Grisha s-o apere pe bunica lor la Palatul celor O Mie de Stele. Știau că amenințarea n-ar opri-o pe Makhi și mai știau și că nu-și putea folosi gărzile Tavgharad împotriva lui Leyti Kir-Taban. N-ar fi ridicat niciodată mâna împotriva unei regine Taban, nici chiar dacă regina nu mai era pe tron. Și atunci, pe cine putea folosi Makhi împotriva unui detașament de luptă Grisha? Soldați care teoretic nu existau: *khergud*. Ca să-i aducă, trebuia să transmită un mesaj la unul dintre laboratoarele secrete, iar cercetașii lui Tamar veniseră pe urmele mesagerului.

Mayu nu putea decât să spere că Reyem era în spatele acestor ziduri. Nu existau posturi de gardă la vedere în jurul fermei, doar un paznic de noapte.

— Ești sigură că ăsta-i locul? întrebă ea.

Tamar încuviință.

— Paznicul are o mitralieră cu repetiție. Dacă nu cumva pun vacile la cale o evadare, genul ăsta de putere de foc e excesiv.

Făcu semn spre partea dreaptă a curții, dincolo de gard.

— Între copacii ăia e un post de observație.

Mayu și Ehri încercară să vadă ceva în întuneric.

— Cum îți dai seama? întrebă Mayu.

— Îi simt bătaia inimii, răspunse Tamar.

Sfășie-Inimi. Mayu uita uneori. Tamar era suficient de letală și fără secerile ei sau o armă în mână.

— Stați aici, le spuse ea.

— N-am mai făcut niciodată așa ceva, șopti Ehri în timp ce așteptau în beznă. Tu?

— Doar la instrucție, recunoscui Mayu.

Era Tavgharad. N-ar fi trebuit să se teamă de moarte. N-ar fi trebuit să se teamă deloc. Dar nu văzuse niciodată o luptă adevărată, nu fusese într-o bătălie propriu-zisă. Isaak era primul om pe care-l omorâse.

Ce le aștepta dincolo de ușile astea? Și dacă erau prinse, ce-avea să facă? Răspunsul veni mai ușor decât se așteptase. Urma să lupte până la moarte dacă trebuia — pentru ea, pentru fratele ei, pentru Isaak, care murise degeaba. Se strădui să-și găsească liniștea și concentrarea pe care încercaseră să i le bage în cap instructorii.

Poate că stătuse prea mult în oraș. Nu era obișnuită cu întunericul ca smoala al nopții, cu întinderea înstelată de deasupra lor, cu sunetele din aerul liber — broaște, greieri, ceva care ciripea în copaci. Scoase exasperată aerul din piept.

— La țară e mult mai mult zgomot decât mă așteptam.

Ehri închise ochii și răsuflă adânc.

— După asta tânjesc.

— O fermă?

— Pace. Totdeauna am visat să ajung să-mi ridic o casă în munți, într-un canion unde să pot așeza un mic amfiteatru, poate să predau muzică. Ar trebui să vii și tu cu mine, bănuiesc. Tu și celelalte gărzi Tavgharad ale mele.

Le învălui tăcerea, amintirea femeilor pe care le cunoscuseră amândouă.

— N-au țipat, spuse Ehri cu un tremur în voce. Am fost singura care a strigat când au ars.

Când deschise ochii, erau umezi, iar lacrimile străluceau precum argintul în lumina lunii.

— Ai fi făcut și tu la fel? Dacă n-ai fi fost la infirmerie și sora mea ar fi dat ordinul?

Da. Dacă n-ar fi fost Reyem. Dacă n-ar fi fost datoria pe care o avea față de el. Chiar și acum știa că trădează jurământul pe care îl făcuse și după care trăise — s-o apere pe regina Taban mai presus de orice altceva. Era în slujba lui Ehri, trăise în casa ei, dar în ultimă instanță regina Makhi era femeia pe care trebuia s-o slujească. Lui Mayu îi plăcuse simplitatea asta, siguranța asta. N-avea să se mai bucure niciodată de ea.

— Aș fi murit împreună cu surorile mele, recunosc eu.

— Și asta nu m-ar fi condamnat și pe mine la moarte?

— Nu știu.

Mayu se gândi la confuzia din ochii lui Isaak când își dăduse seama ce făcea ea. Încercase să-i spună că nu era el regele. Dar era deja prea târziu.

— Credeam că am înțeles moartea. Nu mai sunt așa de sigură.

Auziră o bufnitură ușoară și, după o clipă, Tamar veni în fugă spre ele.

— L-ai omorât? întrebă Ehri.

— Doar i-am încetinit bătaia inimii. O să rămână inconștient și o să-l doară capul când se trezește.

Mayu văzu ce purta Tamar și icni.

— De unde ai aia? N-ai niciun drept să porți...

— Nu pot să intru aici ca soldat ravkan. Și am toate drepturile. Sunt Grisha. Oamenii mei sunt torturați dincolo de zidurile astea.

Mayu încercă să-și alunge sentimentul de revoltă. Tamar se îmbrăcase în uniformă neagră de Tavgharad, avea părul scurt ascuns sub șapca neagră pusă pieziș pe

cap, iar pe umăr avea șoimul roșcat. Mayu știa că toate astea, simboluri ale onoarei și tradiției, n-ar trebui să mai conteze pentru ea. Dar contau.

Încercă să vadă ceva dincolo de Tamar, în întuneric.

— Sunt acolo?

— Mesagerul reginei Makhi a ajuns cu vreo 15 minute înaintea noastră. A plecat deja. Luminile sunt aprinse, dar nu sunt ferestre la parter. S-ar putea să-i mobilizeze pe *khergud* pentru acțiune sau ar putea aștepta până dimineată. Nu știu ce o să găsim când intrăm. Ehri, s-ar putea să ajungem într-o situație de luptă...

— Am fost instruită pentru luptă.

— Știi, răspunse Tamar. M-am antrenat și eu cu tine și știu că poți să te descurci. Dar *khergud* sunt alt fel de soldați și, dacă pățești ceva, se alege praful de toate planurile noastre. N-o să mai avem nicio pârghie împotriva lui Makhi. Așa că respectăm planul și dacă ceva merge prost, ieși. Pleci și te întorci la Nagh și Zihun.

Ehri încuviință.

— Bine.

Tamar îi făcu un semn lui Mayu.

— Hai să mergem.

Flancând-o pe prințesa Ehri, se duseră direct la ușile din față.

— Voi de-acolo! strigă paznicul de noapte ridicând felinarul. Identifi... ah!

Făcu o plecăciune adâncă.

— Prințesă Ehri, am auzit că v-ați întors, dar... nu... iertați-mă, Înălțimea Voastră, dar nu ni s-a spus să vă așteptăm. Sau la ora asta.

— Ați primit mesajul surorii mele?

— Acum câteva minute.

— A apărut o schimbare în ordinele reginei și trebuie s-o transmit.

Ridică un sul cu un marcaj de ceară verde.

— Pot să-l văd?

— Poftim?

Ehri păru că se înalță cu 15 centimetri. Își arcui sprânceana. Vorbi cu glas rece. În ciuda bărbiei ascuțite și a staturii minione, era chiar întruchiparea reginei Makhi. Și era bine, pentru că marcajul de ceară verde nu purta sigiliul regal.

Paznicul de noapte arăta ca și cum și-ar fi dorit să găsească o groapă adâncă în care să se arunce.

— Iertați-mă, Înălțimea Voastră.

Bâjbâi după chei.

Ușa se deschise într-un hol întunecat. Doi bărbați stăteau la o masă. Unul dintre ei purta uniformă militară, iar celălalt, un halat albastru de doctor. Păreau un pic amețiți, ca și cum ar fi fost treziți din somn. Aveau un teanc de hârtii în față — și o butelcă în care se vedea un lichid portocaliu-ruginiu.

— Prințesa Ehri Kir-Taban vă aduce vești de la prea-nobila ei soră, spuse paznicul gâfâind.

Soldatul și doctorul se ridicară și făcură o plecăciune, cu expresii derutate pe chip.

— Sora mea s-a răzgândit în legătură cu mobilizarea *khergud* pentru această misiune, zise Ehri.

Doctorul ridică butelca.

— Încă nu i-am trezit. Să renunțăm la toată povestea?

Ehri strânse din degete, iar Mayu își dădu seama că încerca să se împiedice să se foiască.

— Da. Da, renunțați la toată povestea. Dar, dacă tot suntem aici, vrem să aruncăm o privire.

Bărbații se uitară unul la altul nesiguri.

— Sora mea a spus că o să fiu foarte impresionată de ce ați realizat aici.

— Regina v-a vorbit despre mine? Întrebă doctorul surprins. Sunt onorat.

Ehri zâmbi cât de binevoitor putea ea.

— Atunci o să ne arăți, mie și gărzilor mele, proiectul tău remarcabil?

Soldatul se uită la Tamar și Mayu, îmbrăcate în uniforme lor negre.

— Poate ar fi mai bine dacă ar rămâne aici. Este un complex strict secret.

Prințesa râse amuzată.

— Crezi că sora mea nu știe? Nu m-ar fi trimis niciodată aici fără gărzi.

Miji ochii.

— De ce mi-ai cere să rămân fără apărare?

— Aș... nu, niciodată...

— Am dușmani în guvern. Ca toți Tabanii. Poate consideri că ai prilejul să-mi ataci familia?

— Ar trebui să-l ridicăm pentru interogatoriu, zise Tamar.

— Nu!

Militarul înălță mâinile.

— N-am decât loialitate pentru familia Taban. Gărzile tale sunt bine-venite.

Ehri zâmbi din nou.

— Foarte bine.

Făcu un semn cu mâna, iar doctorul dădu fuga la o ușă metalică masivă care n-avea ce căuta într-un hambar.

Mayu simți un fior rece când se întredeschise ușa. Încăperea de dincolo de ea era mare și slab luminată.

— Ce-i mirosul ăsta? întrebă Tamar.

Era dulceag și greu.

— Sedativul pe care-l folosim. Este necesar pentru controlarea voluntarilor după ce intră sub influența *paremu-lui*. Dar nu pot crea *khergud* fără el.

Voluntarii. Se referea la Grisha.

— Îl folosim și pentru *khergud*. Au tendința să devină neliniștiți noaptea, pentru că de fapt nu mai au nevoie de somn.

Ce voia să spună? De ce n-ar mai fi avut Reyem nevoie de somn?

Fosta fermă fusese împărțită în trei zone mari. La stânga era un fel de dormitor, un șir de paturi suprapuse și lavoare. Cei mai mulți dintre cei aflați în paturi stăteau deasupra păturilor, cu piepturile scobite ridicându-se și coborând în gâfâieli scurte și trupurile mai mult piele palidă și os.

— Cât timp..., începu Tamar și apoi fu nevoită să înghită. Cât timp pot fi ținută așa în viață voluntarii?

— Variază, răspunse doctorul. Subiecților mai în vârstă le e mai greu, dar uneori pare să fie doar o chestiune de voință.

Un tânăr de pe unul dintre paturile de jos ridică puțin capul și se uită la ei cu ochi goi. Avea părul blond-deschis și pielea rozalie. Nu părea deloc shuhan. Mayu o îmboldi pe Ehri.

— De unde provin? întrebă prințesa.

— A, ăsta-i Bergin. E din Fjerda.

— Și a venit de bunăvoie? se interesă Tamar.

Doctorul avu bunul-simț să pară încurcat.

— Păi, de bunăvoie după prima doză de *parem*.

Făcu un semn spre Bergin și Grisha se ridică. Purta un fel de uniformă — pantaloni largi gri și o tunică la fel.

Mayu îi văzu disperarea de pe chip, aceeași neajutorare pe care o arătau și ceilalți prizonieri. Dar mai era ceva: furie. Era încă furios. Încă lupta.

— Bergin a fost translator și a lucrat pentru un concern comercial maritim din Fjerda, dar când i-au fost descoperite puterile, a încercat să fugă din țară. Trupele noastre l-au interceptat și i-au oferit adăpost.

În ochii albaștri ai lui Bergin se aprinse o scânteie de furie. Mayu se îndoia că povestea doctorului avea mare legătură cu adevărul. Probabil că Bergin fusese drogat de trupele shuhane și luat prizonier ca să devină „voluntar”.

— Am lucrat cu el la Lăcustă.

— Lăcustă? întrebă Tamar.

— Transformarea din soldat de rând în *khergud* e incredibil de complicată, așa că facem pereche între fiecare voluntar și un soldat candidat pe termen lung. Desigur, uneori voluntarul moare înainte de finalizare, dar ne descurcăm tot mai bine cu administrarea dozelor ca să le prelungim viețile.

— Remarcabil, spuse Tamar, cu glasul tăios ca o lamă care abia așteaptă să simtă sângele.

Doctorul nu păru să bage de seamă, dar Bergin, da, ochii lui albaștri devenind dintr-odată mai vioi. Se rezema de una dintre mesele uriașe ca niște lespezi, care ocupau mijlocul încăperii.

— Aici se desfășoară munca importantă, spuse doctorul.

Mayu văzu burghie, fierăstraie de oase, bucăți lungi de cupru și oțel, un mecanism care arăta de parcă ar fi fost sudat în forma unei aripi. Podeaua era făcută dintr-un fel de metal și avea scurgeri largi. Ca să curețe mai ușor sângele. *Asta nu-i o fostă fermă, își dădu ea seama. E un abator. Asta-i sala de sacrificare.*

În capătul din dreapta se afla un altfel de dormitor. Aici paturile arătau mai degrabă ca niște sicrie, niște sarcofage de alamă etanșe.

— Și aceștia sunt copiii noștri cu inimi de fier, *khergud*.

Iată dovada programului lui Makhi, a torturilor la care erau supuși Grisha, a monstruozițăților pe care le creaseră. Dar era oare și fratele ei printre ei?

Tamar puse o mână pe umărul lui Mayu, iar ea își dădu seama că tremura.

— Cum îi cheamă? Întrebă Ehri.

— Lăcustă, Vestitorul, Scarabeul, Fluture de noapte...

— Nu, îl întrerupse Mayu, nereușind să-și mai stăpânească mânia. Numele lor adevărate.

Doctorul ridică din umeri.

— Nu le știu.

Mayu strânse mânerul sabiei, încercând să-și controleze frustrarea. Se uită la prințesă, dorindu-și să-i înțeleagă nevoia. Da, aveau dovada, dar unde era fratele ei?

— Sunt curioasă, spuse Ehri. E sigur să deschideți... containerele?

— A, firește, răspunse doctorul, apăsând deja un comutator de pe unul dintre sarcofage.

Capacul fu eliberat cu un pocnet neașteptat.

— Îi trezim folosind un stimulent făcut din *jurda* simplă. Dar sunt siguri în orice stare. *Khergud* sunt soldați desăvârșiți.

Asta sunt și eu? se întrebă Mayu. *Un soldat care ia viața unui bărbat nevinovat, asasinează o prințesă, își privește surorile arzând din capriciul unei regine?*

Doctorul ridică de tot capacul. Înăuntru se afla o femeie care respira superficial, cu fruntea încruntată în somn.

— Nu visează frumos, murmură doctorul.

Soldatul adormit păru să simtă un miros; nările îi fremătau. Tamar se îndepărtă de container. *Khergud* ar fi fost capabili să miroasă prezența unui Grisha, din câte se spunea. Soldații desăvârșiți.

Vânători desăvârșiți.

— Altul, te rog, zise Ehri.

Doctorul apăsă alt buton și deschise alt capac.

— Am făcut compartimentele de dormit suficient de largi ca să încapă și cei cu amplificări cu aripi.

Mayu coborî privirea spre bărbatul întins în container, cu aripile de alamă strânse în spate. Din frunte îi ieșeau coarne metalice curbate. Nu era Reyem. Oare se afla măcar aici? Dacă nu, cum aveau să găsească și complexul unde era ținut?

Doctorul deschise capacul unui al treilea container și zâmbi.

— Acuma, asta o să vă intereseze, prințesă. E ceva nou la care lucrăm. Țsta e Lăcustă. I-am pus chelicere metalice, sudate de coloană. A suportat bine tratamentul.

Mayu știu că era fratele ei înainte să se uite măcar.

Reyem dormea întins în compartiment. Avea aceeași expresie chinuită ca și ceilalți, de parcă în vis n-ar fi fost el vânătorul, ci prada. Nu-l mai văzuse de aproape un an, dar era același Reyem, înalt și subțire, cu părul lung strâns într-un coc înalt, așa cum îl purtase dintotdeauna. Avea o cicatrice mică, semicirculară, pe obraz de când fusese lovit de o piatră — o piatră pe care o aruncase Mayu, înfuriată, fără să aibă de gând să-i facă rău. El plânse, dar le spusese părinților că se împiedicase și căzuse.

Pe spate îi fuseseră sudate aripi, iar la sold erau îndoit chelicerele metalice, cu încheieturi ca ale picioarelor de insectă. Mayu simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Doctorul trecuse la următorul compartiment de dormit.

Bergin se uita la ea de pe stinghia de lângă masă, dar lui Mayu nu-i păsa. Se întinse și-l prinse pe Reyem de mână.

— Frate, șopti ea.

Încruntarea de pe fruntea lui Reyem dispăru. Îi strânse mâna în somn. Mayu simți cum i se ridică lacrimile în gât.

— Sunt aici, Reyem. O să fie bine.

— *Kebben*, șopti Tamar.

Expresia i se îmblânzise. Poate că mai mult ca oricine, înțelegea ce însemna să fii separat de fratele tău geamăn.

— Trebuie să-l scoatem de-aici.

Tamar încuviință.

— Am trimis deja iscoadele înapoi să-i trezească pe miniștri. Vreau să nu-i lăsăm lui Makhi nicio șansă să evacueze totul înainte să apuce și ei să vadă.

— Dar noi ți-am interceptat iscoadele, se auzi un glas puternic și limpede din ușă.

Regina Makhi stătea lângă ușa metalică, înconjurată de gărzi Tavgharad.

— Majestatea Voastră! exclamă doctorul, făcând o plecăciune până la pământ.

Tamar înaintă ca s-o acopere pe prințesa Ehri.

— Ce interesant să te văd în uniformă asta, Tamar Kir-Bataar, zise Makhi, intrând în încăpere.

Doctorul miji ochii, încercând parcă să-și aducă aminte unde auzise numele.

— Dulce Ehri, zise Makhi. Chiar credeai că sunt așa de ușor de păcălit? Ești tare nouă în jocul ăsta, iar eu îl joc de când eram copii.

— Reyem, șopti Mayu insistent și-i strânse mâna. Reyem, te rog trezește-te.

Trebuiau să scape în clipa aia de-acolo.

— Dă-mi voie, zise regina apăsând niște butoane de pe perete.

Se auzi un șuierat zgomotos și din robinetele de la capătul containerului ieși o ceață portocalie.

— Nu! strigă Bergin.

Ochii fratelui ei se deschiseră brusc când inhală stimulenta.

— Reyem?

Se uită la Mayu complet inexpresiv.

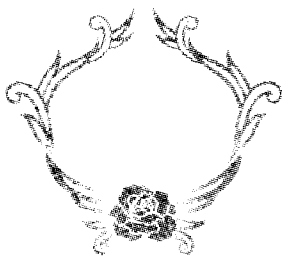
— Totdeauna mi s-a părut că n-are nicio noimă legătura sentimentală dintre *kebben*, zise Makhi. Și eu ar fi trebuit să am un frate geamăn. Dar l-am ucis în uter. Sau cel puțin așa mi-a zis doica. A spus că de-asta m-am născut doar cu jumătate de suflet. O să mă distrez privind cum fratele tău vă omoară pe toate.

— Reyem, eu sunt. Sunt Mayu, zise ea și-i strânse mai tare mâna. Da, eu sunt. Mă cunoști. Reyem, trebuie să vii cu noi.

— Haide, spuse regina. Fă ce ai fost făcut să faci.

Pumnul lui Reyem se încleștă. Mayu țipă și se prăbuși în genunchi când fratele ei îi rupse toate oasele mâinii.

25. Nina

Peste Curtea de Gheață plutea o lună în ultimul pătrar, cu marginile înceteșate de promisiunea pâcloasă a zăpezii. Nina auzea zgomotul sărbătorii de la palatul regal, nobilii bând și dansând ca să celebreze bombardamentul din Os Alta. Undeva, în pădurile sălbatice, Brum și *driuskelle* îi mulțumeau lui Djel și se pregăteau pentru războiul ce avea să vină.

Însă Nina era în război de multă vreme. Iar în seara asta avea de gând să facă niște pagube. Distrusese scrisorile reginei Tatiana. Acum avea de gând să-l ia de-acolo pe singurul om care ar fi putut confirma că existaseră vreodată.

Planul era simplu, dar extrem de riscant. Întâi, trebuia să găsească o cale către aripa *driuskelle*. Nu putea să iasă pur și simplu din Curtea de Gheață și apoi să se întoarcă, așa că trebuia să ajungă în aripa aceea pe drumul secret peste șanțul cu apă înghețată. Nu era o variantă prea atrăgătoare. Își petrecuse ultimele câteva luni în principal stând și făcând planuri. Se descurca foarte bine cu ambele, dar în noaptea asta avea nevoie de forța și agilitatea soldatului care fusese cândva, nu de șiretlicurile spionului care era acum. Și avea nevoie de Hanne. Ninei nu-i plăcea s-o

pună în pericol, dar putea recunoaște că ar fi părut mai puțin suspecte dacă erau prinse furișându-se împreună decât dacă Nina, o străină la Curtea de Gheață, era prinsă singură.

Se îmbrăcară în haine de călărie — două fete care ieșiseră pentru una dintre farsele Hannei. Nina era recunoscutoare că scăpase de fustele grele. Aveau să traverseze împreună șanțul, îmbrăcate în alb și cu părul acoperit, ca să se camufleze mai bine. Presupunând că nu erau localizate imediat și târâte înapoi în apartamentele lor ca să-și aștepte pedeapsa, urmau să urce pe zid cu ajutorul Hannei.

— Nu-i nicio ușă jos? întrebă Nina.

Ar fi trebuit să facă flotări în fiecare dimineață.

— Doar *drüskelle* știu unde e. N-o să fie o problemă. Nu ne trebuie decât o fereastră deschisă.

— Și o cale să urcăm până la o fereastră deschisă.

Hanne rămăsese netulburată.

— Pot să iau echipament de cățărare din șopronul de la baza Orologiului Străbunilor. Îl folosesc când curăț turla.

— Dulce Djel, ai mai făcut-o și altă dată.

— Poate o dată. Sau de două ori.

— Hanne!

Hanne ridică din umeri.

— Prima dată când am trecut peste zid voiam doar să văd dacă pot să ajung pe acoperișul aripii ambasadei.

— Și a doua oară?

Hanne tresări vinovată.

— S-ar putea să fi vrut să mă duc să văd cu ochii mei piața. Și a treia oară...

— Ai zis că de două ori!

— Erau balene în golf. Ar fi trebuit să nu mă duc să le văd?

Nina râse, deși era neliniștită când se gândea la Hanne și la evadările astea nebunești din Curtea de Gheață. Dacă accepta vreo propunere la sfârșitul Duramenului, ar putea fi prinsă în capcană aici pentru totdeauna. Însă deocamdată Nina trebuia să se concentreze asupra lui Magnus Opjer.

Drumul peste șanțul înghețat era chinuitor și, deși avea cizme groase, Ninei îi amortiseră picioarele de frig până ajunseră la malul îngust al aripii *drüskelle*. Avură nevoie de câteva încercări până prinseră cârligul, dar după doar câteva clipe Hanne se cățara pe frânghie de parcă ar fi fost cel puțin pe jumătate veveriță.

— Pe bune, mormăi Nina pentru ea. Măcar de dragul meu ar putea să încerce să facă să pară greu.

După ce ajunse pe acoperiș, Hanne ținu frânghia până urcă și Nina, cu brațele petrecute și recunoscătoare pentru nodurile și buclele pe care le făcuseră. De-acolo, trebuiau să sară peste golul până la clădirea propriu-zisă unde se aflau sala de mese și biroul lui Brum. Nina încercă să nu se gândească cât de departe era de pământ și revizui în minte planul. Ducea în spate hainele pe care le șterpeliseră chiar din dulapul lui Brum. Nu era situația ideală, dar omul purta în cea mai mare parte a timpului uniformă, iar ele aveau nevoie de ceva în locul zdrențelor lui Opjer. După ce-l elibera, urma să-l treacă dincolo de șanț și să-l ducă în grădini. Apoi avea să-l trimită peste pod, împreună cu restul oaspeților care plecau și să-l predea în brațele Hringsa. Înainte să plece, Hanne o să-i croiască fața. Asemănarea cu Nikolai era prea grăitoare, iar Nina nu voia să cadă o astfel de armă în mâna cuiva nepotrivit.

Nina ajunse în sfârșit de cealaltă parte a golului și se trânti pe acoperișul aripii *drüskelle*. Hanne se asigură că

frânghia e legată bine în jurul unuia dintre coșuri, apoi o prinse de talia Ninei.

— Gata? întrebă ea.

Nina se prinse de frânghie.

— Să fiu coborâtă ca un sac de făină în miezul puterii vânătorilor de vrăjitoare?

— A fost ideea ta. Încă putem să ne întoarcem.

— Nu pune la îndoială sacul de făină. Sacul de făină e mai înțelept decât pare la vârsta lui.

Hanne își dădu ochii peste cap și-și potrivea picioarele pe marginea acoperișului, iar Nina păși în gol. Hanne scoase un geamăt, dar frânghia rămase fixă. O coborî încet pe Nina.

Primele două ferestre pe care le încercă erau încuiate, dar a treia cedă, iar Nina se strecură înăuntru, aterizând pe covor cu un bufnet. Se afla pe o scară. Preț de o clipă, nu reuși să se orienteze, dar mai coborî un etaj și ajunse rapid la ușa biroului lui Brum. De data asta, n-avea cheie. Era prea riscant s-o mai fi furat o dată, așa că trebuia să spargă încuietorea. Dură stânjenitor de mult. Aproape că-l auzea pe Kaz râzând de ea. *Taci din gură, Brekker. Să vorbești cu mine când rezolvi ceva cu tunsoarea aia îngrozitoare.* Poate că până acum rezolvase. Cel puțin așa spera ea, de dragul lui Inej.

Nina nu era sigură dacă se duseseră în pădure toți *drüskelle* sau mai rămăseseră și aici o parte dintre ei, și n-avea de gând să afle. Se îndreptă direct spre ușa care ducea la celula lui Opjer, apropiindu-și deja un deget de buze, pentru a se asigura că acesta înțelege că nu trebuie să scoată niciun sunet.

Celula era goală. Și perfect curată. Preț de o clipă, Nina avu o temere bizară că i se năzărise totul, iar Opjer nici nu fusese aici.

Știi ce am văzut. Și atunci, unde era? Îl mutaseră după dispariția scrisorilor? Nu, dacă Brum ar fi știut despre asta, ar fi sosit securitatea. Și n-avea cum să-l fi omorât pe Opjer; fjerdanii n-ar fi renunțat la un astfel de avantaj.

Trebuia să afle unde-l duseseră. Și n-avea mult timp.

Nina răsfoi hârtiile de pe biroul lui Brum, încercând să se asigure că lăsa totul așa cum îl găsisese. Trebuia să existe vreun ordin de transfer, vreo discuție despre locul unde să ducă un prizonier așa de valoros. Văzu obișnuitele planuri și hărți și ceva ce părea schița unor parabole care se intersectau, alături de o serie lungă de ecuații. O armă? O însemnare făcută deasupra preciza *Hajefetla*. Pasăre cântătoare. Erau planuri pentru un fel de cască, niște modificări pentru o mitralieră cu repetiție și un transportor maritim.

Nina șovăi. Hărțile, planurile — alte tragedii în pregătire? Dacă ar fi fost în stare să înțeleagă ce însemnau țintele pe care le văzuse înainte pe biroul lui Brum, i-ar fi avertizat pe Zoya și pe regele Nikolai despre bombardamentul care urma. Ar fi putut salva sute de vieți. Dar dacă fura planurile, Brum ar fi știut că a fost cineva în biroul lui. Există un risc serios să fie compromisă și ea, și agenții Hringa de la Curtea de Gheață, înainte să trimită planurile unde trebuiau să ajungă, și ar fi putut fi în pericol și Hanne. Nina avea să le comunice agenților tot ce reușea să-și aducă aminte, dar acum trebuia să rămână concentrată asupra misiunii ei. N-avea mult timp, și de fapt venise după Magnus Opjer.

Apoi zări un cuvânt ciudat: *Rëvfeder*. Tatăl Vulpii.

Nina citi pagina, dar nu era un ordin de transfer. Era un raport despre o evadare. Magnus Opjer scăpase cumva din celulă, din aripa *drüskelle* și din Curtea de Gheață — și luase cu el scrisorile reginei Tatiana. *Păi, mulțumesc că porți tu vina pentru scrisori, Magnus.* Când citi următorul rând al

raportului, Nina simți cum i se întoarce stomacul pe dos: în încuietoarea ușii de la celula lui Magnus Opjer fusese găsit ceva ce părea o așchie de os ascuțită.

Nina își aduse aminte de mâinile lui Opjer trăgând-o de mâneci când o implorase să-l elibereze. Crezuse că era disperare, dar poate că fusese doar spectacol. Chiar reușise Magnus Opjer, cel mai prețuit și ușor de recunoscut prizonier din Fjerda, să fi scăpat cu adevărat de la Curtea de Gheață?

Nemernic șiret. Chiar că Tatăl Vulpii. Îi șterpeliase una dintre săgețile de os și o folosisese ca să deschidă încuietoarea cuștii. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă că Opjer e tatăl regelui Nikolai, asta era.

Dar unde era acum? Nina nu știa și nici n-avea cum să afle. Avea să apeleze la contactele ei din Hringsa și să transmită informația în Ravka. Deocamdată, era blocată. În raport apăreau speculații că s-ar putea să se ducă acasă, în nord, la Djerholm, la fiica lui, sau chiar la Elling, unde erau ancorate niște nave comerciale. *Nu are niciun fel de mijloace, potrivit raportului. Nu poate cumpăra un loc pe o corabie. Nu poate spera să treacă granița în Ravka. E doar o chestiune de timp să prindem din nou ținta.*

Nina nu era chiar așa de sigură. Magnus Opjer nu era nobil. Era un om care se ridicase prin propriile forțe, un magnat al comerțului maritim cu legături create de-a lungul vieții și o rețea întinsă de vase comerciale. Și era tatăl lui Nikolai Lantsov. Poate că n-avea bani, dar dacă reușise să scape de la Curtea de Gheață, categoric nu ducea lipsă de inventivitate.

Un zgomot venit din curtea de dedesubt îi întrerupsese gândurile. Se deschidea poarta. Să se fi întors *drüskelle* așa de repede?

Strecură raportul despre evadare înapoi printre hârtiile de pe birou și ieși în grabă din încăpere, asigurându-se

că încuie în urma ei. Brum avea să-și găsească biroul exact cum îl lăsase.

Dădu să coboare pe scară, dar auzi voci jos.

Fir-ar să fie.

Porni în grabă în direcția din care venise, o luă pe coridor fără zgomot și încercă ușor toate ușile, rugându-se să găsească una neîncuiată.

În cele din urmă, unul dintre mânere cedă. Se strecură înăuntru și închise ușa în urma ei cu un țcănit care păru să-i răsunе în urechi.

— Ce cauți aici?

Se răsuci brusc. În fața ei stătea Joran, îmbrăcat în uniformă lui neagră, cu o expresie furioasă și cu o privire bănuitoare în ochii mijiți. Probabil că în noaptea asta îl păzea altcineva pe prinț.

Ninei i se învârtejeau gândurile în cap, cuprinse de panică, de parcă ar fi fost niște păsărele speriate de un zgomot neașteptat.

Chiar faci așa ceva? apucă să se întrebe înainte să-iasă cuvintele pe gură:

— Comandantul Blum mi-a zis să vin aici să mă întâlnesc cu el.

Joran își duse degetele la bici.

— Comandantul n-ar profana aceste încăperi cu prezența unei femei.

Nina își prinse săgețile de os din mânecă. Nu voia să-l omoare pe Joran, dar ar fi acționat dacă trebuia. Problema era să facă astfel încât să pară un accident. Avea trupul sănătos, neatins de nicio urmă a morții sau degradării pe care ar fi putut-o exploata puterile ei.

— Nu sunt mândră, zise ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Știu cu ce am fost de acord.

Joran se strâmbă. Nu arăta niciodată vreo emoție în preajma prințului Rasmus, iar mânia îi schimbase chipul, transformându-l în vânătorul de vrăjitoare brutal care era în realitate.

— A zis că o să se întoarcă devreme, continuă Nina. Însă au venit ceilalți.

— Nu știu ce joc faci, dar comandantul o să afle.

— Mi-a arătat calea secretă peste șanțul de apă, zise Nina, simțind cum îi alunecă săgețile între degete.

Joran se opri brusc. Secretele șanțului nu le știau decât *drüskelle*.

— Este imposibil.

Nina trebuia să tragă cu precizie. Două săgeți prin colțurile ochilor, lângă nas, care să ajungă direct în creier. Le putea scoate înainte să plece și, cu puțin noroc, să reducă la minimum sângele și mizeria. O să arate ca și cum ar fi avut un soi de criză.

Nina păși în stânga, așezându-se astfel încât lumina să-i intre lui Joran direct în ochi și s-o ajute să țintească; apoi se opri.

— Astea sunt relicve.

Oase întinse pe o pânză de altar așezată pe un cufăr de haine. De perete era sprijinită o bucată de lemn cioplită grosolan în forma unui soare.

Joran încercă să se miște ca să-i blocheze vederea, dar era prea târziu.

— Țasta-i un altar, zise Nina. Închinat Sfinților. De-asta nu ești cu prințul în seara asta. Ai venit să te rogi.

Joran nu negă. Rămăsese încremenit, nemișcat ca un animal care simte pericolul. Habar n-avea el! Nina l-ar fi putut ucide în clipa asta. Repede. Simplu.

— Ale cui sunt oasele?

Vorbi pe ton blând, relaxat, de parcă l-ar fi întrebat ce mâncase la cină și nu ce fel de erezie comitea între zidurile Curții de Gheață.

Joran deschise gura. Văzu cum i se mișcă mușchii gâtului, cum se luptă cuvintele să iasă.

— Ale Alinei, răspunse el cu glas răgușit. Am... le-am cumpărat din Djerholm. Știu că sunt probabil un fals, dar...

— Dar ți-au adus mângâiere.

Peste tot în Ravka, și acum probabil că și în Fjerda, oamenii păstrau relicve despre care se spunea că le-ar fi aparținut Sfinților. Falange, o bucată de coloană, fâșii din veșminte vechi. Puterea Ninei îi zise că oasele pe care le cumpărase Joran nici măcar nu erau oase de om.

— A fost soldat, zise el, aproape rugător. A salvat oameni. Fjerdani și ravkani.

— Asta vrei?

Nina se apropie un pic. Auzea glasuri pe coridor. Trebuia să iasă de-aici, să ajungă la fereastră și pe gheața șanțului de apă, împreună cu Hanne. Însă trebuia și să-l convingă pe Joran să aibă încredere în ea. Dacă-i spunea lui Brum despre prezența ei aici, era terminată.

— Vreau să... să fiu bun.

Joran clătină din cap, războindu-se cu propria logică.

— Soldații nu sunt buni. Sunt loiali. Sunt curajoși.

Nu i se păruse niciodată așa de tânăr. Uneori Nina uita că de fapt era doar un băiat, n-avea încă nici măcar 17 ani.

— Pot să fie și buni.

— Nu și noi.

Joran îndreptă spre ea ochii albaștri, cu o privire hăituită.

— Nu și eu.

— Alina Starkov n-a fost un simplu soldat, spuse ea foarte încet. A fost Grisha.

Joran strânse din ochi, cu capul plecat de parcă aștepta să primească bătaia pe care știa că o merită.

— Știu, zise cu glas răgușit. Știu că e un sacrilegiu.

— Nu neapărat.

Joran deschise brusc ochii.

— Poate că puterea Grisha nu e chiar ce am fost noi lăsați să credem că e, spuse ea.

Erau cuvintele pe care le rostise cu mult timp în urmă Matthias. Fuseseră ca o alinare pentru ea, un dar care o ajutase să se vindece și să accepte ceea ce era.

— Poate că puterea lor e un dar de la Djel, o altă cale prin care își arată însemnătatea pe lumea asta.

— Nu... nu, e blasfemie, e...

— Cine suntem noi să spunem că știm ce-i în mintea unui zeu?

Joran o privi căutând parcă adevărul în trăsăturile ei.

— Comandantul... știe că gândești așa?

— Nu, răspunse Nina. Nu e cuviincios. Dar nu pot să-mi controlez tiparul gândurilor.

Joran își duse mâna la cap.

— Știu.

— Mai sunt și alții printre voi care gândesc așa?

— Da, răspunse Joran, împingându-și maxilarul în față. Dar n-o să-ți spun numele lor.

— Nici nu ți le-am cerut. N-aș face niciodată așa ceva.

N-avea de gând să-l trădeze pe Joran — de ce-ar fi făcut-o? Dar după ce dăduse greș așa de rău în seara asta, informația că printre oamenii instruiți să-i urască pe Grisha se răspândise religia Sfinților era ca un firicel de speranță pe care-l apucase cu ambele mâini.

— Poți să mă ajuți să mă întorc pe Insula Albă? întrebă ea.

— De ce nu-l aștepți pe Brum, dacă e... dacă ești...

Nina simți o undă neagră de veselie. Ce ușor se jucau oamenii ăștia cu vărsarea de sânge și suferința, dar la simplul gând al plăcerii li se vlăguiau mințile.

Nina îl prinse pe Joran de braț.

— O să-i spun că n-am venit în seara asta, că n-am reușit să-mi fac curaj să vin. Dacă află că m-am îndepărtat de biroul lui, că am îndrăznit să stau de vorbă cu tine, ar... Ar trebui să-i spun ce am aflat.

Joran se crispă.

— Aș fi ucis.

— Sunt o femeie singură, în casa unui bărbat puternic. N-am aliați adevărați. O să fac ce trebuie ca să supra-viețuiesc.

Joran părea aproape uluit.

— Nu vrei să fii târfa lui?

Cuvântul o irită pe Nina.

— E chiar așa de greu de crezut?

— Comandantul Brum... n-ar face așa ceva niciodată. N-ar obliga...

— N-are nevoie să recurgă la forță. Preferă alt gen de supunere.

Expresia lui Joran se schimbă. Știe că e adevărat. A văzut cum iubește Brum puterea.

— O femeie în situația mea n-are cum să refuze lucruri. Fără generozitatea comandantului Brum, aș fi pierdută. Dacă un bărbat ca Jarl Brum îmi pune la îndoială reputația...

Privirea lui Joran fugi în stânga și-n dreapta, iar Nina zări luciul sudorii pe fruntea lui. Era la o răspântie. Nu

mai știa ce e adevărat sau corect; altarul din spatele lui o demonstra cu limpezime.

Încuviință o dată, ca și cum ar fi dezbătut ceva cu el, apoi încă o dată.

— Da, zise. O să te ajut.

Nina simți un junghi în gât.

Joran avea onoare, onoarea pe care sperase ea s-o vadă la prințul Rasmus. Nu voia să fie un ucigaș. Nu voia să fie nemilos. Ura lui Brum nu-l întorsese încă deplin. *Păstrează niște îndurare pentru poporul meu.* Pentru băiatul ăsta, care încă voia să găsească un fel de bunătate, putea să aibă milă.

— Trebuie să mergem, zise Joran.

Șovăi, observând abia acum ținuta ei.

— De ce porți haine de călărie?

— Așa mi-a zis. Voia să mă mustre.

Joran se înroși la față când se gândi la posibilități. Nina aproape că roși și ea din pricina a ceea ce spusese. Parcă auzea glasul Hannei șoptindu-i în ureche *Nerușinată.*

— Pe unde ai intrat în aripa asta? Întrebă el.

— Ușa secretă, minți ea.

Joran clătină din cap, dezgustat că Brum ar trăda misterele *drüskelle* pentru o relație necuviincioasă.

— Pot să te duc înapoi.

Strânse altarul, închizând totul în cufăr, apoi dispăru pe coridor. Imediat, Nina auzi glasuri, Joran vorbind cu cineva aflat afară. Preț de o clipă, Nina fu convinsă că avea să dea alarma și s-o predea fraților lui, că toată simpatia pe care i-o arătase fusese un șiretlic. Apoi Joran deschise ușa și-i făcu semn să-l urmeze.

În capul holului, ridică o tapiserie cu un lup alb care ținea în fălcile pline de sânge un vultur și apăsă pe o piatră. Peretele se trase într-o parte, dezvăluind niște trepte

înguste spiralate săpate în stâncă. Nina își ascunse surprinderea. Pe-aici îi spusese că a intrat.

La baza scărilor întunecate, auzi un râcâit. Ușa se deschise și lăsa să intre un val de aer rece. De-aici, șanțul nu părea să fie decât o pojghiță de gheață sub care pân-dea apa rece. Dar Nina știa că dedesubt se află un pod de sticlă transparentă. Ridică privirea la timp ca să vadă chipul surprins al Hannei dispărând în înălțimi și frânghia făcându-se nevăzută rapid pe acoperiș.

— O să merg singură de-aici, zise Nina.

— Te descurci?

— Nu ți-aș cere să riști să fii prins pentru mine.

Joran avea o expresie îndurerată pe chip.

— O să te pedepsească pentru că nu l-ai așteptat. Pentru că nu i-ai îndeplinit porunca.

— Știu, răspunse ea, coborând privirea.

— Trebuie să găsești o cale să pleci din casa lui.

Avea să găsească. După ce își termina treaba și nu înainte.

— O să gălesc, dar n-o pot lăsa singură pe Hanne.

Când rosti cuvintele, știa că sunt adevărate.

Joran șovăi.

— Ar fi mai bine dacă ai ține-o departe de prinț. Nu e... e slab.

— E tot mai în putere cu fiecare zi.

Joran clătină ferm din cap.

— Am văzut mulți oameni răniți, oameni care și-au pierdut membre, care au trăit cu durerea și boala. Își poartă suferința fără să se joace cum face Rasmus. Viciul nu e în trupul lui. E în suflet.

— A fost bun cu Hanne.

Vorbe neconvingătoare după ce văzuse ce-i făcuse lui Joran.

— La vânătoare, a fost umilit...

— Nu era prima dată când te biciuia. L-am văzut doborând un băiat de pe cal și susținând că a fost o glumă. Copilul și-a spart capul de pavaj, dar n-a zis nimeni nimic, pentru că Rasmus e prinț.

Să fi fost un accident? O distracție care o luase razna? Nu-i prea venea să creadă.

— Se schimbă, spuse ea cu ceva mai multă speranță decât simțea în realitate. Cu cât e mai puternic, cu atât mai puțin o să aibă nevoie să-și demonstreze puterea.

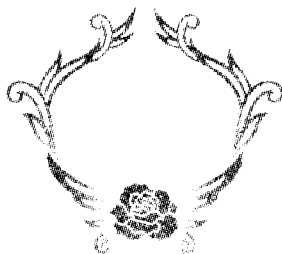
— Își testează noua putere, zise Joran, și așteaptă să vadă cine o să-l oprească. Și știi că n-o să-l oprească nimeni.

Nina păși pe cărarea invizibilă, simțind răceala apei prin cizme. Se sili să meargă încet, cu grijă, când în realitate îi venea să fugă de aripa *drüskelle* și de adevărul din cuvintele lui Joran.

Își strânse haina pe lângă ea, ca să se apere de frigul din aer. N-avea ce face, trebuia să meargă înainte. Îți alegi singur calea.

Mergi pe ea. Speri să regăsești drumul spre casă.

26. Călugărul

Aleksander fură haine și încălțări din spatele unei căruțe la intrarea în Polvost. Fusese mai greu decât se așteptase să-i găsească pe cei Fără Stele și drumul îl obosea tot mai tare. Se aplecă deasupra unui pârau să bea apă, dar n-avea nevoie să piardă timpul vânând. Nu-i era foame. Își aduse aminte cum tânjea Elizaveta după senzații — gustul vinului, atingerea pielii, senzația pământului moale sub picioare. Lui Aleksander nu-i păsa de nimic din toate astea. Își dorea numai să nu fi fost iarnă. Voia să-și întoarcă fața spre soare și să simtă cum îl încălzește. Frigul îl speria acum. Semăna cu moartea, cu tăcerea îndelungată a neființei, fără simțul timpului sau al spațiului, doar cu înțelegerea că trebuie să reziste, că într-o bună zi avea să se termine cu nemișcarea aia cumplită. Stătuse multă vreme în beznă.

Însă până la urmă își dădu seama că devenea tot mai slăbit. Trupul lui Yuri avea nevoie de hrană, așa că intră într-o berărie din Shura. Aleksander n-avea bani, dar se oferă să taie lemne și să repare acoperișul în schimbul unei mese. Tinerii din oraș plecaseră deja și îmbrăcaseră uniforma militară, pregătindu-se să-i înfrunte pe fjerdani.

— Ce credeți despre războiul regelui? întrebă niște bătrâni strânși pe verandă.

Bunicul cărunt care răspunse era așa de zbârcit, că semăna mai mult cu o nucă decât cu un om.

— Nu Nikolai al nostru a cerut războiul, dar dacă asta vor nemernicii ăia din nord, o să le dea el război.

Însoțitorul lui plin de riduri scuipe pe șipcile de lemn.

— O să pupi cururile alea reci de nemernici din nord când o să treacă pe-aici. N-avem tancurile și puștile fjerdanilor și nu schimbăm nimic dacă ne trimitem copiii să moară.

— Zici c-ar trebui să-i lăsăm să dea cu bombe peste orașele noastre?

Iar și iar, vechea poveste. Dar își iubeau regele.

— O să vezi că o să găsească el o cale de scăpare din capcana asta, ca data trecută. Vulpea aia isteță foc reușește de fiecare dată.

Aleksander se întrebă dacă citiseră vreodată povestea. Părea să-și aducă aminte că avea un final foarte sângeros. Vulpea își pierde pielea de cuțitul vânătorului. Sau poate e salvată? Aleksander nu reușea să-și aducă aminte.

Se așază în capătul unei mese din berărie, mănca pâine de secară tare și fâșii de miel fierte așa de mult, că aveau un gust de parcă fuseseră mestecate deja. Asta însemna să fii în viață. Elizaveta ar trebui să se considere norocoasă. Și când te gândești că Zoya fusese cea care o omorâse. Bănuia că-l scutise de-o grijă. Și dacă Zoya învăța vreodată să stăpânească puterea care i se dăduse? Era încă vulnerabilă, încă maleabilă. Era ușor de controlat, din cauza furiei. Când acest război se va fi încheiat și vor fi fost numărați morții, s-ar putea să aibă din nou nevoie de un păstor. Fusese unul dintre cei mai buni elevi

și soldați ai lui, invidia și furia făcând-o să se antreneze și să lupte mai înflăcărat decât oricare dintre egalii ei. Și apoi se întorsese împotriva lui. Ca și Genya. Ca și Alina.

Ca și mama lui. Ca toată Ravka.

O să se întoarcă la tine.

Nu voia simpatia lui Yuri. Bău berea acră și ascultă bârfele oaspeților. Toți vorbeau despre război, despre bombardamentul de la Os Alta și, bineînțeles, despre molima care-i deruta așa de tare pe rege și pe generalul lui.

— Pelerinii au făcut tabără în Gayena. Au încercat să-și ridice nenorocitele alea de corturi negre acolo, dar i-am gonit. Nu vrem noi vorbăria lor păcătoasă.

— Ei zic că molima e pedeapsa pentru că nu l-au făcut Sfânt pe Întunecatul.

— Păi, zic să-l facă Sfânt dacă așa învie la loc izlazul. Unde să-mi pasc vitele?

— Dacă poate să-l dea jos din pat pe puturosul ăla de bărbat-miu, mă duc în pelerinaj până la Falie.

Gayena. Avea în sfârșit vești despre cei Fără Stele. Își termină mâncarea groaznică și ieși din berărie, nu înainte să folosească umbrele să-l ajute să șterpelească o pereche de ochelari de la una dintre mese. Pe drum, lăsa trăsăturile lui Yuri să iasă la lumină, cu fața lungă și bărbia mică. Bineînțeles, fără barbă. Nu era Croitor. Iar trupul slăbit avea să rămână în exil. Aleksander urma să aibă nevoie de toate resursele de putere. Își puse ochelarii pe nas. Trebuia să se uite pe deasupra lentilelor. Vederea lui Yuri, slăbită de anii de stat cu nasul în cărți era un defect pe care nu-și bătea capul să-l repare.

Simți încântarea băiatului la perspectiva de a se alătura din nou credincioșilor. *Ăsta-i scopul meu. Asta-i rațiunea întregii povești.*

Yuri nu greșea. Fiecare avea rolul lui de jucat.

Aleksander îi găsi pe cei Fără Stele într-o tabără așezată sub un pod, ca o adunătură de troli, cu flamurile negre ridicate deasupra corturilor. Le cântări din priviri apărarea și bunurile. Era un grup surprinzător de tânăr și format aproape doar din bărbați, toți îmbrăcați în negru, iar pe multe tunici aveau brodat stângaci simbolul lui — soarele la eclipsă. Zări un catâr, câțiva cai costelivi, o ladă învelită cu prelată într-o căruță — bănuî că era o rezervă de arme. Cu *asta* trebuia să lucreze el? Nu știa sigur la ce se așteptase. Dacă nu o armată, atunci măcar componentele unei armate, dar nu adunătura *asta* jalnică.

N-ar fi trebuit să-i părăsesc. Iar Yuri. Prezența lui era mai insistentă acum, de parcă dacă-i lăsase trăsăturile să iasă la lumină acesta căpătase puteri și glas — dar mai bine un singur țânțar decât un roi întreg.

— Yuri?

Se apropie un bărbat cu pieptul lat și barbă care începea să încărunească.

Aleksander îi căută numele, iar amintirile lui Yuri i-l oferă.

— Chernov!

Fu cuprins într-o îmbrățișare strânsă, cu iz de mucegai, care aproape că-l ridică de la pământ. Parcă ar fi fost luat în brațe de o piele de urs care avea mare nevoie să fie curățată.

— Ne-a fost teamă că ai murit! strigă Chernov. Am auzit că ai plecat cu regele apostat și după aia, nicio veste de la tine.

— M-am întors.

Chernov se încruntă.

— Îți sună vocea altfel. *Arăți* altfel.

Aleksander știa că nu-i cazul să vină cu scuze. Așa că-l prinse pe Chernov de braț și îl privi în ochi.

— *Sunt* altfel, Chernov. Câți sunt adunați aici?

— La ultima numărătoare, aveam 32 de credincioși. Dar mai hrănim și câțiva călători care încă n-au găsit calea Fără Stele.

— Îi hrănim?

Resurse prețioase risipite.

— Da, spuse Chernov. Așa cum ai predicat tu. Toți suntem egali în întuneric.

Trebuie să se abțină să nu izbucnească în răs. Încuviință și repetă cuvintele cu înflăcărare.

— Toți suntem egali în întuneric.

Chernov îl conduse prin tabără, iar Aleksander îi salută pe cei care păruă să-l recunoască drept vechi prieten. Dacă ar fi știut ei! Pe drum, întrebă degajat despre alte locuri unde se instalase cultul Sfântului Fără Stele. După calculele lui Chernov, cultul ajunsese la aproape o mie de pelerini. Un număr mic, dar era un început.

— Am hotărât să ne îndreptăm spre sud, unde-i mai cald, să ne îndepărtăm de granița de nord. Nu vrem să fim prinși în foc încrucișat când izbucnesc luptele.

— Și apoi?

Chernov zâmbi.

— Și apoi ne vedem mai departe de lucrarea răspândirii numelui Întunecatului și de susținerea sanctificării lui. După ce e înlăturat regele Nikolai, o să fie încoronat Vadik Demidov și o să cerem...

— Demidov o să fie o marionetă fjerdană.

— Și ce ne pasă nouă de politicile astea?

— O să-ți pese când o să-i ardă pe Grisha pe rug.

— Grisha?

Aleksander trebui să se străduiască să-și ascundă mânia.

— Întunecatul n-a fost Grisha?

— A fost un Sfânt. Asta-i diferența. Ce te-a apucat, Yuri? Aleksander zâmbi, adunându-se.

— Iartă-mă. Voiam doar să zic că am mai putea găsi adepți noi printre Grisha.

Chernov îl bătu pe spate.

— Un țel care merită atins după ce se termină războiul.

Se gândi să-i smulgă lui Chernov brațul din umăr.

Însă își schimbă abordarea.

— Dar Aparatul? Preotul o să se întoarcă în Ravka împreună cu Demidov, nu? S-a opus la fiecare pas sanctificării Întunecatului.

— Credem că-l putem câștiga, cu timpul, de partea cauzei.

E complet greșit. Aici, Yuri și Aleksander puteau fi de acord. Yuri fusese o vreme membru al gărzii preoțești a Aparatului. Îl văzuse pe Aparat luând întâi partea Sfintei Soarelui și apoi pe a nimănui, așteptând ca Alina și Întunecatul să-și ducă bătlăile, în timp ce el și adepții lui stătuseră la adăpost. Cel Fără Stele nu trebuia să se milogească pentru firimiturile din mâna preotului, indiferent ce influență avea asupra poporului ravkan.

— Apune curând soarele, zise Chernov pe când cel Fără Stele se aduna, privind spre vest. Ai ajuns la timp pentru slujbă. O să vorbească fratele Azarov.

— Nu, zise Aleksander. O să vorbesc eu.

Chernov clipi des.

— Păi... Poate că ar fi mai bine să stai nițel să te instalezi, să te reobișnuiești cu...

Aleksander nu așteptă să mai audă și restul. Se duse în fața congregației și auzi câteva persoane care nu-l

văzuseră în tabără murmurând „Yuri!” și „Frate Vedenen!”. Alții erau străini, oameni care veniseră alături de cei Fără Stele după plecarea lui Yuri.

— Frate Azarov, zise Aleksander apropiindu-se de tânărul cu păr blond care se pregătea să vorbească și care avea paloarea și puritatea unui pahar cu lapte.

— Frate Vedenen! Ce mă bucur să te revăd! Predicile tale ne-au lipsit foarte tare, dar mi-am încercat și eu mâna.

— Chernov vrea să participe la ceva urgent.

— Serios?

— Da. Extrem de urgent. Du-te chiar acum.

Trecu pe lângă fratele Azarov și-și ocupă locul de drept, în fața mulțimii.

Aleksander le privi chipurile, nedumerite, dar dornice, așteptând să le ofere cineva ceva în care să creadă, o scânteie de ceva divin. *O să vă dau o conflagrație. O să vă dau un nume nou pentru foc.*

Bucuria lui Yuri îl copleși. Băiatul fusese și el predicator. Îi înțelegea bucuria.

— Unii dintre voi mă cunoașteți, zise el, iar glasul lui străbătu mulțimea în momentul în care lumina soarelui la apus deveni aurie și le scaldă chipurile. Nu mai sunt omul care eram. Am fost la Falie și acolo am fost vizitat de însuși Cel Fără Stele.

— O viziune? întrebă Chernov printre exclamațiile surprinse ale mulțimii. Ce-ai văzut?

— Am văzut viitorul. Am văzut cum suntem meniți să slujim mai bine cauza Celui Fără Stele. Nu ne vom ascunde de acest război.

Chernov făcu un pas în față.

— Yuri, doar nu vorbești serios. Nu ne-am bătut nicio dată capul cu politicienii și jocurile lor.

— Nu-i niciun joc. Aparatul l-a trădat pe Întunecat. S-a opus sanctificării lui. S-a aliat cu dușmanii Ravkăi. Dar voi vă ascundeți, tremurând ca niște animale fără dinți sau gheare.

— Ca să supraviețuim!

— Ca să fugim înapoi la un preot corupt când o să se alătore curții lui Demidov? Ca să putem să ne întoarcem și să-i cerșim atenția, cu incantații la porțile orașului? Suntem meniți pentru ceva mai mult.

Se uită în ochii celor care-l priveau șoptindu-și unii altora furioși.

— Fără îndoială că unii dintre voi v-ați alăturat acestui grup tocmai ca să evitați lupta. N-ați vrut să ridicați o armă, așa că v-ați pus o robă și ați purtat flamura Fără Stele. O să vă spun chiar acum — nu vă vrem aici.

— Yuri! strigă Chernov. Nu-i asta calea noastră.

Lui Aleksander îi venea să-l taie pe loc, dar încă nu venise momentul să-și arate adevărata putere. Îndurase vieți întregi în care își ascunsese forța. Mai putea aștepta un pic.

Își desfăcu brațele.

— Vă e teamă. Și vă înțeleg. Nu sunteți soldați. Nici eu nu sunt. Și totuși Întunecatul mi-a vorbit. A promis că se va întoarce. Dar numai dacă luăm poziție în numele lui.

— Ce propui? întrebă fratele Azarov, cu o expresie de teamă pe chip.

— Pornim spre nord. Către graniță.

— Către război? se bâlbâi el.

Aleksander încuviință. N-avea de gând să-și piardă vremea mergând din sat în sat și cucerind cu trucuri de salon mici congregații. Nu, avea nevoie de un moment spectaculos, ceva măreț, cu mulți martori. O să-și regizeze

revenirea pe câmpul de bătălie, cu mii de soldați ravkani și fjerdani ca public. Acolo avea să fie împlinită prefăcerea lui Yuri dintr-un umil călugăr în mântuitorul ales. Acolo îi va învăța Aleksander adevărata venerație.

Fjerdanii erau mai bine înarmați și aprovizionați și, când tânărul rege Nikolai avea să șovăie, așa cum era inevitabil, atunci și numai atunci avea să se întoarcă Întunecatul și să dezvăluie Ravkăi cum arată adevărata putere. O să-i salveze. O să le ofere un miracol. Și o să devină Sfânt, tată, apărător, rege.

— Yuri, zise Chernov. Ceri prea mult.

— Eu nu cer nimic, spuse Aleksander, deschizând și mai larg brațele. Cel Fără Stele vă dă poruncă.

Din palme începură să i se ridice umbre, iar mulțimea tipă.

— Trebuie să vă hotărâți cum răspundeți.

Își dădu capul pe spate, lăsând umbrele să se adune peste mulțime. Căzură toți în genunchi și se auziră suspine. Era destul de sigur că fratele Azarov leșinase.

— O să fugiți spre sud sau o să duceți flamurile Sfântului spre nord? îi întrebă el. Cum o să-i răspundeți Celui Fără Stele?

— Spre nord! strigară ei. Spre nord!

Se agățau unul de altul, plângând, în vreme ce umbrele acoperiră soarele ce apunea.

— Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, zise Chernov, apropiindu-se cu lacrimi în ochi.

Aleksander zâmbi și lăsă umbrele să se retragă. Își puse mâna pe umărul lui Chernov.

— Nu cere iertare, frate. Noi doi o să schimbăm lumea.

27. Nikolai

Merseră până la Ketterdam la bordul *Cormoranului*, o aeronavă masivă care avea să le permită să aducă titanul în Ravka — presupunând că reușeau să facă rost de el. Dar nu se puteau apropia de oraș într-un aparat ravkan, așa că ancorară aeronava uriașă pe o insulă a traficantilor din largul coastelor Kerchului. Adrik și Furtunoșii lui aveau s-o țină învăluită în cețuri cât timp Zoya și Nikolai se duceau la întâlnire cu *Volkvolny*, cea mai cunoscută navă a corsarului Sturmhond.

Mulți intraseră în rolul lui Sturmhond de când crease Nikolai identitatea acestuia. Așa era mai simplu să mențină vii legenda și influența corsarului, în timp ce el stătea pe tron. Și, desigur, erau lucruri pe care le putea face un corsar fără nicio loialitate cunoscută, dar nu și un rege legat de regulile diplomației. Talentul lui Sturmhond de a institui și sparge blocaje și de-a obține bunuri furate servise nu o dată interesele Ravkăi. Îi făcea plăcere să se strecoare în redingota turcoaz familiară și să-și prindă la șold pistoalele lui Sturmhond.

Zoya aștepta pe puntea lui *Volkvolny*. Era îmbrăcată ca un marinar de rând, cu pantaloni și o cămașă din pânză

neșesută și-și împletise părul, dar arăta cu totul nelalocul ei fără *kefta*. Nikolai văzuse cum se cufunda Nina în câte un rol, cum își schimba mersul și felul în care vorbea, aparent fără niciun efort. Zoya n-avea darul ăsta. Avea ținuta tot perfect dreaptă, bărbia ușor ridicată, mai puțin marinar scandalagiu și mai mult o frumoasă aristocrată care-și pusese în cap să-și petreacă o zi printre oamenii de rând.

Îl cercetă din cap până în picioare.

— Arăți absurd în costumația aia.

— Absurd de fermecător? Sunt de acord.

Zoya își dădu ochii peste cap, în timp ce nava plutea spre dana din portul Ketterdam.

— Ți place prea tare să te joci de-a piratul.

— Corsar. Și da, îmi place. Îmi dă libertate. Când port haina asta, sunt responsabil pentru oamenii de pe corabie. Nu pentru un popor întreg.

— E o prefăcătorie, zise ea.

— O iluzie bine-venită. Poți să fii orice și oricine la bordul corabiei ăsteia.

Se rezemară de balustradă, privind cum încep să iasă la iveală întinderea orașului și portul aglomerat.

— Ți lipsește, nu-i așa? întrebă ea.

— Da. Poate că dacă se duce naibii totul și îmi ia Vadik Demidov coroana, o să redevin pur și simplu Sturmhond. Pot să-mi slujesc țara fără să port coroana.

Era descurajat de cât de tare-l atrăgea ideea. Nu ce avea de făcut ca rege îl deranja. Problemele trebuiau rezolvate. Obstacolele depășite. Aliații cucerți prin farmec și uneori cu mită. Era încântat să pună mâna pe sabie sau pe toc pentru Ravka, să renunțe la somn sau la confort ca să îndeplinească o misiune. Dar regii nu trec la acțiune — nu ca un corsar sau nici măcar ca un general.

Să fii rege însemna să anticipezi toate mișcările, să iei în calcul nenumărate variabile înainte de a lua o decizie, știind că fiecare alegere poate avea consecințe pe care le vor suporta ceilalți. *Avem nevoie de un rege, nu de un aventurier.* Zoya avea dreptate, dar asta nu însemna că Nikolai trebuia să se și bucure.

Îi aruncă o privire curioasă.

— Ai putea? Să renunți la tron?

— Nu știu. Când ți-ai dorit ceva așa de multă vreme, e greu să-ți imaginezi viața fără lucrul ăla.

Și bănuia că nu vorbește doar despre Ravka.

Zoya se îndreaptă puțin, într-o postură cât se poate de decentă.

— Când te maturizezi, înseamnă că înveți să te descurci și fără.

— Ce gând deprimant!

— Nu-i chiar așa de rău. Stai flămând destul timp și uiți de foame.

Nikolai se aplecă mai aproape de ea.

— Dacă-i așa de ușor să-ți piară apetitul, poate că nu ți-a fost cu adevărat foame niciodată.

Zoya își mută privirea, dar nu înainte ca el să apuce să zărească o urmă de roșeață în obraji ei.

— Ai putea veni cu mine, să știi, zise Nikolai degajat. Un Furtunos e oricând bine-venit în echipajul unei corăbii.

Zoya își încreți nasul.

— Ca să trăiesc doar cu cod sărat și să mă rog la Sfântul Portocalelor să nu mă aleg cu scorbut? Nu prea cred.

— Nicio părticică din tine nu-și dorește genul ăsta de libertate?

Pentru că, pe toți Sfinții, el și-o dorea.

Zoya râse, plecându-și fața în briza sărată.

— Tânjesc după plictiseală. M-aș așeza bucuroasă în salonul de la Micul Palat să-mi sorb ceaiul și poate să și ațipesc în mijlocul unei ședințe plicticoase. Aș vrea să zăbovesc la masă, fără să mă gândesc la tot ce mai e de făcut. Aș vrea să treacă măcar o noapte fără...

Glasul i se stinse, dar Nikolai înțelegea prea bine cum să-i încheie el gândul.

— Fără niciun coșmar. Fără să te trezești scăldată în sudori reci. Știu.

Zoya își sprijini bărbia în mâini și privi peste ape.

— Ni s-a promis de prea multă vreme un viitor. O zi când Grisha vor fi în siguranță, când Ravka va cunoaște pacea. De fiecare dată când încercăm să le obținem, ne scapă printre degete.

Nikolai se întrebase uneori dacă era în firea lui să fie fără odihnă, în firea Zoyei să fie nemiloasă și în firea Ravkăi să fie veșnic în război sub flamura Lantsov. Oare asta să fi fost partea care-l atrăsese către viața de rege? Tânjea după pace pentru țara lui, dar oare era și o parte a lui care se temea de ea? Cine era el dacă nu i se opunea nimeni? Dacă n-avea o problemă de rezolvat?

— Eu ți-am promis viitorul ăsta.

Și-ar fi dorit să poată face visul realitate pentru amândoi.

— Nu m-am ținut de cuvânt.

— Nu fi caraghios, îl repezi ea, semeată și arogantă ca o regină.

Dar nu-l privi când zise:

— Ai dat o șansă Ravkăi. Mi-ai dat mie o țară pentru care să lupt. Și o să-ți fiu veșnic recunoscătoare.

Gratitudine. Asta-și dorea din partea ei? Cu toate acestea, Nikolai își dădu seama că-i făcea plăcere. Își dresе vocea.

— Cred că am ajuns.

Echipajul coborî pasarela, iar Nikolai și Zoya pășiră pe cheiul Portului Cinci.

Zoya își puse mâinile în șolduri, cercetând învâlmășeala de oameni și mărfuri din jurul lor.

— Sigur că Brekker nu s-a deranjat să ne întâmpine.

— Mai bine să nu ne anunțăm asocierea pe docurile din Ketterdam.

Ar fi fost mai sigur și mai simplu să trimită o delegație în numele coroanei, dar Brekker ignorase toate mesajele până nu pusese Nikolai mâna să-i scrie personal. Și el, și Zoya lucraseră înainte cu tânărul hoț. Nu erau prieteni sau asociați de încredere, dar aveau mai multe șanse decât un străin să obțină ajutorul lui Kaz Brekker.

— Ești rege.

— Nu câtă vreme port haina asta.

— Și dac-ai avea un pelican pe cap, tot regele Ravkăi ești, iar șobolanul ăla de Butoi n-ar muri dacă ar da dovadă de un pic de respect.

Se afundară în mulțimea de turiști și marinari de pe chei.

— Detest orașul ăsta.

— E plin de viață, răspunse Nikolai în dialectul local.

— Dacă prin plin de viață înțelegi un boț de mizerie umană plin de șobolani și de praf de cărbune, ripostă Zoya, cu accent pronunțat. Și nu-mi place nici limba lor.

— Mie-mi place freamătul. Simți prosperitatea; aș vrea să aibă și Ravka o bucățică de-asta — comerț, industrie. Țara noastră nu trebuie să fie veșnic cerșetorul din prag.

Chipul Zoyei era gânditor când intrară pe Doaga de Est, cu case de jocuri, unele luxoase și altele sordide, pe ambele maluri ale canalului. O fațadă mai țiptoare

ca alta, menite să-i atragă pe turiștii aflați în căutare de distracții. Din fiecare ușă, oamenii plătiți strigau, promițând cele mai mari poturi și cele mai antrenante jocuri.

— Nu ești de acord, zise el oarecum surprins.

Zoya se uita la o clădire impunătoare, despre care Nikolai ar fi putut jura că se chema... Smaraldul... Imperiul de Smarald? Palatul de Smarald? Cândva fusese zugrăvită în verdele și auriul kaelish. Acum era împodobită cu grămezi de imitații de bijuterii și pe firma de la ușă scria ȘASELE DE ARGINT.

Un paznic țipă la un cerșetor bătrân, alungându-l din adăpostul lui de lângă ușă.

— Șterge-o de-aici! Nu mă face să chem garda orașului.

Bărbatul șchiopăta câțiva pași, aproape împiedicându-se în baston, cu trupul încovoiat de timp și necazuri.

— N-ai un bănuț pentru un nebun bătrân fără noroc?

— Am zis să pleci! Sperii porumbeii.

— Ușurel, spuse Nikolai. Toți suntem unchii cuiva.

— N-am frați sau surori, răspunse paznicul.

Nikolai aruncă un *kruge* împăturit în căciula bătrânului.

— Atunci să le mulțumim părinților tăi că n-au mai făcut și alții ca tine.

— Hei! mârâi paznicul, dar ei plecaseră deja.

— La asta mă refeream, zise Zoya când traversară alt pod. În orașul ăsta nu-i vorba decât de următorul ban pe care-l obții.

— Și așa se îmbogățesc.

Energia Butoiului părea contagioasă — vânzătorii ambulanți care împărțeau conuri de hârtie pline cu carne

fierbinte și teancuri de vafe însirobate, magicieni de doi bani care-i provocau pe trecători să-și încerce norocul, turiști beți costumați în Drăcușorul Cenușiu sau Mireasa Pierdută și ființe cu membre netede, de o frumusețe imposibilă, trupuri înveșmântate în simple petice de mătase, cu pomeții dați cu sclipici, ademenindu-i pe cei singuri sau curioși peste unul dintre multele poduri către casele de plăceri de pe Doaga de Vest. Simpla cantitate de bani care trecea pe-aici, torentul nesfârșit de oameni — în Ravka nu exista așa ceva.

Zoya clătină din cap.

— Tu vezi orașul ăsta ca un rege. Un prinț care a venit aici ca elev, un corsar care stăpânește mărele. De la mine nu se vede același lucru.

— Pentru că ești Grisha?

— Pentru că știu ce-i de vânzare.

Arată spre strada aglomerată și canalul care dădea pe dinafară de multele *gondele* și bărci de piață.

— Știu că avem nevoie de așa ceva. Locuri de muncă pentru oamenii noștri, bani în cufere. Dar Ketterdamul a fost ridicat pe spinarea celor vulnerabili. Grisha. Suli, zemeniți și kaelish care au venit aici căutând ceva mai bun, dar nu li s-a permis să dețină terenuri sau funcții în Consiliul Comercial.

— Atunci luăm ce ne place de la Kerch și lăsăm deoparte restul. Clădim ceva mai bun, ceva pentru toată lumea.

— Dacă ne dă soarta vreo șansă cât de mică.

— Și dacă soarta nu ne dă nicio șansă, atunci o furăm.

— Ketterdamul te-a molipsit, zise Zoya cu un zâmbet vag. Dar s-ar putea să te cred. Poate e din cauza hainei.

Nikolai îi făcu cu ochiul.

— Nu-i haina.

— Vino mai aproape, să pot să te arunc în canal.

— Nu prea cred.

— Vreau și eu prosperitate pentru Ravka, zise Zoya. Dar pentru toată Ravka. Nu doar pentru nobilii din palate și negustorii cu flotele lor de nave.

— Atunci clădim viitorul ăla împreună.

— Împreună, repetă Zoya, cu o expresie tulburată.

— Ce apocalipsă se petrece în spatele chipului ăstuia minunat, Nazyalensky?

— Dacă supraviețuim războiului... După ce facem pace, poți să mă trimiți la post în altă parte.

— Am înțeles, spuse el, nedorind să arate cât îl necăjeau cuvintele astea. Te gândești la vreun loc anume?

— Os Kervo. O să avem nevoie de o prezență importantă acolo.

— Deci te-ai gândit la toate.

Zoya încuviință — două mișcări scurte din bărbie.

— Da.

Cu atât mai bine. Pacea însemna căutarea unei noi alianțe, o mireasă care să poată ajuta Ravka să rămână independentă. Îi veni în gând o amintire, imaginea fugară a Zoyei lângă patul lui. Îl sărutase pe frunte. Atingerea ei fusese răcoroasă ca briza mării. Dar așa ceva nu se întâmplase și nici nu se va întâmpla. Probabil că visase.

— Foarte bine. Poți să ai orice post îți dorești. Presupunând că supraviețuim.

— Ar fi bine, răspunse ea, trăgând de mânecile din pânză nețesută. O să-mi ia două zile să scap de putoarea de parfum ieftin și apă de santină. Cum putem fi siguri că Brekker o să ne ajute?

— E un om care crede că orice are un preț, așa că eu cred că o să ne ajute.

— Dar *poate* să ne ajute?

— N-am cum să fiu sigur. Dar nu e timp să strângem informațiile care ne trebuie ca să furăm singuri titanul. El știe orașul și legăturile mai bine ca oricine.

— Pe toți Sfinții, icni Zoya când văzu Clubul Ciorii.

Arăta ca o pasăre de pradă impunătoare într-o mare de păuni țipători. Era de trei ori mai masiv decât orice altă clădire din zonă.

— Se pare că domnul Brekker s-a extins.

— De ce-ar intra cineva în locul ăsta? Întrebă Zoya chiar în clipa în care se iviră două fete zemenite care chicoteau, îmbrăcate în mantale țărănești. Parcă ar fi o sală de dans cu demoni.

— Pentru că le place o aventură palpitantă, se auzi un glas din spatele lor — bătrânul cerșetor venise în urma lor pe Doagă.

Însă acum se ridică, îndreptându-și cocoașa, și își aruncă mantaua puturoasă și smocurile cărunte din ceea ce trebuie să fi fost o perucă. Bastonul din mâna lui avea în capăt un cap de cioară.

Kaz Brekker își șterse machiajul de pe față și-și trecu mâna înmănușată prin părul negru.

— Nu știai, generale Nazyalensky? Pentru senzații tari vin toți porumbeii ăștia în Butoi.

Zoya părea c-ar vrea să-l trimită pe hoț la o moarte jilavă într-unul dintre canale, dar Nikolai trebuia să râdă.

— Domnule Brekker. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Da, răspunse Kaz. Ar fi trebuit. Dar văd că are ce te distrage în ultima vreme.

Poate că se referise la război. Poate că se referise la o mulțime de alte lucruri, însă ușoara ridicare din sprâncene îl făcu pe Nikolai să aibă senzația că se află despuiat

pe Doagă, cu dorințele inimii tatuate cu litere mari pe piept. Fu recunoscător când Brekker își îndreptă atenția către Zoya.

— Ca să se consemneze, generale Nazyalensky, Kerchul este o țară fără milă sau lege, dar măcar e un loc unde omul poate face ceva și dacă n-are sânge nobil sau magie în vine.

— Grisha nu practică „magia”, zise Zoya disprețuitoare. Este Mica Știință. Și e nepoliticos să tragi cu urechea.

— Mai bine să te îndopi cu informații decât să mori de foame cu bune maniere. Mergem?

Ușierii luară poziție de drepti când Kaz îi conduse pe Zoya și pe Nikolai pe sub aripile întinse ale ciorii către intrarea în club. Îi îndrumă spre o ușă discretă din lateralul sălii de jocuri, păzită de doi bărbați masivi.

— De ce prefăcătoria asta? întrebă Zoya. Sau îți place să profiți de orice ocazie ca să te costumezi?

— Îmi place să știu cu ce-am de-a face și să știu cât de disperată e situația. Pot să stau la masă cu tine și să aud varianta cizelată pe care fără îndoială că ai repetat-o pe drum sau pot să aflu informația direct de pe buzele tale.

Trecură printr-o sală de jocuri de cărți. Kaz descuie altă ușă și intrară într-un tunel în care abia aveau loc să stea în picioare, luminat slab în verzui de felinare fosforescente. După câteva minute podeaua începu să coboare ușor, iar aerul deveni răcoros și umed.

— Trecem pe sub canale, nu? întrebă Nikolai, fără să reușească să-și ascundă entuziasmul din glas. Când ai construit tunelul ăsta?

— Când am avut nevoie. Vrei titanul pe care-l are depozitat la Rentveer armata din Kerch.

Cum obținuse Brekker informația? Nu-i dăduseră niciun fel de detalii despre misiune, ceruseră numai o ocazie să se întâlnească și să negocieze.

— Așa e.

— E o bază militară fortificată, pe una dintre cele mai accidentate porțiuni ale coastei Kerchului. Nu se poate ajunge acolo pe mare decât cu ajutorul unei intervenții divine și este imposibil să te apropii prin aer fără să fii doborât. Există un singur drum de intrare și ieșire, și e păzit. Toate astea duc la riscul aproape sigur de capturare. Am o lungă listă de dușmani care nu și-ar dori nimic mai mult decât să mă prindă cu ceva ilegal și să mă arunce în Poarta Iadului.

— Deci ai renunțat la afacerile ilegale? întrebă sceptică Zoya.

— Știu ce riscuri să-mi asum. De ce mi l-aș asuma pe ăsta?

— Pentru că-ți plac provocările? interveni Nikolai.

— Mă confuzi cu vreun hoț.

— Nu prea cred, răspunse Nikolai. Am ceva ce-ți dorești. Siguranță pentru Fantomă.

Nu-i scăpă ușorul legănat al pasului lui Brekker.

— Vorbește.

— Am înțeles că o anumită navă, al cărei căpitan e o tânără suli și care nu navighează sub pavilionul niciunei țări, a dat peste cap comerțul cu ființe umane din și către Ketterdam. Mi-a plăcut în mod special povestea celor doi traficanți pe care i-a lăsat tăvăliți prin smoală și pene de cioară la intrarea în Stadhall. Îi admir efectele teatrale, deși Consiliul Comercial a fost mai puțin impresionat, poate din cauza bilețelului prins pe pieptul căpitanului, care spunea „Noul conac al lui Gert Van Verent a fost plătit cu

cadavre". A dat bine în ziare, iar domnul Verent — un fost membru al Consiliului cu situație bună — este anchetat.

— Ba nu.

— Nu?

— A fost găsit vinovat și condamnat la doi ani în Poarta Iadului. Adversarii lui politici i-au mâncat deja averea.

— Ce rapidă e justiția din Kerch când e vorba de făcut bani, se minună Nikolai. Căpitanul și corabia ei sunt cunoscute doar drept Fantoma, dar am aflat din surse sigure că această misterioasă femeie suli este Inej Ghafa.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Nu? întrebă Nikolai prefăcându-se șocat. Mă surprinde, ținând cont de asocierea ei cu Scursurile și talentul ei considerabil pentru înțepat oamenii cu zelul unei mătușici chioare care încearcă să brodeze o plapumă. Dar poate e mai bine că n-ai nicio legătură personală cu ea.

— De ce așa?

Se opriseră în dreptul unei uși enorme de fier, cu un mecanism de închidere complicat.

— Ai auzit de *izmars'ya*? întrebă Nikolai.

— Ravkana mea e cam ruginită.

Și dacă ar fi fost adevărat, Nikolai n-avea nicio îndoială că Brekker știa exact ce pot face *izmars'ya*. Dar dacă voia să se joace, atunci aveau să se joace.

— Sunt nave de război submersibile care merg pe sub mare. Pot ataca nevăzute orice navă și este aproape imposibil să le scapi. Unii oameni foarte puternici din Kerch dețin tehnologia. Dacă dușmanii Fantomei conving guvernul să folosească aceste arme împotriva ei, Fantoma și echipajul său ar putea fi scufundate în orice clipă.

— O situație cumplită pentru ea, fără îndoială.

Kaz vorbea pe un ton egal, dar Nikolai văzu cum strânse cu mâna înmănușată capul de cioară al bastonului.

— Și poate și pentru persoana care a inventat o asemenea primejdie.

Amenințarea era evidentă.

— Fără îndoială. Dar, întâmplător, atunci când Kerchul a obținut această tehnologie, regele foarte înțelept al Ravkăi — l-ai cunoscut? neobișnuit să fie cineva așa de inteligent și de chipeș — a pus să fie impregnate cu rodii carenele *izmars'ya*, astfel încât, cu ajutorul unui Fabrikator și al unui anumit dispozitiv pe care-l deține, o corabie ar putea fi avertizată din timp dacă apare vreun submersibil pe o rază de 5 kilometri și ar putea face manevre de evitare. Dacă așa își dorește corabia respectivă.

— Un sistem de avertizare timpurie.

— Exact.

Brekker întinse mâna spre mânerul ușii.

— Și tu ai în posesie această invenție deșteaptă?

— Nu asupra mea, spuse Nikolai. Știu că nu-i cazul să-mi umplu buzunarele cu mărfuri prețioase în preajma unui hoț cunoscut drept Mâini-Murdare. Dar am acces la dispozitiv.

Brekker învârti mânerul ușii.

— Vino cu mine, *Sturmhond*. Dacă e s-o facem, o să avem nevoie de un ajutor foarte special.

28. Zoya

Ieșiră din tunel într-o parte nefamiliară a orașului, iar Zoya se întreba dacă Brekker încerca deliberat să-i dezorienteze.

— Suntem în districtul Geldin, șopti Nikolai. Cartierul preferat al negustorilor bogați.

Puteai conta oricând pe Nikolai să aibă o hartă detaliată în cap. Parcă ar fi ajuns în altă țară, nu în altă parte a orașului. Străzile erau curate și îngrijite, numai pavaje cu piatră cubică eleganter și fațade curate de cărămidă. Zoya observă perdelele din ferestre, o femeie care se ducea acasă cărând sacoșe pline de cumpărături, o menajeră care mătura veranda. Oameni obișnuiți, care duceau vieți obișnuite. Își făceau cumpărăturile, mâncau, se culcau seara gândindu-se la sănătatea copiilor sau la ce aveau de făcut dimineață. Oare ar fi putut ei să ofere această pace, acest confort Ravkăi? Va exista oare o vreme când Grisha vor fi liberi să-și aleagă calea, în loc să-și ducă viața ca soldați? Era ceva pentru care merita să lupti.

Ajunseră la un conac elegant, cu lalele roșii pictate deasupra intrării. Brekker bătu de două ori la ușa din față cu capul bastonului.

Zoya îl recunoscuse pe tânărul care scoase capul — Jesper Fahey. Îl întâlniseră când fuseseră obligați ultima dată să lucreze cu banda lui Brekker. Avea pielea cafenie, ochii cenușii și purta părul tuns scurt. Dacă-și amintea ea bine, era un fel de trăgător de elită.

— N-ar trebui să vă las să intrați, zise Jesper.

Brekker nu păru tulburat.

— De ce nu?

— Pentru că de câte ori te las, mă pui să calc legea.

— Problema nu e că te pune el, e că spui tu da de fiecare dată, se auzi o voce din spatele lui Jesper.

— Dar ia uite pe cine a adus, zise Jesper uitându-se cu încântare la Nikolai. Omul cu navele zburătoare. Intrați! Intrați!

Jesper deschise ușa, lăsând să se vadă un hol grandios și combinația șocant de colorată de vestă turcoaz și pantaloni pepit pe care o purta. Combinația n-ar fi trebuit să meargă, dar Zoya fu nevoită să accepte că de fapt mergea. Jesper i-ar fi putut da lecții contelui Kirigin.

— Ți-am urmărit isprăvile, căpitane Sturmhond, șopti conspirativ Jesper.

Kaz Brekker dedusese care era adevărata identitate a lui Nikolai de mult, încă de la prima lor întâlnire, dar Zoya nu credea că o dezvăluise și restului bandei. Toți își închipuiau că au de-a face cu legendarul Sturmhond, nu cu regele Ravkăi.

— Ar trebui să vii cu noi odată, spuse Nikolai încet. Ne prinde bine oricând un lunetist la bord.

— Serios?

— Ai uitat ce tare urăști marea? întrebă un băiețel slăbuț cu bucle roșcat-aurii și ochi albaștri strălucitori.

Wylan... nu mai știu cum. Nu-și aducea aminte celălalt nume, doar că dăduse și Genya o mână de ajutor la modelarea lui, în cadrul planului lor de a-l păstra pe Kuwei Yul-Bo și cunoștințele lui despre *jurda parem*.

— Pot să mă schimb, zise Jesper. Sunt extrem de adaptabil.

Îi urmară pe Wylan și pe Jesper printr-un salon înghesuit plin cu instrumente muzicale în diverse stadii de reparații și un pupitru pe care se zăreau niște grămăjoare ce păreau de praf de pușcă. Prin ferestrele înalte, Zoya zări o grădină și o femeie care picta la un șevalet, iar dincolo de ea, apele cenușii, leneșe ale Geldcanalului.

Casa avea liniile și precizia formale ale oricărei case de negustor bogat din Ketterdam, dar arăta de parcă ar fi fost ocupată de o combinație de artiști de circ, huligani și oameni de știință nebuni. Masa din sufragerie era încărcată cu vopseluri și pânze proaspăt întinse, precum și cu niște chestii care păreau să facă parte dintr-un fel de experiment de chimie.

Zoya culese o fâșie de pânză care arăta de parcă i se scursese toată culoarea.

— Stă vreun Fabrikator aici?

— Un prieten de-ai noștri, răspunse Jesper, lăsându-și trupul deșirat să cadă într-un scaun. Un ucenic căruia îi place să treacă pe-aici la masă. Cam profitor.

— N-a fost niciodată instruit? Munca pare rudimentară. Jesper oftă.

— Credeam că are o anumită eleganță rustică.

— Nu, răspunse Wylan. N-a fost instruit. E încăpățânat.

— Independent, îl corectă Jesper.

— Îndărătnic.

— Dar elegant.

Kaz bătu cu bastonul în podea.

— Și acum știți de ce nu vin mai des în vizită.

Jesper își încrucișă brațele.

— Nu te-a invitat nimeni să vii mai des în vizită. Și nu-mi aduc aminte să fi trimis o invitație la prânz.

— Am o treabă care necesită talentele amândurora.

— Kaz, zise Wylan, strângând cu grijă niște pahare pe jumătate golite de prin cameră. Am prefera să nu facem nimic ilegal.

— Nu-i foarte adevărat, interveni Jesper. Așa ar prefera Wylan, iar eu vreau să fie fericit.

Tăcu, fără să reușească să-și ascundă interesul.

— *Este ilegal?*

— Foarte, răspunse Kaz.

— Dar plata e remarcabilă, sări Nikolai.

— N-avem nevoie de bani, spuse Wylan.

— Nu-i extraordinar? oftă Jesper fericit.

Kaz își trecu o mână înmănușată peste rever, fără să se uite la cineva anume.

— E pentru Inej.

Wylan puse jos paharele murdare.

— De ce n-ai zis așa? Ce-ți trebuie?

— Să intru în baza de la Rentveer și să-mi însușesc o cantitate foarte mare de titan.

— N-ar trebui să fie o problemă, zise Jesper, făcând loc pe masă în timp ce Wylan desfăcu o foaie lungă de hârtie lângă o hartă a litoralului din Kerch. Securitatea e groaznică.

Nikolai ridică dintr-o sprânceană.

— Domnul Brekker ne-a făcut să credem că misiunea e aproape imposibilă.

Zoya se strâmbă.

— Voia să-și ridice cota.

— Mulțumesc, Jesper, zise Kaz acru.

Jesper ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Am o fire sinceră din naștere.

— Și eu am un joben de aur, mormăi Kaz.

— Dacă ai avea, l-aș împrumuta, răspunse Jesper. Acuma, prima întrebare este cum mutăm atâtea kilograme de metal.

Nikolai încuviință.

— Avem o aeronavă ancorată pe Velgeluck.

— Evident.

— E echipată cu cabluri și troliuri și poate manevra o încărcătură mare.

Kaz arată pe hartă.

— Baza e pe o bucatică amărâtă de teren care iese în mare. Vremea e veșnic proastă. Vânt puternic, ploaie.

— Cu asta pot să mă descurc, zise Zoya.

Putea potoli o furtună la fel de ușor cum putea invoca una.

— Problema e să ajungă cineva, fizic, în bază. Drumul e blocat de un punct de control cu soldați înarmați și n-avem timp să falsificăm documente de trecere.

— Ca să nu mai zic că suntem și foarte ușor de recunoscut, interveni Wylan.

Kaz ridică dintr-un umăr.

— Unul dintre efectele nefericite ale succesului.

— E vreo șansă să ne apropiem dinspre mare? întrebă Nikolai.

— Nu există niciun loc sigur de ancorare dacă ai pavilionul Kerchului. Singura cale e să creăm o diversiune și să distragem gărzile, apoi să scoatem din funcțiune reflectoarele din turnuri. După aia tăiem gardul.

— Pare o bună ocazie să facem niște zgomot, zise Jesper, bătând cu degetele în masă într-un ritm ce trăda nerăbdare.

— Cum am zis, continuă Kaz, avem nevoie de talentele voastre. Odată ce intrăm, putem să localizăm titanul și să transmitem un semnal oamenilor noștri din aer. Dar ne trebuie o cale să acoperim zgomotul aeronavei care vine.

— Pot să vă dau niște tunete bubuitoare, zise Zoya. De unde știi așa de multe despre cum să intri acolo?

Nikolai rânji.

— Pentru că se gândea și el să fure titanul.

— Serios? Ce să facă el cu atâta titan?

Privirea lui Kaz era calmă.

— Dacă îl vrea cineva, pot să-l vând. Simplu ca bună ziua.

Poate, își zise Zoya. Sau poate Kaz era ca Nikolai, un băiat cu o minte fără odihnă, un om care avea permanent nevoie de o provocare. Se hotărâse că baza era un puzzle și trebuia să-l rezolve.

— O întrebare, zise Wylan. La ce-o să folosiți titanul?

— Ce importanță are? Întrebă Nikolai.

— Spre deosebire de Kaz, eu am conștiință.

— Și eu am conștiință, ripostă Kaz. Doar că știe când e cazul să-și țină gura.

Jesper pufni.

— Dacă ai conștiință, are căluș și e legată de vreun scaun pe undeva.

— E o grămadă de metal, spuse Wylan, refuzând să schimbe subiectul. O să-l folosiți ca să construiți o armă, nu?

Zoya așteptă. Nikolai era cel care trebuia să decidă ce voia să dezvăluie acestei mici bande de monștri.

Spre surprinderea ei, Nikolai băgă mâna în buzunarul hainei și aruncă pe masă un teanc de foi. Planurile lui David pentru rachete.

Wylan le despături, cu ochii mișcându-se cu repeziune peste ele.

— Astea sunt rachete. Aveți nevoie de titan ca să îmbunătățiți raza de acțiune.

— Da.

— Și vreți să construiți ceva mai mare.

Acum Nikolai păru surprins.

— Da. Poate.

— Asta-i pentru Ravka. Din cauza bombardamentului de la Os Alta. Ați impus blocada împotriva Fjerdei pentru ei și acum îi ajutați să construiască o armă.

— Bombardamentul ăla a fost un test. Scopul era să provoace o reacție. Dacă Ravka nu reacționează, Fjerda o să știe că nu poate să reacționeze. O să înainteze și o să tot înainteze până când toți ravkanii se vor afla sub stăpânire fjerdană, iar ultimul Grisha, într-o celulă.

— Sau mai rău, adăugă Zoya.

Jesper se duse la bufet, scoase din sertar o centură și strecură în tocuri cele două revolve cu mânere de sidef.

— Când plecăm?

Dar Wylan părea mai puțin sigur.

— Titanul ăsta poate opri un război, insistă Nikolai.

Wylan își trecu un deget peste planuri.

— Și chiar puteți arma și ținti chestiile astea?

— Putem. De cele mai multe ori. Sperăm.

— Am niște idei, spuse Wylan. Problema e botul, nu?

— Botul? întrebă Jesper.

— Da, răspunse Nikolai. Pentru lansarea și direcționarea rachetei.

— Țsta-i un cuvânt caraghios, zise Jesper.

— E un cuvânt corect, obiectă Wylan. Și destul de caraghios. Pot?

Nikolai încuviință, iar Wylan începu să schițeze ceva pe plan.

Zoya simți o strângere de inimă. Îi era prea ușor să și-l imagineze pe David în încăperea asta, cu capul aplecat asupra planurilor, plăcerea pe care-ar fi simțit-o întâlnind pe altcineva care putea să vorbească pe limba lui. După privirea lui Nikolai, înțelese că și el se gândea exact la același lucru. Faptul că-și dădeau seama ce pierduseră era ca o legătură între ei, un cârlig înfipt în inimile amândurora. Poate că n-ar fi trebuit să ceară s-o detașeze la Os Kervo. Voia să muncească alături de el pentru viitorul la care visau amândoi. Voia să clădească pacea lângă el. Chiar și când avea să fie căsătorit, ea putea rămâne la palat, să slujească alături de el. Asta era alegerea corectă, alegerea nobilă — iar la gândul ăsta simți că-i vine să sterpească o sticlă de whisky din bufet și s-o dea pe toată pe gât.

Nu era de ajutor nici că ideea de-a o pierde nu pă-ruse să-l deranjeze deloc pe Nikolai. *Asta-i bine*, își zise. *Așa și trebuie să fie*. Și, de fapt, ce-avea de pierdut? Erau compatrioți, erau prieteni; orice altceva era o iluzie, ief-tină și falsă ca spectacolele de pe Doaga de Est.

— Ar trebui să pornim, se grăbi ea să spună. Avem multe de făcut.

Mai trecură câteva ore până discutară în detaliu tot ce aveau de gând, până făcură rost de proviziile care le trebuiau și trimiseră un mesaj *Cormoranului*. Planul pă-rea destul de simplu, ceea ce o agita pe Zoya. Wylan și Jesper urmau s-o ia înainte ca să strângă informații, după

care aveau să se întâlnească într-un golf la doar câțiva kilometri de bază. Pentru Zoya, acolo era cel mai ușor să urce la bordul *Cormoranului*, de unde putea, împreună cu Furtunoșii ei, să-l ghideze deasupra bazei după ce intrau Kaz și Nikolai. *Volkvolny* al lui Sturmhond urma să rămână ancorat în Portul Cinci dacă nu apăreau acuzații după furt. Deși dacă totul mergea conform planului, n-avea să fie niciun protest, nicio alarmă. Aveau să intre și să iasă din bază fără să știe nimeni, iar rezerva de titan avea să arate exact la fel ca înainte. Numai că acum cea mai mare parte avea să fie aluminiu.

— Nu cred că e corect că eu n-ajung să merg cu aerona-
vana, zise Jesper când Kaz îi scoase din încăpere.

Nikolai îi făcu jucăuș cu ochiul.

— Regele Ravkăi va fi recunoscător pentru ce faci și are o grămadă de aeronave. Porțile din Os Alta îți vor fi întotdeauna deschise.

— Pentru toți Grisha, șopti Zoya în timp ce trecea pe lângă ei.

Dacă Jesper voia să-și ascundă darul, era treaba lui, dar dragonul îi adulmecase puterea din clipa în care intraseră în casă. Zoya nu-l putea acuza că vrea să-și țină talentul ascuns, ca să ducă o viață plină de iubire, fără să fie niciodată nevoit să se uite peste umăr.

Poate că într-o bună zi să fii Grisha n-o să mai însemne că ești o țință.

Kaz, Zoya și Nikolai se îndreptară spre golf cu un car tras de boi. Jesper le spusese că printre familiile mai avute de negustori apăruseră și camioane motorizate noi, dar

erau inutile pe străzile înguste ale oraşului. În plus, voiau să fie cât mai discreţi şi să sară cât mai puţin în ochi.

Imediat ce ajunseră la stâncile unde propusese Kaz să facă joncţiunea cu *Cormoranul*, Zoya simţi ceva în ne-regulă. Vedea în depărtare luminile bazei navale sclipind prin ceaţă. Dar pe vârful stâncilor ceaţa care se vălătucea era stranie, iar mintea dragonului ei se agită de parcă ar fi recunoscut pericolul. Nu putea decât să spere că inteligenţa străveche va rămâne tăcută. Nu-şi permitea costul emoţional al deschiderii ochiului de dragon; în niciun caz când avea o misiune de îndeplinit.

Dedesubtul lor, plaja abia dacă era o fâşie de nisip, strălucitoare şi subţire ca o lună în primul pătrar. Valurile se spărgeau în mormanele de bolovani albi crestaţi, năluci uriaşe adunate la mal, ca pentru a sta de veghe. *Păzesc locul ăsta*, îşi zise Zoya. Nicio barcă nu trebuia să găsească adăpost aici. *Şi nici noi n-ar trebui să fim aici*. Dacă plaja de lângă baza navală semăna vreun pic cu asta, Zoya îşi dădea seama de ce nu încerca nimeni să se apropie pe apă. Vântul urla peste stânci, ca un cor de jelanie.

— O să fie greu să aducem aeronava peste bază şi s-o ţinem acolo, zise Kaz. N-avem cum să mutăm încărcătura pe cabluri în sus şi în jos.

Zoya ridică mâna, iar ei fură învăluiţi de căldură şi linişte când se potoli vântul.

— N-o să fie o problemă după ce ajung la bord.

— Să fii cât mai discretă, îi ceru Nikolai. Nu vrem să-şi dea seama gărzile că sunt în ochiul furtunii.

— O să reuşesc eu cumva.

Un tropot de copite le anunţă venirea celor doi călăreţi.

— Avem o problemă, spuse Jesper coborând cu ușurință de pe cal.

Wylan descălecă încet, în mod clar mai puțin obișnuit cu genul ăsta de activitate.

— Au pus bine bunurile.

— Cum? întrebă Kaz.

— Au instalat un fel de carcasă metalică nouă, să apere marfa de intemperii.

Zoya se încruntă.

— Titanul nu ruginește.

— Dar mai sunt și altele în curtea bazei, răspunse Kaz. Fier. Probabil și niște cherestea care putrezește dacă se udă. De obicei protejau totul cu prelate, dar presupun că armata devine mai atentă.

— Și informația asta nu era printre cele pe care le aveai? întrebă Zoya începând să se enerveze.

— Probabil că a fost instalată în ultimele trei săptămâni. Și când dai zor cu o treabă, nu ai dreptul să te plângi în clipa în care merge prost.

— Sau stai și te pregătești, sau riști, spuse Jesper.

— Și eu nu risc, adăugă Kaz.

Zoya își dădu coada peste umăr.

— Îmi spui că nu poți să treci de acoperișul metalic?

— Sigur că pot. Dar cu mai mulți oameni. ăsta nu-i seif de bancă, e o bază militară. Dacă Jesper și Wylan se ocupă de turnurile de observație, o să trebuiască să intru, să localizez mecanismul care deschide carapacea și să-l acționez fără să bage de seamă nimeni din bază. Nu știm unde sunt gărzile dinăuntru sau ce fel de alarme sunt instalate. Presupunând că putem măcar intra, avem nevoie de timp să ne prindem despre ce-i vorba și de cel puțin doi pândari.

— Cel mai mare hoț din Ketterdam poate să rezolve o asemenea problemă, zise Nikolai.

— Nu reacționez la flatări, doar la teancuri de bani. Nu putem reuși dacă vreți să rămână totul discret și fără vărsare de sânge. Dacă sunteți dispuși să omorâm câțiva paznici sau să-l lăsați pe Wylan să găurească chestia aia...

— Nu, răspunse Nikolai ferm. Relațiile Ravkăi cu Kerchul sunt deja destul de încordate. Nu vreau să le dau un pretext să renunțe la neutralitate și să folosească *izmars'ya* ca să-i ajute pe fjerdani să-mi spargă blocada.

— Dacă era Inej aici..., zise Jesper.

Kaz avea o privire ca de piatră.

— Tu tot spui, dar nu-i aici. N-avem decât să așteptăm. Pot să mai aduc două Scursuri până mâine. Anika. Poate Rotty.

De undeva, din depărtare, se auzi o tânguire, un țipăt ascuțit care putea fi de om, sau de animal, sau de cu totul altceva. Zoya simți cum o străbate un fior care n-avea nicio legătură cu frigul. *N-ar trebui să ne aflăm aici.* O simțea în oase.

— Pe toți Sfinții, zise Jesper, ce-a fost asta?

Urmă încă un vaier, prelung și pătrunzător. Ceața păru să se învâртеască în jurul lor, în forme care dispăreau înainte să apuce Zoya să-și dea seama ce reprezintă.

Jesper duse mâinile la revolvere.

— Se zice că stâncile astea ar fi bântuite.

— Doar nu crezi așa ceva, spuse Wylan.

— Cred tot felul de lucruri. Stafii. Gnomi. Dragoste adevărată.

Încă un sunet — un șuierat slab — părea să vină dinspre mare, ridicându-se și coborând în valuri. Zoya îl simți ca niște degete pe șira spinării și i se ridică părul pe brațe.

— Ajunge! se răsti ea.

Îndurase cât putuse în țara asta uitată de Sfinți. Ridică mâinile și ceața se retrase dintr-o suflare — dând la iveală un cerc de oameni în jurul lor, unii cu măști de șacali, alții cu eșarfe negre trase pe față.

Lumina lunii sclipea pe țevele armelor.

— Suli, șopti Jesper.

— Nu sunteți bine-veniți aici, se auzi o voce răgușită.

Era imposibil de spus din care parte a cercului venise. Se auzi din nou același șuierat slab, dătător de fiori.

— Nu facem nimic rău, încep Jesper.

— De-asta v-ați strecurat în tabăra noastră în toiul nopții?

— Ar trebui să-i dăm mării, se auzi alt glas. Să-i trimitem urlând din vârful stâncilor.

— Scuzele mele, spuse Nikolai, făcând un pas în față. N-aveam nicio intenție să...

Clic, clic, clic. Ca niște degete îndoite. Sunetul piedicilor trase.

— Nu, zise Zoya întinzând o mână ca să-l oprească. Nu te scuza. N-o să facă decât să înrăutățească situația.

— Am înțeles, răspunse Nikolai. Și atunci, care *este* protocolul pentru o ambuscadă?

Zoya se întoarse către oamenii din cerc.

— Scopul nostru este să oprim un război. Dar nu trebuia să trecem pe-aici.

— Poate ați venit să vă căutați moartea, se auzi o altă voce.

Zoya căută vorbele pe care le învățase de la taică-su și pe care nu le mai rostise din copilărie. Chiar și atunci, trebuiau doar șoptite. Maică-sa nu voia să audă vorbindu-se suli în casa lor.

— *Mati en sheva yelu.*

Această acțiune nu va avea ecou. Cuvintele i se păreau lipicioase și nefamiliare pe limbă. Simți surprinderea lui Nikolai și privirile celorlalți.

— Vorbești ca un perceptor suli, se auzi un glas bărbătesc.

— Ssst, zise o femeie cu mască de șacal, făcând un pas în față. Te vedem, *zheji*.

Zheji. Fiică. Rămase fără aer, ca după o lovitură neașteptată. Maska semăna cu cele purtate peste tot prin Butoi, dar acelea erau imitații ieftine, suvenire pentru turiști care habar n-aveau ce înseamnă. Printre suli, masca șacalului era sacră și purtată doar de adevărații clarvăzători. *Fiică.* Nu era un cuvânt pe care să și-l fi dorit din partea unei mame care o trădase, așa că de ce-ar fi trebuit să însemne prea mult când venea de pe buzele unei străine?

— Vedem zidurile ridicate în jurul inimii tale, continuă femeia. Asta se întâmplă când trăiești departe de casă.

Șacalul se întoarse, cercetându-i.

— Umbre peste tot.

— Ce-ai spus? o întrebă Nikolai pe Zoya în șoaptă. De unde știi cuvintele alea?

Îi veniră pe buze o sută de minciuni, o sută de căi ușoare să scape, să rămână persoana care fusese dintotdeauna.

— Pentru că sunt suli.

Cuvinte simple, dar nu le mai spusese niciodată cu voce tare. Simțea mâinile mamei pieptănându-i părul, punându-i o pălărie pe cap ca s-o ferească de soare. *Ești palidă ca mine. Ai ochii mei. Poți să fii confundată.* Familia păstrase numele mamei și nu atrăgea atenția. Nabri, numele tatălui, fusese înlăturat ca o pată.

Femeia cu masca de șacal parcă îi auzi gândurile.

— Tatăl tău a devenit tot mai șters, așa cum ni se întâmplă tuturor când nu trăim printre ai noștri.

— Ba nu-i așa, spuse Zoya.

Un protest? O rugămintă? Detesta tremurul din voce. Oamenii ăștia n-o cunoșteau. N-aveau niciun drept să vorbească despre familia ei.

— Dar gândește-te cât de strălucitor ai fi ars dacă n-ai fi umblat tot timpul în umbră.

Le făcu semn tuturor.

— Veniți cu noi.

— O să ne ducă la moarte acum? întrebă Jesper.

— Habar n-am, răspunse Kaz.

Jesper înjură.

— Aș vrea să fi purtat un costum mai frumos.

— Poate ar merita să joci cartea regelui, îi zise Kaz lui Nikolai. Nu crezi?

— Ce carte a regelui? întrebă Wylan.

Glasul șacalului răzbătu prin ceață.

— Nu recunoaștem niciun rege aici.

— Asta ar putea fi umilitor, zise Nikolai. Dacă mai știu eu ce e umilința.

Coborâra pe o cărare lungă în josul stâncii, în timp ce vântul urla dinspre apă. Inima Zoyei bătea nebunește, o creatură prinsă în cursă. Era panică — panică zbuciumată, nebunească. *De ce?* Știa că Nikolai nu-i disprețuiește pe suli. Și nici n-ar face-o vreodată. Iar ei nu-i păsa ce credeau șobolanii ăștia din Butoi. Și atunci, de ce avea senzația că o să i se sfărâme stânca de sub picioare? Doar pentru că le spusese ce era? Doar de atât era nevoie? Era groaza de a fi văzută?

La jumătatea drumului, trecură în spatele unui bolovan, iar Zoya văzu intrarea într-o peșteră, cu gura căscată cioplită într-o parte a stâncii.

Și de data asta, șacalul fu cel care vorbi.

— Dacă vreți să intrați în bază, tunelul ăsta trece pe sub turnurile de observație și se deschide într-un subsol de sub Rentveer.

— De unde vine? întrebă Nikolai.

Dar Kaz nu părea surprins.

— Kerchul a folosit forță de muncă suli ca să construiască baza.

— Lăsăm întotdeauna o intrare ascunsă, răspunse femeia cu masca de șacal. Sunt doi paznici care patrulează la intrarea în subsol. Restul depinde de voi. Fiică, poți să folosești stâncile să te urci pe nava ta.

— De ce ne ajuți? întrebă Zoya.

— Nu putem doar să zicem mulțumesc și să ne vedem de drum? interveni Jesper.

Femeia cu mască de șacal o trase pe Zoya deoparte.

— Inima ta nu-ți aparține doar ție. Când se termină povestea asta, când se termină *toată* povestea asta, adu-ți aminte de unde-ai venit.

— Regele...

— Vorbesc de regine, nu de regi. Adu-ți aminte, fiică. Apoi dispăru în întuneric.

Dintr-odată, se aflau singuri la gura tunelului. Suli plecaseră.

Zoya se întoarse spre Kaz.

— Știi, nu-i așa? N-ai avut niciodată de gând să intri prin gardul bazei. Știi că suli au tabără aici. Știi că au o cale de intrare.

Kaz șchiopăta deja în tunel.

— Nu trec printr-o ușă decât dacă știu că există o fereastră pe care să ies. Jesper, Wylan, vă întoarceți la stânci și stingeți reflectoarele. Nikolai și cu mine ne ocupăm de carcasa metalică dinăuntru.

— Cum puteai să fii așa de sigur că vorbesc sulii? strigă Zoya în urma lui.

— A fost roata lui Makker. Am avut noroc, s-a nimerit numărul meu.

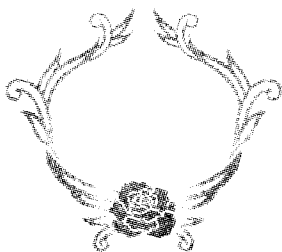
— Într-o bună zi, o să ți se termine norocul, domnule Brekker.

— Atunci o să trebuiască să-mi mai fac rost.

Se opri și se întoarse s-o privească peste umăr.

— Sulii nu-i uită niciodată pe-ai lor, generale Nazyalensky. Exact cum fac și ciorile.

29. Mayu

Mayu se prăbuși pe podea în timp ce Reyem se ridica din compartimentul de dormit. Încă îi mai ținea mâna zdrobită în pumn. Durerea era dincolo de orice simțise Mayu vreodată, ca un foc nestăpânit care-i ardea venele.

Văzu argintiu în fața ochilor și o secure înfigându-se în antebrațul lui Reyem.

El îi dădu drumul și se aruncă spre Tamar, în cealaltă parte a încăperii.

Tamar mai azvârli o secure, o simplă distragere în timp ce-și încleșta pumnii. Reyem își duse mâinile la piept, apoi păru să alunge puterea Sfâșie-Inimii și se aruncă înainte.

Se izbi în Tamar, care se lovi de perete cu o bufnitură cumplită.

Căzu, dar se ridică în picioare într-o clipă.

— Scoate-o pe Ehri de-aici! mârâi spre Mayu.

Dar cum? Avea o mână sănătoasă, iar Makhi se afla între ea și ușă, înconjurată de Tavgharad. Mayu își scoase neîndemânatică sabia cu mâna stângă și cercetă pereții, căutând altă ieșire.

— Podeaua, zise Bergin cu glas răgușit, ca și cum efortul de a vorbi îl extenua. E un canal.

Bineînțeles. Scurgerile trebuiau să se verse în ceva.

— Treci în spatele meu! îi zise prințesei și lovi cu putere în cel mai apropiat grătar — o dată, de două ori. Cedă.

— Du-te! Îi țin eu în loc.

Mayu o împinse pe Ehri în scurgere, sperând că prințesa avea atât bun-simț să fugă cât de departe și cât de repede putea.

— Opriți-o, ordonă Makhi. Și drogați-o pe trădătoarea ravkană cu *parem*.

Mayu se înțepeni pe picioare, încercând să oprească înaintarea gărzilor Tavgharad, dar trecură prin ea și săriră în scurgere după Ehri. Doctorul se întinse spre un panou de control. Trase una dintre manete și din duza cea mai apropiată de Tamar ieși un nor de ceață portocalie.

Tamar strigă și încercă să se ferească, dar Reyem o prinse și o aruncă la pământ, cu chelicerele ținându-i brațele în timp ce ea se străduia să nu inhaleze otrava.

— Nu! strigă Mayu.

Știa că Tamar avea antidotul în buzunar, dar era imobilizată de Reyem. N-avea cum să ajungă la el.

— Încă un voluntar pentru cauză, zise regina.

Mayu se repezi spre Tamar.

Reyem o lovi cu pumnii ca niște pietroaie. Probabil că aveau întărituri metalice. O apucă de guler, iar Mayu știa că urmează s-o arunce. Avea să-și rupă coastele, poate să-și spargă și craniul.

— Reyem! strigă. Te rog.

— *Dje janin ess! Scön der top!*

Reyem încremeni.

— *Scön der top!* repetă Bergin, tremurând din tot corpul slăbit.

Mayu habar n-avea ce însemna. Nu înțelegea fjer-dana și, din câte știa ea, nici Reyem n-o înțelegea.

— Ce mai aștepți? strigă regina Makhi. O să-mi trezesc toți monștrii dacă trebuie. N-o să am milă. Nu există scăpare.

Apăsă mai multe butoane, iar capacele sarcofagelor se deschiseră.

— Cine o să te mai salveze acum?

Reyem smuci din cap, ca și cum s-ar fi trezit în sfârșit dintr-un vis lung și cumplit.

— Eu, mârâi el.

Îi dădu drumul lui Mayu cu o bufnitură și-și retrase chelicerele, eliberând-o pe Tamar. Aceasta scoase o biluță prăfoasă din buzunar și o băgă în gură, iar trupul începu să i se zvârcolească.

Reyem sări și-l prinse pe doctor, aruncându-l în pereți și spărgând panoul de control de parcă metalul ar fi fost lemn uscat. Se întoarse spre ultimele două gărzi Tavgharad ale lui Makhi. Acestea îi veniră în întâmpinare, cu lamele străfulgerând, dar nu se puteau pune cu arma în care fusese transformat Reyem.

Nu se obosi să respingă atacurile. Parcă nici n-ar fi simțit tăietura săbiilor lor. Le apucă pe amândouă de gât și le aruncă în peretele de lângă regină. Se prăbușiră la podea, iar Mayu știu că n-o să se mai ridice niciodată. Reyem o prinse pe regină de gât.

— Cine o să te mai salveze acum? o întrebă.

— Lăcustă! strigă doctorul.

Dar el nu mai era Lăcustă.

— Pune-o jos, zise Tamar tușind, cu fața scăldată în sudoare. Nu putem s-o omorâm, oricât de tare mi-aș dori în clipa asta.

— Reyem? întrebă Mayu, nesigură dacă o s-o audă.

Reyem o lăasă pe regină să se prăbușească într-o grămadă la pământ, apoi sfărâcă panoul care i-ar fi permis să închidă celelalte compartimente de dormit.

Makhi rămase întinsă pe podea, gâfâind.

Reyem se întoarse.

— Mayu.

Avea chipul bântuit. Era fratele ei și totuși nu era. Răspândeă un calm, o răceală care nu fusese acolo înainte.

— Știam că o să vii.

Mayu scoase un suspin care-i cutremură tot trupul și fugi la el. Mâna zdrobită îi zvâcnea când își aruncă brațele în jurul fratelui ei. Îi simțea corpul straniu, liniile dure ale aripilor strânse la spate. Mintea ei nu prea reușea să priceapă. Fratele ei geamăn. *Kebben*.

— Bergin, i se adresă Reyem fjerdanului Grisha. Ești bine?

— Nu, răspunse acesta tremurând din toate încheieturile. Îmi trebuie... te rog.

— Are nevoie de o doză de *parem*, spuse Reyem.

Tamar se ridică șchiopătând ușor.

— Încearcă mai bine asta.

Îi întinse o biluță de antidot.

— Ce e?

— Libertate.

Bergin puse biluța în gură și o mestecă încet. Începu să se zvârcolească și el.

Reyem se apropie, strângându-i în brațe trupul slăbit.

— Ce i se întâmplă? Ce i-ai dat? întrebă el cu un glas dur ca oțelul.

— Antidot, răspunse Tamar. Orice era în *paremul* cu care a fost drogat era puternic. L-am simțit și eu, dar eu n-am primit doza întreagă, iar trupul lui e slăbit. O să-și revină.

De jos se auziră strigăte, zgomotul făcut de Tavgharad care se întorceau, fără îndoială cu Ehri după ele.

Tamar o prinse pe Makhi de pieptul rochiei și o sprijini de perete.

— Cheamă-ți înapoi șoimii. Spune-le s-o aducă pe Ehri.

Indiferent de situație, pe Mayu o deranja să vadă o regină Taban tratată așa de dur.

— O să le spun s-o strângă de gât pe loc.

— Fără îndoială că le-ai fi zis deja dacă îți imaginezi că poți să scapi. Dar ar fi cam greu să le explici miniștrilor moartea lui Ehri, nu?

Mayu o vedea pe regină cântărindu-și opțiunile și calculându-și următoarea mișcare.

— Aduceți-o sus! strigă Makhi în cele din urmă.

Cele două Tavgharad apărură prin grilaj, pline de sânge și mâl. O traseră pe Ehri în urma lor, ținând-o de brațe. N-avea cum să fi avansat prea mult în tuneluri.

În depărtare, Mayu auzi un zbârnâit, probabil un motor de aeronavă.

Prințesa Ehri privi în jur, văzând-o pe Tamar, pe regină, pe doctorul inconștient.

— Am... am câștigat?

Regina Makhi începu să râdă.

— Am câștigat? o maimuțări ea. Asta-i proasta care vrea să hotărască soarta unui popor? Ce credeți că ați reușit în seara asta? Nu-i niciun ministru aici, să fie martor la

așa-zisele mele crime. Până-i adunați, o să duc de-aici toți *khergud* și o să ard din temelii complexul.

— N-o să-ți dăm ocazia, răspunse Mayu.

— Eu sunt *regină*. E chiar așa de greu de priceput? Crezi că poți să mă duci direct la palat, cu bodyguardul tău ravkan? O să te spânzure pentru trădare. Am trupe în jurul clădirii și orice mesager trimiteți o să fie interceptat. Așa că răspunsul la întrebarea ta, surioară, este că nu, n-ați câștigat.

— Uită-te în jurul tău, Makhi, spuse Ehri. Asta vrei să fie moștenirea ta? Tortura?

— Ce numești tu tortură, eu numesc știință. Dacă aș fi construit tancuri, ca fjerdanii, sau rachete, ca ravkanii, ți s-ar fi părut mai ușor de înghițit? Oamenii mor. Asta înseamnă războiul.

Reyem izbi cu pumnul în perete, lăsând o urmă adâncă.

— Să fii *khergud* înseamnă să mori de o mie de ori.

— N-ai niciun drept, zise Mayu copleșită de furie. Ești regină, nu zeu.

Makhi trase aer în piept, privindu-i pe toți de sus. Nu încăpea nicio îndoială că fusese născută să domnească.

— Nu este dreptul meu. Este *datoria* mea. Să fac țara puternică.

— N-ar trebui să mai porți povara acestei datorii.

Se întoarseră toți. În laborator intră Leyti Kir-Taban, Fiică din Ceruri și regină Taban, îmbrăcată într-o rochie de catifea verde brodată cu trandafiri de culoarea flăcărilor. Era înconjurată de gărzile ei Tavgharad, unele dintre ele cu părul la fel de cărunt ca al ei, și de Grisha în *keftele* lor în culori de pietre prețioase.

— Bunico? zise Makhi, clipind ca și cum ar fi vrut să-și limpezească vederea. Dar erai la palatul tău.

— Nu sunt chiar așa de proastă cum crezi tu, spuse cu blândețe prințesa Ehri. N-aș fi lăsat-o niciodată pe bunica noastră la palatul celor O Mie de Stele. Te cunosc prea bine ca să fac așa ceva. Imediat cum cercetașii lui Tamar au văzut că ai trimis după *khergud*, am trimis și eu vorbă la ascunzătoarea bunicii.

Mayu își aminti de cei doi călăreți îmbrăcați ca niște țărani. *La regină*, spusese Tamar. Mayu bănuise că se referea la Makhi.

Leyti încuviință.

— Îți mulțumesc că mi-ai permis să folosesc aeronava ta, Tamar Kir-Bataar.

— Este onoarea Ravkăi, răspunse Tamar cu o plecăciune.

Makhi încercă să-și îndrepte rochia.

— Este o neînțelegere.

— Ba înțeleg foarte bine, răspunse regina Leyti. Îmi exercit dreptul de regină Taban și îmi retrag binecuvântarea. Coroana nu-ți mai aparține.

30. Nina

Gelidbel era cel mai important eveniment al Duramenului, ultimul bal formal înainte să fie făcute propunerile.

Brum se ținuse de cuvânt și găsisese materiale noi pentru rochiile Milei Jandersdat. Cele mai multe fuseseră modeste și discrete. Dar rochia de bal pe care-o purta Nina în seara asta era toată argint sclipitor; mărgele în formă de pumnal, ca niște țurțuri, străluceau la fiecare mișcare. Silueta ei nu era potrivită pentru rochiile lungi cu talia înaltă la modă în Fjerda, dar rochia era frumoasă.

Aș prefera o kefta, își zise Nina privindu-se în oglindă. Țara ei era în pragul războiului, iar ea era îndesată într-o rochie de bal și purta pantofi de catifea.

— Arăți ca o dimineată de iarnă, spuse Hanne, care venise lângă ea.

— Și tu arăți ca aurul dragonului.

Rochia Hannei era aproape scandaloașă, simple bucăți de mătase chihlimbarie alternate cu mărgeluțe care sclipeau ca niște picături de aur topit. Era imposibil de spus cât era pânză și cât era piele. Croitoresele Ylvei se întrecuseră pe ele însele.

Dar Hanne se uita ținută la Nina, evitând propria imagine din oglindă.

— O să te cred pe cuvânt.

Își netezi pliurile rochiei, apoi își îndoi degetele, de parcă senzația dată de mătase pe piele îi displăcea.

— Hanne, ce s-a întâmplat? Arăți magic.

— Nu e... nu sunt eu.

Hanne închise ochii și clătină din cap.

— Știi care-i singurul lucru care-mi lipsește de la mănăstire?

— Dispoziția caldă și iubitoare a Măicuței Fântânii?

Buzele Hannei se arcuiră într-un zâmbet, iar Nina fu ușurată. Simțea durerea care venea dinspre ea și nu înțelegea de ce.

— Nu erau oglinzi, spuse Hanne. Nu trebuia să fim vanitoase sau să ne pese cum arătam. Dar în casa asta? Am senzația că e câte o oglindă pe fiecare perete.

— Hanne...

— Nu-mi spune că arăt minunat. Te rog.

— Bine, dar nu plânge, zise Nina neajutorată.

Șterse cu degetul mare o lacrimă de pe obrazul Hannei.

— O să fii umflată la față la petrecere.

— Să plângă? întrebă Ylva năvălind pe ușă. S-a întâmplat ceva?

Tresăriră amândouă când o auziră, iar Nina simți cum roșește, ca și cum ar fi fost prinsă cu ceva.

Hanne reuși să zâmbească și răspunse:

— Nu cred că tata o să fie de acord cu rochia asta.

— Duramenul n-are nicio legătură cu aprobarea lui taică-tu, zise Ylva zâmbind. O să vorbească toată lumea despre tine, ceea ce nu poate fi decât bine dacă vrei să-ți găsești un soț.

Pe toți Sfinții, Nina nu putea îndura cuvintele astea. Duramenul fusese un joc, fără să fie lipsit de victorii, dar ce avea să însemne pentru Hanne finalul lui?

Își strânseseră poalele și plecară cu Ylva spre palat. Brum nu se vedea nicăieri, iar Nina se întrebă dacă-l urmărea pe Magnus Opjer sau dacă familia regală fjerdană știa măcar că-i dispăruse cel mai valoros prizonier.

Balul avea loc în aceeași sală cavernoasă unde se întâlniseră prima dată cu prințul, dar era aproape de nerecunoscut. Acum erau crini albi peste tot, înfășurați pe coloane, împlețiți în candelabre, cu petalele desfăcute ca niște explozii de artificii și umplând aerul cu mireasma lor. Nina avea senzația că merge printr-un val de miere. Oare florile veniseră din serele fjerdane sau fuseseră deschise cu putere Grisha?

Se auzea muzică, iar murmurul râsetelor și conversațiilor creștea și scădea în valuri nestatornice. Parcă nu-i păsa nimănui că îi pândește războiul. *Nu, își dădu ea seama, pur și simplu nu le e frică. Știu că o să câștige.* Regele și regina stăteau pe tronurile lor, privind totul cu chipuri impasibile. Nina văzu măgelele de rugăciune strânse în mâna stângă a reginei.

În mijlocul sălii, deasupra fântânii consacrate lui Djel, atârna o coroană uriașă de crini și ramuri de frasin verde. Era simbolul vieții iarna, Fântâna Primăverii ca părinte al renașterii, iar florile simbolizau fertilitatea. Nina îi aruncă o privire Hannei și celorlalte fete care fuseseră prezentate la Duramen, toate având podoabe și flori în păr. Era ultimul moment al copilăriei, înainte să trebuiască să devină soții și mame.

— Sunt nerăbdătoare, spuse ea destul de surprinsă.

Hanne le privi pe fete — unele vorbeau între ele, altele stăteau emoționate lângă mamele sau însoțitoarele lor, încercând să nu-și ciufulească părul în căldura din sala de bal.

— Vor să-i facă mândri pe părinții lor, să nu mai fie o povară pentru familii, să aibă grijă de gospodăriile lor.

— Și tu? întrebă Nina.

— Sincer?

— Sigur.

Hanne îi aruncă o singură privire.

— Vreau să mă arunc pe cal și să plec cât de departe și cât de repede pot de locul ăsta. Fără șa, de-a curmezișul calului.

Înainte ca Nina să apuce măcar să se gândească la un răspuns, Hanne se îndrepta deja spre masa cu răcoritoare.

Nina îi privi linia prelungă a spatelui. Avea aceeași senzație de uluire pe care o avusese și când o descoperise Joran în aripa *drüskelle*. Oare Hanne chiar vorbea serios? Sau glumise? Nina își puse mâinile în șolduri. Să fie a naibii dacă n-avea de gând să întrebe. Pentru că da, era soldat și spion și loialitatea ei aparținea Ravkăi, dar... dar ideea să intre călare într-o nouă lume împreună cu Hanne Brum nu era o ocazie pe care s-o piardă.

Abia ajunsese lângă Hanne, când apăru Joran să le conducă la prinț. Ylva le goni cu un zâmbet fericit și făcându-le cu ochiul. Era încântată de atenția pe care prințul Rasmus o acorda fiicei sale. În ultima săptămână, Hanne și Nina fuseseră în vizită la el în fiecare zi, iar Hanne începuse să-l vindece agresiv. Se vorbea despre o alianță între Fjerda și Ravka de Vest, ca să-l detroneze pe Nikolai, iar Nina sperase că un prinț sănătos ar îndrăzni să-l înfrunte pe Brum și să se afirme până la urmă

ca moștenitor al tronului. Dacă ar mai fi avut un pic de timp, poate că ar fi fost în stare să-i îndrepte și pe Rasmus, și pe mama lui în direcția păcii.

Cât despre Joran, Nina știa că dacă i-ar fi spus vreo vorbă lui Brum, ar fi fost de mult târâtă în lanțuri. Garda de corp a prințului nu lăsase să-i scape nimic despre ce văzuse sau despre discuția pe care o avuseseră.

Prințul moștenitor își adjudecase un întreg colț al sălii de bal, lângă un alcov boltit. Crinii erau așa de deși, încât aveau senzația că intraseră într-un umbrar fermecat, iar Rasmus arăta exact ca prințul fermecat, stăpânind peste grotele din Istamere. Avea culoare în obraji și-și ținea spatele drept. O schimbare remarcabilă față de săp-tămâna trecută, când își pierduse pe neașteptate vigoarea. Nina se simțea aproape vinovată, dar sentimentul dispăru când se gândi la bombele care căzuseră peste Os Alta, când își aduse aminte cum îl lovise pe Joran, râsul lui încântat. Era înconjurat de un grup de lorzi și doamne, dar n-avea ochi decât pentru Hanne care se apropia de el.

— Pe toate faptele lui Djel, exclamă prințul. Arăți extraordinar, Hanne.

Hanne făcu o plecăciune și zâmbi, fără nicio urmă de rebeliune, de dorință de a pleca în galop de la Curtea de Gheață spre libertate. Cu tot părul ei scurt și cu ținuta scandaloasă, radia de feminitate sfioasă fjerdană. Ce mai actriță devenise! Nina ura din tot sufletul situația asta.

— Plecați, spuse Rasmus făcându-le cu mâna curtenilor adunați în jurul lui. Nu vreau să mă distragă nimic de la această ființă minunată.

Nobilii plecară aruncând câteva priviri cu subînțeles spre Hanne, dar nu obiectară, învățați să se supună capriciilor prințului.

— Și tu arăți bine, Enke Jandersdat, spuse Joran când Hanne și Nina se așezară pe scaunele scunde din fața lui Rasmus.

— Bietul Joran, zise prințul. Crezi că am fost bădăran că n-am băgat-o în seamă pe Mila, cu sclipirile ei argintii ieftine?

Obrajii lui Joran se îmbujorară, iar Rasmus ridică din sprâncene.

— Oare garda mea loială s-a amoretat? E prea bătrână pentru tine, Joran, iar tu te afli aici ca să fii bodyguardul meu rău, nu să tânjești la nevasta unui pescar.

Nina râse vesel. Nu-i păsa ce credea prințul despre ea și înțelesese că remarca privind rochia ei era o împunsătură la adresa lui Brum, care plătise pentru ea.

— Acum ești nepoliticos, Înălțimea Ta, zise ea. Dar mă bucur să fiu pe orbita soarelui Hannei. Și tu arăți foarte bine, dacă pot spune așa.

— Poți — deși o să-l faci gelos pe prietenul nostru Joran. Pesemne că ar trebui să-i faci și lui un compliment.

Nina îi zâmbi lui Joran. *Secretul tău e în siguranță.*

— Arăți ceva mai puțin sever în seara asta, Joran.

— Chiar așa? se întrebă prințul Rasmus. Poate un pic, la frunte.

— E mare înghesuială în seara asta, spuse Hanne. N-am mai văzut sala asta așa de plină până acum.

— Vor toți să caște gura la mine, iar eu sunt încântat să-i las. Și, bineînțeles, toată lumea vrea să vorbească despre război.

— Îl văd pe Vadik Demidov, dar nu și pe Aparat, zise Nina.

— Demidov e cel mai fericit la o petrecere, să mănânce din mâncarea altcuiva și să bea vinul altcuiva. Cât despre

preot, a fost foarte secretos în ultima vreme. Tatăl tău nu se bucură deloc. Vrea să-l exileze înapoi în Ravka sau sub orice pietroi îl primește.

O idee splendidă, își zise Nina. Cu cât îl vedea mai puțin pe preot, cu atât mai bine.

— Și ce-o să facă familia ta? întrebă ea.

Rasmus se strâmbă.

— Mama a devenit ciudat de superstițioasă și nu vrea să se despartă de preot. Stă zi și noapte în capela lui Djel.

Cred și eu. Dar Nina o lăsă pe Hanne să răspundă.

— Oh?

Rasmus coborî glasul și se aplecă spre ele.

— Nu vrea să-l mai lase pe Brum să bombardeze niciun obiectiv civil. Parcă ar fi vreo țarancă de-aia de zice că l-a văzut pe Djel într-o pâine. Spune că i-au vorbit spiritele morților și că Djel o să mă îmbolnăvească iar — doar pentru că am avut o cădere.

Hanne își mută vinovată privirea și atinse cu degetele un buchet de crini aflat într-o vază.

— Poate că e superstiție, spuse Nina. Dar dacă Brum a vrut să bombardeze orașul, poți să alegi altă politică și să-i arăți că ai alte planuri pentru viitorul Fjerdei.

— Interesant, răspunse Rasmus, cântărind-o din priviri întâi pe Nina și apoi pe Hanne.

— Nevasta pescarului a descoperit politica. Critică strategiile tatălui tău, Hanne. Ce părere ai?

Hanne își lăsă capul într-o parte, gânditoare.

— Cred că bărbații puternici dau dovadă de putere, dar oamenii cu adevărat măreți dau dovadă de putere moderată de compasiune.

Rasmus râse.

— Ai darul diplomației, Hanne Brum. Și îmi place să-mi asum un rol mai amplu în deciziile noastre militare. Deși pot să-ți spun că generalii noștri au fost cât se poate de surprinși să mă vadă venind la întâlnirile lor.

Asta era bine. Sau cel puțin așa spera Nina. *Mai bine decât Brum. E tot ce ne trebuie.* Putere moderată de compasiune. Un prinț care ar putea alege pacea în locul războiului, dacă ar avea ocazia.

— Mă bucur că te-ai simțit destul de bine ca să te duci, zise Hanne.

— Recunosc că mi-a plăcut. Ne petrecem cea mai mare parte a timpului discutând planuri pentru o noutate fascinantă în arsenalul nostru.

— O armă nouă? Întrebă Nina.

Oare erau planurile cu titlul *Pasărea cântătoare* pe care le văzuse pe biroul lui Brum?

— Așa ceva. Dar hai să nu discutăm despre război și comandanți plicticoși.

— E bine să li se aducă aminte cine va conduce țara noastră, zise Hanne.

Rasmus se îndreptă puțin pe scaun, părând mulțumit.

— Da. Ar trebui să țină minte, deși unii și-ar dori să uite. O să te anunț că am dansat deja de trei ori în seara asta. Noi doi o să dansăm mai târziu, Hanne. Abia aștept să șochezi Curtea cu rochia ta.

— Aș fi onorată, Înălțimea Ta.

— Toate spun așa. Dar nu e mereu adevărat. Doamnele de la curte sufereau de obicei când dansau cu mine. Nu puteam ține pasul. După fiecare dans, gâfâiam. Eram ceva ce trebuia suportat, ca recitalul de pian al unui copil.

Hanne avea o expresie gânditoare.

— Cunosc foarte bine senzația. De fiecare dată când mă invită la dans un soldat, știu că e doar o tentativă să se pună bine cu tata. Îmi dau seama în fiecare clipă petrecută cu ei cât de nerăbdători sunt să scape de mine.

— Pentru că ești prea înaltă, prea puternică. Suntem ca într-o oglindă. Poate că ar trebui să dansăm acum și să le dăm subiect de discuție.

Hanne râse.

— Dar nu e muzică de dans.

— Dacă Înălțimea Sa regală vrea să danseze, atunci o să fie muzică de dans.

Îi întinse mâna, iar Hanne o prinse zâmbind. Nina simți cum i se strânge inima. *Ah, meschin din partea ta, Zenik. Oricum tu și Hanne n-aveți niciun viitor aici.* Hanne putea să vorbească despre fuga de-acolo, dar vorbea doar emoția din ea, perspectiva încă unei petreceri, a încă unei seri de vorbărie goală. N-ar fi părăsit Fjerda, iar Nina n-ar fi părăsit Ravka. Și când se încheia misiunea Ninei? Cu siguranță n-avea să rămână cu deghizarea asta prostescă la curtea fjerdană.

Nina îi privi pe Hanne și pe prințul Rasmus plutind prin marea de corpuri când muzicanții începură un ritm legănat. Îi plăcea să danseze și dansa bine. Sau cel puțin așa fusese cândva. Nu mai fusese liberă să danseze de multă vreme — sau să cânte, sau să se poarte așa cum își dorea.

Bucură-te pentru Hanne. Bucură-te pentru amândoi. Își mușcă buza. Încerca, fir-ar să fie. În preajma Hannei, ranchiuna lui Rasmus se îmblânzea; Nina vedea pâlparea omului care-ar putea deveni dacă i-ar putea extrage otrava Fjerdei, cerințele pe care le avea aceasta de la conducătorii și oamenii ei. Și Hanne? Era ușor de văzut ce sacrificase ca să devină fata care poate atrage atenția

unui prinț, dar ce câștigase? Își petrecuse toată viața fiind exclusă. Nu arăta ca frumusețile delicate de la curte. Ea și Rasmus se priveau în ochi, potriviți și la înălțime, și la ținută. Însă Hanne nu trebuia să arate ca toți ceilalți. Acum pășea printre fjerdani, strălucitoare, unică, triumfătoare, un obiect al invidiei și nu al disprețului. *Sânge de lup.*

— Trebuie să-ți mulțumesc, spuse Joran, smulgând-o din gânduri. Ai fi putut să mă trădezi lui Brum. Sunt recunoscător că n-ai făcut-o.

Nina știa că trebuie să fie atentă.

— Credința ta nu-i ceva de care să te rușinezi.

— Cum poți să spui așa ceva?

Cu Joran, putea s-o lase pe Mila să se îndepărteze puțin. Nu era nevoie de spectacolul de bolboroseală servilă pe care era obligată să-l facă pentru Brum sau Rasmus.

— E mult prea multă rușine în Fjerda. Nu văd de ce n-ai putea să cauți mângâiere la Sfinții tăi.

— Comandantul Brum spune că Sfinții sunt zei falși, trimiși să ne abată de la calea lui Djel.

— Cu siguranță nu toți Sfinții, răspunse Nina, deși știa că exact asta voia să spună Brum. Nu și Sënj Egmond, care a ridicat Curtea de Gheață, sau Sënje Ulla a Valurilor.

— Brum nu crede că au fost Sfinți, ci doar bărbați și femei binecuvântați de Djel. Zice că dacă deschidem ușa religiilor păgâne, Djel o să ne părăsească și Fjerda va fi blestemată.

Nina încuviință încet, ca și cum s-ar fi gândit.

— Am auzit că există culturi ale falșilor Sfinți, cum e Cel Fără Stele. Am auzit povești despre o molimă și unii spun că e un semn al revenirii lui. Crezi că adepții săi ar putea cuceri un cap de pod aici?

— E greu de crezut, dar... Brum zice că oamenii caută cu înfrigurare o speranță și ar putea să cadă în plasa oricărui spectacol ieftin.

Nina spera din toată inima să fie așa.

— Și ce-i cu miracolele de-aici? Și din Ravka? Oamenii salvați de la înec în Hjar? Podul de oase din Ivets?

— Teatru ieftin pentru oameni slabi de minte. Asta-i ce...

— Ce spune Brum, știu. Crezi tot ce spune comandantul Brum?

— Așa am fost instruit.

— Dar *crezi*?

Joran se uită la dansatorii care se învâteau în sală.

— Ești supărată din cauza... din cauza comportamentului său față de tine.

— Așa e, zise Nina, poate cele mai adevărate cuvinte pe care le rostise vreodată la Curtea de Gheață. Dar ai început să te întrebi și tu. Și dacă Brum n-are dreptate?

— În legătură cu ce?

Nina păstră tonul egal, de conversație.

— Grisha. Djel. Felul cum trebuie dus războiul. Toate.

Joran se albi la față.

— Atunci nu mai e nicio speranță pentru mine.

— Nici măcar din partea Sfinților?

— Nu, spuse el cu glas scăzut. Sfinții nu vor un suflet ca al meu.

Nina se ridică și se duse la el. Trebuia să existe o cale să ajungă la băiatul ăsta. Cu imboldurile potrivite, s-ar putea chiar să dezvăluie secretele noii arme a fjerdanilor.

— Toți soldații ucid. Și niciun soldat nu poate spune că fiecare dintre morțile astea e justificată.

Joran se întoarse, iar Nina icni când văzu deprimarea din privirea lui. Arăta ca un om care a încetat să mai caute răspunsuri.

Era singur pe gheață și inima îi urla.

— Nu înțelegi, zise el.

— S-ar putea să fii surprins.

Ucisesse și ea.

— Am omorât un om neînarmat.

Iar Nina lăsase o hoardă de moarte vii s-o sfâșie în bucăți pe Măicuța Fântânii.

— Poate că da, dar...

Joran o prinse de braț.

— Era fratele meu. Era un trădător. L-am împușcat și l-am lăsat să moară într-un oraș străin. Am...

Fratele meu. Un trădător.

— Taci, îi șopti ea.

Orice avea de gând să spună Joran, nu voia să audă. Nu voia să știe.

Dar Joran nu se opri.

— Mi-a spus... Mi-a spus că sunt multe în lume de care n-am de ce să mă tem, dacă mi-aș deschide ochii. Și așa am făcut.

I se frânse vocea.

— Și mi-e frică de *orice*.

Drüskelle fuseseră la licitația din Ketterdam. Puseseră un preț pe capul lui Matthias. Nina avu senzația că se prăbușește. Stătea în genunchi pe pavaj, privind cum se stinge lumina în ochii lui Matthias. Îl ținea în brațe, încercând să nu-l lase să plece de lângă ea. Îi murea în brațe.

— *Ar trebui să-ți fie teamă, mârâi Nina, împingându-l pe Joran în umbra alcovului, departe de ochii mulțimii.*

Era prea surprins ca i se împotrivească și, în clipa următoare, Nina îi ținea lângă jugulară vârful ascuțit al unei săgeți de os.

— Ar trebui să tremuri în patul tău și să plângi ca un laș ce ești. Tu ești cel care l-a omorât pe Matthias Helvar. Spune-o.

Joran făcuse ochii mari, derutat.

— Am... Cine ești?

— *Spune-o*. Vreau să mărturisești înainte să pun capăt vieții tale mizerabile.

— Mila?

Vocea Hannei. Părea foarte departe.

— Ce-i asta? Întrebă prințul.

Joran își puse mâna peste a Ninei, ascunzând săgeata de os. Se împinse și-i răsuci trupul încordat.

— Mi-am luat prea multe libertăți față de Enke Jandersdat și m-a pus la locul meu, pe bună dreptate.

— Așa e? Întrebă prințul.

Nina nu era în stare să vorbească. Avea maxilarele încleștate. Dacă ar fi încercat să le deschidă ca să vorbească, ar fi început să urle și nu s-ar mai fi oprit.

Hanne veni la ea și-i puse un braț pe după umeri.

— Ar trebui s-o duc acasă.

— Nu fi prostuță, zise prințul Rasmus. E bine. Doar n-a lipit-o de perete să-i ridice fustele.

Hanne îl țintui cu privirea.

— Nu asta e ideea.

— E o văduvă, nu o fecioară neprihănită, Hanne. Nu fi dificilă.

— Joran a spus...

— Joran i-a acordat puțină atenție unei văduve singure. Probabil că a fost o încântare pentru ea.

Ceva se schimbă pe chipul Hannei, furia ieșind la iveală pe trăsăturile ei frumoase.

— Ți se pare încântată?

Nina habar n-avea cum arăta în clipa asta. O stafie. Un spirit trimis să caute răzbunare. O femeie distrusă.

— Ah, Hanne, nu strica distracția. Ești mai rău decât preceptorii mei.

— Iar tu ești nehibzuit și crud.

Toată bunăvoința prințului pieri.

— Vezi cum vorbești, Hanne Brum. N-o să mă las intimidat de tine sau de taică-tu.

— Greșeala îmi aparține, Majestatea Ta, spuse Joran. Nu pot decât să cer iertare de la Enke Jandersdat.

— O să-ți spun eu când să ceri, zise Rasmus. N-ai alt stăpân în afară de mine.

Și dintr-odată începu să zâmbească.

— Ah, hai, încetați cu toții să vă uitați urât și fiți veseli. O să fiu bun, și blând, și răbdător — exact cum este Hanne. Joran, du-te să ne aduci ceva de băut mai tare decât punciul.

Joran făcu o plecăciune, iar Nina o strânse pe Hanne de braț, temându-se că dacă-i dă drumul s-ar putea s-o pornească după bodyguard și să-l strângă de gât.

— Haide, Hanne, zâmbește-mi acum. Uneori, prinții sunt cruzi. E prerogativa lor.

Hanne își încordă degetele pe brațul Ninei, dar se strădui să zâmbească și să facă o reverență.

— Desigur, Înălțimea Ta.

Eu am învățat-o, își zise Nina. Am învățat-o să mintă și să mimeze supunerea. Am luat o sălbăticiune și i-am arătat cum să poarte lesă. Poate că acum era prefăcătorie, dar

Nina știa — joacă rolul destul timp și împlânzirea falsă poate deveni realitate.

Interpretarea Hannei fusese suficientă pentru prinț, care zâmbi, cu o sclipire în ochi.

— Ce mireasă frumoasă o să fii! Mai dansăm? Putem s-o ducem pe biata Mila să stea cu mama ta, iar Joran o să rămână învărtindu-se cu mâinile pline de pahare cu puncti.

— Mi-ar face mare plăcere, Înălțimea Ta, spuse Hanne cu glas dulce.

— Ia te uită! Am supus un Brum voinței mele. N-a fost chiar așa de greu.

Prințul râse, dar Nina nu reuși să i se alăture.

Nina plecă devreme de la bal. Nu voia s-o lase singură pe Hanne, dar Ylva insistase.

— Cred că iar te îmbolnăvești, Mila. Ai mâinile reci ca gheața și nu te-am văzut niciodată așa de palidă.

Se întoarse în camera ei, dar nu știa cum să se silească să facă mișcările de care era nevoie ca să se pregătească de culcare. Se întinse peste cuvertură, îmbrăcată în rochia ei argintie. Nu reușea să-și scoată din cap greutatea trupului lui Matthias. Încă-l mai simțea în brațele ei, o povară pe care avea s-o ducă de-a pururi. Când o prinsese de mână, avea degetele pline de propriul sânge.

Țipă în pernă, trebuind să trimită durerea asta undeva, oriunde. Nu putea auzi decât glasul lui.

Trebuie să-i salvezi pe ceilalți... ceilalți drüskelle. Jură-mi că măcar o să încerci să-i ajuți.

Matthias fusese împușcat în burtă. Se aflase cu fața la ucigașul lui. Știuse cine era. Un *drüskelle* ca el. Un băiat, de fapt. Și băiatul ăsta nu acționase la ordinele

comandantului său. Dacă Joran fusese trimis după Matthias, ar fi fost recompensat pentru crimă. Însă fusese trimis să fie garda personală a prințului — o aducere-aminte că nu respectase ordinele comandantului, că-l ucisese pe unul de-ai lor. Dar nu exista nicio pedeapsă adevărată. Nu pentru crimă.

Trebuie să fie o parte din Fjerda care să merite salvată. Promite-mi.

Îi promisese, dar, pe toți Sfinții, nu știuse ce avea să însemne promisiunea.

Se deschise ușa și în cameră năvăli Hanne.

— Am plecat imediat ce-am putut.

Nina se ridică în șezut, încercând să-și șteargă lacrimile fierbinți de pe obraji.

Hanne își aruncă brațele în jurul ei și-și rezemă fruntea de fruntea ei.

— Îmi pare tare rău. Îl omor dacă-ți face ceva rău. Nu știu de ce prințul...

— Nu, zise Nina. Joran n-a... Nu mi-a făcut avansuri.

— Și atunci ce s-a întâmplat?

Nina nu știa cum să-i spună, cum să povestească tot.

— Mi-a greșit. Rău. Am... am vrut să-l omor. Încă vreau să-l omor. I-am și zis.

— L-ai amenințat pe bodyguardul prințului?

Nina își duse mâinile la față. Toată vorbăria ei despre cum să-și păstreze secretul, despre cât de atentă trebuie să fie.

— Da. S-ar putea să se ducă direct la tatăl tău. Știe că nu sunt cine pretind că sunt.

Și atunci o fulgeră din nou spaima.

— De ce te-ai întors așa de repede? S-a întâmplat ceva cu prințul?

— Nu. Balul s-a terminat devreme. *Drüskelle* au plecat. Ceilalți soldați i-au escortat pe prinț și restul familiei regale.

— Războiul, spuse Nina. Începe.

Hanne încuviință.

— Așa cred.

Nina se ridică din pat și începu să se plimbe de colo colo prin cameră. Nu-și putea face ordine în gânduri. Se pusese în pericol și o pusese și pe Hanne, dar avea doar puțin timp în care putea acționa. Venise războiul, ceea ce însemna că *drüskelle* aveau să fie trimiși împotriva forțelor Grisha ale Ravkăi. S-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia să se răzbune.

— Hanne, îmi pare rău. Trebuie să plec.

Privirea Hannei era calmă.

— Unde?

— N-aș...

Dacă făcea ce avea de gând, dacă-l ucidea pe Joran, n-ar mai fi avut unde să se ascundă. Ar fi însemnat o condamnare la moarte. Și dacă reușea totuși să scape? N-avea s-o mai vadă niciodată.

Hanne se ridică încet.

— E din cauza lui Matthias.

Nina se trase înapoi. Hanne nu-i mai rostise niciodată numele.

— Știu că l-ai iubit, continuă Hanne. Tata a blestemat numele Ninei Zenik, curva Grisha care l-a ademenit pe elevul lui favorit.

— Îl cunoșteai? întrebă Nina în șoaptă.

— Doar în trecere. Doar ca pe unul dintre soldații tatei.

— A...

Nina tremura din toate încheieturile. Avea senzația că toată camera era înțesată cu stafii, persoana care fusese ea, băiatul pe care-l iubise, fata pe care-o iubea acum — curajoasă, blândă și puternică. Fata pe care n-o merita.

— Joran l-a ucis. A spus chiar el. A împușcat un om neînarmat și l-a lăsat...

I se frânse glasul. Cuvintele o înecau.

— L-a lăsat să moară. Dar Matthias a găsit puterea să ajungă până la mine.

Pentru un ultim sărut. Fuseseră foarte puține. Nina încheștă pumnii, simțind valul copleșitor urcând în ea.

— S-ar putea să fie singura mea ocazie.

— Să ce?

— Să mă răzbun, rosti Nina printre dinți. Să fac dreptate.

— Joran n-are nici 17 ani. Trebuie să fi avut 15 ani când a murit Matthias.

— Matthias n-a *murit*. Nu s-a stins pașnic în patul lui. N-a pășit în fața unei căruțe. A fost ucis cu sânge rece.

— Și ți-a spus cine l-a ucis.

Nina se întoarce.

— A refuzat.

Păstrează niște îndurare pentru poporul meu. Matthias i-ar fi putut spune că l-a ucis un tânăr *drüskelle*; poate știuse chiar și numele lui Joran. Dar el se rugase pentru țara și pentru frații lui. Nu voise s-o lase să se răzbune. Dar cum rămânea cu ce voia ea? Cum rămânea cu durerea de care nu va scăpa niciodată?

Hanne puse o mână pe umărul Ninei, întorcând-o cu blândețe.

— Joran e un băiat crescut în ură. Așa cum a fost și Matthias. Și Rasmus. Și eu.

— Nu înțelegei.

Aceleași cuvinte pe care le rostise și Joran cu câteva ore în urmă. Credea că nu mai poate fi mântuit. Poate că și Nina credea la fel despre ea.

Dar Hanne clătină din cap.

— Niciunul dintre noi nu înțelege până nu e prea târziu. Dacă o faci, o să fii descoperită. O să fii executată.

— Poate.

Hanne își încleștă maxilarul.

— Deci e chiar așa de ușor? Să pleci de-aici? Să mă părăsești?

Nina se uită în ochii Hannei. Asta făcea? Cum putea să părăsească ceva ce nici nu fusese numit vreodată, nu fusese rostit, nu putea să fie vreodată?

— Prințul Rasmus vrea să se însoare cu tine, spuse Nina.

— Știu.

— Știi?

— Nu-s proastă. E din cauza tatei, nu a mea.

— Nu-i adevărat, spuse Nina. Am văzut cum se uită la tine.

Râsul Hannei era ascuțit, rece și neașteptat, ca grindina pe geam.

— A, știu. Ca pe ceva care trebuie cucerit. Un Brum care să fie supus voinței lui. Înțeleg de unde-i vine cruzimea. A petrecut prea mult timp invidiindu-i pe ceilalți și urându-se pe sine. Știu boala asta.

— Dar tu n-ai nici urmă de cruzime în tine.

— Ai fi surprinsă. Dar poate că pot să-i vindec și inima cu timpul.

Nina strânse din buze.

— Ai fi regină.

— Aș putea fi de ajutor îndrumându-l, schimbându-i gândirea. Am putea modela din nou Fjerda.

— Și ai putea fi fericită cu el?

Trebuie să se silească să rostească întrebarea.

— Nu. Nu cu el. Nici cu vreun alt bărbat.

Hanne își lăasă capul în jos.

— Poate că e imposibil să fiu fericită.

— Când am pornit la Duramen...

— Știu. Am crezut că mă pot convinge să-mi doresc viața asta, să-mi doresc căsătoria, să fiu... ca restul lumii. Am crezut că dacă joc rolul suficient de mult timp și suficient de bine...

— Spectacolul o să devină realitate.

Calmul Hannei se risipise. Se așează pe pat și când ridică privirea spre Nina, avea o expresie pierdută, înspăimântată.

— Nu știu ce să fac. Am aruncat momeala și am prins un prinț. Dacă-mi cere mâna, nu pot să-l refuz. Dar, Nina... Nina, nu pot să spun da.

Nina știa că trebuia să se ducă să-l găsească pe Joran acum, înainte să plece prințul din Djerholm, înainte să piardă ocazia. Însă n-o putea lăsa pe Hanne.

— Eu am făcut-o, zise ea. Cu minciunile și cu stratage-mele mele.

Se lăasă să cadă pe cuvertură lângă Hanne. Răzbunarea ei mai putea să aștepte. Una era să-și sacrifice ea viața, dar n-avea s-o lase pe Hanne prizonieră într-un viitor pe care nu și-l dorise niciodată. N-avea s-o părăsească, s-o lase să se descurce de una singură în locul ăsta.

— Regina avea dreptate. Tu ești bună, și eu... te-am băgat în asta. N-am fost niciodată potrivită pentru tine.

Hanne îi susținu privirea.

— Dulciurile nu-s bune pentru mine. Mi s-a spus că și călăria o să mă facă bărbătoasă și vântul o să-mi usuce pielea și o să mă îmbătrânească. Știu toate lucrurile care nu-s bune pentru mine. Și le vreau la fel de tare.

Nina avea gâtul uscat.

— Chiar le vrei? întrebă încet.

Ochii arămii ai Hannei străluceau precum topazul. Încuviință încet.

— Din clipa când ne-am cunoscut. De când ai intrat în poiana aia ca o fată pe care am visat-o și a devenit realitate.

Se întâmplaseră prea multe în seara asta — aflate ce a făcut Joran, o văzuse pe Hanne cu prințul, știind că ea îi așezase pe calea asta. *Poate că asta-i soarta mea, își zise ea, să găsesc dragostea și s-o pierd.* Dar se sili să spună cuvintele. Nu putea să-i răpească Hannei ocazia să rămână cu părinții ei, să trăiască în mijlocul poporului ei dacă asta-și dorea.

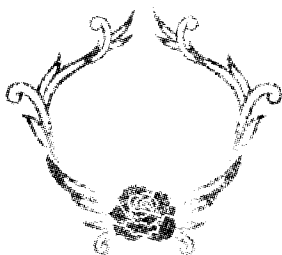
— Dacă poți să-l iubești, o să găsesc o cale să te eliberez.

Hanne se aplecă și dădu deoparte o șuviță umedă de pe obrazul Ninei. Iar Nina îi simți curba fermă a degetelor pe ceafa ei, răsuflarea pe buzele ei.

— Nu mă elibera niciodată, șopti Hanne.

— Niciodată, spuse Nina și se lipi de ea, simțind apăsarea ușoară a gurii Hannei, mătasea rochiei, într-un moment ca lumina pe apă, scurt și surprinzător, orbitor în frumusețea sa.

31. Nikolai

Nikolai stătu să se uite până când Zoya își prinse chingile și fu ridicată pe *Cormoran*. Știa că o să fie în regulă. Dintre toți, ea era cel mai puțin fragilă, cel mai puțin vulnerabilă. Nikolai nu gândea logic, dar păruse tulburată de întâlnirea cu suli și mărturisirea ei care n-ar fi trebuit să fie o mărturisire. Când o să înceapă războiul, n-o să fie în stare s-o protejeze mai mult decât îl protejase pe David. Așa că, preț de o clipă scurtă, o veghea, ducă-se naibii logica.

Când cețurile se adunară în jurul aeronavei, o luă la fugă prin tunelul din stâncă și-l ajunse din urmă pe Kaz. Pereții umezi luceau negri în lumina felinarului lui Brekker.

Intrară în bază fără probleme; nu trebuia decât să facă liniște, să aștepte să treacă gărzile prin încăperile de deasupra subsolului și să-și facă mai departe rondul. Nikolai și Kaz îi urmară în tăcere, Kaz șchiopătând mai rău după drumul lung prin tunel. N-avea să-l reia: urmau să plece cu aeronava, împreună cu titanul furat.

După două încuietori forțate, așteptau în întuneric în dreptul unei uși, privind printr-o fereastră rotundă. Baza era construită în jurul unei curți centrale pline de

materiale de construcție, care fusese cândva neacoperită. Însă acum cea mai mare parte a materialelor era protejată de carcasa metalică sprijinită de zidurile bazei, arcuită ca spinarea unei balene. Nu păreau să fie prea multe gărzi, iar Nikolai era nerăbdător să pornească.

— Curtea nu pare bine apărată.

— Nici nu e, zise Kaz. Se bazează pe apărarea exterioară. S-au lăsat pe tânjală.

Nikolai se întrebă dacă se întâmpla la fel și cu cele mai valoroase obiective din Ravka. Poate că trebuia să regândească securitatea propriilor baze militare și a palatului. Brekker ar fi probabil un consultant de securitate minunat — dacă Nikolai n-ar fi fost convins că ar fi furat cu totul turele de aur de pe acoperișul Micului Palat.

— Ești cam agitat pentru un monarh, spuse Kaz fără să scape din ochi curtea.

— Ai cunoscut mulți?

— O mulțime de oameni care-și spun regi.

Nikolai mai aruncă o privire pe fereastră.

— Când ai pe umeri soarta unui popor, devii neliniștit. N-ar trebui să pornim?

— Ai o singură ocazie să faci o mișcare ca asta. Presupunând că deschidem carcasa fără să ne audă gărzile sau să se declanșeze vreo alarmă, o să avem cam 30 de minute să punem aluminiul în locul titanului.

— Cam din scurt. Dar cred că putem.

— Nu și dacă nu calculăm bine timpul. *Cam* 30 de minute nu înseamnă nimic. Așa că ne uităm la gărzile care-și fac rondul până știm exact ce ritm au.

Se auzi un tunet bubuind deasupra curții. Semnalul Zoyei. Asta însemna că aeronava era poziționată deasupra carcasei de oțel care proteja încărcătura.

— Fii atent, spuse Kaz în cele din urmă.

Deschise ușa și se strecurară prin curte.

Furtuna fusese dezlănțuită, Zoya și Adrik dirijând-o de deasupra ca niște maeștri. Nikolai auzea tunetele și răpăiala puternică a ploii pe acoperișul metalic. Aveau nevoie de sunetele astea. Localizarea panoului de control fusese destul de simplă, dar scârțâitul cumplit scos de carcasa de metal când se deschise a fost mult mai puternic decât se așteptase Nikolai.

— Inginerie din Kerch, mormăi Kaz.

Însă carcasa se despică până la urmă, dezvăluind norii agitați de pe cerul nopții și *Cormoranul* plutind deasupra. Deși în jurul lor tuna și fulgera, Furtunoșii de deasupra aveau grijă să nu cadă nicio picătură pe încărcătura de dedesubt.

Ușile de la cala aeronavei se deschiseră și fu coborât un cablu.

— Du-te, spuse Kaz. Stau eu de pază.

Nikolai ieși în fugă în curte, brusc recunoscător pentru vigilența lui Kaz. Nu-i plăcea sentimentul că este expus. Nu putea decât să spera că gărzile o să-și respecte rutina și o să patruleze perimetrul exterior. Prinse capătul cablului și agăță ancora de o grindă metalică de la baza carcasei. Pe un alt cablu coborî o platformă, până în zona calmă creată de Furtunoși. Era încărcată cu aluminiu. Nikolai ghidă cu atenție platforma și o așează lângă grămada de titan.

Scoase cârligele prinse de cablurile platformei și le agăță de o rampă cu titan. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi avut la dispoziție mai multe mâini, dar Kaz trebuia să stea de pază. Și măcar titanul era destul de ușor ca să-l poată ridica cu ușurință.

Platformă, rampă, platformă, rampă. Nikolai trimise titanul în sus și coborî aluminiul în timp ce vântul urla, iar viteza lor era imposibil de mică. Începură să-l doară brațele și spatele. Nu era sigur cât timp trecuse când îl auzi pe Kaz fluierând încet. După o clipă, apăru lângă el.

— Se apropie gărzile. Trebuie să plecăm.

— E imposibil să fi trecut 30 de minute. Abia am încărcat jumătate din titan. Poate chiar mai puțin.

— Poți să te mulțumești cu jumătate sau poți să te alegi cu un schimb de focuri. Jesper o să fie foarte supărat că-l ratează.

Nu-și puteau permite o înfruntare. În bază nu putea fi găsit niciun agent ravkan, cu atât mai puțin regele Ravkăi, cu toată deghizarea lui cu tot.

Nikolai ridică privirea spre aeronavă și-i transmise un semnal lui Adrik, care stătea sprijinit de ușile calei.

— Hai să mergem.

Kaz acționează maneta de control, iar carcasa începu să se închidă încet. Săriră pe ultima platformă cu titan, iar echipajul aeronavei îi trase în sus.

La mai puțin de 30 de metri de ușile calei, Nikolai își dădu seama că e ceva în neregulă.

Se uită în josul cablului încă prins de grinda de dedesubt.

— Ancora nu se eliberează.

Nikolai îi făcu semn lui Adrik să încerce din nou s-o elibereze, însă mecanismul era înțepenit, iar ancora nu se clintea.

— Trebuie să mă întorc. Îl eliberez manual.

— N-avem timp, spuse Kaz. O să se închidă ușile carcasei înainte să ajungem. Putem să desprindem cablul când ajungem sus.

— Nu-i bine.

Dacă desprindeau cablul, ancora urma să rămână în curte, dovadă că acolo fusese cineva care n-ar fi trebuit să fie acolo. Iar ancheta putea duce la Ravka.

Nikolai văzu luminile mișcându-se de-a lungul laturii vestice a clădirii. Veneau gărzile.

— Cât timp am?

— Două minute. Poate trei. Înghite-o așa cum e, Sturmhond. N-o să poată dovedi că e un cablu ravkan. Cel puțin nu din prima.

— Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva.

Nikolai ridică privirea spre aeronavă, spre chipurile soldaților și Grisha care se uitau în jos. Își dorea să le poată porunci să-și ferească ochii. N-avea cum să ascundă ce urma să facă.

— Spune-mi, Brekker, crezi în monștri?

— De toate felurile.

— Pregătește-te să mai cunoști unul.

Închise ochii și lăsa demonul să se descolăcească. Nu era greu. Monstrul aștepta tot timpul o ocazie.

Kaz ridică bastonul la umbra care apăru, prinzând formă în aerul dintre ei.

— Pe toți Sfinții și mamele lor slute.

Demonul își deschise aripile negre și se repezi spre deschizătura din carcasă. Măinile lui Nikolai erau încă prinse de cablu, dar nu putea face mai mult de-atât. Vedeă prin ochii demonului. Își simți brațele — brațele lui — întinzându-se, mușchii încordându-se, ghearele ieșind în afară. După o clipă, monstrul eliberă ancora. Cablul se strânse cu forță și se izbi de una dintre platformele umplute cu grijă cu aluminiu, scoțând un zdrăngănit răsunător și aruncând barele metalice în toate părțile.

— Și gata cu grija să nu lăsăm nicio urmă, zise Kaz, privind cu ochii cășcați demonul care urca în zbor.

— Poate că nu observă, zise Nikolai plin de speranță.

Ancora ieși prin deschizătură cu o clipă înainte să se închidă carcasa. Însă demonul era prins înăuntru.

— Și acum? întrebă Kaz.

Nikolai simțea demonul gonind spre carcasă. *Nu.* Încercă să-l controleze, să-i încetinească înaintarea, să-l silească să intre în umbre, dar era prea îmbătat de libertate. Se izbi de carcasa metalică, lăsând o gaură căscată în urma lui.

— Crezi că n-o să observe nici asta? întrebă Kaz.

Nikolai ridică privirea și o văzu pe Zoya coborând mâna într-un arc de cerc.

— Țineți-vă bine!

Pe lângă ei șuieră un fulger, aprinzând cerul.

Lovi carcasa la marginea găurii făcute de demon, lăsând o arsură în metal, care dădea impresia că acoperișul metalic fusese distrus de furtună.

Nikolai și Kaz fură loviți de o rafală de ploaie pe care Zoya o lăsă să curgă în curtea de dedesubt. Adrik învăluia aeronava în nori ca să nu poată fi văzută de gărzile care priveau prin carcasa găurită.

După câteva secunde, erau în cala aeronavei, uzi leoarcă.

Demonul mai rămase o vreme plutind în vânt, simțind furia furtunii, neînfricat în bezna deasă a nopții și încă însetat de sânge și distrugere. Nikolai nu voia să-l aducă înapoi — și nu pentru că ar fi fost îngrozit de prezența lui în el. O parte din el ura să-l întemnițeze din nou.

Dar demonul nu se opuse. Poate că neînțelegerile dintre ei se erodau. Și poate că asta era o problemă.

Nu putea nega că avea remușcări când trase înapoi întunecimea.

O să zbori din nou, îi promise.

Ușile aeronavei se închiseră. Echipajul îl privea, dar Nikolai știa ce însemna eliberarea puterii monstrului, ce le dezvăluia. Însă preț de o clipă se pierduse în exaltarea demonului. Zoya clătina din cap, deși Kaz părea doar intrigat, după ce-i trecuse spaima inițială.

Și acum ce se întâmplă? se întrebă el, uitându-se la soldații ravkani din fața lui. Le vedea pe chipuri groaza și deruta. Adrik era la câțiva pași mai în spate, cu brațul ridicat ca pentru a invoca o furtună cu care să se apere. Măcar de data asta, părea șocat, nu posac.

Arată-le slăbiciune când au nevoie să vadă slăbiciune, niciodată când o simți tu. Sfaturi pe care i le dăduse cu ani în urmă Alinei. Părea un moment numai bun să le urmeze și el. O dată în viață, avea să adopte discreția.

Își împreună mâinile, frecându-și palmele ca un lord care se întorcea la conac după vânătoare și avea nevoie de o masă bună și un foc cald.

— A mers pe cât de bine puteam spera, zise el pe cel mai obișnuit și jovial ton posibil. Cine vrea să bea ceva?

Nu mersese. Nu pe de-a-ntregul. Unii dintre membrii echipajului se așezaseră și băuseră cu el, dând pe gât brandy-ul lui mai repede decât în alte condiții, dornici să regăsească încrederea în el clădită cu greu înaintea acestei dezvăluiri întunecate.

Când unul dintre ei îndrăzni să întrebe „Ce-a fost... ce-a fost chestia aia?”, Nikolai răspunse simplu „Doar o armă din arsenalul nostru”.

— Arăta ca un gargui.

Nikolai își umplu paharul.

— Taci acum. O să te audă.

Soldatul se albi.

— N-am vrut să zic nimic rău.

Însă Nikolai râse și râseră și ceilalți, un râs nervos, dar îndatoritor. Erau prieteni, compatrioți care-l cunoșteau bine și care voiau să găsească o cale să poată accepta sau măcar să poată ignora ce văzuseră.

Pentru unii dintre ei, nu era suficient. Nikolai știa exact câți soldați și Grisha erau la bord și știa că mai mult de jumătate din echipaj alesese să nu bea alături de un monstru. Zoya putea să stea de vorbă cu Grisha. Avea să facă tot ce putea ca să le răspundă la întrebări și să le alunge neliniștea. Dar era foarte posibil să dezerteze. Și să vorbească.

Atunci, poate că ăsta era sfârșitul. Fusese nechibzuit să creadă că poate păstra veșnic un asemenea secret.

Dar aș fi putut să-l păstrez, își dădu el seama în timp ce umplea încă o dată paharele. Le-ar fi putut îngădui să desprindă cablul și să lase în urmă ancora, ca să fie găsită de gărzile din Kerch. Da, ar fi ghicit că era implicată Ravka. Poate că și-ar fi dat seama că lipsește titanul. Poate că ar fi luat măsuri ca să se răzbune. Niciuna dintre variantele astea nu era bună. Dar secretul lui ar fi rămas numai al lui.

Doar o armă din arsenalul nostru. S-ar putea să fi fost mai adevărat decât își închipuise el. David știuse că, odată ce exista tehnologia, era imposibil de controlat. Tancurile deveneau tot mai mari. Puștile trăgeau mai multe rafale. Bombele făceau mai multe pagube. În noaptea atacului dat pe furiș la Os Alta, demonul devenise o armă în mâinile lui Nikolai. Poate că nu era surprinzător că decisese să

folosească din nou arma. Însă una era să trimiți un pilot inamic acasă cu o poveste care să-i înspăimânte pe fjer-dani, și alta să încerci să comanzi soldați care nu mai au încredere în regele lor. Nikolai nu putea decât să spere că soldații care încercau să răspândească povestea din noaptea asta nu vor fi crezuți, iar cei care rămâneau în slujba lui aveau să găsească o cale să-și recapete încrederea în el.

Jesper și Wylan așteptau *Cormoranul* pe stânci, murdari, dar altfel nevătămați. Suli nu se vedeau nicăieri, însă Nikolai bănuia că-i privesc de undeva din apropiere.

Când Kaz se pregătea să coboare pe stânci, Nikolai și Zoya veniră la el, la ușile bătute de vânt ale calei, iar regele îi întinse o cutie metalică.

— Pentru Fantomă.

Kaz o luă și o băgă sub braț.

— O jucărie infernală care să concureze cu celelalte jucării infernale ale tale.

— Am talent la ordine și îmi place haosul.

Kaz ridică dintr-o sprânceană.

— Omul cu un monstru în el.

— Văd cum ți se învârt roțițele în cap, domnule Brekker, în timp ce te întrebi ce-ai putea face cu informația asta. Te-aș ruga, ca de la un mincinos la altul, s-o ții pentru tine.

— Consider că secretele sunt cele mai de nădejde investiții. Cu cât le ții mai mult, cu atât le crește valoarea.

— Am putea să-l aruncăm din aeronavă chiar acum, propuse Zoya.

— Am putea, dar n-o s-o facem.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că domnul Brekker are cea mai bună asigurare din lume. S-a dovedit util.

— Apropo de secrete, zise Kaz, prinzându-se de cablu. Am primit vești din coloniile Kerchului. Un anumit monarh și soția lui nu se mai află în exil.

— Din ordinul cui? întrebă Nikolai, simțind cum se încordează tot.

— Al lui Jarl Brum și al guvernului fjerdan. Asta-i problema când îți lași dușmanii în viață.

— Sunt părinții mei.

— Și ce vrei să spui?

Kaz prinse mai bine bastonul în mână și îi făcu semn cu capul operatorului, pregătit să coboare.

— Un sfat, de la un bastard la altul: uneori e mai bine să lași demonul să-și facă de cap.

Cablul coborî, iar Kaz Brekker dispăru.

Nikolai avusese de gând să încerce să se odihnească, dar se trezi în cala întunecată. Era întins pe podeaua rece lângă unul dintre mormanele de titan furat, acum asigurat cu cabluri și prelate. Aici era liniște și pustiu, iar singurul zgomot era duduitul puternic al motoarelor aeronavei. Aproape suficient ca să-l adoarmă.

La un moment dat, auzi cum era ghidat un zburător în cala de aterizare de alături. Știa că era mesagerul cu care trebuiau să facă joncțiunea deasupra Mării Adevărate. Auzi voci ridicate și pași care alergau. Veștile n-aveau cum să fie bune. Încă un oraș bombardat? Sau fjerdanii începuseră deja înaintarea?

Și-ar fi dorit să fie tot la baza din Kerch, unde trebuia să dea zor ca să nu fie descoperit, să asculte trosnetele furtunii. Mai bine decât să facă față realității unui război pe care nu reușise să-l împiedice. *Cormoranul* avea să

meargă direct la Lazlayon, unde spera că Nadia și ceilalți Fabrikatori o să poată folosi cantitatea mică de titan furat ca să ofere Ravkăi un avantaj în bătăliile ce aveau să vină. Cât despre *Volkvolny*, minunatul lui Lup al Valurilor avea să rămână încă două zile în portul din Ketterdam, ca să poată fi inspectat de orice membru băgăcios al Consiliului Comercial. Privyet o să-i întâmpine în pielea lui Sturmhond, purtând redingota splendidă pe care Nikolai o trimisese deja înapoi pe corabie. Îi păruse rău să renunțe la ea. Haina era marea deschisă, visul unei alte vieți pe care ar fi putut-o duce. *Poți s-o faci?* întrebase Zoya. *Să renunți la tron?* Se luptase prea mult și prea din greu, dar o voce îndărătnică din el spunea *Da*. Ca și demonul, tânjea după libertate. Și totuși știa că n-o să poată abandona Ravka așa cum o făcuse tatăl lui, renunțând la îndatoriri pentru propriile dorințe. Țara lui haotică și exasperantă putea cere totul, îi putea pedepsi pentru devotamentul lor pe cei care o iubeau, dar el n-avea să întoarcă spatele poporului său.

Nikolai auzi ușa deschizându-se și simți o mireasmă de flori sălbatice undeva în cală.

— Te ascunzi? întrebă Zoya când închise ușa în urma ei.

— Stau în umbră. E mult mai important.

Bătu cu mâna în podea lângă el.

— Vii și tu?

Se aștepta s-o vadă dând ochii peste cap și spunându-i să-și miște fundul de-acolo. Dar Zoya se așeză lângă el, aproape atingându-i umerii. *Pe toți Sfinții*, își zise Nikolai. *Stau întins lângă Zoya Nazyalensky*. Conteale Kirigin tocmai plângea pe undeva în bolul cu supă. Rămaseră cu privirea la tavanul întunecat al calei, cu ochii în gol.

— Ai dormit? întrebă ea.

— Sigur că nu. Într-o bună zi o să vedem sfârșitul războiului și atunci o să tragem un pui de somn împreună.

— Asta-i ideea ta de seducție?

— În ultima vreme? Da.

— O să fiu sinceră — este incredibil de convingătoare.

— Am auzit când a ajuns mesagerul, spuse el. Război?

— Război. Cercetașii noștri au raportat că trupele fjerdane se mobilizează din nou.

— Știm încotro se îndreaptă?

— Așteptăm informații, răspunse Zoya și trase adânc aer în piept. Îmi place cum miroase aici. Rumeguș. Ulei.

— N-am știut niciodată că ai o slăbiciune pentru șantierelor navale.

— Poate că orice miroase bine după Ketterdam.

Nikolai îi zărea profilul în lumina slabă.

— E suficient titan aici?

— Nu, recunosc el. Poate că David ar fi găsit o cale să facă lucrurile să meargă, dar... Nadia, Leoni și ceilalți trebuie să poată folosi cumva materialele astea. Wylan ne-a dat niște schițe noi care o să fie de ajutor. Se pricepe la distrugere.

— Poate că dacă fjerdanii văd rachetele mai mici, o să fie de-ajuns amenințarea cu ceva mai mare.

— Nu și dacă Jarl Brum rămâne nestăpânit.

Nikolai și inginerii lui încercaseră să pună cap la cap detaliile despre arme și planuri pe care li le trimisese Nina prin Hringsa, împreună cu informațiile de la spionii lui Tamar, dar tot nu putea fi sigur cu ce aveau de-a face.

— Nina crede că prințul Rasmus ar putea contrabalansa dorința lui de război, spuse Zoya. Voiam s-o aduc acasă, dar... poate că e mai în siguranță printre fjerdani.

— Poftim?

— Știu, știu. Nici mie nu-mi vine să cred ce spun.

— Capriciile unui prinț nu-s o asigurare prea mare.

— Și tu ai fost cândva prinț.

— Da, dar era vorba de *mine*. Spune-mi ceva, Nazyalensky. Crezi că tu o să-l poți controla pe Vadik Demidov când o să-și pună fjerdani pe tron regele-marionetă, presupunând că o să ne lase pe vreunul dintre noi în viață?

— Trebuie să pierdem întâi, Nikolai.

— Asta sună suspect de plin de speranță, zise Nikolai uitându-se la ea. Ce-ai făcut cu generalul meu prăpăstios?

— Nu suntem neajutorați. Romanele sunt pline de bande peștrițe cu sorți de izbândă imposibil de mici.

— Tu citești romane?

— Când am timp.

— Deci nu.

— Citesc când nu pot dormi.

— Deci cu regularitate. Dacă fjerdani obțin mărturia mamei mele, se duce totul de râpă.

Zoya ezită, iar el știa că își cântărește cuvintele.

— Te-ar trăda așa?

Nikolai nu credea, dar nu-și putea permite să se prefacă.

— Am dat-o afară din țara ei și i-am luat coroana. S-ar putea spune că eu am trădat-o primul.

— N-am mai vorbit cu mama de când aveam nouă ani.

Atunci când încercase s-o mărite cu un bătrân nobil pervers plin de bani.

— Întotdeauna prinde bine să începi devreme cu înstrăinarea.

— Ce e cumplit e... nu mi-a fost dor de ea. Nici acum nu mi-e. Poate că-mi lipsește ceva ce n-am avut niciodată.

Nikolai știa senzația, dorul după un tată în care să poată avea încredere, un frate mai mare care să-i fi fost tovarăș, nu rival. O familie adevărată.

— Mi-aș dori ca părinții mei să fi fost alți oameni, dar nu-mi datorează nimic. Dacă mama hotărăște să vorbească împotriva originii mele, n-o pot acuza.

Dar tot ar fi durut ca naiba.

Zoya se ridică în coate.

— N-o să mai conteze nimic dacă învingem, dacă învingem cu adevărat. Ravkăi îi plac victoriile mai mult decât îi place sângele regesc.

Și trecuse foarte mult timp de când Ravka avusese motive să sărbătorească.

— De-asta a extins Întunecatul Falia, nu? cugetă Nikolai. Căuta o armă care să nu mai lase nimănui vreo îndoială în legătură cu puterea Ravkăi. Știa că dacă le dă oamenilor o victorie, o să înceapă până la urmă să-l iubească. Ce-au zis Grisha ai tăi despre ce s-a întâmplat la bază?

— Despre demonul tău?

Zoya oftă și se întinse la loc.

— Sunt zdruncinați. Adrik și-a pierdut brațul din cauza unuia dintre *nichevo'ya* Întunecatului. Îi e greu să vadă creatura aia și să nu se întoarcă în zilele alea cumplite. Țin minte cum încerca Tolya să-l vindece, tot sângele ăla... A format o baltă pe puntea corabiei cu care am fugit.

— O să plece?

— Nu cred că o să dezerteze. Dar nu pot garanta pentru ceilalți. Unele secrete trebuie păstrate.

— Chiar așa?

Nikolai întoarse capul, încercând să descifreze înclinarea întunecată a sprâncenelor ei, negrul părului. Arăta ca întotdeauna — Zoya cea frumoasă și imposibilă.

— De ce nu mi-ai spus că ești sulii?

— Cred că știi, Nikolai.

— Tu chiar îți imaginezi că te-aș fi văzut altfel?

— Nu. Nu tu. Dar ia întreabă-te dacă generalii din Armata Întâia m-ar mai fi tratat cu atâta respect dacă știau că sunt sulii.

— Dacă nu te-ar fi tratat cu respect, n-ar mai fi fost generali mei.

— Chiar crezi că-i așa de simplu? Că s-ar fi lăsat așa de ușor? Clătină din cap.

— Nu te tratează niciodată cu ură. Te tratează cu milă. Ai învățat să citești în caravanele sulii? Ți-a fost greu să crești într-o asemenea mizerie? Chicotesc când îți văd părul negru de pe brațe sau spun că arăți ca un ravkan de parcă ar fi un compliment. Nu-i ușor să te lupți cu ei.

Zoya închise ochii.

— M-am prefăcut pentru că e mai sigur să fiu Zoya Nazyalensky decât Zoya Nabri. Cred că m-am gândit că așa o să fiu protejată. Acum nu mai sunt convinsă. Femeia de pe stânci mi-a spus fiică. Și e un cuvânt... N-am știut că am nevoie de cuvântul ăla. Nu regret că le-am întors spatele părinților mei. Dar e greu să nu te întrebii ce s-ar fi întâmplat dacă tata mi-ar fi luat apărarea. Dacă ne-am fi dus să trăim printre ai lui. Dacă aș fi avut un alt loc unde să fug în afară de Micul Palat, pe altcineva în afară de Întunecat să mă facă să mă simt capabilă și puternică.

— Nu-i prea târziu, Zoya. *Pe tine* au ales să te ajute la stânci, nu pe mine, nu pe Kaz Brekker.

Zoya râse răgușit.

— Dar nu mă cunosc cu adevărat, nu?

— Și eu tot pe tine te-aș alege.

Cuvintele ieșiră înainte să le gândească, iar apoi nu mai avu cum să le ia înapoi.

Se lăsă tăcerea. *Poate că se despică podeaua și mă prăbușesc și mor, își zise el plin de speranță.*

— Ca general?

Glasul Zoyei era prudent. Îi oferea o ocazie să îndrepte corabia, să-i ducă înapoi în ape sigure.

Și ce general bun ești tu!

N-ar putea exista conducător mai bun.

Poate că ești tu țepoasă, dar de asta are nevoie Ravka.

O mulțime de răspunsuri.

Dar el spuse:

— Ca regină.

Nu-i putea descifra expresia. Era mulțumită? Stănenită?

Supărată? Toate celulele din el îi cereau să spună o glumă, să-i scape pe amândoi de primejdia acestui moment. Dar n-o făcu. Era tot un corsar și ajunsese prea departe.

— Pentru că sunt un soldat de nădejde, răspunse ea, dar nu părea sigură.

Era același glas plin de prudență, șovăitor, glasul cuiva care așteaptă o poantă sau poate o lovitură.

— Pentru că-ți știu toate secretele.

— Uneori am mai multă încredere în tine decât în mine — și am o părere foarte bună despre mine.

Nu zisese ea că n-ar alege pe altcineva să-i apere spatele într-o luptă?

Dar nu-i ăsta tot adevărul, tont laș ce ești tu...

La naiba cu toate. S-ar putea să moară cu toții destul de repede. Aici, în întuneric, erau în siguranță, înconjurați de zumzetul motoarelor.

— Te-aș face regina mea pentru că te doresc. Te doresc tot timpul.

Zoya se întoarse pe o parte, sprijinindu-și capul pe brațul îndoit. O mișcare neînsemnată, dar Nikolai îi simțea acum răsuflarea, iar inima îi bătea nebunește.

— Ca general, trebuie să-ți spun că ar fi o decizie îngrozitoare.

Se întoarse și Nikolai pe-o parte, iar acum stăteau față în față.

— Ca rege, trebuie să-ți spun că nu mă poate descuraja nimeni. Niciun prinț și nicio putere nu mă poate face să nu te mai doresc.

Parcă era beat. Poate că eliberarea demonului îi descătușase ceva în creier. Zoya avea să râdă de el. Avea să-l lase fără cunoștință și să-i spună că n-avea niciun drept. Dar nu părea să se poată opri.

— Ți-aș da o coroană dacă aș putea. Ți-aș arăta lumea de la prova unei corăbii. Te-aș alege pe tine, Zoya. Ca general, ca prieten, ca mireasă. Ți-aș da un safir cât o alună.

Băgă mâna în buzunar.

— Și tot ce ți-aș cere ar fi să porți nenorocita asta de panglică în păr în ziua nunții.

Zoya întinse mâna și atinse cu degetele panglica de catifea albastră din palma lui.

Apoi își trase mâna, ținându-se de degete ca și cum s-ar fi ars.

— O să te căsătorești cu o soră Taban care tânjește după o coroană, spuse ea. Sau cu o fată bogată din Kerch, sau poate cu cineva din familia regală din Fjerda. O să ai moștenitori și un viitor. Nu sunt regina de care are nevoie Ravka.

— Și dacă ești regina pe care o vreau eu?

Zoya închise ochii.

— Mătușa mea îmi spunea acum foarte multă vreme o poveste. Nu-mi aduc aminte totul, dar îmi aduc aminte cum îl descria pe erou: „Avea un suflet de aur”. Mi-au plăcut cuvintele astea. Am pus-o să mi le tot citească.

Când eram mică, credeam că și eu am un suflet de aur, că o să lumineze tot ce atinge, că o să mă facă iubită ca eroul din poveste.

Se ridică în șezut, își aduse genunchii la piept și-i cuprinse cu brațele, ca și cum și-ar fi putut face din trup un adăpost. Lui Nikolai îi venea s-o tragă înapoi lângă el și să-și apese gura peste a ei. Voia s-o facă să-l privească din nou, să vadă promisiuni în privirea ei.

— Dar nu asta sunt. Orice-ar fi în mine, e ascuțit și cenușiu ca salcâmul.

Se ridică și-și scutură *kefta*.

— Nu m-am născut să fiu mireasă. Am fost făcută să fiu armă.

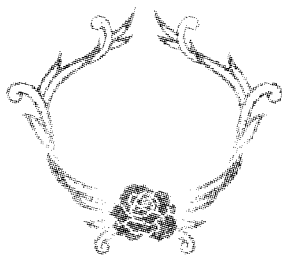
Nikolai se sili să zâmbească. Nu-i făcuse o propunere adevărată. Știa amândoi că așa ceva era imposibil. Și totuși, refuzul ei durea la fel de rău ca și când s-ar fi lăsat în genunchi și i-ar fi oferit mâna ca un nebun beat. Durea. Pe toți Sfinții, durea.

— Ei bine, spuse el vesel, ridicându-se în coate și uitându-se în sus spre ea cu tot umorul sec pe care-l găsi. E bine și să ai arme prin preajmă. Mult mai utile decât miresele și e și mult mai puțin probabil să bodogănească prin palat. Dar dacă nu conduci Ravka alături de mine, ce-ți rezervă viitorul, generale?

Zoya deschise ușa calei. Lumina se revărsă înăuntru, aurindu-i trăsăturile când se uită către el.

— O să lupt alături de tine. Ca general. Ca prieten. Pentru că oricare mi-ar fi păcatele, știu ceva: tu ești regele de care are nevoie Ravka.

32. Mayu

Nu se puteau întoarce la palat. Cel puțin, nu fără să iște o agitație pe care nu și-o dorea nimeni.

Mă rog, nu și-o dorea aproape nimeni.

— Duceți-ne pe toți la Ahmrat Jen, ceru Bergin, arătând spre ceilalți prizonieri Grisha aflați în suferință.

Primiseră antidotul, dar erau slăbiți și nu se putea ști ce răni permanente suferiseră trupurile lor.

Mayu se sprijini de perete lângă panoul de control pe care-l distrusese Reyem. Fratele ei stătea în poziție de drepti, complet nemișcat. Prea nemișcat. Părea la fel de mecanic precum aripile din spinare, un soldățel cu mecanism care avea nevoie de odihnă. Ce-i trebuia? Cine era acum?

Afară, Ehri și bunica ei discutau sub cerul nopții. Makhi fusese dusă în trăsură lui Leyti, unde era păzită de Tavgharad, care n-o mai slujea pe ea, pentru că ea nu mai era regină.

Bergin luă o gură de apă. Scăpase de tremur și, deși părea încă slăbit, avea privirile aprinse de mânie.

— Duceți-ne în capitală și lăsați pe toată lumea să vadă ce numește Makhi știință.

Mayu crezu că Tamar o să fie de acord cu Bergin, dar nu făcu decât să clatine din cap.

— Uită-te în jurul tău, îi zise, cu mâinile pe încheietura osoasă a captivului Grisha, urmărindu-i pulsul. Țsta-i un laborator. Informațiile noastre sugerează că ar fi mai multe. Știu că e unul lângă Kobu, dar trebuie să aflăm și unde sunt celelalte.

— Poate să ne spună doctorul, zise Bergin.

— Nu-i singura problemă.

— Și atunci, care e? Am stat aproape trei luni aici, în stare de delir, drogat cu *parem* și obligat să fac lucruri de neimaginat. Singurul lucru care m-a ajutat să-mi păstrez umanitatea a fost Reyem.

Privirile li se întâlneau, iar Mayu simți forța legăturii dintre ei.

Însă Reyem coborî privirea.

— Eu nu știu dacă mai sunt uman.

Nici Mayu nu era sigură. Nu era vorba doar de aripi și de chelicerele monstruoase; părea că o scânteie din el se stinsese. Sau poate fusese înlocuită cu alt fel de foc. *Cine ești acum, Reyem? Ce ești?*

— Ai vorbit în fjerdană și și-a venit în fire, îi spuse Mayu lui Bergin. Cum ai făcut?

— Nu știam că pot, recunosc el. Conversia este istovitoare. A fost dureros pentru amândoi.

Reyem ridică din umerii uriași.

— Te-am urât, așa cum îi uram pe doctori și pe gardieni. Până când am văzut că și tu suferi.

Bergin își rezemă capul de cadrul metalic al patului.

— De cele mai multe ori, nu exista decât durere și muncă. M-au făcut...

Își lăsa capul să cadă.

— Îmi pare rău, Reyem.

Se lăsă tăcerea, încărcată de ororile pe care le văzuseră Bergin și fratele ei.

Mayu își duse mâna sănătoasă la mâna fratelui ei geamăn, iar el i-o luă cu blândețe. Tamar și Bergin făcuseră tot ce putuseră cu cealaltă mână a ei, iar durerea se redusese la un zvâcnet ușor.

— I-ai spus reginei că ai murit de o mie de ori, zise ea încet.

Lui Reyem îi zvâcni un mușchi al maxilarului.

— Să-ți oprească inima în piept, să-ți smulgă carnea de pe oase, să cazi în uitare, apoi să te trezești în coșmaruri iar și iar și iar. Totul, ca să renaști ca armă.

— Am început să-l învăț fjerdană, spuse Bergin. Ca să-l distrag de la durere. Mai mult înjurături.

— Ce i-ai spus ca să-l trezești? întrebă Tamar.

Bergin rânji.

— Nu vrei să știi. A fost incredibil de murdar.

În laborator intră Ehri. Se spălase pe față, dar tot mai era plină de noroi.

— Nu mai putem rămâne aici. O să se lumineze curând. E un mic palat de vară pe drumul spre oraș, iar regina Leyti ne poruncește să mergem acolo. Putem să mâncăm, să ne spălăm, să ne schimbăm și să vedem ce facem mai departe.

Bergin lovi cu pumnul în pat.

— Makhi n-o să fie pedepsită deloc, niciunul dintre ei n-o să fie pedepsit. O să vedeți.

— De ce nu? întrebă Mayu.

Avea impresia că e naivă, ca un copil care încearcă să țină din nou pasul cu fratele ei.

— Pentru că sunt toate Taban, răspunse Reyem. O pată a uneia e o pată pentru toate.

— Nu și pentru Ehri, spuse Mayu. Oamenii o iubesc. Și știu că n-ar face niciodată așa ceva. Dreptatea va birui.

Se uită la prințesă, însă Ehri doar arată către ușă.

— Haideți. O să avem timp să stăm de vorbă după ce mâncăm și ne odihnim.

Dură o vreme până să facă ordine în laborator. Tamar îl readuse în simțiri pe doctor, iar el, la rândul lui, îi trezi pe ceilalți *khergud*, sub privirile reginei Leyti și ale lui Ehri. Erau patru, cu Reyem cu tot, dar niciunul dintre ei nu-și aducea aminte numele adevărat. Nu puseră în-trebări, nu cerură nimic. Rămaseră în picioare — unii cu aripi, alții cu coarne, unii cu gheare —, așteptând ordine. Soldați desăvârșiți. Oare ajunseseră mai departe decât Reyem cu transformarea? Sau niciunul dintre ei n-avusesese un Bergin, pe cineva care să le aducă aminte că nu sunt doar durere și furie?

Mayu privi când încuiară laboratorul, iar Bergin și Reyem aruncară o ultimă privire în acest loc de coșmar. Era o dovadă și deocamdată avea să fie lăsată neatinsă.

Dar am să mă întorc, își promise ea. Poate că n-avea să alunge niciodată pustiul din ochii fratelui ei, dar avea să distrugă locul ăsta bucată cu bucată dacă trebuia. Avea să-l privească arzând până nu mai rămânea nimic.

Drumul spre palatul de vară nu dură mult. Era așezat într-o vâlcea înverzită, lângă un lac strălucitor; un refugiu pentru membrii familiei regale sau oaspeții importanți ai coroanei în lunile fierbinți.

Mayu stătea cu fratele ei și cu Bergin într-unul dintre pavilioanele din grădină, ale cărui ferestre încadrau soarele ce se ridica încet peste lac. Ceilalți Grisha și *khergud*

fuseseră duși în apartamente separate și bine păzite, însă lui Bergin i se permisesse să rămână cu Reyem.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă el. Nu pot să mă întorc în Fjerda.

Mayu nu știa. Nu se gândise decât să-l găsească și să-l elibereze pe Reyem.

— Am putea merge acasă. Mama și ta...

— Nu, spuse Reyem cu duritate în glas. Nu vreau să mă vadă niciodată așa.

— O să creadă că ai murit.

— Bine. Lasă-i să mă jelească.

— Reyem, insistă Mayu.

Trebuia să știe că își pot lua înapoi o parte din vieți.

— Te iubesc amândoi. Mai mult ca orice. Mai mult ca pe mine. Mai mult ca viața. O să te iubească așa cum ești, la fel de mult cât te iubeau și înainte.

— Dar nu știu dacă-i pot iubi și eu.

Mayu își mută privirea. Nu suporta să se gândească la fratele ei dulce, vesel și generos și să știe că nu mai era el.

Se auzi o bătaie în ușă și apărură Tamar.

— Vor să depui mărturie.

Mayu se ridică și simți atingerea unor degete pe mâna ei.

Reyem o privea.

— Soră. *Kebben*. Lasă să fie asta de-ajuns.

Mayu nu putu decât să încuviințeze și să încerce să zâmbească. O să fie totdeauna fratele ei, indiferent ce i se răpise.

Regina Leyti aștepta în sala templului, așezată pe un tron și flancată de Tavgharad, având-o pe Ehri în dreapta. Statuile celor Șase Soldați străluceau în nișele lor din pereți luminate de soare. Makhi fusese așezată pe o pernă

joasă la stânga reginei, o poziție care s-o umilească. Dar avea o postură perfectă și chipul senin, de parcă ea s-ar fi aflat pe tron.

— Mayu Kir-Kaat, spuse regina Leyti. Vrei să ne spui povestea ta?

Mayu nu-și putu ascunde surprinderea. Se așteptase să trebuiască doar să confirme ce spusese deja Ehri, așa cum se întâmplase cu miniștrii Nagh și Zihun. Se uită la Tamar, apoi la Ehri, care dădu discret din cap în semn de încurajare.

— Începe cu fratele tău, zise prințesa. Când ai știut că a dispărut?

Mayu trase adânc aer în piept.

— Mi s-a spus că era mort, dar n-am crezut. Auzisem, ca toată lumea, zvonuri despre *khergud*. Așa că am pornit în căutarea lui.

Cuvintele ieșiră împiedicate la început. Mayu avea senzația că se luptă să le smulgă, dar încet-încet povestea începu să curgă și s-o tragă după ea, iar ea nu putea decât s-o urmeze. La un moment dat, își dădu seama că plângea. Nu-și spusese niciodată povestea, povestea lui Isaak, nu vorbise cu nimeni, n-avusese niciodată ocazia să lege începutul de mijloc și de ceea ce putea fi finalul.

Când termină, regina Leyti spuse:

— Ai slujit bine coroana, Mayu Kir-Kaat. O să-ți cer să rămâi printre șoimii noștri. Ehri o să aibă nevoie, în anii ce vin, de protecție din partea cuiva în care poate avea încredere.

Mayu salută.

— O voi sluji bucuroasă pe viitoarea noastră regină.

— Dar eu n-o să devin regina ta, zise Ehri încet.

— Atunci...

Leyti ridică mâna.

— O să domnesc eu până când una dintre stră-stră-nepoatele mele va fi destul de mare să slujească. Ehri și Makhi vor fi atunci regentele ei.

— Doar nu vorbești serios! strigă Mayu.

Soldatul care fusese poate că ar fi tăcut, și-ar fi știut locul, dar vederea laboratorului o alungase pentru totdeauna în trecut pe fata aceea și cineva trebuia să vorbească în numele violenței lui Makhi.

— Makhi ți-a încălcat dorințele chiar dinainte să fie regină. Ea e motivul pentru care există *jurda parem*. Ea e motivul pentru care fratele meu... Niciunul dintre oamenii ăștia n-o să mai fie la fel. Au fost soldați care ți-au slujit familia și țara asta. Merită mai mult de-atât.

— Laboratoarele vor fi închise, iar Makhi n-o să mai aibă autoritate asupra alocării fondurilor, spuse regina Leyti. N-o să mai poată porni din nou programul. *Khergud* vor primi adăpost.

— Adăpost? întrebă Mayu. Vrei să spui exil, nu?

— Trebuie să rămână un secret. Deocamdată, or să stea la palatul de vară ca să se odihnească și să se refacă, iar noi mergem mai departe spre capitală.

Lui Mayu nu-i venea să creadă ce aude.

— Spusele lui Bergin s-au adevărit. A zis că n-o să se facă dreptate. Că Makhi și lacheii ei n-o să fie pedepsiți.

Își îndreptă furia către Ehri.

— I-am spus că ești prea bună pentru așa ceva.

Însă Tamar fu cea care vorbi.

— Dacă ce-a făcut Makhi devine cunoscut, o să izbucnească haosul. Toate surorile Taban vor deveni pretendente la tron.

— Au ucis Grisha! strigă Mayu. Poporul tău! Nu crezi...

Tamar nici nu tresări.

— Sunt Grisha și sunt și shuhană. Nu vreau să văd țara asta sfâșiată de război civil așa cum a fost Ravka.

— Nu-ți pasă de Shu Han. Vrei doar un aliat care să vă ajute să-i respingeți pe fjerdani. Makhi trebuie judecată.

— N-o să fie niciun proces, spuse regina Leyti. Makhi o să susțină că e bolnavă și o să slujească recunoscătoare coroana alături de sora ei.

Mayu își aruncă brațele în sus. Ce suferise fratele ei, ce suferiseră Grisha, ea, Isaak — chiar nu însemna nimic?

— Știi că n-o să fie mulțumită cu atât. Nu poți avea încredere în Makhi.

— Sunt într-un tot de acord, răspunse regina Leyti. De-asta am făcut aranjamente ca să ne asigurăm.

Le făcu un semn gărzilor ei, iar în sală intră ministrul Yerwei, bărbatul care slujise ca doctor trei regine Taban.

— El? întrebă Mayu fără să-i vină a crede. Yerwei e cel mai apropiat confident al ei.

Dar Makhi nu părea victorioasă. Pentru prima dată, expresia ei senină șovăi; se albi la față. Regina Leyti o privi cu tristețe pe nepoata sa.

— Speram să nu fie adevărat, spuse ea. Dar văd acum că ministrul Yerwei n-a mințit. Ehri ar fi trebuit să fie moștenitoarea mamei voastre.

— Nu... nu se poate, zise Ehri.

Buzele lui Makhi se arcuiră într-un zâmbet disprețuitor.

— A zis că am fost născută cu viclenia Taban, dar nu și cu inima Taban.

— Mă tem că avea dreptate, spuse regina Leyti. Ministrul Yerwei a pregătit o mărturisire, nu-i așa?

— Așa este, Majestatea Voastră. Patru exemplare, așa cum ați poruncit.

— Makhi, o să semnezi și tu mărturisirile astea. Apoi vor fi pecetluite. Una rămâne la mine, una la Ehri, una la miniștrii Nagh și Zihun — care nu știu ce conține. Una merge în Ravka, cu Tamar Kir-Bataar. O să respecti termenii pe care i-am stabilit în fața ta și tratatul pe care l-ai semnat chiar tu, sau crimele tale împotriva coroanei vor fi dezvăluite și o să fii judecată ca trădătoare a liniei Taban.

— N-o să mă plec niciodată în fața altei regine Taban, zise Makhi printre dinți.

— Este alegerea ta. În acest caz, poți să te retragi de la curte și să-ți petreci zilele într-un palat la alegerea ta, păzită de gărzi Tavgharad la alegerea *mea*. Dacă ai nevoie de un hobby, îți recomand grădinăritul.

— Majestatea Voastră, spuse Tamar făcând un pas în față. V-aș ruga...

— Știu ce o să mă rogi, Tamar Kir-Bataar. Nu pot trimite trupe în ajutorul regelui tău.

— Regina Makhi a semnat un tratat. Un atac împotriva Ravkăi este un atac împotriva Shu Hanului.

— O să-i trimit regelui ravkan cele mai sincere scuze ale noastre și o confirmare a prieteniei ce ne leagă, dar nu-i pot trimite pe soldații noștri să moară într-un război străin.

— Bunico, spuse Ehri, Nikolai Lantsov e cel care mi-a salvat viața.

— Îi suntem datori, zise și Mayu.

Nu-l iubea pe regele ravkan, dar ea și fratele ei îi datorau viața. Putea s-o condamne la moarte pentru crimele pe care le comisese. Putea să se însoare cu Ehri ca să facă

o alianță și să-i abandoneze pe Grisha și soldații *khergud* închiși în laboratoarele secrete.

— Nu-i putem abandona țara.

Leyti ridică o mână.

— Ne plătim datoria onorând tratatul și fiind de acord să susținem drepturi pentru toți Grisha. N-o putem face dacă suntem văzuți ca marionete ale Ravkăi.

Tamar îi urmărea pe Leyti, pe Makhi și pe ministrul Yerwei.

— Ați încheiat un fel de acord cu Fjerda, nu? Vor să rămâneți neutri.

— Fjerda ne-a anunțat că, dacă ocupă Ravka, vor respecta granița comună.

Tamar clătină încet din cap.

— Ar fi bine să speri că sunt mai de încredere decât tine și nepoata ta.

— Nu-i putem trimite ajutor regelui Lantsov. Miniștrii s-ar opune și pe bună dreptate. Nu e războiul nostru.

— O să fie când n-o să mai existe Ravka între voi și fjerdani.

Regina Leyti Kir-Taban, Fiică din Cer, nu fu mișcată de argument.

— Dacă vin lupii urlând, o să-i înfruntăm. Deocamdată, vulpea o să se descurce cu ei de una singură.

33. Călugărul

Aleksander își privea armata de credincioși, acoliții lui, oamenii cu care avea să clădească o nouă eră. Pentru prima dată în câteva sute de ani, își dorea un whisky.

— Sunt gata, zise fratele Chernov, dând pe dinafară de mândrie și cu barba aproape zburlită de entuziasm.

Gata să moară, bănuiesc, își zise Aleksander, dar nu lăsa să i se vadă nici urmă de frustrare.

Îl bătu pe spate pe Chernov.

— Înainte către revelație.

Uriășul se ținu după el cât se plimbă prin tabără. Aleksander n-avea cum să știe unde vor ataca fjerdanii, așa că-și adusese adepții — și acum *erau* ai lui — în zona de la nord de Adena, ca să aștepte vești despre bătălie. Dar ei insistaseră să meargă spre vest, către Falie, ca să-și petreacă nopțile în comuniune cu Cel Fără Stele. *Sunt chiar aici*, îi venea să strige. N-avea de ales și trebuia să le facă pe plac, pornind într-un pelerinaj către nisipurile sfinte.

Nu dădea doi bani. În parte, era vorba de caracterul practic al demersului. În Falie nu exista niciun adăpost, nu erau nici plante de cules, nici vânat. N-aveau de mâncare decât pesmeții și carnea uscată pe care le aduseseră

cu ei, câteva butoiașe de bere trezită și apa din butelci. Dormeau pe pământul tare, fără copaci sau bolovani care să-i ferească de vântul iernii. Și totuși, însoțitorii lui erau încântați. Țineau slujbe în fiecare zi la apus, iar în timpul zilei alternau rugăciunile cu instrucția. În definitiv, aveau să intre în luptă și, deși Aleksander n-avea de gând să se lupte prea mult, trebuia să arate că ar fi știut ce făceau.

— De unde ai căpătat atâtea cunoștințe militare, Yuri? întrebă fratele Azarov când Aleksander îi puse pe pelerini să facă încă o tură de alergare.

Fuse și el soldat înainte să dezerteze ca să intre în rândurile celor Fără Stele.

— Când eram în Garda preotească, minți el.

Yuri nici măcar nu pusese mâna pe vreo armă. Era cel mai fericit când se închidea în bibliotecă.

— Mai avem nevoie de arme, zise el.

Chernov ridică din sprâncenele stufoase.

— De ce? Când vine Cel Fără Stele...

— Nu dictăm noi sosirea Sfântului Fără Stele. Trebuie să fim pregătiți să ne apărăm singuri.

Sunt chiar așa de nerăbdători să moară? se întrebă el.

Au credință, veni răspunsul lui Yuri. *Cred în tine.*

Cu atât mai bine, dar războiul e război.

— E un depozit de arme la fortul vechi de la est de Ryevoșt.

— Am fost staționat acolo o vreme, zise fratele Azarov.

— Crezi că mai sunt acolo? întrebă Aleksander.

— Dacă Cel Fără Stele ne veghează, o să fie.

Aleksander trebui să se silească să nu-și dea ochii peste cap. Dacă-și aducea aminte bine, vechiul fort fusese dezafectat și transformat în depozit de muniție.

— Trebuie să mergem acolo noaptea, zise.

— După slujbă.

— Bineînțeles.

După lăsarea nopții, înhămară doi dintre cai la căruță și se duseră la fort. Fusesse destul de simplu să treacă de gărzi. Mai greu fusese să invoce umbra ca să-și ascundă mișcărilor fără să-și dezvăluie puterea în fața fratelui Azarov.

Dar norocul îi părăsise destul de repede.

— Ce-i asta? întrebă Aleksander privind lăzile cu arme uzate.

Luă una dintre puștile vechi care trăgeau foc cu foc.

— Mai bine îi lovim până îi omorâm.

— Cel Fără Stele o să ne apere.

Aleksander îl cercetă pe fratele Azarov în încăperea întunecată.

— Ești soldat...

— *Am fost* soldat.

— Foarte bine. Ai fost cândva soldat și ai intra pe câmpul de luptă având doar credința să te apere?

— Dacă așa cere Sfântul.

Aleksander ar fi trebuit să se bucure că vedea o asemenea credință, că nu fusese nevoie decât să se joace puțin cu umbrele ca să-i facă pe oamenii ăștia să plece la război cu el.

Și atunci, de ce avea o senzație de stânjeneală?

O să-i aperi?

Ar fi putut. Avea s-o facă dacă era nevoie. Îi reveniseră puterile. Putea crea *nichevo'ya* care să lupte pentru el. Pelerinii lui puteau intra în luptă cu lopeți și târnăcoape și tot ar fi putut ieși victorioși.

Și totuși era tulburat.

Strânseseră cele câteva arme care păreau să mai poată fi utile și se întoarseră la Adena în tăcere. Pentru că luaseră

ei căruța, urmau să se întâlnească lângă sat cu fratele Chernov și alți câțiva ca să-i ajute să ducă proviziile de la piață.

Aleksander nu putea să nu se gândească la prima armată pe care o crease. Pe-atunci rege era Yevgeni Lantsov, care se aflate în război cu shuhanii tot timpul cât domnise. Nu putea apăra granița de sud, iar forțele lui erau suprasolicitate. Aleksander purta alt nume la vremea aia. Leonid. Primul Întunecat care-și oferise serviciile regelui.

Mama lui îi avertizase să nu se ducă. Stăteau lângă o tăbăcărie veche, unde se simțea tot timpul în aer duhoarea de chimicale și stârvuri.

— Odată ce ajungi cunoscut, nu mai poți fi necunoscut, îi spusese ea.

Dar el așteptase un conducător ca Yevgeni — practic, cu viziune asupra viitorului și disperat. Aleksander se dusesse în capitală și ceruse o audiență la rege, iar acolo își lăsase umbrele să se desfășoare. Marele Palat nici nu fusese construit încă, era doar un castel părăginit din lemn șubred și piatră colțuroasă.

Regele și curtea fuseseră înspăimântați. Unii îi ziseseră demon, alții susținuseră că era un șarlatan și un impostor. Dar regele era prea pragmatic ca să lase să-i scape o asemenea ocazie.

— O să-ți duci talentele la graniță, îi spusese. Fie ele vrăjitorie adevărată sau simplă iluzie, o să le folosești împotriva dușmanilor noștri. Și dacă armata ta e victorioasă, o să fii răsplătit.

Aleksander pornise spre sud cu soldații regelui și, când îi înfruntaseră pe shuhani pe câmpul de luptă, dezlănțuise întunericul asupra inamicului, orbindu-l unde se afla. Forțele ravkane câștigaseră bătălia.

Însă când Yevgeni îi oferise lui Aleksander răsplata, el refuzase aurul regelui.

— Mai sunt și alții ca mine, Grisha care trăiesc ascunși. Dă-mi permisiunea să le ofer adăpost aici și o să-ți ridic o armată cum nu s-a mai văzut pe lume.

Aleksander călătorise prin toată Ravka, prin locuri pe unde umblase înainte împreună cu maică-sa, pe tărâmurî îndepărtate unde fusese singur ca să studieze. Știa drumurile secrete și ascunzătorile pe care le foloseau Grisha și peste tot pe unde se ducea le promitea o viață nouă pe care o puteau trăi fără frică.

— O să fim respectați, promitea el. Onorați. O să avem în sfârșit un cămin.

La început, nu voiseră să vină cu el în capitală. Credeau cu tărie că era vreun fel de înșelăciune și că după ce ajungeau între zidurile duble ale orașului aveau să fie omorâți. Dar câțiva erau dispuși să meargă cu el și deveniseră soldații Armatei a Doua.

Nobilii și preoții avuseseră obiecții, bineînțeles, apăruseră acuzații de magie neagră, dar cum armata lor obținea în continuare victorii militare, argumentele slăbiseră cu timpul.

Doar Aparatul regelui Yevgeni își urmase campania împotriva Grisha. Amenința că Sfinții o să abandoneze Ravka dacă regele mai adăpostea vrăjitori sub acoperișul lui. Venea în fiecare zi în fața tronului și tuna și fulgera până rămânea fără suflare și se înroșea la față. Într-o zi, se prăbușise cu totul. Dacă fusese ajutat să moară de vreun Corporalnik postat lângă o fereastră întunecată nu știa nimeni.

Dar următorul Aparat fusese mult mai circumspect în privința obiecțiilor. Predicase povestea lui Yaromir și

a lui Sankt Feliks la Primul Altar, o poveste despre soldați extraordinari care ajutaseră un rege să unifice o țară și, doi ani mai târziu, Aleksander începuse ridicarea Micului Palat.

Crezuse că și-a încheiat misiunea, că le oferise alor lui un refugiu, un cămin unde n-aveau să fie niciodată pedepsiți pentru darurile lor.

Ce se schimbase? Răspunsul era „totul“. Regii trăiau și mureau. Fiii lor erau cinstiți sau corupți. Războaiele se terminau și începeau din nou — și din nou. Grisha nu erau acceptați; erau disprețuiți în Ravka și vânați în afara țării. Oamenii îi atacau cu săbii, apoi cu puști, apoi și mai rău. Nu se sfârșea, așa încât căutase un sfârșit. Putere care nu putea fi pusă la îndoială. Forță de care să nu poți să nu ții seama. Rezultatul fusese Falia.

Primii lui soldați erau morți acum. Iubiți, aliați, nenumărați regi și regine. Doar el mersese mai departe. Pentru eternitate aveai nevoie de practică, iar el avea o grămadă. O cunoscuse pe sora lui vitregă, care intrase și ea în legendă și fusese sanctificată. Căutase prin toată lumea ceilalți copii ai maică-sii, dornic să se bucure de tovarășia rudelor, să se regăsească în alții. Renunțase la viețile trecute ca un șarpe care-și leapădă pielea, devenind mai lucios și mai periculos cu fiecare nouă versiune. Însă poate că lăsase în fiecare dintre vieți și câte o parte din cine era.

Fratele Azarov se trezi cu o tresărire când Aleksander opri căruța pe drumul înclinat care ducea spre Adena. Călugărul căscă și pocni din buze. Era dimineață de vreme, iar Aleksander își dădu seama că în orașel era zi de târg. Chiar și din depărtare vedea că atmosfera era sumbră, amenințarea războiului apropiindu-se tot mai

mult, însă piața tot era plină de oameni care făceau provizii, copii care se jucau sau munceau la tarabe cu părinții lor, vecini care se salutau.

Aleksander coborî să-și dezmoștească picioarele și se asigură că armele stăteau bine în spatele căruței.

— Ai mai fost până acum la Adena? întrebă fratele Azarov.

— Da, răspunse el înainte să se gândească; de fapt, Yuri fusese la Adena. Nu... Dar mi-am tot dorit să ajung.

— Da?

Azarov privi spre oraș, de parcă s-ar fi așteptat să își dezvăluie brusc o versiune mai interesantă.

— De ce? Are ceva special?

— E o pictură murală frumoasă în catedrală.

— A Sanktei Lizabeta?

— Țista era orașul ei? Da, acum își aducea aminte. Făcuse vreun miracol aici ca să-l atragă pe tânărul rege în Falie. Dar în biserică nu era nicio pictură murală.

— Voiam să zic statuie, spuse el.

Sankta Lizabeta o făcuse să lase lacrimi negre și o învăluisese în trandafiri.

— Cine ești tu?

Aleksander ridică privirea de la cartușele pe care le tria.

— Poftim?

Fratele stătea în spatele căruței. Părul lui blond era ciufulit după aventura din cursul nopții și-și ținea ochii mișiți.

— Oricine ai fi, nu ești Yuri Vedenen.

Aleksander se sili să chicotească.

— Și atunci cine sunt?

— Nu știu.

Chipul lui Azarov era sumbru, iar Aleksander își dădu seama prea târziu că deruta lui legată de Adena fusese o prefăcătorie.

— Un impostor. Un agent al regelui Lantsov. Unul dintre oamenii Aparatului. Singurul lucru de care sunt convins e că am în față un șarlatan și nu slujitor al Celui Fără Stele.

Aleksander se întoarse încet.

— Slujitor? Nu. N-o să mai slujesc pe nimeni în viața asta sau în alta.

Își cântări opțiunile. Oare fratele Azarov putea fi făcut să înțeleagă ce era el, *cine* era?

— Trebuie să mă asculți bine, Azarov. Ești cât pe ce să vezi ceva mareț...

— Nu veni lângă mine! Ești un păgân. Un eretic. O să ne duci în luptă și o să te uiți cum suntem uciși pe câmpul de băătălie.

— Cel Fără Stele...

— N-ai niciun drept să vorbești despre el!

Aleksander aproape că izbucni în râs.

— Nimeni n-ar trebui obligat să aibă de-a face cu ironia în felul acesta.

— Frate Chernov! strigă Azarov.

Chernov, aflat în piață, ridică privirea și le făcu semn cu mâna. Împreună cu ceilalți pelerini, căra coșuri și lăzi pline de mâncare și provizii.

Aleksander îl trase pe fratele Azarov în spatele căruței și-i puse o mână peste gură.

— Ați cerut miracole și v-am dat miracole. Nu înțelegeți ce forțe sunt implicate.

Azarov se zbatu în strânsoarea lui. Avea forța soldatului care fusese cândva. Se smuci și reuși să-și elibereze capul.

— Recunosc răul când îl văd.

Acum Aleksander fu nevoit să zâmbească.

— Poate că da.

Aduse în spatele lui Azarov un *nichevo'ya* înalt și înaripat. Era dureros să invoce *merzostul*, ca și cum i-ar fi fost smulsă suflarea din plămâni, un moment de groază, de parcă i-ar fi fost sfâșiată viața ca să creeze o viață nouă. Creație. Monstruozitate. Dar se obișnuise deja.

Azarov căscă ochii când văzu umbra monstrului din spatele lui. Nu mai apucă să se întoarcă. De pe buzele lui se auzi un scâncet când *nichevo'ya* îi înfipse ghearele în piept. Coborî privirea — gheare negre încovoiate în jurul inimii care încă bătea. Apoi se prăbuși.

Criminalule! Tulburarea lui Yuri era ca o alarmă care-i răsună în cap. *N-aveai niciun drept!*

Taci din gură. Azarov era dispus să moară pentru mine și așa a și făcut.

Aleksander se uită în jurul căruței. Pelerinii se apropiau în continuare. Avea doar câteva clipe să decidă ce face cu cadavrul. Îl putea duce de-aici *nichevo'ya*, dar ar fi fost văzut luându-și zborul cu Azarov. Va trebui să-l ascundă sub arme și să spere că o să poată recupera cadavrul când se întorceau în tabără.

Auzi strigăte din piață. Se apropia un fel de furtună, iar norii aruncau umbre negre peste oraș.

Nu, nu era furtună. Se mișca prea repede, o pată de întuneric care se întindea peste case. Tot ce atingea se prefăcea în umbră, părând să-și păstreze forma o clipită și apoi pierind în fum. *Kilyklava*. Vampirul. Adusese el cumva molima la Adena sau era o simplă coincidență?

Oamenii se risipiră țipând și încercând să fugă din calea ei, să se arunce din calea întunericului.

Aleksander nu-și putea muta privirile. Umbra gonea spre el. Fratele Chernov și ceilalți săriră de pe drum, lăsând în urmă pâinea și verzele.

Fugi.

Știa că ar trebui să fugă. Dar era prea târziu. Cum o să simtă moartea a doua oară? Bătrânul cal apucă să scoată un nechezat surprins înainte să fie înghițit de întuneric împreună cu căruța.

Umbra se ridică spre el — și se despărți. Se scurse în jurul lui într-un val de noapte. Parcă ar fi privit în apele întunecate ale unui lac. Apoi dispăru. Aleksander se întoarse și văzu molima coborând peste drum și pajiște înainte să pară că se oprește undeva, spre orizont.

Venise tăcută, rapidă, o săgeată trasă de un arc invizibil, și dispăruse la fel de repede. În piața orașului — sau ce mai rămăsese din ea —, oamenii plângeau și strigau. Jumătate de oraș arăta la fel ca înainte — plin de culoare, cu tarabe încărcate cu carne uscată, grămezi de napi sau sculuri de lână. Dar cealaltă jumătate dispăruse pur și simplu, ca ștearsă de o mână neatentă, care lăsase în urmă doar o pată cenușie, o brazdă de uitare unde fusese viață cu doar câteva clipe în urmă.

Pelerinii se holbau la el în timp ce se ridicau, ieșind din șanțul unde se aruncaseră.

Aleksander privi pământul. Între cizmele lui se vedeau noroi, pietriș și un petic de iarbă crescută la întâmplare. În stânga și în dreapta, doar nisip cenușiu fără viață. Căruța dispăruse, cu toate armele. Și cu fratele Azarov.

Fratele Chernov se apropia cu fața rotundă cuprinsă de uluire.

— Te-a cruțat.

— Nu înțeleg ce s-a petrecut, spuse Aleksander făcând tot ce putea să pară cât mai tulburat. Fratele Azarov n-a fost așa de norocos.

Pelerinilor nu părea să le pese. Îl priveau cu venerație în ochi.

— Chiar ai binecuvântarea Celui Fără Stele.

Un pelerin tânăr și sfrijit privi în urmă, spre oraș.

— Dar de ce l-ar salva Cel Fără Stele de molimă pe fratele Vedenen și nu pe oamenii ăștia nevinovați?

— Nu se cade să punem noi la îndoială căile lui, zise fratele Chernov când porniră pe jos spre tabără. După ce se întoarce Întunecatul și e sanctificat, molima n-o să ne mai supere.

Încă un lucru pe care Chernov îl vedea greșit.

Aleksander aruncă o privire în spate, spre oraș. Făcuse ceva mai rău la Novokribirsk, la începutul războiului civil. Dar controlase *el* ce făcea. Vampirul n-avea niciun stăpân. Nu puteai vorbi logic cu el și nu-l puteai seduce. De ce-l cruțase? Probabil recunoscuse puterea care crease Falia. Sau poate că molima era atrasă de viață și simțise în el ceva nefiresc, ceva de care nu era însetat.

Restul zilei o petrecură la Falie, făcând un nou plan pentru călătoria spre nord și pentru căutarea unei noi surse de arme și provizii. Se antrenară, se rugară, mâncară din rezervele amărâte de pesmeți și carne de porc sărată și se duseră la culcare.

— Odihniți-vă, le spuse el. Odihniți-vă și vom aștepta semnul.

Când venea momentul potrivit pe câmpul de luptă, avea să-i elibereze pe *nichevo'ya* și aveau să știe cu toții că a revenit Cel Fără Stele.

Oamenii ăștia erau proscriși, își dădu el seama în timp ce-și făcea drum printre pelerinii adormiți. Exact cum fuseseră cândva și Grisha.

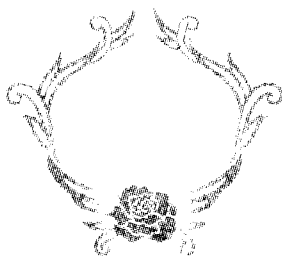
Nu-i prea târziu pentru tine. Așa spusese Alina. Sau era maică-sa? Sau țăntarul? Nu conta. Toată lungă viață fusese ghidat de un scop clar. Îi permisesese să ucidă fără remușcări și-i dăduse îndrăzneala să capete puteri la care n-ar fi trebuit să poată ajunge. Îl adusesese înapoi din morți. De claritatea asta avea nevoie acum.

Aleksander se întinse pe așternutul care-i fusese pregătit. Mirosea tare a cal. Își umplu mâna cu nisipul mort al Faliei și-l lăsă să i se scurgă printre degete. Asta să fie moștenirea lui? Rana asta, unde nu creștea nimic? O molimă care se răspândea chiar când poporul se ridica la război?

Înălță privirea spre stelele risipite ca o comoară revărsată pe cerul nopții. Cel Fără Stele. Adepții lui îi rosteau numele cu respect, iar în zilele ce urmau, numărul lor avea să crească. Dar oamenii nu-și ridicau privirile spre cer în căutarea întunericului. Lumina era cea pe care-o căutau.

Toate astea se vor schimba, își jură el. O să le dau mântuire până o să se roage de mine să mă opresc.

34. Nikolai

Dispoziția la Lazlayon era sumbră. Nikolai ar fi vrut să stea de vorbă cu Adrik înainte să aterizeze, dar nu-l văzuse pe Furtunos. Nu prea aveau cum să nu dea unul peste altul pe o navă cum era *Cormoranul* — ceea ce însemna că Adrik îl evita.

— Doar o vorbă, spuse Nikolai când debarcară pe pista de aterizare încețoșată de lângă intrarea secretă în laboratoare.

Adrik părea prudent, dar nu spuse decât:

— Da, Majestatea Ta.

— Dacă nu crezi că ești în stare să slujești mai departe, poți să pleci. Suntem disperați după Grisha instruiți, dar nu-mi pot permite să am un soldat care nu luptă din tot sufletul.

— Sub niciun chip nu vreau să plec.

— Ești sigur? Gândește-te înainte să răspunzi.

Adrik era mai tânăr decât Nikolai, dar dispoziția lui mereu mohorâtă te făcea să uiți asta. Acum arăta ca un băiețel — băiețelul al cărui trup fusese măcelărit de monștrii Întunecatului și care luptase mai departe când alții își pierduseră voința.

— Ești... cât din tine ești tu și cât e chestia aia?

— Nu știu, răspunse Nikolai sincer. Dar demonul nu răspunde la porunca Întunecatului. Este al meu.

— Ești sigur?

Nikolai n-avea niciun motiv să fie sigur. Și totuși era. Poate că întunericul din el îi aparținuse cândva Întunecatului, un demon născut din puterea dușmanului. Dar începuseră să se împace când se înfruntaseră în salcâm. Acum era monstrul lui.

— Sunt sigur, spuse el. Dacă n-aș fi fost, cred că știi că nu mi-aș fi permis niciodată să conduc o armată.

Adrik îl privi gânditor.

— Sunt tot de partea ta, Korol Rezni. Deocamdată. După război, o să vedem. Poate că o să fiu ucis în luptă și n-o să mai trebuiască să-mi bat capul.

— Țasta-i Adrik pe care-l știu eu.

Adrik ridică din umeri, iar tristețea îl învălui din nou, ca o mantie în care se simțea bine.

— Țara asta a fost dintotdeauna blestemată, zise el în timp ce se îndrepta spre laboratoare. Poate că merită un rege blestemat.

— O să-și revină, îi răspunse Zoya, venind spre el cu un teanc de corespondență în mână. Rapoarte de la comandanți. Speculații ale cercetașilor despre locul unde vor ataca fjerdanii.

Era greu să fii recunoscător pentru un război, dar se bucura că el și Zoya aveau multe de discutat care *nu* aveau legătură cu ce-i spusese pe aeronavă. Și-ar fi retras cuvintele dacă ar fi putut? Detesta nervozitatea pe care-o simțea în ea, felul cum părea să se țină la distanță. Dar războiul era imprevizibil. Era posibil să nu supraviețuiască

bătăliei care urma. Nu putea să regrete că vorbise din inimă, sau cel puțin dintr-o parte de inimă.

— Pe ce ai paria? întrebă el.

Zoya se gândi.

— Pe permafrost. E terenul perfect pentru tancurile fjerdane, iar plafonul de nori nu le convine zburătoarelor noastre.

— Nu Arkesk?

— Ar fi logic pentru fjerdani, dacă n-ar fi micul impediment al blocadei lui Sturmhond. N-o să primească sprijin pe mare. În plus, știm că sunt în negocieri secrete cu Ravka de Vest. Crezi că o să invadeze totuși din vest?

— Poate, zise Nikolai. Dacă negocierile sunt o simulare, așa ar face Fjerda.

Arkesk era mai aproape de capitala lor, iar topografia stâncoasă era dificilă, dar se puteau descurca.

— Copacii i-ar încetini, ceea ce ar putea fi în avantajul nostru.

— Pe dinții Sfinților, înjură Zoya.

Nikolai ridică privirea și-l văzu pe contele Kirigin venind grăbit spre ei, într-un costum ieșit din comun, cu haina și pantalonii ca niște orhidee.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar a fost un incident la poartă. E un bărbat care cere să-l vadă pe rege.

Nikolai se încruntă. *Cormoranul* venise direct la Lazlayon, sub acoperirea ceții. Nu era niciun motiv să creadă cineva că se afla la moșia lui Kirigin.

— Cine e? întrebă Zoya.

— Habar n-am, răspunse contele. E cam răvășit. L-ai putea lua drept un morman de zdrențe. Pot să pun gărzile să-l trimită de-aici.

— Nu, zise Zoya. Vreau să știu de ce a venit să-l caute pe rege aici. Pune să-l percheziționeze și să-i ia armele și aduceți-l în casă.

— Nu vrea să intre. Zice că vrea să discute singur cu regele.

Zoya ridică din sprâncene.

— Singur?

— Un străin în zdrențe cutează să poruncească unui rege, spuse Nikolai. Sunt curios.

— Ar putea fi un asasin.

— Unul tare prost.

— Sau unul foarte bun, din moment ce pari să vrei să-l vezi.

— Împrumută-mi gărzile tale, Kirigin. Hai să vedem ce are de spus străinul ăsta.

Drumul spre porți era lung, dar pe Nikolai nu-l deranja. Avea nevoie de timp ca să se gândească. Să încerce să-și dea seama unde va lansa Fjerda atacul era o ghici-toare mortală. Ravka nu-și putea permite să-și împrăștiie prea mult forțele, însă dacă alegea locul greșit unde să opună rezistență, fjerdanii puteau trece nestingheriți prin granița de nord. Deci inamicul va alege Arkesk sau permafrostul, sau poate un cu totul alt loc?

Descrierea pe care i-o făcuse contele Kirigin străinului era foarte exactă. Era înalt — și asta era cam tot ce putea spune Nikolai despre înfățișarea lui. Era înfofolit într-o haină grea de lână și avea o căciulă trasă peste urechi, așa că nu se mai prea vedea nimic în afară de ochii albaștri, și era acoperit de funingine.

— Fir-ar să fie, zise Nikolai, dându-și brusc seama cine trebuia să fi fost. Probabil că a fost în Os Alta și și-a pierdut rudele sau prietenii în bombardament.

Venise să caute pe cineva care să-i dea socoteală, iar Nikolai nu-l putea condamna că-l alesese pe rege. Mă rog. Nu era cel mai rău lucru cu care avea să aibă de-a face în următoarele zile.

Nikolai îl salută pe străin.

— Am auzit că mi s-a poruncit să mă arăt.

— Nu poruncit. Ai fost invitat.

Vorbea ravkană cu un ușor accent.

— Orele sunt târzii. Ce pot face pentru tine?

Străinul băgă mâna în buzunar. Zoya și gărzile lui Kirigin se aruncară pe loc în fața lui Nikolai, cu mâinile și puștile ridicate.

— E mai bine să te miști încet în astfel de situații, zise Nikolai.

Străinul înălță mâinile, arătând că n-are nicio armă, ci doar un pachetel învelit în hârtie maronie.

— Pentru rege, spuse el. Și numai pentru rege.

Zoya întinse prudent mâna să ia pachetelul.

— Dă-l încoace, zise Nikolai. Dacă e să mă omoare cu cea mai mică bombă din lume, măcar o să am parte de o moarte interesantă.

Dădu hârtia deoparte. Era o miniatură a Tatianeî Lantsov, fosta regină a Ravkăi. Mama lui. Privirea lui Nikolai fugi spre străinul din fața sa. Nu-l văzuse pe adevăratul lui tată decât într-un portret, o miniatură exact cum era cea a mamei sale. Magnus Opjer semăna leit cu Nikolai. Doar că avea ochi de un albastru-aprins.

— Lăsați-ne singuri, le spuse Zoyei și gărzilor.

— Poate fi periculos..., începu Zoya, dar se opri când văzu expresia de pe chipul lui. Bine. Dar o să fim puțin mai încolo. Nu vă scap din ochi pe niciunul dintre voi.

Nikolai le ascultă pașii îndepărtându-se, însă rămase cu privirea asupra bărbatului din fața lui.

Opjer își desfăcu fularul, iar Nikolai trase aer în piept.

— Tatiana mi-a spus că semeni cu mine, zise Opjer. Dar nu-mi vine să cred cât de mult.

— Atunci e adevărat.

— Mă tem că da.

Oare o parte din el crezuse că fusese o glumă? Că mama lui greșise? Că zvonurile răspândite de Fjerda aveau să se dovedească simple bârfe? Dar iată dovada; toate zvonurile erau adevărate. *El* era impostorul. N-avea sânge Lantsov. Nici măcar o picătură. De fapt, era mai mult fjerdan decât ravkan.

Nikolai privi hainele zdrențuite ale lui Opjer. De ce fugise din Fjerda? De ce venise până aici ca să vadă un fiu pe care nici nu-l cunoștea?

Poate că se gândea la un asasinat.

— De ce-ai venit la mine acum, arătând ca un cerșetor și aducând o miniatură a mamei? Simplu sentimentalism?

— Am încercat să ajung mai de mult. Să te avertizez despre bombardament.

Deci măcar aici avusese dreptate. Opjer fusese în Os Alta în timpul atacului.

— Știai ce au de gând?

— I-am auzit vorbind despre planuri cât eram ținut prizonier. Am ajuns aici la timp ca să dau alarma, dar a fost degeaba.

— *Tu* erai cel care i-a pus să sune clopotele în orașul de jos.

Nikolai se întrebase cum reușiseră să vadă zburătoarele fjerdane înaintea posturilor lui de observație de la palat.

— Da. Dar bombele tot au căzut.

Atunci omul ăsta avea conștiință. Sau știa în ce fel să mimeze că are.

— Cum ai găsit locul ăsta? De unde ai știut că o să fiu aici?

— N-am știut. Dar bănuiam că n-am nicio speranță să te văd la palat, iar când am auzit poveștile despre Lazlayon...

Ridică din umeri.

— Am știut că vii des în vizită la conte. Speram că vizitele înseamnă mai mult decât par.

— Și ai împărtășit informațiile astea cu cineva?

— Nu.

Nikolai nu știa ce să creadă. Părea imposibil ca persoana asta, pe care o purtase atâta vreme în imaginație, să stea acum înaintea lui. Nu-și dorise niciodată mai mult să fie un om obișnuit. Un om obișnuit l-ar fi întâmpinat cum se cuvine pe acest bărbat, l-ar fi invitat la un pahar de whisky sau o cană de ceai, ar fi încercat să-l înțeleagă. Dar nu și un rege.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el. De ce-ai venit aici în seara asta? De ce m-ai căutat după atâția ani? Te gândești la șantaj? Sau ai venit să-l ucizi pe regele Ravkai?

Opjer își îndreptă spatele.

— Așa o părere proastă ai despre mine?

— Așa de puține *știi* despre tine. Îmi ești total străin.

— Am vrut să te cunosc, zise Opjer. Am stat la distanță de dragul mamei tale. N-am vrut niciodată să risc să vă fac rău vreunuia dintre voi. Am venit... Am venit aici pentru că sunt egoist, pentru că am vrut să-mi văd fiul o dată înainte să dispar.

— Să dispari?

— E cel mai mare dar pe care pot să ți-l ofer. Singurul dar, de fapt. O să-mi șterg urma. Câtă vreme trăiesc, sunt o amenințare pentru tine.

— Pe toți Sfinții, doar nu vrei să spui că o să te arunci în propria sabie de dragul tronului meu.

Opjer râse, iar Nikolai simți un fior pe șira spinării. Era râsul *lui*.

— Nu-s nici pe departe așa de dornic să mă sacrific. Nu, o să mă duc în Novyi Zem. Am bani. Am timp. O să am o viață nouă acolo. Poate că o să mă și Croiesc și o s-o iau de la capăt.

— Mare păcat, zise Nikolai. Suntem nespus de chipeși.

Opjer rânji.

— Gândește-te la toate bieteile suflete care n-o să privească niciodată chipul ăsta.

— Asta-i... doar de-asta ai venit? Ca să mă cunoști?

— Nu doar de-asta. Ai o soră vitregă.

— Linnea.

Opjer păru mulțumit.

— O știi? Studiază inginerie la Universitatea din Ketterdam. Legea fjerdană îmi interzice să-i las moștenire bunurile direct, dar am făcut niște aranjamente. Vreau să-ți cer doar... dacă războiul merge cum vrei tu, ți-aș cere să ai grijă de ea, să-i acorzi protecția ta, așa cum eu n-am putut niciodată să ți-o ofer ție.

— S-ar putea să-mi placă să am o soră mai mică. Deși nu prea știu să împart.

Chiar dacă Ravka avea să piardă războiul, Nikolai avea să găsească o cale să ajungă la Linnea Opjer. Măcar atâta lucru putea face. Presupunând că supraviețuia.

— Îți dau cuvântul meu.

— Sper să-ți păstrezi coroana, spuse Opjer. Și dacă vrei vreodată să stăm mai mult de vorbă, dacă o să ai vreodată libertatea să călătorești, poți să-mi trimiți vorbă la Ora de Aur din Cofton.

— O tavernă?

— Una foarte rău famată. Am de gând s-o cumpăr, așa că personalul ar trebui să știe cum să dea de mine. Presupun că o să trebuiască să aleg și un nume nou.

— Nu ți-aș recomanda Lantsov.

— Îl tai de pe listă.

Nikolai și-ar fi dorit să mai rămână. Voia să stea de vorbă cu el, să afle cum era mama lui înaintea vieții de indolență și invidie care-i înăspriese inima. Voia să discute despre corăbii, și cum își clădise Opjer imperiul, și unde-l purtaseră călătoriile lui. Dar fiecare minut pe care-l petrecea în prezența tatălui său îi punea pe amândoi în primejdie.

— Iartă-mă pentru anumite apucături de mercenar, dar îmi mai poți spune ceva despre planurile Fjerdei?

Opjer zâmbi, părând aproape mândru.

— Pot să-ți spun că Jarl Brum speră s-o mărite pe fiică-sa cu prințul Rasmus.

— Informațiile noastre sugerează că Rasmus ar putea înclina mai degrabă spre diplomație decât spre război.

— S-ar putea. Dar odată ce devine membru al familiei lui Brum, n-aș mai conta pe nimic. Dacă Brum nu-l poate controla pe prinț, o să găsească o cale să-l distrugă. E o trăsătură printre fjerdani... îi spunem *gerkenig*. Nevoia de acțiune. Ne băgăm când nu e cazul, pentru că nu ne putem abține. Dacă Brum vede o ocazie, o să profite de ea. M-am făcut și eu vinovat de asta de multe ori.

— Nechibzuință.

— Nu chiar. E o nevoie să profiți de ocazie.

— Mi se pare neplăcut de familiar.

— Mă gândeam eu.

Se auziră o serie de bubuituri în depărtare, în direcția laboratoarelor de sub Scorbura de Aur.

— Artificii, zise Nikolai.

— Sigur că da, replică Opjer, iar Nikolai își dădu seama că nu credea o vorbă. Presupun că acum ne luăm rămas-bun.

— Nu sunt sigur nici că ne-am salutat cum se cuvine. Sunt...

Nikolai se strădui să găsească un cuvânt care să descrie ce simțea. Îi părea rău să-l vadă plecând pe acest străin? Tânjea după un tată pe care nu-l avusese niciodată? Era recunoscător că Opjer era dispus să renunțe la viața lui de dragul păstrării liniei de sânge false a lui Nikolai?

Bărbatul despre care crezuse el că-i e tată cea mai mare parte a vieții fusese o sursă de jenă și rușine. Nikolai nu-l înțelesese niciodată, nu-și dorise niciodată să-i semene. Citise destule cărți și văzuse destule piese ca să înțeleagă ce-ar fi trebuit să fie un tată — cineva blând și stabil, care să ofere mostre de înțelepciune și care să te învețe cum să ții o sabie și să dai un pumn. De fapt, în majoritatea pieselor, tații erau omorâți și trebuiau răzbunați, dar în primul act categoric păreau înțelepți și iubitori. Nikolai își aduse aminte ce spusese Zoya în aeronavă despre mama ei: *Poate că-mi lipsește ceva ce n-am avut niciodată*. Lui Nikolai nu-i lipsise niciodată un tată, pentru că n-avusese niciodată așa ceva. Asta crezuse până acum, când stătea la poartă, privindu-l pe Magnus Opjer.

— Uite, zise el. Miniatura ta.

Îi întinse portretul mamei lui.

— Păstrează-o. Nu vreau să mai privesc în urmă. Sunt prea multe regrete acolo.

Opjer făcu o plecăciune.

— Noroc, Înălțimea Ta.

Nikolai îl privi pe tatăl său îndepărtându-se. Nu putea să nu se mire de ambiția nebună care-l adusese aici, care-l împinsese să vrea coroana când ar fi putut avea o sută de alte vieți. Ar fi putut lăsa viitorul Ravkăi pe mâinile fratelui său. Ar fi putut să fie fiul altcuiva. Ar fi putut iubi pe cine voia, s-ar fi putut căsători cu cine-și dorea — presupunând că ființa enervantă ar fi zis da. Însă toate viețile astea dispăruseră, pieriseră la fiecare răscruce, cu fiecare alegere pe care-o făcuse. Renunțase la ele pentru Ravka. Oare avea să merite până la urmă?

Nu știa. Dar n-avea să stea la poartă și să se smiorcăie din cauza asta.

— Zoya, strigă el în timp ce se îndrepta în fugă spre ea și spre gârzi. Ai auzit vreodată despre ceva care se numește *gerkenig*?

— Cred că e o tocăniță, zise contele Kirigin. Făcută cu halibut?

— Nu-i o tocăniță, răspunse Nikolai. Sau cel puțin nu din câte știu eu. Dar mi-a dat o idee.

Zoya își răsuci o șuviță de păr negru pe după ureche.

— E o formulă prin care să facem de patru ori mai mare cantitatea de titan pe care-o avem?

— Mă tem că nu. Asta-i o formulă pentru sânge.

— Sângele nostru sau al fjerdanilor?

— Îi economisim pe-al nostru, îl vărsăm pe-al lor.

Ar fi însemnat s-o trimită iar pe Zoya de-acolo. Ar fi însemnat să facă un pariu monstruos. Arkesk sau permafrostul? Dacă fjerdanii nu se puteau hotărî unde să atace, poate că era posibil să hotărască el în locul lor.

Nikolai porni pe lungul drum spre laborator. Se apropiau zorile, iar el trebuia să se pregătească pentru o misiune. Avea să scrie și o scrisoare pentru Zoya, să-i ceară

să aibă grijă de Linnea Opjer dacă el nu supraviețuia, să-i spună toate lucrurile pe care nu i le spusese pe aeronava aia nenorocită și pe care nu era suficient de nebun să se întoarcă și să i le spună acum. Nu se opri și pasul nu-i șovăi.

Nici nu se uită în urmă.

35. Nina

Ylva le găsi în patul Ninei, pe jumătate îmbrăcate, o grămadă de mătăsuri și guri învinețite de atâta sărutat.

Rămase neclintită în ușă și apoi spuse:

— Tatăl tău e deja la bază și suntem așteptate la aerodrom într-o oră. Strângeți câte o geantă mică și îmbrăcați-vă gros. Și, Hanne, pentru numele lui Djel, acoperă-ți semnul ăla de pe gât.

Imediat ce se închise ușa, Nina și Hanne izbucniră într-un râs nervos, care însă se stinse repede.

Nina pufni.

— Să trăiești în izolare cu un grup mare de femei? E ultimul loc unde o să te trimită.

Hanne gemu și începu să-și scoată rochia în drum spre garderobă, după care turnă apă în lavoar. Era toată numai mușchi supli și piele cafeniu-roșcată, iar Ninei îi venea s-o tragă înapoi în căldura patului și să rămână acolo pentru totdeauna. Dar nu exista nimic pentru totdeauna. Nu în Fjerda.

— Ai dreptate, spuse Hanne dându-și cu apă pe față. O să mă mărite pe loc.

— Cu un prinț.

— Ești sigură că o să mă ceară?

— Da.

Aseară fusese și Hanne sigură. În dimineața asta voiau amândouă să creadă că va exista vreo scăpare. Dar chiar și dacă nu o cerea de nevastă prințul, avea s-o ceară altcineva.

Fusese răsfățata Duramenului.

Nina își trase rochia peste cap și se schimbă cu o rochie de lână mai simplă.

— Hanne... Hai să mergem.

— Ce?

Hanne își puse o fustă și o bluză și își croia vânătaia pe care se pare că i-o lăsase Nina pe gât.

— Hai să mergem. Exact cum ai zis tu, dar cu pas mai domol. O să mergem în Ravka. O să mergem în Novyi Zem.

Știa ce urma să spună Hanne, că nu-și putea dezmăgi părinții, că avea datoria să rămână, că putea face mai mult pentru Grisha și Fjerda ca prințesă și, într-o bună zi, ca regină.

Hanne își trase o vestă tricotată fjerdană peste bluză.

— Cum arată?

— Absolut îngrozitor.

— Așa mă gândeam și eu.

Hanne se așeză pe pat ca să-și pună cizmele.

— Crezi că Hringa ne poate scoate de-aici?

Nina se opri cu mâinile pe nasturii rochiei, nesigură că a auzit bine.

— Aș... Da. Cred că da.

Hanne îi zâmbi, iar Nina avu senzația că tocmai fusese lovită în piept de o rază de soare. Se gândi că ar fi mai bine să se așeze.

— Atunci hai să mergem. Nu chiar acum. Dacă mai putem să-l ajutăm pe Rasmus, trebuie să încercăm. Dar după aceea mergem.

— Mergem, repetă Nina fără să-i vină a crede.

Aveau nevoie de timp să pună la punct un plan — și să-și dea seama ce-i de făcut cu Joran.

— Trebuie să fim atente. Mama s-ar putea să încerce să ne separe.

— Credeam că o să zici nu.

— Vrei să mă faci să mă răzgândesc?

— Nu! Categorie nu.

Nina îi prinse mâinile și o ridică de pe pat. Sfinților, era înaltă.

— Doar că...

Nu știa ce să spună. Că nu mai simțise cu adevărat speranță de când îl pierduse pe Matthias, că își închipuisese că și-a pierdut șansa la bucurie. Până acum. Până la Hanne. Se ridică pe vârfuri și o sărută pe buze.

— Să nu mă lași niciodată să plec.

— Niciodată, spuse Hanne. Tot mai crezi că există șanse de pace?

— Doar dacă Ravka reușește să riposteze decisiv. Dacă războiul se transformă în invazie, Fjerda n-are niciun motiv să accepte pacea. Însă dacă Ravka face figură bună, Fjerda va trebui să se gândească ce opțiuni are.

— Nu cred că tata se va retrage. Cel puțin nu de data asta. Reputația nu-i permite, iar pacea nu este viziunea pe care o are el pentru viitorul Fjerdei.

— Atunci hai să sperăm că prințul este destul de influent ca să aleagă altă cale.

— O să ne asigurăm că e. Și după aia suntem libere.

Libere. Un cuvânt nebunesc. Un cuvânt magic. Nina nu știa sigur nici măcar care era senzația. Dar voia să afle.

Aeronava nu era una dintre cele de lux folosite de familia regală și de nobili, ci una militară, vopsită în cenușiu și albastru ca să-i asigure camuflajul pe mare și în aer. Li se repartizară cabine pe care le împărțeau cu altă familie și zburară toată ziua pe deasupra Mării Adevărate. La apus, Ylva veni să le ia ca să se pregătească de aterizare. Abia reușea să le privească în ochi.

— Unde suntem? întrebă Hanne.

Nina se uită pe geam și fu uluită de ce văzu.

— Asta-i o insulă?

Dar când aeronava coborî, Nina își dădu seama că nu aterizau deloc pe-o insulă. Era o bază navală uriașă. Vedeau nave de război enorme ancorate de-a lungul ei și stoluri de zburătoare cu armament greu parcate pe piste, pregătite să se avânte în aer. Spirale ca niște colți colosali erau așezate în formă de curbe pe ambele părți ale bazei — turnuri de observație. Arătau ca niște dinți și dădeau bazei înfățișarea unei guri căscate. Soldați în uniformă și personal militar forfoteau pe punte ca niște insecte, mulți dintre ei adunându-se lângă o structură centrală de clădiri care servea drept centru de comandă. Acoperișul plat era vopsit în culorile drapelului fjerdan — lupul rampant al familiei Grimjer.

Nina își simțea umerii apăsați de groază, ceva viu și puternic care-i șoptea în urechi pieirea. Nu știa multe despre armele de război, dar știa că Ravka n-are nimic de talia monstruoziității asteia. Era dincolo de orice imaginație.

Aeronava ateriză pe una dintre pistele bazei, iar ea le urmă pe Hanne și Ylva pe pasarelă.

La capătul rampei le aștepta Redvin, în uniformă de *drüskelle*. Zâmbi, iar Nina știa că ar fi mulțumită să trăiască 100 de ani fără să mai vadă vreodată expresia aia de așteptare nerăbdătoare de pe fața lui îmbătrânită.

— Bun venit în Gura Leviatanului.

— Unde este comandantul Brum? întrebă Nina.

— Acolo unde trebuie să fie, răspunse Redvin. Vă duc la cabinele voastre.

— Ce *este* locul ăsta? întrebă Hanne în șoaptă.

Arăta la fel de speriată pe cât era Nina. Toate planurile și stratagemele lor păreau inutile în fața unei astfel de puteri.

Cabinele lor se dovediră a fi niște cutii înghesuite cu paturi suprapuse pe ambii pereți.

— Ei, din fericire avem o baie separată și o să stăm cu toții la un loc, zise Ylva.

Nina bănuia că vorbea serios. S-ar putea să nu mai aibă niciodată încredere să le lase singure.

Brum veni după miezul nopții în cabina slab luminată. Părea mai fericit decât îl văzuse Nina de luni întregi.

— A sosit momentul, zise el.

Ylva zâmbi timid.

— Trebuie să-mi promiți că o să rămâi în siguranță.

— Cere-mi să fiu curajos, nu să rămân în siguranță, îi răspunse Brum. O să fiu cu oamenii mei de pe frontul de nord. Dar voi o să fiți în siguranță aici, cu Redvin, și o să aveți o priveliște panoramică asupra invaziei pe mare. Navele noastre au spart în sfârșit blocada lui Sturmhond. Coasta Ravkăi ne stă la dispoziție.

Nina simți că i se face rău. Oare îi ajutase Kerchul să treacă printre navele lui Sturmhond? Dar dacă Fjerda avea de gând să invadeze coasta...

— Nu ați negociat cu adevărat cu Ravka de Vest.

— Fată isteată, zise Brum. Nu, n-aveam niciun motiv să negociem cu ei de bună-credință. Flota lor nu-i pe măsura flotei noastre. Cu blocada spartă, putem invada pe mare în sud și pe uscat din nord. Forțele noastre o să zdrobească Os Kervo ca niște clești.

Trupele care aveau să atace din nord se puseseră probabil în mișcare. Al doilea front urma să fie deschis pe mare. Fjerda avea să folosească baza asta ca un coșmar ca să cucerească plajele de la sud de Os Kervo. Ravka de Vest n-avea nicio șansă și, odată ce Fjerda stăpânea litoralul, avea să avanseze spre est și să ocupe capitala Ravkăi.

Informația îi era inutilă acum. N-avea cum să ajungă la contactele ei din Hringa și, chiar dacă ar fi reușit, veștile ar fi sosit prea târziu.

O priveliște panoramică asupra invaziei. O să privească Fjerda zdrobind vestul și apoi ce speranță mai rămânea? Ravka n-avea să-și revină niciodată după o asemenea lovitură. Pacea devenea imposibilă.

După ce plecă Brum, Nina încercă să se odihnească, dar nu reuși să adoarmă.

Avea senzația că se îndreaptă în goană către ceva întunecat și că nu are cum să-și frâneze elanul.

Ylva le trezi înaintea zorilor și le conduse într-unul dintre turnurile de observație.

— Împletește-ți părul, Mila, îi sugeră ea. Și ciupește-te de obraji, ca să-i colorezi un pic. O să urmărească invazia mulți oameni importanți. Nu știi niciodată cui ai putea atrage atenția.

Nina reuși să se abțină și nu-și dădu ochii peste cap, conformându-se. Dacă prefăcătoria asta avea s-o mai țină un pic în casa familiei Brum, o să se dichisească și o să flirteze după cum i se cerea.

Când ieșiră pe puntea întinsă, Nina văzu luminile care sclipeau pe coasta Ravkăi. Leviatanul se târâse mai aproape în cursul nopții.

În clipa în care erau pe punctul să intre în turn, se auzi o voce care o strigă pe Hanne.

Prințul Rasmus venea spre ele pe punte, îmbrăcat în uniformă militară și flancat de gărzi regale, cu un Joran întunecat la față alături. La vederea tânărului *drüskelle*, Nina simți cum o cuprinde din nou furia. O alungase de dragul Hannei, ca să rămână amândouă în siguranță, dar avea să existe și o judecată. Hanne voia poate s-o vadă pe Nina privind în viitor, dar Nina nu putea până când nu se împăca întâi cu stafiile trecutului.

— Ce caută cățelandrul aici? mormăi Redvin, reușind totuși să zâmbească forțat. Înălțimea Ta, nu știam că o să ne însoțești la bordul Leviatanului.

— De ce nu?

— Doar pentru că e mult mai sigur în Djerholm, cu restul familiei regale.

— Gura Leviatanului e suficient de sigură pentru fata comandantului Brum. Cred că poate îndrăzni și un prinț fragil ca mine. Mai ales când țara mea e în război. În plus, ravkanii o să aibă nevoie de *cineva* în fața căroră să se predea. Haide, Hanne, o să privim invazia împreună.

Îi întinse brațul, dar Redvin păși în fața Hannei. Era mișcarea unui soldat, nu a unui diplomat. Nu te puneai în calea dorințelor unui prinț moștenitor.

— Ce faci, Redvin? șopti Ylva panicată. E dreptul prințului. Du-te, Hanne. Mila...

— Mila poate rămâne cu voi, zise prințul. N-aș vrea să te las singură, Ylva.

Ylva încremeni, nesigură ce trebuie să facă. Hanne nu putea pleca nesupravegheată cu prințul.

Joran clătină foarte ușor din cap, dar Nina nu știa cum să împiedice ce se petrecea. Se agăță de mâna Hannei.

— Aș prefera s-o iau pe prietena mea cu mine, spuse Hanne.

— Dar prietena ta nu e invitată, îi răspunse prințul.

— Înălțimea Ta..., începu Ylva, prinzând-o pe Hanne de braț.

Dar privirea prințului nu accepta nicio împotrivire.

Hanne nu mai fusese niciodată singură cu prințul. Nu era nici acceptabil, nici nu se cuvenea. Doar dacă avea de gând să-i promită căsătoria. Asta era? Oare prințul voia să și-o ia de mireasă sau doar s-o folosească pe post de pion în lupta lui în desfășurare cu Brum? Putea fi adevărată oricare dintre variante. Dacă o ducea în turnul de observație fără Mila ca supraveghetore, trebuia să-i ofere căsătoria, pentru că altfel reputația ei ar fi fost distrusă. N-ar mai fi primit nicio propunere de căsătorie. Și dacă-i propunea să se mărite cu el, Hanne ar fi fost obligată să accepte. Ninei îi venea să urle. Ar fi trebuit să fugă aseară, departe de palat, departe de toate acestea. Dar asta era dezastrul pe care-l crease chiar ea. O așezase pe Hanne — și pe ea însăși — între prinț și Brum, un dig împotriva războiului, iar acum avea să se spargă ca blocada lui Sturmhond.

— O să fie în regulă, spuse Hanne.

Iar în urechea Ninei șopti:

— O să găsim o cale de scăpare. Are în el ceva ce merită salvat. Știu sigur.

— Vino, Hanne, zise prințul.

Încă ținea brațul întins. Nu era o invitație. Era o solicitare.

— Trebuie să-mi dai drumul, șopti Hanne.

Niciodată.

Nina își sili degetele să se îndrepte. Hanne zâmbi și pluti spre Rasmus, luându-l de braț.

— Să ne vedem victorioși, zise prințul.

Nina întâlni privirea lui Joran și încercă să-l facă să înțeleagă. *Avem niște socoteli de încheiat. Veghează asupra ei.*

— O să... o s-o ceară? întrebă Ylva.

Fusese încântată de atenția pe care i-o acorda prințul Hannei, dar asta nu era o atenție pe care să și-o dorească vreo fată.

— Cotlețelul ăla crud n-o să îndrăznească să facă altceva, mârâi Redvin. Comandatul Brum i-ar lua capul.

Redvin putea să vocifereze cât voia. Nina și Ylva știau mai bine. Brum n-avea statutul care să-i permită să i se opună unui prinț. Deși, dacă Brum învingea azi, cine știe ce putere ar putea căpăta după aceea?

— O să fie prințesă, afirmă Ylva în timp ce-l urmau pe Redvin în turnul de observație, ca și cum ar fi putut face o vrajă ca să se întâmple cum voia. O să fie totul bine.

Nina nu spuse nimic, iar Ylva o prinse de mână și o strânse scurt.

— Prințul trebuie să-i propună și ea trebuie să accepte. Vezi și tu, nu? E singurul lucru care vă poate ține pe amândouă în siguranță.

Șovăi o clipă.

— Poți să faci parte din casa lor. Nu e ceva nemaiauzit. Dacă sunteți atente.

Nina se sili să încuviințeze și spuse:

— Da. Bineînțeles. Orice vrea Hanne.

Privirea Ylvei părea pierdută.

— Ce vrem noi... nu s-a pus niciodată problema ce vrem pentru noi și pentru fiicele noastre. E vorba doar de ce putem îndura.

Să supraviețuiești în locul ăsta. Să supraviețuiești în viața asta. Să găsești pe cineva care să te apere, pentru că nu te poți apăra singură. Să zămislești copii. Să te rogi să ai băieți. Să te rogi ca fiica stranie și îndărătnică să-și găsească în cele din urmă calea. Să te temi pentru ea, s-o veghezi, să-ți dai seama că teama și veghea ta nu înseamnă nimic atunci când lovește furtuna. Ylva nu putea vedea altă cale pentru Hanne. Și nici Nina nu era sigură că putea.

Redvin le conduse într-un lift de oțel cu care urcară. *Până și liftul merge mai bine*, își zise Nina nefericită, aducându-și aminte de mecanismul de alamă care zdrăngănea și cu care urcase odată la Lazlayon. Cu doar câteva ore în urmă, era convinsă că ea și Hanne vor găsi o cale de scăpare. Acum spaima îi înghițise speranța.

Liftul se opri clătinându-se în vârful turnului, iar ei pătrunseră într-o încăpere cu geamuri în care fuseseră amplasate diferite tipuri de lentile. O mulțime de ofițeri se adunaseră să urmărească invazia, iar atmosfera era încordată, dar veselă. În depărtare, Nina văzu curba golfului, movilele acoperite de iarbă-de-mare pline de soldați și tancuri ravkane și, în apa înspumată, nave și transportoare de tancuri și de trupe fjerdane care se îndreptau către Ravka.

Forțele ravkane păreau ostenite și slăbite în comparație cu fiarele metalice pe care le stăpâneau fjerdanii. Nina îi văzu pe soldații Armatei Întâia urcând pe bolovanii care mărgineau stâncile joase din golf. De ce nu Iscă-Valuri? Li se spusese să nu iasă în față? Acum aveau antidotul pentru *parem*. De ce nu-i foloseau pe Grisha ca să ridice valurile și să încerce să scufunde navele fjerdane înainte să acosteze? Poate că invazia fjerdană începuse înainte să apuce să organizeze o apărare cum se cuvine.

Nina privi flota invadatoare apropiindu-se de țărm, ca niște monștri din adâncuri, cu spinările cenușii și flămânzi.

— Prima lovitură, spuse Redvin. O să intrăm pe uscat, apoi o să ne apropiem de Os Kervo dinspre sud, în timp ce oamenii lui Brum o să vină dinspre nord. Pământul o să se înroșească de sânge ravkan.

Dar Nina nu era chiar așa de sigură. Îi trecuse prin minte un gând, în egală măsură de groază și de speranță.

— De ce nu întâmpină nicio rezistență? întrebă Ylva.

— Ravkanii se așteptau să reziste blocada lui Sturmhond. Proștii și-au concentrat forțele în nord. În sud n-au mai rămas decât foarte puține trupe să întâmpine asaltul nostru.

Blocada lui Sturmhond. Cum reușiseră fjerdanii s-o spargă?

Nina se aplecă spre un ochean lung și îl îndreptă către forțele ravkane. Era greu de distins mare lucru de la distanța asta, dar păreau nefiresc de nemișcate. Ca și cum n-ar fi făcut decât să aștepte. Focaliză lentilele pe siluetele pe care le vedea pe stânci — și recunoscu un cap familiar cu păr ca pana corbului, fluturat de vânt.

Nu era un soldat oarecare. Niciun Iscă-Valuri. Zoya Nazyalensky. Cel mai puternic Furtunos din Ravka și

un general Grisha. Dacă Ravka își organiza apărarea pe frontul de nord, atunci ce căuta Zoya aici?

— Te supără, Mila? întrebă Ylva. Eu sunt de mult nevastă de soldat. Sunt învățată cu realitățile luptei. Dar nu trebuie să ne uităm.

— Nu, răspunse Nina. Vreau să văd.

— În sfârșit, un pic de coloană vertebrală! croncăni Redvin. O să-ți placă prima impresie a victoriei.

Soldații fjerdani săriră în valuri, cu puștile în mână, avansând către plajă ca un val de violență.

Unul câte unul, soldații de pe stânci ridicară mâinile. O armată de Furtunoși.

Zoya fu ultima. Fulgerele se întinseră pe cer — nu câte un fulger, cum îi văzuse Nina pe Furtunoși invocând, ci o pânză care trosnea, o mie de lănci de lumină zimțată care colorară cerul într-un violet-aprins înainte să atingă apa.

Mulțimea din jurul Ninei icni.

— Dulce Djel, strigă Redvin. Nu!

Dar era prea târziu.

Marea era dintr-odată aprinsă, fierbând ca un cazan, iar aburul se ridica șuierând de pe fața apei. Nina nu-i putea auzi pe oamenii din apă urlând, dar le vedea gurile larg deschise și trupurile zguduindu-se la trecerea curentului. Transportoarele de tancuri fjerdane părură să se prăbușească în ele, acoperișurile căzând în grămezi de metal topit și șenilele sudându-se între ele.

Blocada lui Sturmhond nu fusese spartă. Cedase de bunăvoie, deschizând calea către capcană și lăsând flota fjerdană să treacă. Asta așteptaseră ravkanii.

Fulgerele încetară, lăsând cerul senin, cu doar câțiva nori. Zoya și Furtunoșii ei spusese ce avuseseră de spus.

În turnul de observație se lăsase tăcerea, ofițerii holbându-se la ce mai rămăsese din invazia lor maritimă, la cadavrele oamenilor lor legănându-se pe valurile blânde care scăldau țărmul ravkan, la mașinăriile de război prăbușite ca niște epave, unele scufundându-se încet în mare.

Ylva își ținea mâinile la gură și avea ochii înlăcrimați. Nina se întreba ce simțea Hanne, privind alături de prinț toată distrugerea asta.

Nina nu putea sărbători moartea soldaților, dintre care cei mai mulți nu prea avuseseră niciun cuvânt de spus despre când să atace și cel fel de război să ducă. Dar se gândi la balul de iarnă, la toasturile vesele, la graba cu care sărbătorise Fjerda ajunul a ceea ce credea că va fi distrugerea unui alt popor.

Ăsta era războiul. Nu parada și laudele, ci sângele și sacrificiul, iar Ravka n-avea de gând să dispară în tăcere.

— Suntem pierduți, șopti Ylva. Așa de mulți morți într-o clipă.

— Taci din gură, mârâi Redvin. De-asta n-au ce căuta femeile pe câmpul de luptă.

O femeie tocmai ți-a îndesat pe gât „gustul victoriei”, își zise Nina cu satisfacție.

— Asta nu-i nimic, continuă Redvin, dând din mână și adresându-se acum ofițerilor. Ofensiva asta era doar o asigurare. Pe ravkani îi așteaptă pe frontul de nord un coșmar din care n-or să-și mai revină niciodată.

— Alte tancuri? întrebă Nina, cu un tremur de speranță în glas.

Redvin râse, iar sunetul îi făcu Ninei pielea de găină.

— Ah, nu, fetiço. O armă cum nu s-a mai văzut pe lumea asta. Și cățelandrul regal a pus mâna când a fost făcută.

— Prințul Rasmus?

Surpriza Ninei era autentică de data asta.

— Da, e mai însetat de sânge decât ar fi putut spera oricare dintre noi. I-a venit ideea la operă, dacă vrei.

Hajefetla. Pasărea cântătoare. Oare Redvin vorbea despre planurile pe care le văzuse ea pe biroul lui Brum, arma despre care pomenise prințul la bal? Rasmus inventase această armă nouă. Rasmus, cel pe care speraseră să-l poată îndruma spre pace, cel despre care Nina îi sugerase regelui Nikolai că ar putea deveni un aliat. Știuseseră că era crud, dar speraseră că era doar o cruzime meschină, personală, copilărească, un obicei născut din frustrare. Își doriseră să creadă că otrava fjerdană putea fi eliminată. Dar era la fel de dornic de război ca și Brum. Își aduse aminte ce spusese Joran în noaptea din șanțul înghețat: *își testa noua putere*. Rasmus nu voia să clădească o nouă lume, care să prețuiască viața și compasiunea mai mult decât forța și puterea militară. Voia să dovedească lumii că era fjerdan până în măduva oaselor. Nina trebuia să găsească o cale să-l avertizeze pe Nikolai că nu putea conta pe prinț. Dar întâi trebuia să scape din turnul ăsta și să găsească o cale către Hanne.

— Nu mai pot suporta, zise Nina. E prea cumplit să-i văd pe soldații noștri suferind.

Ylva își puse brațul în jurul umerilor ei și o conduse către lift.

— O să-i lăsăm pe bărbați să se ocupe.

După ce se închiseră ușile, zise:

— O să fie în regulă, Mila. Dacă Redvin spune că Fjerda e în avantaj, înseamnă că așa e.

Exact de asta mi-e teamă și mie.

Când ajunseră pe punte, Nina se bucură de înțepătura sărată a aerului de mare. Îi veni ușor să spună:

— Ylva, poți să te duci fără mine? Nu-mi vine încă să mă întorc în cabină. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

Ylva își scoase șalul și i-l puse pe umeri.

— Nu poți să te duci la ea, Mila. N-o să te lase gărzile lui. Aș vrea să poți. Aș vrea să vă fi trimis pe amândouă să stați cu hedjut.

— N-o să încerc să mă duc la ea, minți Nina. Am nevoie de puțin aer curat.

— Foarte bine. Dar nu le sta în cale, Mila. După o pierdere ca asta... soldații caută pe cineva pe care să-l pedepsească.

Nina încuviință. Imediat ce Ylva se întoarse cu spatele, începu să-și facă loc prin torentul de soldați și marinari de pe punte, încercând să ajungă la baza turnului unde văzuse că o dusesse prințul Rasmus pe Hanne. Își pregăti săgețile de os și își chemă puterea, simțind cadavrele din apă și din bărcile care se retrăgeau spre Gura Leviatanului. O să ajungă la Hanne. Dacă trebuia să treacă de Joran ca să ajungă, și mai bine. Și apoi? Nu era sigură. O să fure o barcă, o să ajungă la loc sigur, o să plece departe.

Deschise ușa de la baza turnului și strâmbă din nas. Se simțea un miros ciudat — tămâie și iz de pământ reavăn. Simți o înțepătură în gât și apoi se prăbuși înainte, în întuneric.

36. Zoya

Zoya coborî de pe stânci pe o pală de vânt. Vedea unde loviseră fulgerele ei plaja, lăsând în urma lor un luciul de sticlă unde fusese nisip. Nu-și întoarse privirea către ape și cadavrele de-acolo, ci urcă mormanele de iarbă-de-mare și se alătură restului trupelor ei. De-aproape, decorurile pe care le ridicaseră deasupra plajei arătau mai puțin a tancuri și mai mult a ceea ce erau în realitate — recuzită de teatru menită să inducă în eroare inamicul. Dar n-avuseseră nevoie să fie convingătoare decât de la distanță, o stratagemă inspirată de asociații lor de la Clubul Ciorii. Dacă fjerdanii ar fi văzut golful aproape neapărat, ar fi putut simți capcana și furtuna care-i aștepta.

Soldații ravkani fuseseră echipați cu bocanci cu talpă de cauciuc în locul celor de piele, pentru orice eventualitate.

— Tare mulți morți, șopti Genya când Zoya se apropie de cortul de comandă al Triumviratului și ceru apă proaspătă.

— Trebuia făcut.

Nu putea să stea să jelească niște soldați pe care nu-i cunoscuse, în niciun caz când chiar oamenii ei se

mobilizau pe frontul de nord. Îl avertizase pe Nikolai că fusese făcută să fie o armă. La asta se pricepea, asta înțelegea ea.

Se îndreptă spre zburătorul pregătit. Trebuia să ajungă în aer.

— Ești bine? întrebă Genya, trăgându-și ochelarii pe ochi.

Punea des întrebarea asta de când îl pierduseră pe David, ca și cum cuvintele ar fi putut cumva să-i apere de rele.

— Doar plină de sare. Vreo veste de pe frontul de nord?

— Au intrat în luptă.

— Atunci hai să mergem.

Zoya încercă să nu bage în seamă spaima care o cuprinsese. O să zboare la joasă altitudine și mult în interiorul uscatului ca să evite să fie interceptați în aer de fjerdani. Un regiment de Grisha și soldați din Armata Întâi rămânea în urmă, în caz că Fjerda hotăra să mai facă o încercare de debarcare, dar Zoya credea că o să-și trimită baza navală pe frontul de nord, ca să susțină invazia de-acolo.

— Avem ceva vești, zise Genya, smulgând-o pe Zoya din gândurile ei. Cei Fără Stele au fost văzuți pe câmpul de luptă.

Zoya izbi cu pumnul în fuzelajul metalic al zburătorului.

— Luptă pentru Ravka sau pentru Fjerda?

— Greu de spus. S-au ținut departe de bătălie, adăugă ea, apoi tăcu. E cu ei.

Bineînțeles că Întunecatul găsisese o cale să ajungă pe câmpul de luptă, înconjurat de adepții lui. Dar care erau intențiile lui? Nikolai spusese că Întunecatul avea darul spectacolului.

— Lupta e doar un fundal pentru el, îşi dădu ea seama. O să-şi regizeze întoarcerea cu vreun soi de miracol.

Îşi aduse aminte ce-i spusese Alina. *De ce trebuie să fii tu mântuitorul?* Întunecatul avea să-şi aștepte momentul, poate chiar moartea lui Nikolai, şi atunci va apărea Sfântul să-i conducă pe toţi către... ce? Libertate? Nu trebuise să înfrunte niciodată noile maşinării de război fjerdane. Nu le putea învinge de unul singur, indiferent ce credea el. Iar Zoya ar fi trebuit să se drogheze singură cu *parem* înainte să ajungă să-l urmeze din nou.

— Generale!

Un soldat venea în fugă spre ea cu o hârtie în mână.

— Mi s-a cerut să vă livrez asta.

— Cine ți-a cerut?

— Un bărbat în robă de călugăr. S-a apropiat un pic mai sus pe coastă.

— Avea roba neagră sau maro?

— Maro şi purta simbolul Invocatoarei Soarelui.

Genya îşi aruncă privirea pe hârtie.

— Of, pe toţi Sfinţii!

— Dă-mi-o.

— Zoya, trebuie să te controlezi.

— Ce naiba scrie?

Smulse hârtia din mâna Genyei.

Mesajul era scurt şi era scris în ravkană: *O am pe Mila Jandersdat. Vino la turnul de observaţie din est de la bordul Gurii Leviatanului. Vă aşteaptă în celule.*

Zoya mototoli hârtia în mână. Aparatul o avea pe Nina.

— E o capcană, spuse Genya. Nu o tactică de negociere. Vrea să faci ceva nechibzuit. Zoya? Zoya, ce faci?

Zoya intră în cort.

— Ceva nechibzuit.

— Avem o strategie, insistă Genya, grăbindu-se în urma ei. Funcționează. Trebuie să ne ținem de ea. Iar Nikolai are nevoie de tine ca să ghideze rachetele.

Zoya șovăi. Nu voia să-și lase regele fără resursele de care avea nevoie. Și, fir-ar să fie, voia să fie lângă el în lupta asta. De câte ori se gândea la el întins pe puntea *Cormoranului*, cu capul sprijinit de braț în timp ce-i spunea cuvintele alea, cuvintele alea absurde, frumoase... *Niciun prinț și nicio putere nu mă poate face să nu te mai doresc*. Amintirea era ca și cum ar fi băut ceva dulce și otrăvitor. Deși știa ce chin avea să-i provoace, nu se putea împiedica să tânjească după gustul ei.

Ar fi trebuit să spui da, își zise pentru a suta oară. *Ar fi trebuit să-i spui că-l iubești*. Dar la ce bun era cuvântul ăsta pentru oameni ca ea? Nikolai merita mai mult. Ravka îi cerea mai mult. Dar pentru o oră, pentru o zi, ar fi putut fi al ei. Și dacă i se întâmpla ceva pe câmpul de luptă? Îi fusese prea teamă să-i spună da, să-i arate cât tânjea după el, să admită că, de când îl văzuse prima dată, știuse că el era eroul din poveștile mătușii ei, băiatul cu sufletul de aur, plin de lumină și speranță. Pe toți Sfinții, Zoya voia să fie aproape de lumina aceea, voia să-i simtă căldura cât de mult timp putea.

Clătină din cap și se aruncă în cort, scoțându-și uniforma Armatei Întâi pe care o purtase ca să-și ascundă identitatea.

— Mai sunt și alți Furtunoși, spuse ea în timp ce scoțea prin cufărul ei după ceva mai greu de recunoscut. Adrik poate să ghideze rachetele. Și o să mă întorc la timp. Cu Nina Zenik după mine.

— S-ar putea să nici nu mai fie în viață.

Zoya aproape că sfâșie cămașa de pânză nețesută pe care o scosese din cufăr.

— Nu-i moartă. Interzic așa ceva.

Genya își puse mâinile în șolduri.

— Nu mă fulgera cu ochii ăia de dragon, Zoya. Nina nu-i copil. E soldat și spion și n-ar vrea să te sacrifici pentru ea.

— E în viață.

— Și dacă nu e?

— O să omor orice vietate aruncă Fjerda în mine.

— Zoya, încetează. Te rog. Nu vreau să te pierd și pe tine!

Când Genyei i se frânse vocea, Zoya încremeni. Sunetul îi sfâșie inima, iar durerea fu neașteptată și copleșitoare. Ochiul chihlimbării al Genyei era înlăcrimat.

— Zoya, șopti ea. Nu pot să mă descurc singură. Nu... nu pot să rămân eu ultima dintre noi.

Zoya simți cum o cuprinde un tremur. Își vedea prietena suferind, dar nu știa cum să îndrepte lucrurile, cine să fie în clipa asta. Genya era cea care oferea bunătate, care ștergea lacrimile, care mângâia și lecuia. *Dă-mi ceva cu care să mă lupt.* Ceva la care să sară, să-l distrugă. Era singurul dar pe care-l avea ea.

Zoya simți cum se sufocă de durere și rușine, dar se sili să spună cuvintele.

— Ar fi trebuit să fiu acolo și să-l apăr. Să vă apăr pe amândoi.

— Apără-mă pe mine acum. Nu te duce.

— Trebuie, Genya. Aparatul este o amenințare pentru Nikolai și așa o să rămână până când o să fie eliminat.

Râsul Genyei era neîncrezător.

— Nu te duci să te bați cu Aparatul. Te duci s-o salvezi pe Nina.

Zoya își apăsă palmele pe ochi.

— A fost misiunea *mea*, Genya. Când Nina a fost capturată pe Insula Rătăcitoare, eu eram comandantul ei. Am forțat-o mai mult decât ar fi trebuit. Am lăsat-o să plece tunând și fulgerând. Dacă nu eram eu, Nina n-ar fi fost capturată de fjerdani. N-ar fi ajuns niciodată la Ketterdam și nu s-ar fi îndrăgostit de un vânător de vrăjitoare. Nu pot s-o pierd din nou.

Trase prelung aer în piept.

— Dacă Aparatul o are pe Nina, a fost deconspirată. I-o poate preda lui Jarl Brum. N-o s-o las să fie torturată dacă am o șansă să opresc toate astea.

Genya întinse mâinile.

— Toți oamenii din tabăra asta au apucat-o pe această cale datorită hotărârilor pe care le-a luat Triumviratul. Aleg să stea între Ravka și distrugere. A fost și alegerea Ninei. Suntem cu toții soldați. De ce-ai fost așa de dură cu Nina, dacă nu voiai să-și folosească talentul?

— Pentru că voiam să supraviețuiască!

— Zoya, știi de ce-a pierdut Întunecatul războiul civil? Cum l-a învins Alina?

Zoya se ciupi de puntea nasului.

— Nu. Aș vrea să fi știut.

— Pentru că el a luptat întotdeauna singur. A lăsat puterea să-l izoleze. *Tu* ne ai pe noi. Ne îndepărtezi, ne ții la distanță ca să nu ajungi să ne jelești. Dar tot o să ne jelești. Așa funcționează iubirea.

Zoya se întoarse.

— Nu mai știu cum să fac. Nu știu cum să merg mai departe.

— Nici eu nu știu. Sunt zile când nici nu vreau. Dar nu pot trăi fără dragoste.

Zoya trânti capacul cufărului.

— Asta-i diferența dintre tine și mine.

— Nu știi în ce te bagi. Ești puternică, Zoya. Nu nemuritoare.

— O să vedem.

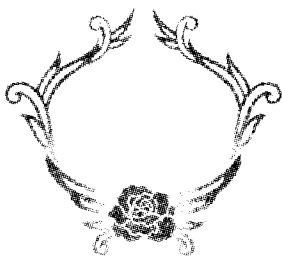
Genya îi tăie calea.

— Zoya, Aparatul știe că ești ceva valoros, care poate schimba soarta războiului.

Acum dragonul din ea își dezgoli dinții, iar Zoya zâmbi.

— Nu știe nimic despre mine. Dar o să afle.

37. Nikolai

Vântul puternic bătea dinspre țărm spre vest, iar Nikolai se întreba dacă nu făcuse o greșeală îngrozitoare. Terenul care se întindea în fața lui era pietros și arid. Măcar nu era mlăștinos. Însă asta însemna și acces mai ușor pentru tancurile Fjerdei. Sperase că pădurea i-ar fi încetinit, dar fjerdanii îi drogaseră pe Grisha și-i puseseră pe Furtunoși să doboare copacii, ștergând de pe fața pământului păduri care stătuseră de pază la granița de nord sute de ani și aruncând trunchiurile deoparte ca și cum ar fi fost lemn plutitor. Cerul era cenușiu-închis înaintea zorilor, iar stelele încă se mai vedeau deasupra orizontului. Când privi către coastă, abia distinse linia cenușiu-deschis a mării. Poate că unii dintre copaciiăștia căzuți se vor rostogoli până la stânci și vor cădea în valuri. Poate îi va duce curentul pe un țărm îndepărtat, la vreun pescar enervant sau poate că or să ajungă pe o plajă și vor deveni cherestea pentru casa cuiva. Sub acoperișul cel nou se va aduna o familie, fără să știe niciodată că se adăpostea sub o bucățică din Ravka, o parte ruptă dintr-o țară care s-ar putea să nu mai fie niciodată întreagă.

După ce spionii și zburătoarele lui Nikolai confirmaseră mișcările trupelor fiderane, forțele Ravkăi își instalaseră tabăra pe o ridicătură de teren de la nord de Pachesyana. Orașelul murdar fusese baza lor de operațiuni după ce generalul Pensky trimisese Armata Întâi să sape tranșee — unele suficient de adânci și late ca să oprească un tanc, altele pe care să le folosească pentru protecția platformelor de lansare a rachetelor.

Nikolai nu știuse unde ar putea ataca fjerdanii și asta însemnase că Ravka nu-și putea organiza apărarea. Așa că lăsase să cedeze blocada lui Sturmhond și îi tentase cu posibilitatea unui atac pe două flancuri — în golf și la graniță, lângă Arkesk. Dăduse lupului ocazia să-și încleșteze fălcile la Os Kervo și să ocupe Ravka de Vest dintr-o singură mușcătură enormă.

Un pariu riscant, dar fusese oare cel corect? Avea să afle destul de curând.

Nikolai nu așteptă zorile. Pe câmpurile noroioase de la Nezkii, se ascuseseră până în ultima clipă. Nu și astăzi. Astăzi, n-o să existe niciun subterfugiu măreț, nicio mină care să-i întâmpine pe fjerdani pe teren. Inamicul se va trezi cu o demonstrație de forță care, spera Nikolai, o să-i facă să se gândească de două ori.

— Soldați ai Soarelui! strigă Adrik.

Ordinul trecu printre Grisha și soldații Armatei Întâi.

Invocatorii Soarelui, moștenitori ai puterii Alinei, erau răspândiți de-a lungul liniei frontului, sub comanda lui Adrik, Etherealnikul cu cel mai mare rang. Zoya era plecată în sud. Dar Nikolai n-avea timp să se gândească la pericolele cu care se confrunta ea. Nu putea decât să aibă mai departe încredere în ea, așa cum avusese întotdeauna. Și dacă mai erau cuvinte pe care și-ar fi dorit să le

fi spus și altele pe care ar fi vrut să le ia înapoi, momentul venise și trecuse. Acum lupta lui era aici.

Adrik își ridică brațul de alamă și dădu ordinul:

— Răsărit!

Soldații Soarelui umplură câmpiile aride de la Arkesk cu raze de soare. Nikolai miși ochii în fața strălucirii, a câmpului pustiit, a pământului ca mâncat de vărsat unde se aflase cândva o pădure. Nu putea decât să-și imagineze că și fjerdanii făceau același lucru, întrebându-se ce soare straniu s-a ridicat în sud. N-aveau să se întrebe multă vreme.

— Furtunoșii să se pregătească! strigă Nadia la contingentul ei de Etherealki.

— Prima salvă! țipă și Leoni la Fabrikatorii ei. Lansați!

Sunetul era ca un trosnet, urmat de un fluierat ușor când se aprindeau rachetele, cu carcasele lor de titan mate în lumina soarelui artificial. Se arcuiră pe cer, săgeți argintii care se îndreptau către orizont, în timp ce Furtunoșii țineau în frâu vântul dinspre vest și ghidau rachetele spre ținte — tancuri și trupe fjerdane.

Când le loveau, sunetul impactului sfâșia aerul, un ritm sacadat care zguduia pământul, un răpăit de tobe neobosit. Nikolai urcă o scară șubredă până în turnul de observație pe care-l ridicaseră și privi printr-o lunetă dublă lungă. Din liniile fjerdane se ridicau fum și flăcări. Oamenii fugeau ca să stingă focul, să-și ajute camarazii răniți, să scoată cadavrele din epave. Parcă s-ar fi uitat la Os Alta în noaptea bombardamentului. De la distanța asta, soldații aceștia ar fi putut fi ravkani, prieteni, supușii lui care se străduiau să înțeleagă atacul neașteptat. Pământul era presărat cu cratere negre care fumegau. Câți morți dintr-o singură lovitură? În doar câteva clipe?

Un joc al razelor de acțiune. Fjerdanii crezuseră că pot reține la sol zburătoarele ravkane, iar în mare măsură și reușiseră. Dar nu luaseră în calcul rachetele cu titan ale Ravkăi. Dacă voiau să-și folosească puștile și artileria, trebuiau să ajungă mai aproape și să-și plaseze trupele și tancurile în linia de foc. Fjerdanii le oferiseră o țintă foarte mare în care să tragă. Aveau fondurile de război generoase. Armata lor nu fusese consumată de anii de luptă pe două fronturi. Se vedea asta.

Nikolai n-avea nicio intenție să-i lase să se refacă după primul atac. Făcu semn forțelor sale de la sol, iar generalul Pensky ordonă înaintarea batalionului său de tancuri, urmat de infanterie și Grisha, cu Adrik în frunte. Era ocazia lor să profite de avantaj și să oblige inamicul la o retragere pripită.

— Ar fi prea mult să sper că o să-și facă bagajele și o să se ducă acasă? întrebă Nadia când Nikolai coborî.

— Nu cu Brum la conducere.

Nikolai chiar credea că așa e. Viitorul politic al lui Brum era legat de succesul acestei campanii — o victorie brutală și decisivă care să asigure Fjerdei cea mai mare parte a vestului Ravkăi și să-i faciliteze accesul în est. Cu suficient titan, Ravka ar fi putut să stea liniștită și să tragă în forțele fjerdane până când ar fi fost prea slăbite ca să mai înainteze. Dar nu puteau clădi o casă din cărămizi pe care nu le aveau.

Nikolai era mai obosit și mai înspăimântat pentru poporul lui decât fusese vreodată, însă simțea speranța oamenilor. În noaptea de dinainte, se plimbaser prin tabără, vorbind cu soldații și cu comandanții, oprindu-se să bea ceva sau să joace cărți cu ei. Încercaseră să nu se gândească

la cât de mulți dintre ei ar putea să nu supraviețuiască acestei lupte.

— Suntem gata cu a doua salvă? întrebă el.

— La ordinul tău, răspunse Nadia.

— Și cei Fără Stele?

Tolya arată cu capul spre est.

— Suntampați la marginea frontului.

— N-au intrat în luptă?

— Nu.

— Sunt înarmați?

— Greu de spus, răspunse Tolya. Oricum ar fi, sunt oameni de credință. Dacă trebuie, o să se bată cu pumnii și cu bâtele.

— Poate o să-l împuște cineva pe Întunecat, sugeră Nadia.

— Atunci o să trebuiască să-i trimit lui Jarl Brum un bilet de mulțumire.

Nikolai nu știa ce-avea de gând Întunecatul, dar Soldații Soarelui urmau să fie pregătiți.

Apăru și Leoni, cu *kefta* ei violet deja plină de praf și funingine.

— Liniile fjerdane se regroupează.

— A doua salvă, spuse Nikolai.

Leoni încuviință, cu chipul îndârjit și se întoarse împreună cu Nadia la posturile lor. Nikolai știa că niciuna dintre ele nu avea să uite ce văzuse azi. Erau luptătoare, soldați; ambele văzuseră bătălii și mai rele de-atât. Însă asta era o altfel de vărsare de sânge, ucidere de la distanță, definitivă și rapidă. David îi avertizase că va schimba totul. Rachete mai mari, cu rază de acțiune mai mare, înseamnă că pot deschide focul asupra unor ținte mai

mari, de la distanță mai mare. *Unde se termină?* întrebuse Tolya. Iar Nikolai nu știa. Nu puteau să-i împingă înapoi pe fjerdani până la finalul zilei. Trebuiau să-i învingă cumva suficient de clar încât să-i facă să pună sub semnul întrebării întregul război cu Ravka.

— Tolya...

— Nicio veste încă de la Zoya și Genya.

Reușiseră? Trupele lui contau pe întăriri din partea Grisha și a Armatei Întâi din sud. Și trebuia să știe dacă ea era bine.

În liniile ravkane se auziră strigăte și după o clipă fu lansată a doua salvă de rachete, care căzură și mai departe în rândurile fjerdanilor. Însă de data asta erau pregătiți. Tancurile lor trecură peste cadavrele fumegânde ale propriilor soldați și infanteria înaintă.

Asta era: două salve, ultimele lor rachete. În tranșee, văzu forțele lui Leoni încărcând din nou, dar știa că rachetele aveau carcase de oțel, nu de titan, și fără explozibili. Dacă îi urmăreau cercetașii fjerdani, Nikolai nu voia să-și dea seama cât de vulnerabilă era Ravka.

Majoritatea bățăliilor durau săptămâni în șir, poticneli îndelungate printre gloanțe și sânge. Dar Ravka nu putea duce genul ăsta de război. N-aveau nici fondurile, nici zburătoarele, nici oamenii de sacrificiu. Așa că aceasta va fi rezistența lor. Dacă Sfinții priveau, spera că erau de partea Ravkăi. Speră că o protejaseră pe Zoya în sud. Speră că avea să lupte acum lângă el.

— Ce naiba crezi că faci? zise Tolya. Lasă jos pușca aia.

Nikolai controlează cătarea puștii.

— Nu prea pot să mă arunc eroic în luptă neînarmat.

— Avem nevoie de tine în viață ca să dai ordine, nu spulberat de armele cu repetiție ale fjerdanilor.

— Am ofițeri care să dea ordine. E ultima noastră șansă să schimbăm ceva. Dacă pierdem, Ravka oricum n-o să mai aibă nevoie de un rege.

Tolya oftă.

— Atunci presupun că n-o să mai ai nevoie de body-guarzi. Mergem împreună.

În timp ce se apropiau de liniile frontului, zgomotul era copleșitor, bubuitul tancurilor și artileriei semănând cu o lovitură de ciocan în cap. Avansară printre rândurile armatei și trecură de răniți și de cei care se pregăteau să intre în luptă.

— Korol Rezni! strigau soldații când îl zăreau.

Regele Cicatricilor. Nu-l mai deranja așa de tare numele ăsta.

— Cine luptă alături de mine? le strigă el.

Iar ei îi răspunseră răcnindu-și numele și pășind în urma lui.

Nikolai simți miros de praf de pușcă, de carne arsă, de pământ răscolit — ca și cum tot câmpul fusese săpat ca un mormânt. Își aduse aminte de Halmhend, de cadavrele împrăștiate în fața lui, de picăturile roșii de pe buzele lui Dominik când murise. *Țara asta se va alege până la urmă cu tine, frate. Să nu uiți asta.* Nikolai promisese să se descurce mai bine, să ridice ceva nou. Dar până la urmă toate invențiile și toată diplomația lui tot la asta ajunseseră: o încăierare în noroi.

Merse, apoi o luă la fugă și ajunsese în miezul luptei. Lumea lui se redusese la fum și sânge, zgomotul focurilor de armă, vuietul tancurilor. Siluetele se întrezăreau câte o clipă și n-aveai decât o fracțiune de secundă la dispoziție în care să distingi prietenul de inamic. Căștile fjerdane erau de ajutor — un model pe care Nikolai nu-l

mai văzuse niciodată, dar era diferit de cel al soldaților ravkani. Trase, mai trase o dată, încărcă. Cineva veni spre el în fugă din stânga — o uniformă cenușie. Scoase cuțitul de la centură și-l împlântă într-o burtă moale. Era o senzație pe care se bucurase s-o uite, ideea că moartea mergea alături de tine, îți sufla pe gât, călăuzindu-ți mâna, dar pregătită să întoarcă lama într-o clipită.

Un glonț îi zgârie umărul și atunci se trase în spate, pierzându-și echilibrul. Tolya era acolo, trăgând foc de acoperire până se îndreptă, încărcă arma și porni din nou. N-avea să-și amintească fețele astea, scurte străfulgerări ca niște năluci, cadavre pe care călca, dar știa că o să le vadă în coșmaruri.

— Nikolai! strigă Tolya.

Dar Nikolai auzise deja fiara apropiindu-se — transportorul imens pe care-l zăriseră la prima înfruntare cu fjerdanii, cel care fusese plin cu Grisha drogați. Șenilele enorme huruiau peste pământ, roțile de metal scârțâiau, iar în aer se simțea duhoarea combustibilului ars.

Nikolai le ordonase restului de zburătoare să țină la distanță cât de bine pot sprijinul aerian al fjerdanilor, dar să fie atente la transportor. Acum le văzu coborând și eliberând nori de antidot zemenit. Însă de data asta Furtunoșii aflați deasupra vehiculelor purtau măști.

Ridică mâinile, îndepărtând ceața de antidot într-o rafală puternică de vânt care scoase zburătoarele de pe curs.

— Măștile alea! strigă Tolya ca să se facă auzit în hărmălaie.

Nu erau măști obișnuite, cum erau cele purtate de ravkani. Nikolai bănuia că erau folosite ca să-i țină pe Grisha drogați cu *parem*.

Gura metalică enormă a transportorului se deschise și apăru încă un șir de Grisha slăbiți, cu măștile pe față. De-a lungul liniilor fjerdane, soldații împingeau niște obiecte ciudate — discuri mari de metal, cu o formă nici de farfurie, nici de clopot, iar soarele de iarnă se reflecta din marginile lor curbate. Parabolele Ninei. *Pasărea cântătoare*. Nikolai înțelese brusc rostul căștilor bizare pe care le purtau soldații fjerdani.

— Deschideți focul! strigă el. Doborâți-i pe Grisha drogați! Eliminați clopotele!

Dar era prea târziu. Soldații fjerdani ridicară niște maiuri enorme și loviră farfuriile. Se auzi un zăngănit ciudat. Furtunoșii drogați își arcuiră brațele și oamenii începură să urle.

Zgomotul era copleșitor. Nikolai își duse mâinile la urechi și văzu peste tot soldații făcând la fel, scăpând armele din mâini și căzând în genunchi. Nu semăna cu nimic din ce auzise până atunci și-i răsuna în cap, în oase, în craniu. Îi era imposibil să gândească.

Trupele fjerdane, apărate de căștile bizare, înaintară și deschiseră focul, împușcându-i pe soldații și Grisha ravkani neajutorați. Căștile fuseseră concepute ca să-i protejeze de zgomotul înfiorător și paralizant.

Lui Tolya îi curgea sânge din urechi. Nikolai simți ceva umed pe gât și-și dădu seama că asta i se întâmpla și lui probabil. Vibrația părea să-l dezmembreze. Rachetele ravkane păreau niște jucării.

Crezuse că poate oferi o șansă țării lui. Crezuse că, în ciuda numărului și resurselor lor, poate găsi o cale de scăpare pentru poporul lui. Mândrie deznădăjduită, prostească. Așa se termina totul. Cu Ravka îngenuncheată.

Măcar luptase până la capăt ca rege.

Dar poate că Ravka n-avea nevoie de un rege. Și nici măcar de un aventurier.

Poate că țara lui avea nevoie de un monstru.

Mai avea un singur gambit, un ultim șiretlic al vulpii, un strop de speranță învăluită în umbră — demonul lui. Dar odată ce trupele vedeau ce era el, odată ce dușmanul afla adevărul, nu va mai putea atinge niciodată coroana. Așa să fie.

Du-te, porunci el. Oprește-i. Ajută-mi țara să rămână liberă.

Demonul șovăi. Chestia din el *era* el și știa ce însemna de data asta libertatea. N-aveau să mai existe secrete.

Bine. Lasă-l pe Vadik Demidov să ia tronul. Ravka va supraviețui. Cu un răget, demonul se lansă în afara corpului său.

Se ridica deasupra câmpului de bătălie, direct către clopotele cumplite. Îi văzu pe soldați ridicând privirea, cu chipuri îngrozite la vederea demonului. Arătau spre el și urlau, cu ochii căscați de spaimă.

Dar sunetul clopotelor era prea mult. Vibrația trecea prin trupul de umbră, rupându-l și dezmembrându-l. Se luptă să se adune la loc, dar cu cât se apropia mai mult de fjerdani, cu atât mai greu îi era. Aripile, trupul i se destrămau.

Altă greșală. Avea să fie ultima. Demonul urma să fie distrus, iar Nikolai știa că va muri împreună cu el.

Ravka va cădea. După mii de ani de domnie a regilor Lantsov. Poporul lui, țara lui, Grisha. Totul era pierdut.

Întregul corp îi fu străbătut de o durere pătrunzătoare. Demonul se dezmembra în zbor. În genunchi în țărână, trupul lui muritor urla spre cer. Era tot ce-i mai

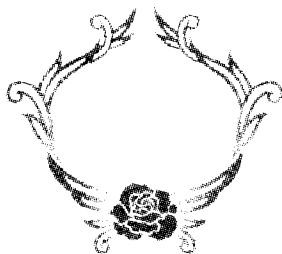
rămăsese. Ultima lui șansă să lupte pentru țara sa înainte să se cufunde în beznă pentru totdeauna.

Își dezveli dinții și simți colți în gură.

Murim împreună.

Demonul îi răspunse țipând, copleșit de durere și mânie și o voință de fier. Se repezică către clopote.

38. Călugărul

Deci băiatul avea să moară. Poate că aveau să moară cu toții.

Dacă nu i-ar fi răsunat craniul ca un clopot de biserică, poate că Aleksander ar fi râs. Dar se lăsă în genunchi la pământ cu cei Fără Stele, cu mâinile la urechi, încercând să găsească o cale de scăpare. Ochelarii pe care-i folosea ca recuzită îi căzuseră de pe față și zăceau spărți în noroi. *Așteptați un semn*, le spusese. *Cel Fără Stele ne va arăta calea.*

Avusese de gând să conjure un nor mare de umbră, să acopere soarele, să-i umple de groază.

Nu avea să vină niciun semn. Nu anticipase o astfel de armă.

Încercă din nou să-i invoce pe *nichevo'ya*, dar nu reușeau să capete formă. Furtunoșii drogați fjerdani amplificau cumva vibrațiile clopotelor și împiedicau umbrele lui să se întrupeze.

Nu putea auzi urletele celor Fără Stele din jurul lui, dar le vedea gurile deschise într-un urlet și ochii măriți de chin și nedumerire. În liniile inamice, văzu Furtunoși descărnați siliți să slujească Fjerda, cu trupuri slăbite și

tremurând, cu fețele trase și hăituite. Era *paremul*. Nu-i mai văzuse până acum efectele, nu înțelesese ce le poate face alor lui. Grisha transformată în arme împotriva altor Grisha. Fjerda își împlinise în sfârșit visul de dominație. Și se prea putea să-și realizeze și visul de cucerire.

Trebuia să iasă de-aici și să se îndepărteze de sunetul ăsta.

Aleksander se ridică în picioare, împleticindu-se printre rândurile celor Fără Stele, prea pierduți în durere ca să-l bage în seamă.

Și atunci îl simți, ca un cârlig în măruntaie. Se întoarse și văzu demonul tânărului rege gonind pe cer, întruparea propriei puteri pe care Aleksander o întrezărise la *obisbaya*, când încercase să revendice pentru sine demonul.

Băiatul îl eliberase. Avea să-l coste tronul. Avea să-l coste totul. De ce? Ca să poată muri eroic pentru o țară care urma să-i întoarcă spatele? Oare o să învețe vreodată ceva băiatul ăsta?

Sacrificiu. Vocea șoptită a lui Yuri, plină de respect.

E un prost. Respectul tău îmi aparține mie.

La ce-o să-i servească regelui acest gest măreț? Aleksander simțea demonul destrămându-se, exact cum se întâmplase și cu *nichevo'ya*. Era mai puternic decât ei, poate pentru că ieșise întreg din Nikolai în loc să fie adunat din umbrele din jurul lor, poate pentru că era legat de conștiința regelui. Chiar și așa, n-avea cum să facă față clopotelor.

Dar ar putea. Cu ajutorul tău.

Bineînțeles, lui Yuri nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l facă pe Aleksander să se sacrifice pentru cauză. *Te-au urmat. Au crezut în tine.*

Aleksander trebuia să fugă. Avea să se salveze, așa cum făcuse întotdeauna, să se regrupeze și să facă alt plan. Fjderanii treceau prin liniile ravkane și, odată ce ajungeau la cei Fără Stele, Aleksander urma să fie complet neputincios. Trebuia să scape de-aici. Avea o eternitate să vină cu altă strategie, să le ia Ravka fjerdanilor, să atragă adepți și să deschidă o altă cale spre victorie. Se străduise prea tare să revină la viață ca să o pună în pericol acum.

Și totuși nu putea să nu se gândească la ce aveau să pățească Grisha dacă învingeau fjerdanii. Și n-avea să fie niciun miracol, nicio reînviere măreață, dacă nu era nimeni în preajmă s-o vadă.

Probabil că nu era prea târziu să salveze situația. Aleksander se așeză mai bine pe picioare și-și deschise mâinile, chemând umbrele. De data asta nu încercă să le dea forma soldaților, ci le trimise să plutească pe câmpul de luptă, tentacule fragile de beznă, căutând orbește puterea pe care-o recunoșteau. *Ca o chemare a aproapelui.*

Scoase un strigăt când umbrele întâlneau demonul și se agățară de silueta lui.

Mai multe. Trupul lui Aleksander se cutremura în vreme ce el încerca să nu-și piardă mințile, să reziste vibrației asurzitoare, înnebunitoare, care-i trecea prin craniu. Firele lui de umbră se înfășurară în jurul demonului, întărindu-i membrele, împletindu-se și ținându-i la un loc silueta.

Creatura țiță, iar Aleksander simți mintea demonului, mintea lui Nikolai.

Monstrul sunt eu...

Năluca unui gând.

Aripile demonului băteau pe cerul de iarnă și-l duceau în viteză către clopote. Se izbi într-unul, apoi în

altul, aruncându-le la pământ într-o grămadă de metal și sticlă. Un soldat încercă să deschidă focul asupra creaturii, dar aceasta îi smulse casca de pe cap și-și înfipse ghearele în fața lui, reducându-l la tăcere și simțind sângele fierbinte ca pe un balsam.

Fjerdanii se împrăștiară, îngroziți de monstrul care se trezise la viață în fața lor. Grisha lor drogați priveau fără nicio urmă de interes, cu mințile pline doar de *parem*.

Cu un răget de triumf, regele-demon izbi ultimul clopot. Zidul de zgomot se prăbuși într-o tăcere binecuvântată. Soldații ravkani începură să se ridice împleticit în picioare și să țipe. Erau plini de sânge. Erau învinși. Dar nu terminaseră încă. Soldații își luară armele, Grisha ridicară mâinile și se aruncară cu toții din nou în luptă.

— Ce s-a întâmplat? strigă fratele Chernov.

Aleksander abia îl auzea. În urechi încă îi răsună sunetul acela violent, iar efortul de a ține demonul la un loc îl costase. Privi monstrul alunecând înapoi spre rege, o pată întunecată care plutea peste câmpul de luptă, întorcându-se la adevăratul lui stăpân. Cei Fără Stele nu văzuseră sau nu înțeleseseră ce făcuse. Erau pe jos, subjugati de clopote.

— Ce facem? întrebă fratele Chernov.

Aleksander nu era sigur. Clopotele nu mai erau, dar Fjerda profitase de avantaj. Trupele fjerdane se regrupau și avansau, iar regele era înconjurat.

— Sunt demoni pe cer!

La început, crezu că se referea la creatura lui Nikolai, dar călugărul arăta spre sud.

— Cine are o lunetă? întrebă el, iar fratele Chernov îi întinse una.

Se vedea ceva îndreptându-se către câmpul de luptă, deși nu-și dădea seama ce era. Știa doar că aduce probleme în plus pentru rege.

Nikolai n-avea aliați în sud.

— Unde e semnul? zise rugător fratele Chernov. De ce ne-a părăsit Cel Fără Stele? Ce ne facem?

Aleksander privi când fjerdanii îi înconjurară pe rege și trupele lui. Clopotele le oferiseră ocazia să-i împiedice retragerea lui Nikolai. Aleksander bănuia că i-ar putea trimite în ajutor pe *nichevo'ya*. Putea încerca să-l mai salveze o dată pe regele Ravkăi.

Sau putea să-l lase să moară, să preia controlul asupra forțelor ravkane și să conducă el atacul.

Băiatul fusese curajos; distrusese clopotele și-și riscase viața și loialitatea țării. Dar asta nu însemna că avea să câștige în acea zi.

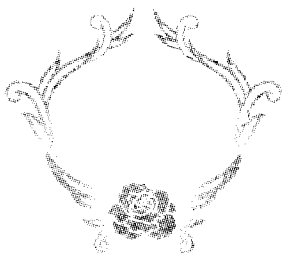
Scuze, Nikolai. Nu prea poți spera la două miracole într-o singură dimineață.

— Ce ne facem? repetă Chernov disperat.

Aleksander îi întoarse spatele ultimului rege Lantsov. Lasă-l să moară ca un martir.

— Tot ce putem face, le zise el adepților lui. Ne rugăm.

39. Zoya

Zoya știa că era imprudentă, lăsându-se ghidată de aceeași nechibzuință pe care i-o imputase de atâtea ori Ninei, însă n-avea să permită ca unul dintre soldații ei să fie folosit ca pion. Aparatul avea un joc de făcut și urma să-l facă. Zoya avea de gând să dicteze regulile.

La marginea plajei, trase încet în jos plafonul de nori, ca să nu atragă atenția, apoi se învălui în cețurile mării. Invocă vântul, lăsându-l s-o ducă pe deasupra valurilor și peste apă. Asta era puterea pe care i-o dăduseră amplificatoarele de la încheieturi, solzii lui Juris. Nu era chiar un zbor și îi solicita toată concentrarea, dar Aparatul avea să se aștepte la o barcă sau un zburător camuflat. Avea mai multe șanse s-o salveze pe Nina dacă-i lua prin surprindere pe preot și oamenii lui.

Și dacă Nina e moartă?

Zoya pierduse tot atâtea aliați câți dușmani trimisese în mormânt. Nina nu-i era nici măcar prietenă. Era o subalternă, o elevă plină de ea cu talent pentru limbi străine, despre care puteai fi sigur că avea să ște probleme dacă nu găsea vreo belea în care să se bage. Însă Zoya fusese

comandantul și profesorul ei, ceea ce însemna că Nina se afla sub protecția ei.

Râsul lui Juris îi răsună în cap. *Zoya din grădină, când o să încetezi cu minciunile astea?*

În timp ce se apropia de monstruoasa bază fjerdană, o străbătu un fior. Era chiar mai mare decât păruse de pe plajă. Îi dădu ocol încet, trăgând cu ochiul prin cețurile pe care le invocase și încercând să se orienteze. Turnul de est era suficient de vizibil, dar probabil că era înalt cât 20 de etaje. Unde o ținea Aparatul pe Nina? Zisese de celule și... uite, chiar aproape de vârful structurii, o întindere de perete neted, a cărui suprafață nu era întreruptă de ferestre. Acolo trebuie să fie celulele.

Dar cum să ajungă la ele? Putea să plutească pe curenții de aer, dar nu fără să fie văzută, iar o furtună izbucnită din senin ar fi bătut destul de tare la ochi. Dădu ocol încet bazei și zări o serie de platforme de andocare la nivelul cel mai de jos, unde puteau fi ancorate bărcile mai mici. Pe una dintre ele, doi soldați fjerdani reparau coca unei ambarcațiuni înarmate.

Zoya păși pe doc și ridică mâinile, strângând pumnii. Soldații icniră și-și duseră mâinile la gât când rămaseră fără aer în plămâni. Îi lăsă să cadă inconștienți pe punte și începu să-i scoată uniforma unuia dintre ei. Îi legă și le puse călușuri amândurora, apoi îi ascunse. Era recunoscătoare pentru haina groasă și căciula soldatului. În armata fjerdană nu erau femei.

Se strecură pe doc și urcă o scară metalică spre puntea principală. Ținu capul plecat și încercă să meargă hotărâtă. Zoya nu era actriță și n-avea talent pentru subterfugii, dar n-avea nevoie decât să ajungă până la turn. Baza navală înainta pe valuri, căpătând viteză și

îndreptându-se spre nord, era sigură, ca să sprijine restul forțelor fjerdane.

Ajunse la turnul de observație estic și se strecură înăuntru. Nu părea sigur să ia liftul, dar când își vârî capul în casa scării, auzi zgomot de pași venind de sus. Nu vorbea fjerdană. Nu voia să riște o întâlnire cu alți soldați. Deci trebuia să fie liftul.

Intră și apăsă pe numărul etajului de sub puntea de observație, fără să știe clar ce avea să găsească acolo. La etajul zece, liftul se opri cu o smucitură. Zoya rămase cu ochii în pământ când în lift urcă o pereche de cizme negre lucioase. Oricine o fi fost, apăsă un buton și începură din nou să urce. Îi zise ceva în fjerdană.

Ea mormăi un răspuns, cu inima bătându-i nebunește.

Acum glasul era furios. O apucă de bărbie și-i trase capul în sus.

O față cenușie. Uniformă neagră cu blazonul lupului alb.

Drüskelle.

Bărbatul își scoase pistolul, dar mâinile Zoyei erau mai rapide. Rafala îl lovi în piept și soldatul se izbi cu o bufnitură de peretele liftului, apoi căzu într-o grămadă fără vlagă pe podea.

Pe toți Sfinții! Acum trebuia să se descurce cu un cadavru.

Apăsă înnebunită butoanele pentru etajele de sus, rugându-se să nu aștepte nimeni când se deschideau ușile.

Liftul se opri la un nivel la care părea să fie o armurărie. Veda arme scoase pe toate ferestrele. Iar locul părea pustiu — pentru moment. Târî cadavrul pe coridor, apoi stătu o clipă să trimită fulgere prin arme, topindu-le

țevile lungi. Ceva neînsemnat. Dar dacă tot era acolo, putea foarte bine să lase și un pic de distrugere în urma ei.

Ușile liftului se închiseră și ajunsese în cele din urmă la nivelul unde spera să fie închisoarea. Dacă socotise bine, etajul urma să fie bine păzit. Ridică mâinile.

Ușile se deschiseră fără zgomot. Zoya văzu două coridoare cenușii lungi care se curbau fiecare în câte o direcție. Pe ambii pereți se aflau uși. Erau oare Grisha în spatele lor?

O luă pe coridorul din dreapta și reduse presiunea aerului, înăbușind sunetul pașilor. Dar nu era nevoie să-și bată capul. Când depăși curba, văzu o femeie cu piept generos și păr blond mătăsos așezată pe un scaun în capul coridorului, cu Aparatul în spatele ei, flancat de două gărzi preotești în robe maro. *Nina*. Zoya n-o mai văzuse de când plecase în misiune de la Micul Palat și uitase cât de mult o croise Genya. Parcă s-ar fi uitat la o străină — cu excepția sclipirii încăpățânate din ochi.

Asta era Zenik în stare pură.

Aparatul îi ținea un cuțit la gât.

— Ușor, generale Nazyalensky. Vezi unde ești, nu?

Arată spre pereții fără ferestre.

— O fundătură. Mă îndoiesc că până și Nina Zenik cea fără pereche ar putea supraviețui cu jugulara tăiată.

— Ar fi chiar așa de ușor să explici moartea unei fete despre care toată lumea știe că e o membră bună și pioasă a casei lui Jarl Brum?

Aparatul zâmbi. Avea gingiile negre.

— Când o să-i arăt săgețile de os pe care i le-am cules din haine și o să-i dezvăluim spionii din Hringa, bănuiesc că Jarl Brum o să-mi dea o medalie. I-am luat Ninei armele, iar puterile ei sunt inutile împotriva gărzilor mele

preoțești tefere. Să vedem dacă-i place să-și folosească darul ei pervers ca să cheme cadavrele să-i împlinească voința?

Nina nu spuse nimic, dar strânse din buze, cu privirea ațintită asupra Zoyei.

— Nu cred că o s-o facă, vorbi mai departe Aparatul. Nu poate chema morții fără să se deconspire și s-o pună pe draga ei Hanne Brum în pericol să fie acuzată de complicitate. Ceea ce i-ar strica logodna cu prințul moștenitor, ce să vezi.

— Ce vrei? întrebă Zoya. Ia-mă pe mine prizonier și dă-i drumul Ninei.

— Nu! strigă Nina.

— M-ai înțeles greșit, Zoya Nazyalensky. Nu te vreau ca prizonier, ci ca tovarăș. Deși fii sigură că gărzile mele sunt pregătite. Un pas spre mine și toată încăperea e umplută cu gaz *parem*.

Ochii Zoyei se îndreptară spre celule, apoi spre tavan și spre cei doi călugări care-l flancau pe Aparat. În pereți existau găuri de aerisire, dar era posibil să fie o cacealma. Avea antidotul în buzunar. Merita oare riscul? Ar fi trebuit să ia antidotul, apoi să înfrunte în același timp efectele acestuia și gărzile preoțești.

Clătină din cap.

— Iubești măcar vreun pic Ravka?

— Ravka trebuia condusă de oameni sfinți, iar regele tău nu e așa ceva. E o monstruozitate. Sfinții trebuie scăpați de el.

— Cred că găsești monstruozități unde-ți convine. La fel cum îi găsești și pe Sfinți. Ce vrei? N-avem timp.

— Te-a văzut cineva?

— Am omorât un om pe drum.

— Am înțeles, spuse Aparatul cu oarece dezgust și înghionti una dintre gărzi: Adu-mi băiatul.

Garda se supuse, deschise cea mai apropiată celulă și scoase de-acolo un prizonier slăbit.

— Acest biet suflet a fost luat de Jarl Brum dintr-un sat fjerdan. E Sfâșie-Inimi. Sau poate Vindecător. N-a fost instruit niciodată. Dar acum face orice-i zice *paremul* să facă.

Aparatul scoase un pachet din robă, iar Sfâșie-Inimi ridică puțin capul, adulmecând aerul, iar din gât îi scăpă un gemăt adânc.

— Tu și cu mine o să plecăm împreună de-aici, Zoya Nazyalensky. O să-ți declari credința pentru Vadik Demidov, adevăratul rege Lantsov. Și o să devii Sfânta mea, un simbol al noii Ravka.

— Și dacă zic nu, Nina va fi torturată de călugării tăi?

— O să fie torturată de acest Sfâșie-Inimi. Unul dintre ai voștri. O să-i jupoaie pielea de pe trup centimetru cu centimetru. Și când o să înceapă să-i cedeze inima, o să-l pun s-o vindece și s-o ia de la capăt. Poate că o s-o și droghez pe domnișoara Zenik. Înțeleg că a supraviețuit unei întâlniri cu *paremul*. Mă îndoiesc că o să mai fie așa de norocoasă și a doua oară.

Pentru prima dată, Zoya văzu panică în ochii Ninei. *N-o să permit să se întâmple așa ceva*, jură ea. *N-o să te las baltă*.

— Dacă Nina Zenik moare aici astăzi, continuă Aparatul, cine o să-și mai aducă aminte numele ei? Nu e Sfântă, n-a făcut miracole.

— Eu o să-mi aduc aminte, spuse Zoya, tot mai furioasă. Îmi aduc aminte numele tuturor.

— Tu și cu mine o să plecăm din turnul ăsta. O să anunți că ai trecut de partea noastră și o să te pui în slujba adevăratului moștenitor Lantsov. O să vii cu noi și o să-l vezi alungat de pe tron pe regele fals.

— Și unde se încheie planul ăsta, preotule? Mi-ai spus ce ai de gând, dar care e scopul tău?

— Demidov pe tron. Ravka purificată și binecuvântată de Sfinți.

— Și tu?

— O să mă ocup de sufletul Ravkăi. Și o să-ți dau un dar pe care nu ți-l poate da nimeni altcineva.

— Și anume?

— Știu unde se află bazele secrete ale lui Brum, toate locurile ascunse unde ține prizonieri Grisha. Bărbați, femei, copii, poate chiar prieteni pe care-i credeai morți. Nici chiar regele și regina Fjerdei nu știu unde să-i găsească, doar Jarl Brum și spionii mei. Vânătorul de vrăjitoare e mult mai puțin discret decât crede, iar adepții mei și-au făcut bine treaba. Văd că ți-am atras atenția.

Grisha în celule. Grisha torturați și supuși cine știe căror experimente. Grisha pe care-i putea salva.

— Vrei să mă faci să aleg între regele meu și poporul meu.

— N-au suferit destul Grisha? Gândește-te la toate ușile de închisori care s-ar deschide dacă te alături cauzei mele. Imaginează-ți toată suferința pe care o va suferi poporul tău până atunci.

— Știi ce cred? Întrebă Zoya apropiindu-se puțin.

Dacă reușea să trimită un fulger înainte să apuce călugării să elibereze gazul, ea și Nina se puteau ocupa rapid de restul oamenilor Aparatului.

— N-a fost niciodată vorba despre Sfinți sau readucerea Ravkăi la credință — ci doar de dorința ta de a conduce. Îți displac bărbații născuți cu sânge regesc? Femeile cu putere în vene? Sau chiar crezi că știi ce e mai bine pentru Ravka?

Ochii preotului erau întunecați ca niște puțuri.

— I-am așteptat pe Sfinți să-mi vorbească încă de când eram copil. Poate că ai spus și tu aceleași rugăciuni, ai avut aceleași speranțe? Așa fac cei mai mulți copii. Dar undeva, pe drum, mi-am dat seama că n-o să-mi răspundă nimeni la rugăciuni. Trebuia să-mi înalț singur catedrala și s-o umplu cu Sfinții mei.

Preotul ridică pachetul cu *parem*.

— Și acum vorbesc atunci când vreau eu. Vorbește, Sankta Zoya.

Sfășie-Inimi, cu ochii ațintiți pe drogul pe care și-l dorea așa de tare, își răsuci degetele în aer. Nina țipă, iar din ochi și din nas începu să-i curgă sânge.

— Încetează! strigă Zoya.

Aparatul îi făcu semn băiatului, care scânci încetișor, dar rămase nemișcat. Preotul îi puse puțină pudră portocalie pe limbă, ca recompensă.

Zoya privi ochii băiatului dându-se peste cap, privi firicelul de sânge care se scurgea din nasul Ninei.

— Ți-e ca o soră, nu? Poate ca o fiică?

Aparatul zâmbi blând, cu seninătate.

— O să fii mama pe care o merită? Mama pe care o merită toți ceilalți?

Zoya își aduse aminte de mama ei ducând-o pe culoar în catedrală, ca s-o predea bătrânului bogat care avea să-i fie soț. Își aduse aminte de preotul care stătea în spatele lui, pregătit să consfințească o căsătorie falsă, de dragul

unui bănuț. Își aduse aminte de suli care o înconjuraseră în vârful stâncii. *Fiică, șoptiseră ei. Fiică.*

Se uită la Sfâșie-Inimi, se uită la celule. Câte dintre ele erau ocupate? Câte celule erau în bazele militare și în laboratoarele secrete? Fie că-și alegea regele, fie că-și alegea poporul, nu-i putea salva pe toți. Auzea glasul Genyei în urechi: *Ne îndepărtezi, ne ții la distanță ca să nu ajungi să ne jelești. Dar tot o să ne jelești. Așa funcționează iubirea.*

Când înțelese, avu senzația că e străbătută de focul scos pe gură de un dragon, care o lăsa lipsită de greutate cum e cenușa. N-o să fie niciodată în stare să-i salveze pe toți. Dar asta nu însemna că era Sabina care-și ducea copilul la tăiere.

Fiică. De ce o înspăimântase așa de tare cuvântul ăsta? Își aduse aminte de Genya care o luase de braț, pe Alina îmbrățișând-o pe treptele sanatoriului. Nikolai trăgând-o lângă el în grădină, liniștea pe care i-o dăduse în momentul acela.

Așa funcționează iubirea. În povești, dragostea îți vindeca rănille, repara ce era stricat, îți permitea să mergi mai departe. Dar dragostea nu era o vrajă, vreun fel de binecuvântare pe care s-o șoptești, un balsam sau un panaceu. Era un singur fir, fragil, care devenea mai puternic prin legătură, prin greutatea înfruntată în comun și încredere onorată. Mama Zoyei nu avusese dreptate. Nu dragostea o distrusese, ci moartea dragostei.

Crezuse că iubirea face treaba celor vii. Lăsase firul să se tocească și să se rupă.

Așa funcționează iubirea. Un ecou vechi, dar nu pe Sabina o auzea acum. Era glasul Liliyanei, care stătea neînfricată în biserică și risca totul ca să lupte pentru un copil care nu era al ei. *Așa funcționează iubirea.*

Cât timp se temuse să se lege de alții? Cât de puțină încredere avusese în firul acela al legăturii? De-asta se fereise de darurile pe care i le oferea dragonul. Îi cereau să-și deschidă inima către lume, iar ea se întorcea, temându-se de ce-ar putea pierde.

Fiică. Te vedem.

Nu reușise să-l țină în siguranță pe David, dar Genya nu-i întorsese spatele. Nu reușise să-l împiedice pe Întunecat să se întoarcă, dar Alina n-o blestemase. Iar Nikolai îi oferise un regat, îi oferise dragostea pe care-o căutase toată viața ei, deși îi fusese teamă s-o primească, deși fusese mult prea lașă ca să-l privească în ochi și să admită că nu viitorul Ravkăi voia ea să-l apere, ci propria ei inimă fragilă și înfricoșată.

Juris știuse. Juris văzuse totul. *Deschide ușa.*

Dragostea este de cealaltă parte și este înspăimântătoare.

Deschide ușa. Dragonul văzuse exact acest moment, exact această încăpere.

Își întoarse privirea către Aparat.

— Cum se face că reușești întotdeauna să supraviețuiești, în războaie și sub atâția regi?

Preotul zâmbi.

— Este un dar pe care-l pot împărtăși cu tine. Îi înțeleg pe oameni mai bine decât se înțeleg ei înșiși. Le dau oamenilor ce au nevoie. Mângâiere, protecție, uimire. Poți trăi o mie de ani, Zoya Nazyalensky, dar credința mea înseamnă că o să trăiesc o veșnicie.

Zoya o privi pe Nina în ochi.

— Veșnicia s-ar putea să fie mai scurtă decât crezi.

Nu trebui să ridice mâinile ca să invoce curentul care făcu aerul să trosnească. Se aprinse cu scânteii de foc

albastru în jurul gărzilor Aparatului, care se cutremurară, arzând dinăuntru, și se prăbușiră.

— Nina! strigă Zoya.

Într-o clipă, cadavrele gărzilor se ridicară de jos, comandate de puterea Ninei. Îl prinseră pe Aparat.

Îmi pare rău, le spuse prizonierilor fără nume și fără chipuri din celule. *Îmi pare rău că nu vă pot salva. Dar vă pot răzbuna. Pot să vă iubesc și să vă las să plecați.*

— Gaz! strigă Aparatul, cu privirea înnebunită.

Zoya auzi orificiile deschizându-se și șuieratul *paremului* care venea spre ele. Sări și o prinse pe Nina, simțind puterea lui Juris și a dragonului. Puterea vieților pe care le trăiseră și a bătăliilor pe care le duseseră îi năvăli în mușchi. Trecu prin zid cu Nina în brațe, trecu prin piatră și metal și se avântă în cerul care-o aștepta.

Nina țipă.

Ești suficient de puternică să supraviețuiești căderii.

Se prăvăleau înspre mare. Zoya simți brațele Genyei în jurul ei, o simți pe Liliyana ținând-o strâns.

Cu o răsuflare sălbatică, icnită, simți cum i se întind aripile.

40. Mayu

Ajunseseră prea târziu.

Câmpul de luptă era plin de cadavre, iar soldații fjer-dani îl înconjuraseră pe rege și lațul se strângea și mai tare.

— Lasă-mă jos! strigă Tamar.

O ducea Vestitorul, cu aripile lui metalice duble ca de libelulă.

— Sunt prea mulți! spuse Reyem.

Cu un braț îl ținea pe Bergin, iar celălalt era strâns în jurul lui Mayu, dar inima ei încă bătea nebunește, sigură că urmau să cadă.

— Soția mea e jos, mârâi Tamar. Mă lași jos, pe câmpul ăla de luptă, și după aia poți să fugi înapoi în sud.

Coborâră. Mayu văzu chipuri surprinse întorcându-se către ei și Grisha ridicând mâinile să se apere de făpturile din coșmarurile lor — *khergud*.

— La loc comanda! strigă Tamar în ravkană. Tolya, spune-le să se retragă!

Oamenii de la sol începură să strige unii la alții.

Regele Nikolai ridică uluit privirea spre ei.

— La loc comanda! ordonă el. Sunt aliați.

Nu prea părea să creadă nici el.

— Stați cu ochii pe fjerdani.

Un fel de siluetă întunecată dădea ocol trupelor ravkane, încercând să-i țină la distanță pe soldații fjerdani și împiedicându-i să țintească. Dar inamicul se apropia.

Când fjerdanii îl zăriră pe shuhanul înaripat, deschiseră focul. Reyem se răsuci în aer, întorcând spatele proiectilelor și protejându-i pe Mayu și Bergin. Gloanțele răpăiră pe spatele și aripile lui, ca ploaia torențială pe un acoperiș metalic.

— Reyem! strigă Mayu.

— Sunt în regulă, răspunse el, tonul calm al vocii lui părând straniu în haosul luptei.

Vestitorul își ținea brațele solide în jurul lui Tamar ca s-o protejeze, dar Fluture de Noapte și Scarabeu se năpustiră către soldații fjerdani, fără să bage în seamă gloanțele care le împrășcau trupurile. Unii dintre fjerdani fugiră țipând de monștrii care coborau din înalțuri; alții încercară să rămână pe loc. Dar nu se puteau măsura cu forța și viteza *khergud*. Erau neînfricați și necruțători. Fluture de Noapte își coborî capul, folosindu-și coarnele ca pe un berbec. Mayu îl văzu pe Scarabeu smulgând pușca din mâna unui fjerdan, apoi smulgându-i cu ghearele strălucitoare brațele de pe trup.

— Du-ne jos! insistă Tamar.

Lăcustă și Vestitorul se supuseră. Picioarele lui Mayu atinseră pământul și căzu într-un genunchi înainte să se îndrepte. Scarabeu și Fluture de Noapte împinseseră înapoi linia fjerdană, dar inamicul era mult mai numeros și n-avea să rămână în urmă prea mult timp.

— Să-ndrăznesc să sper că n-ați venit să ne omorâți pe toți? strigă Nikolai, acoperind hărmlăia luptei.

Tamar își aruncă un braț în jurul fratelui ei geamăn.

— Am venit să vă salvăm fundul, frățiorul meu mai mic.

— Două minute! zise Tolya. Ești cu *două minute* mai mare ca mine.

Își scoaseră armele, stând spate în spate. Mayu smulse o pușcă din mâinile unui soldat căzut.

— Credeam că nu puteți trimite întăriri, zise regele Nikolai.

Avea buza plină de sânge și uniforma plină de noroi și cheaguri. Fusese împușcat în umărul stâng și ținea o pușcă în mână.

— Regina ne-a interzis, spuse Tamar.

Mayu îl privi în ochi pe rege.

— Dar din punctul de vedere al guvernului, *khergud* nu există.

— Stratageme în alte stratageme, zise Nikolai. Bun venit.

La palatul de vară, Tamar și Mayu plecaseră de la audiența cu regina Leyti și prințesele și se întorseseră la Bergin și Reyem.

— Ai avut dreptate, spusese Mayu. Makhi o să domnească alături de Ehri ca regent. Niciun proces. Nicio pedeapsă. Linia Taban rămâne nepătată.

Bergin ridicase din umerii lui slăbănogi.

— E război. Vor pace și stabilitate. Dreptatea e un lux pe care oamenii ca noi nu și-l permit.

— O să-i aducă și pe ceilalți *khergud* aici, zisese Mayu. Ca să se refacă.

— Exil, spusese Reyem. Poate că așa-i cel mai bine. Locul nostru nu-i lângă ființele omenești.

— Nu spune așa, ripostase Bergin. Suntem în viață. Suntem liberi.

— Așa să fie? Cât o să fie lăsați *khergud* să trăiască, dacă însăși existența noastră amenință familia Taban? Suntem un secret care nu poate risca să fie dezvăluit.

Se uitase pe fereastră, spre malul lacului.

— Și nu suntem făcuți să trăim în izolare, fără un scop. Suntem construiți pentru luptă.

— Ravka n-o să permită să vi se întâmple nimic rău, spusese Tamar. Eu n-am să permit. Acum avem un tratat.

— Care să apere drepturile Grisha, obiectase Mayu. Ce vă pasă vouă de *khergud*?

Ochii aurii ai lui Tamar străfulgeraseră.

— Sunt victimele *paremului*, la fel ca Grisha.

— N-are importanță, zisese Mayu. La ce-o să folosească tratatul, când Ravka o să fie cucărită de fjerdani?

— Nu-l subestima pe regele Nikolai, răspunsese Tamar. O să lupte până n-o să mai aibă niciun strop de putere în el. Și eu la fel.

Bergin se ridicase.

— Dacă mergeți pe front, vreau să vin și eu cu voi.

Reyem se întorsese.

— Vrei să... pleci?

În glas nu-i răzbătuse emoția, dar Mayu îi simțise tulburarea.

— Poate că Ravka nu-i patria mea, dar sunt Grisha. O să lupt pentru regele care mi-a dat libertatea.

— Atunci ar trebui să luptăm și noi, zisese Mayu.

Nu era sigură de unde-i veniseră cuvintele. Dar Nikolai și Tamar o aduseseră înapoi la Reyem — și în adâncul sufletului știa că fără Bergin n-ar mai fi existat un frate la care să se întoarcă. Scarabeu, Fluture de Noapte, Vestitorul... avuseseră prieteni, familii, vieți, și totul fusese șters de renașterea lor în forma de *khergud*.

Trebuia să mulțumească unui Grisha pentru umanitatea care-i rămăsese lui Reyem.

— Așa o să facem, spusese Reyem hotărât. Cauza ta e și a mea, Bergin. O să luptăm pentru Grisha. Un luptător *khergud* face cât zece soldați obișnuiți, poate mai mult. O să lupte și ceilalți. Ne trebuie o misiune.

— Sunt recunoscătoare, răspunsese Tamar. Sincer. Dar regina Leyti...

— Regina Leyti ne-a spus că nu putem trimite trupe shuhane, se auzise glasul prințesei Ehri.

Apăruse în pragul ușii, iar silueta ei micuță părea să zăbovească acolo, cu un zâmbet pe buze.

— Dar n-a spus nimic despre năluci. Din punctul de vedere al guvernului, al surorii și al buniciei mele, *khergud* nu există. Iar nălucile pot merge unde au ele chef.

Se îndepărtase plutind, ca și cum ar fi fost și ea doar o fantomă, iar în momentul acela Mayu își dăduse seama că dacă supraviețuia celor ce aveau să urmeze, avea să se întoarcă la postul ei din Tavgharad și să o slujească bucuroasă pe prințesa Ehri.

O să aibă oare ocazia? Stând pe câmpul de luptă, cu o pușcă la umăr, ținti și trase, și tot așa, fără să știe sigur care gloanțe și-au atins ținta, îngrozită de vuietul sângelui în urechi, de bubuitul grăbit al inimii. Cu coada ochiului, o văzu pe Scarabeu mișcându-se ca un vârtej printre trupele fiderane, în timp ce Fluture de Noapte, Vestitorul și Lăcustă — Reyem — atacau din aer, smulgându-i pe soldați de pe pământ și frângându-le gâturile cu o eficiență calmă.

— Mă bucur că sunt de partea noastră, zise Tolya ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Să sperăm că așa rămâne, răspunse Tamar.

Mayu auzi o serie de explozii rapide și văzu dintr-odată un zid de foc care se îndrepta spre ei printre liniile fjerdane. Ridică privirea — zburătoare fjerdane, care lansau bombă după bombă.

Nu-i venea să creadă ce vedea.

— Își omoară și soldații lor odată cu ravkanii!

— Nu le pasă, zise Tamar. Vor să câștige cu orice preț.

Două zburătoare ravkane îi interceptaseră pe fjerdani și scosese zburătoarele din formație, însă acestea se regroupaseră și reluaseră masacrarea trupelor ravkane. Unul dintre aparate luă foc și căzu într-o spirală de flăcări și fum. Se prăbuși pe câmpul de luptă, făcând brazdă printre soldați, lovi un tanc și explodează într-o minge galbenă de foc. Un alt zburător îi luă locul în formație. Orice sacrificiu pentru victorie.

— Începeți retragerea! strigă regele Nikolai. Puneți-i pe Furtunoși și Iscă-Valuri să creeze un fel de acoperire. Trebuie să ne scoatem oamenii de-aici.

— E ultima noastră șansă..., începu Tolya.

— Dacă sunt dispuși să-și bombardeze propriile trupe, nu mai avem nicio șansă. Au prea multă putere de foc, iar lui Brum nu-i pasă ce pierderi suferă câtă vreme Fjerda câștigă lupta. N-o să-mi aliniez oamenii pentru masacru. Retragera!

Ordinul fu transmis în timp ce câmpul de bătălie începea să fie învăluit în ceață. Dar Mayu își dădea seama că n-avea să conteze. Fjerdanii primiseră ordine și n-avea nicio importanță că nu vedeau țintele când ei oricum nu-și băteau capul să țintească. Aveau să bombardeze câmpul de luptă în neștire.

Mayu îl văzu pe Reyem năpustindu-se către zburătoare, cu aripile bătând aerul. Lângă el zbura o

creatură — umbra pe care-o zărise mai devreme, dar acum vedea că avea forma unei fiare. Prinseră unul dintre zburătoarele fjerdane și-i smulseră aripile. Furtunoși ravkani îndepărtară resturile de câmpul de luptă, încercând să apere trupele de dedesubt.

— Haide, zise Reyem coborând lângă ea.

O prinse de mijloc.

— Trebuie să te scot de-aici.

— Du-te, zise Tamar.

— Bergin..., încercă Reyem, însă Bergin clătină din cap. N-avea să abandoneze lupta.

Reyem o ridica deja pe Mayu de la sol.

— Nu! strigă ea. Trebuie să-i scoatem și pe Tamar și pe ceilalți.

— Las-o baltă! zise Tolya. Asta-i lupta noastră. Pentru toți Grisha.

— Pentru toți Grisha, spuse și Bergin.

— E sinucidere, protestă Mayu. Sunt prea mulți!

Tamar îl prinse pe rege de umăr.

— Nikolai, lasă-i pe *khergud* să te ia de-aici. Încă poți supraviețui.

Dar regele râse, un râs care nu semăna cu râsul lui Isaak, feroce și poate puțin dezlănțuit.

— Nici vorbă, Tamar. Dacă independența Ravkăi moare azi, atunci mor și eu odată cu ea.

Mayu auzi bâzâitul inconfundabil al motoarelor fjerdane. Reveniseră în formație și făceau încă o trecere pe deasupra câmpului de luptă.

— Se întorc!

Regele se urcă pe un tanc, iar creatura întunecată pluti deasupra lui. Se răsuci către *khergud*.

— N-aveți niciun motiv să-mi dați ajutor, dar tot vă cer să mi-l dați. Lupta e pierdută, însă dacă putem doborî linia asta de bombardiere, le putem oferi tuturor celor de pe câmpul ăsta o șansă să ajungă într-un loc sigur — și fjerdani, și ravkani.

— Nikolai, zise Tolya. Te rog. E o nebunie. Dacă moare demonul, mori și tu.

Regele rânji.

— E vorba de maniere, Tolya. Dacă vor să mă trimită în iad, o să-mi iau măcar un rămas-bun cum se cuvine.

Avea hainele sfâșiate și pline de sânge. Nu semănase niciodată mai puțin cu băiatul care o curtase pe ea. Nu arătase niciodată mai mult a rege.

— Asta nu-i țara voastră. N-am niciun drept să vă poruncesc, așa că vă rog. Luptați pentru mine. Luptați pentru fiecare Grisha, pentru fiecare soldat, pentru fiecare copil care speră să-și revadă mama, pentru fiecare tată care speră să-și pună capul pe pernă noaptea fără teama de ce-o să-i aducă ziua de mâine, pentru fiecare artist, și tâmplar, și pietrar, și fermier care a fost menit să aibă o viață și nu doar să ducă o armă în mână. Luptați pentru noi toți.

Soldații care rămăseseră în jurul regelui răspunseră răcnind.

— Pentru noi toți!

Silueta întunecată care plutea deasupra lui țipă și se ridică pe cer. *El îi comandă*, își dădu seama Mayu. Era demonul regelui.

Vestitor și Fluturi de Noapte se avântară și ei în aer. Poate că mai erau și ei umani până la urmă, sau poate că tânjeau doar după o luptă.

— Mayu? îi zise Reyem.

Ar fi fugit dacă-i spunea ea. Puteau scăpa de-aici, se puteau întoarce acasă, la părinții lor. Sau puteau încerca să-i salveze pe oamenii ăștia.

Asta-i ispășirea, își dădu ea seama. Ispășire pentru Isaak, pentru băiatul nevinovat care ar fi putut-o iubi și care n-avea să se mai întoarcă.

— Scoate-le inimile, îi zise ea.

— Așa o să fac.

Plecă, urcând pe aripile articulate, cu Vestitor și Fluturi de Noapte lângă el. I se alăturară demonului în văzduh, intrând în formație, o săgeată îndreptată spre bombardierele fjerdane. Trupul muritor al regelui îngenunche pe tanc ca în rugăciune, cu toată atenția îndreptată către atac.

— În formație! strigă Tamar. Apărați-l pe rege.

Înconjurară tancul, privind cum demonul și *khergud* se îndreptau către impact.

— O să ne uităm la ei cum mor, zise Tolya.

— *Toți jelesc primul boboc*, spuse Mayu încet. *Cine o să-i plângă toamna pe ceilalți?*

— *O să rămân să-ți cânt*, continuă Tamar poezia.

Tolya își duse o mână în dreptul inimii:

— *Mult după ce primăvara a trecut.*

Doar ei știau ce însemna acest moment, această pierdere.

Tolya avea lacrimi în ochi.

— Fie ca Sfinții să vegheze asupra ta, Nikolai. Mori rege.

Mayu privea cum scade distanța până la impact — 200 de metri, 100 de metri. Nu-și dădea voie să întoarcă privirea.

— La revedere, frate, șopti ea.

Aerul fu spintecat de un vuiet. O formă masivă trecu iute pe deasupra câmpului de luptă, între *khergud* și bombardierele fjerdane, pe care le împrăștie. Cerul fu străbătut de fulgere argintii.

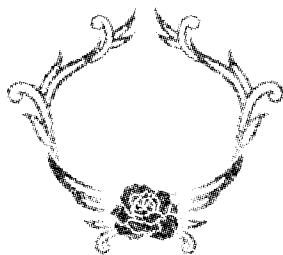
— Ce..., începu Tamar.

Dar rămase fără cuvinte.

Toți priveau cerul, iar Mayu deschise gura să țipe.

Se uita la un dragon.

41. Nina

— Te rog, te rog, te rog, nu mă scăpa!
Dacă Zoya avea puterea vorbirii, n-o folosea.
Pentru că era dragon.
Dragon.

Acum Nina simțise aroma *paremului* în nări, iar în clipa următoare era trasă în spate, cu brațele Zoyei în jurul ei, și trecea prin zidul turnului de parcă ar fi fost de paie. Se prăbușeau, iar aerul trecea șuierând pe lângă ele. Nina strânse din ochi, știind că trupul i se va zdrobi la impactul cu apa, la fel de sigur cum știa că s-ar fi zdrobit dacă lovea stâncile. Și apoi... căderea deveni zbor.

Auzi o voce în cap care-i spunea... ceva. *Deschide ușa.*

Trupul Zoyei părea să-și schimbe forma în jurul ei, iar Nina țipă, convinsă că în orice clipă va începe din nou să se prăbușească spre apă.

Întinse mâinile să se agațe cu ceva — și prinse niște solzi negri lucioși.

Ce se petrecuse cu Aparatul și călugării lui? Cum avea să ajungă înapoi la Hanne? Nu se putea gândi la ceva mai mult de-o clipă. Toată logica și rațiunea se pierdeau

într-un amestec de teamă și încântare. *Zbura. Zbura pe spinarea unui dragon.*

Trecură în viteză pe deasupra valurilor, iar Nina văzu silueta dragonului reflectată în strălucirea apei. Era uriaș, cu aripile late și grațioase. Simțea arsura apei sărate pe obraji.

— Unde te duci? reuși să întrebe găfâit. Unde mă duci?

Dar răspunsul deveni repede clar — pe continent, către front.

Nina simți mirosul bătăliei înainte s-o vadă. Fumul bombelor și al proiectilelor de artilerie plutea deasupra câmpului de luptă ca o ceață groasă. Auzea bâzâitul zburătoarelor și vuietul motoarelor.

Un escadron de aparate care păreau bombardiere fjerdane dădea ocol câmpului de luptă, apoi se adună în formație, ca o lance aeriană de metal cenușiu și distrugere. Văzu ceva mișcându-se prin aer către aparatele inamice — siluete mici, înaripate. Una dintre ele părea diferită, ca o umbră zdrențuită. *Khergud*. Soldați shuhani creați să vâneze și să captureze Grisha. Și atunci de ce se aruncau în calea zburătoarelor fjerdane?

Și de ce se repezea dragonul spre ei?

— Zoya? zise ea. Zoya, ce fa...

Nina se lipi de spinarea Zoyei când se năpustiră în luptă. Îi văzu pe *khergud* împrăștiindu-se și rupând rândurile. Auzi răpăitul armelor fjerdane. Un glonț o zgârie pe coapsă și ea țipă, însă focurile de armă nu păreau să aibă niciun efect asupra Zoyei — sau asupra a ceea ce devenise Zoya.

Dragonul se înălță, se răsuci în aer și coborî spre bombardiere. Nina simți cum i se strânge stomacul. Zoya o s-o omoare dacă vomită.

Dragonul își deschise fălcile și păru că în măruntaie i se zămislise o furtună. De undeva, din adâncurile ei, ieșeau fulgere argintii. Trosneau în aer, prinzând în curenți zburătoare, care izbucneau în flăcări și cădeau din cer ca niște insecte zdrobite. Nina simți un miros dulce, aproape chimic — ozon.

Se agăță de spinarea dragonului și simți solzii înțepând-o; pământul părea imposibil de departe. Vedeau umbra lor pe câmpul de luptă, ridicându-se deasupra trupelor ravkane și fjerdane care priveau în sus îngrozite.

Nina se gândi brusc că nimic nu era real, că atunci când bietul Sfâșie-Inimi drogat începuse s-o tortureze, leșinase din cauza durerii, iar mintea îi cedase și făurise acest scenariu nebunesc în care să se ascundă. Părea mai plauzibil decât ideea că prietena și mentorul ei devenise o ființă dintr-un basm.

Dragonul lăsa în urmă o brazdă de fulgere argintii, ridicând un zid de foc și, în timp ce se înclinau către est, Nina înțelese și de ce. Împiedicase retragerea fjerdanilor. Forțele lor erau prinse între un zid de flăcări argintii și soldații ravkani.

Tancurile fjerdane întoarseră tunurile puternice către dragon, iar Nina icni când Zoya se lăsa mult spre dreapta, evitând obuzele. Își dezlănțui din nou fulgerele, iar curentul scânteie pe mașinăriile de război fjerdane, topindu-le țevile tunurilor și făcându-i pe soldați să sară ca să ajungă la loc sigur.

Aripile largi ale dragonului băteau aerul. Prin trupul ei apărat de solzi trecu un vuiet, iar Nina îl simți vibrând și în ea. Vedeau cadavrele soldaților căzuți, Grisha cu măștile pe față. Îi văzu pe cei din cultul Sfântului Fără Stele în tunicile lor împodobite cu soarele la eclipsă. Și

acolo, nu departe de forțele regelui, un șir de uniforme negre, un grup de *drüskelle* cu bicele și puștile ridicate, îndreptându-se către regele Nikolai.

Nu-l vedea pe Brum printre ei. Oare știusese că Fjerda avea de gând să bombardeze câmpul de luptă cât propriii soldați încă se aflau acolo? Poate că dăduse chiar el ordinul.

Nina își ținu trupul lipit de gâtul Zoyei. Nu știa dacă putea fi recunoscută de la distanța asta, dar nu avea de gând să riște.

— Deschideți focul! strigă comandantul *drüskelle*.

Dar soldații rămaseră derutați, înlemniți, cu capetele ridicate spre cer și gurile căscate.

Nina simți cum o străbate un val de forță. Petrecuse prea multe luni înfricoșată și nesigură, întrebându-se ce se va întâmpla cu țara ei, supraviețuind cu fărâme de speranță, fără să știe dacă Hanne și cu ea aveau să găsească o cale de supraviețuire. Pe toți Sfinții, era plăcut să fii în cele din urmă cel puternic, să nu te mai temi. Cu o răsuflare adâncă, o singură degajare de fulger, Zoya îi putea distruge — sute de soldați fjerdani și monștrii vânători de vrăjitoare pe care-i instruisese Brum. Ar fi fost gata. Ce soldat ar mai îndrăzni să vină împotriva Ravkăi, a tuturor Grisha?

Nina privi chipurile de jos, ridicate spre cer, cu ochii ferțiți și gurile căscate la moartea purtată pe aripi negre. Se temuseră dintotdeauna de Grisha, iar acum, în clipa asta, de la înălțimea asta, putea recunoaște și ea că aveau dreptul la spaima asta — Grisha erau născuți cu daruri care-i făceau mai letali decât orice soldat de rând. Fjerda lăsase spaima s-o cuprindă, s-o îmboldească, să-i modeleze poporul.

Dar nu era și venerație pe chipurile astea? Venerație pe care Nina o cultivase cu miracolele ei false, cu micile ei încercări de a schimba gândirea fjerdanilor.

La ce bun totul, dacă se încheia în nimicire?

Păstrează niște îndurare pentru poporul meu.

Fir-ar să fie, Helvar.

Trebuie să existe o parte din Fjerda care merită să fie salvată. Promite-mi.

Promisese. Și până la urmă, nu putea renunța la promisiune. Când rostise cuvintele, când făcuse legământul, nu vorbise doar cu Mathias, ci și cu băiatul care-l ucisese, și cu bărbații care se făceau mici acum pe câmpul de luptă de dedesubt.

— Zoya! strigă ea, fără să fie sigură că Zoya putea măcar s-o audă, dacă această creatură mai *era* Zoya Nazyalensky. Zoya, te rog. Dacă-i distrugi, cauza lui Brum n-o să moară niciodată. O să se teamă întotdeauna de noi. N-o să se termine niciodată!

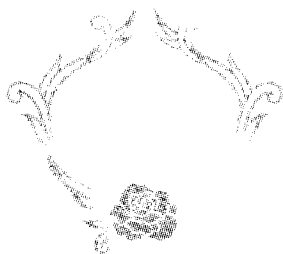
Dragonul țipă și-și deschise larg fălcile.

— Zoya, te rog!

Nina simți mirosul de ozon în aer. Auzi trosnetul fulgerului.

Își lipi fața de solzii dragonului. Nu voia să vadă ce avea să urmeze.

42. Nikolai

Juris.

Acesta fu primul gând care-i trecu prin cap lui Nikolai când apăru dragonul, cu soarele sclipind albăstrui pe solzii lui negri. Până când scânteiară fulgerele zimțate pe cer. Știu că era puterea Zoyei, o recunoscui imediat.

Trase demonul înapoi în el. Încetase de mult să se mai gândească la ce aveau să creadă soldații din jurul lui că au văzut sau dacă aveau să-l blesteme pentru monstrul care devenise. Cumva, imposibil, Ravka ajunsese în avantaaj. Fulgerele Zoyei aprinseseră ziduri de flăcări, blocând retragerea forțelor fjerdane, iar acum plutea deasupra lor, pregătită să dea sentința.

Epoca Sfinților. Yuri o prezisese, iar acum, în acest moment cutremurător, venise. Nu cu Elizaveta sau cu Întunecatul, ci pe aripile unui dragon. Nikolai se gândi la toate poveștile despre Sankt Feliks care devenise o fiară ca să lupte pentru primul rege, despre Juris care învinsese dragonul doar ca să-i împrumute forma. Zoya devenise ceva ce lumea nu mai văzuse de dinainte să fie scrise legendele.

Fălcile dragonului se deschiseră și lăsară să scape un țipăt mânios. Nikolai auzi în el toată tristețea Zoyei, toată

furia, durerea pe care o simțise pentru fiecare soldat căzut, pentru fiecare prieten pierdut, singurătatea adâncă a vieții pe care fusese silită s-o trăiască. Aerul părea să se trezească la viață, presiunea să scadă, fulgerele să se adune.

Avea să-i omoare pe toți.

Nu, se rugă Nikolai. Nu ceda. Viața trebuie să aibă de oferit mai mult de-atât, chiar și unor soldați ca noi.

Preț de o clipă, dragonul îi întâlnește privirea, iar el o văzu acolo, în argintul acela neomenesc, în pupilele ca niște despicături. O văzu pe fata care-și rezemase capul de umărul lui în grădină și plânsese.

Trebuie să ne ofere mai mult de-atât.

Zoya își întoarce gâtul solzos, iar fulgerul brăzdă cerul, un strigăt care trosni și pârjoli aerul, ridicându-i lui Nikolai părul pe brațe. Dar fjerdanii erau încă pe picioare. Zoya îi cruțase.

— Sankta!

Nikolai nu era sigur de unde venise strigătul. Întoarce capul și văzu o siluetă în negru îngenunchată pe câmpul de bătălie.

— Sankta Zoya! strigă silueta din nou, ridicând capul.

Nikolai întâlnește privirea cenușie a Întunecatului. Nemernicul îi făcea cu ochiul.

— Sankta!

Altă voce, înecată în lacrimi.

— Sënje!

De data asta, din tabăra fjerdană.

— Sankta Zoya a Furtunilor!

Unul dintre *drüskelle* își aruncă arma pe jos.

— *Sënje Zoya daja Kerkenning!* strigă el, prăbușindu-se în genunchi. *Me jer jonink. Me jer jonink!*

Sfânta Zoya a Fulgerelor. Iartă-mă, iartă-mă.

Căpitanul *drüskelle* înaintă cu pistolul ridicat. Avea să-l omoare pe băiatul îngenuncheat? Să-i zboare creierii pentru că a îndrăznit să adăpostească acolo gânduri păgâne? Și dacă da, ce avea să se întâmple?

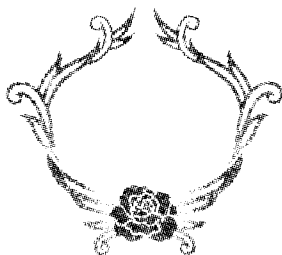
Însă doi soldați fjerdani pășiră în calea căpitanului, prinzându-l de brațe și luându-i pistolul. Ofițerul *drüskelle* strigă, roșu la față și împrôscând cu salivă. *Blasfemie, erezie, trădare, monstruozitate*. Toate, cuvinte care mai fuseseră folosite împotriva Grisha. Dacă fjerdanii ar fi învins aici, poate că aceste acuzații ar fi câștigat. Dar oameniiăștia nu voiau să moară. Unul câte unul, *drüskelle* căzură în genunchi. Zoya le cumpărase loialitatea cu îndurare.

Nikolai privi din nou spre Întunecat. Cei Fără Stele îl înconjuraseră și se rugau. Câmpul de bătălie era plin de soldați îngenuncheați, militari care plâneau și Grisha perplecși. Dinspre nord se auzi un sunet de trompetă — fjerdanii care sunau retragerea. Întunecatul îi rânji lui Nikolai ca și cum el ar fi fost arhitectul întregii întâmplări.

Deasupra lor, dragonul bătu din aripile largi, iar Nikolai văzu pe cineva pe spatele lui, deși nu-și dădea seama cine era. Fiara enormă răcni, iar norii din jurul ei zvâcniră luminoși. Tunetul bubui, trecând peste munți, iar pe cer se întinseră fulgere așa de luminoase, că trebui să-și ferească privirea.

Când se uită din nou, Zoya dispăruse.

43. Zoya

Zoya nici nu putea gândi din cauza râsului lui Juris care-i răsuna în cap.

Sankta Zoya.

Nu era Sfântă. Era o aiureală desăvârșită. Dar reușise oare să ajute Ravka să obțină pacea? Făcuse bine lăsându-i în viață pe fjerdani? Se năpusti spre coastă, căutând un loc unde să coboare, ferit de ochii curioși. Avea nevoie de o clipă în întunericul răcoros ca să-și adune gândurile, să se înțeleagă pe sine. Își simțea și mintea altfel, nu doar trupul. Nu putea distinge forma propriei persoane. Era prea mult — panica soldaților pe câmpul de luptă, deruta Întunecatului, furia sălbatică a comandantului *drüskelle*, suferința Ninei. Nikolai. Îi simțea teama pentru ea. *Viața trebuie să aibă de oferit mai mult de-atât, chiar și unor soldați ca noi.* În clipele acelea scurte, crezuse. *Trebuie să ne adăpostim unul în celălalt.* Era legată de toți.

Cunoștințele lui Juris îi răsunară în cap — o grotă chiar la nord de Os Kervo, săpată în zidul de stâncă. El zburase de multe ori de-a lungul acestei coaste. Grota era retrasă, dar mergea.

Ar fi trebuit să-i omor pe fjerdani. Trebuia să le fac o rană din care să nu-și mai revină. Dar asta era o voce veche, vocea unei copile rănite care n-avea pe nimeni în care să se încreadă, care se temea că va exista întotdeauna cineva mai puternic și mai crud decât ea. Avea să fie veșnic o fată însetată de sânge, furioasă, dar poate că-și putea permite să fie și altceva. Dacă ajutase Ravka să obțină pacea, atunci era cu putință să-i acorde și inimii ei un pic de pace.

Coborî și ajunse pe pământ cu o bufnitură greoaie, aproape intrând în zidul grotei înainte să reușească să se oprească. Cât se poate de lipsit de grație.

— Trebuie să mă duci înapoi, spuse Nina.

Zoya ridică din umerii masivi. *Dă-te jos sau te arunc.*

Nina țiță și aproape că se rostogoli din spatele ei, căzând grămadă pe jos. Avea hainele ude flească și părul blond arăta de parcă cineva încercase să i-l pieptene cu o furcă.

— Ai intrat în capul meu? scânci Nina, ducându-și mâinile la tâmpile. Poți să-mi citești gândurile?

Din fericire, nu. Dar simțea. Foarte mult. Era înspăimântător. De asta se temuse întotdeauna, de această legătură profundă cu lumea. Însă deschisese ușa. Năvălise direct prin ea. Nu mai avea cum s-o închidă acum.

Nina se ridică în picioare. Se holba la Zoya cu ochii mari, iar Zoya se întreba ce vedea. Vedea mai bine, simțul mirosului era mai pătrunzător. Fiecare răsuflare părea ciudată, cum i se păreau și măruntaiele, și plămânii.

Ce devenise?

— Nu... tot nu pot... nu-mi vine să cred că tu ești.

Nici Zoyei nu-i venea să creadă. Și totuși, asta era ce voise Juris de la ea, era adevăratul dar care venise odată

cu solzii lui când îi luase viața, iar el i-o luase pe-a ei. Însă Zoya nu știa câtă vreme își mai putea păstra forma asta. I se părea în neregulă, instabilă.

Căută o explicație pentru Nina. *A fost o vreme când soldații deveneau fiare și când Grisha nu-și făceau amplificatoare, deveneau ei amplificatoare.*

— Nu te-ai transformat în urs sau șoim, Zoya. Ești *dragon*. Poți să... E permanent?

Zoya simți un fior, un ecou al singurătății lui Juris. El putea lua forma omenească sau de dragon după voie. Spera să fie adevărat și pentru ea. *Nu știu.*

— Zoya, trebuie să mă duci înapoi pe Gura Leviatanului. *Te întorci acasă în Ravka.*

— Nu, nu mă întorc. Nu mi-am încheiat misiunea.

Zoya fu străbătută de un mârâit profund și își închise cu zgomot fălcile în aer. *De ce trebuie să fii așa de încăpățânată?*

— Aș putea să te întreb și eu același lucru! spuse Nina și avu îndrăzneala să-i tragă Zoyei un șut în piciorul din față.

Mi-am riscat viața să te aduc înapoi, Nina. Aparatul s-ar putea să fi supraviețuit.

Acoperirea ta s-ar putea să fie inutilă.

— O să risc. Trebuie.

Zoya pufni și privi praful și pietricelele ridicându-se prin grotă. Prețul formei de dragon era pe cât de mare bănuise că o să fie. Simțea durerea Ninei și o făcea să-și dorească s-o țină aproape, să găsească o cale s-o ferească de primejdie. Era insuportabil.

Promite-mi că te întorci acasă.

— Nu pot.

Atunci promite-mi că o să ai grijă.

— Nici asta nu pot să-ți promit.

Biata fată.

Dar avea s-o lase pe Nina să plece. Nina Zenik era soldat. Zoya o instruisese bine. Și avea dreptul să-și aleagă singură calea.

Urcă și ține-te bine, o sfătui Zoya.

Nina râse.

— Asta pot să fac.

Zoya își întinse gâtul ca să se uite la Nina. Zâmbea și se înroșise. Nu semăna deloc cu fata îndurerată pe care o cunoscuse Zoya. Strălucea de bucurie și nerăbdare, ca și cum asta ar fi fost forma ei reală, ca și cum ar fi purtat un halo de aur.

Zoya sări din gura grotei și lăasă fericirea Ninei s-o ducă peste mare.

Se învălui în ceață când se apropiau de Leviatan, dar în bază izbucnise haosul și erau multe de văzut. Zări plute și bărci sosind și plecând în adevărate roiuri, cu ofițeri, soldați și medici care plecau sau se întorceau de pe țarm. Bătălia ajunsese în impas deocamdată; Zoya știa că nu însemna pace.

Nu era ușor să-și ia din nou rămas-bun de la Nina, dar n-avea de gând să stea în calea hotărârii ei. Dacă ea considera că poate fi în continuare Mila Jandersdat, atunci poate că încă mai putea fi o resursă valoroasă și putea transmite informații vitale Ravkăi. Dar mai era ceva. Zoya simțise dorul Ninei de... cineva plin de viață, strălucitor ca un soare nou, cald și roșcat. Se părea că fata asta nu putea sta departe de fjerdani. Zoya se întrebă dacă ar trebui s-o avertizeze să nu se îndrăgostească, să-i

spună despre pericolul în care s-ar fi putut afla cât era sub acoperire. Dar era o prostie să creadă că ar fi putut îngrădi inima Ninei Zenik.

— Trebuie să te avertizez, spuse Nina când coborâră în apropierea unuia dintre docuri. Spune-i regelui că nu ne putem baza pe prințul Rasmus. Hanne încă are speranțe pentru el, dar nu e cine am crezut noi că e. Nu e deloc.

Un aliat mai puțin. Prințul lăsase ura țării lui să-i aleagă calea.

O să creez o diversiune, ca să poți reveni printre soldații de la bază fără să observe nimeni.

Nina rânji.

— N-ar trebui să fie vreo problemă pentru tine.

Zoya o împunse pe Nina cu botul. Era un gest mai intim decât orice gest pe care fusese tentată vreodată să-l facă în trupul ei omenesc. *Stai cât de mult poți tu la adăpost.*

Nina puse o mână pe solzii Zoyei și își rezemă o clipă obrazul de capul ei.

— Mulțumesc, îi șopti și apoi dispăru în susul unei rampe și în zarva bazei.

Zoya se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată pe Nina Zenik.

Porni pe deasupra valurilor, apoi se răsuci, reperezându-se prin ceață și zburând pe deasupra bazei navale. Auzi țipete de jos, simți ca un val înghețat groaza fjerdanielor și se desfătă cu ea. Teama era un limbaj universal. Trase aer în piept și eliberă o rafală de fulgere, apoi se aplecă spre stânga și plecă spre țărm, cu aripile larg întinse, simțind stropii sărați pe burtă când plană jos deasupra apei. Încă simțea inima puternică a Ninei, bătaia regulată a curajului ei.

Când ești legat de toate lucrurile, ce poți cunoaște nu are limite.

Și se pare că nici ce simțea. Toate emoțiile astea erau extenuante. Era Zoya și era și cavalerul cunoscut drept Juris și era și dragonul pe care-l ucisese cândva acesta.

Dădu ocol câmpului de luptă și observă retragerea fjerdanilor. Era greu să vadă atâtea cadavre la pământ, să simtă durerea venită dinspre soldații care-i îngrijeau pe răniți și-i plângeau pe morți. Dar nu simți nici urmă de Întunecat sau adepții lui. Sfântul Fără Stele fusese primul care îngenunchease, dar nu-și făcea iluzii că trecuse dintr-odată de partea lor. Nu terminase încă, și totuși Zoya nu-i putea ghici intențiile. Prezența lui pe câmpul de luptă fusese ca o prăpastie căscată în toată viața și spaima de jos, un puț adânc de veșnicie.

Zoya se întoarse către Pachesyana, unde își stabiliseră cartierul general forțele ravkane. Zări întâi tabăra soldaților și apoi cortul regal de comandă. Știa că trebuie să se concentreze ca să reușească să aterizeze într-un loc așa de înghesuit, dar era mult mai obosită decât credea. Făcuse prea multe, prea repede. Simțea cum pierde controlul asupra formei de dragon și, dintr-odată, nu mai zbura, ci cădea.

O prinse o pală de vânt, amortizându-i coborârea. Când ajunse jos, impactul fu blând, dar tot o luă prin surprindere și o lăsă fără suflare. O parte din ea voia să cedeze oboselii și să rămână fără cunoștință.

Simți niște brațe care o cuprindeau și ridică privirea.
— Zoya?

Glasul lui Nikolai. Glasul unui rege. Glasul unui băiat genial, creativ, lăsat singur cu cărțile și invențiile

lui, cutreierând veșnic printr-un palat pustiu. Durerea și îngrijorarea lui o copleșiră.

— Te rog, șopti el. Te rog.

Mintea dragonului se retrase, lăsându-i capul liber de orice gând în afara gândurilor ei. Zoya se sili să deschidă ochii. Buza lui Nikolai era plină de sânge. Avea funingine în păr. Dar era viu și, în această clipă scurtă, o ținea în brațe. Îi venea să se ghemuiască la pieptul lui și să-și îngăduie să plângă. Voia să stea întinsă lângă el și, preț de o oră, să se simtă în siguranță. Avea să-i spună prea multe și nu mai voia să aștepte.

Se forță să se ridice în capul oaselor.

— Fjerdanii?

— Ai grijă, spuse el, încă sprijinind-o. Nadia ți-a încetinit coborârea, slavă Sfinților, dar ai căzut destul de rău.

— Fjerdanii, repetă ea. S-au retras?

— Am încheiat un armistițiu.

Zoya văzu fruntea înaltă a lui Tolya încruntată, pe Tamar mușcându-și buza, pe Nadia cu ochelarii la gât, pe Leoni ținându-l strâns de braț pe Adrik, pe Genya cu o mână la gură. O cuprinse ușurarea și-i veni să-i tragă pe toți lângă ea. Însă spuse doar:

— N-o să primim ajutor din partea prințului moștenitor fjerdan. Nina pare să-și fi supraestimat influența.

— N-aș zice, răspunse Tamar. Un întreg câmp de luptă tocmai te-a declarat Sfântă.

— De fapt, Întunecatul te-a declarat Sfântă, o corectă Nikolai.

— Probabil că a fost de ajutor că te-ai transformat în dragon, adăugă Tolya.

— Știi că poți să faci așa ceva? întrebă Genya. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus!

Zoya clătină din cap. Îi era groaznic de frig, ca și cum după ce focul dragonului din ea se stinsese, n-avea să-i mai fie cald până nu se aprindea din nou.

— Au fost *khergud* pe câmpul de luptă, își aminti ea.

Zburaseră alături de demonul lui Nikolai.

— E în regulă, spuse Tolya, lăsându-se pe vine. Au luptat de partea noastră. Dar a trebuit să dispară pentru o vreme. Nu pot risca să ridice întrebări.

— Nu există, adăugă Tamar. Cel puțin conform reginei shuhane.

— Te-ai întors! exclamă Zoya.

Tamar îi făcu cu ochiul.

— Crezi că aș rata o luptă?

Îi întinse mâna Zoyei și o ajută să se ridice.

Nikolai făcu ochii mari.

— Porți cea mai extraordinară armură.

Zoya coborî privirea. Hainele ei țărănești din pânză nețesută dispăruseră. Avea trupul acoperit cu o tunică și pantaloni strâmți făcuți din solzi metalici care sclipeau albastrui în soare. Recunoscuse armura. Era cea pe care o purta Juris în forma omenească, și îi venea ca o a doua piele. Vanitatea ei nu era deranjată de efect, dar spera al naibii de tare s-o poată și scoate de pe ea.

Leoni își lăsă capul într-o parte.

— E comodă?

— E grea, spuse Zoya, întinzând brațul către Fabrikatoare, ca să poată pipăi metalul.

— O să facă o impresie grozavă la Os Kervo, interveni Nikolai. Fjerda a cerut negocieri.

— Și Vadim Demidov e în Os Kervo, zise Tolya. Fjerdanii se retrag pentru moment, dar au schimbat tactica.

Tamar mormăi dezgustată.

— Nu ne-au putut învinge pe câmpul de luptă, așa că insistă cu problema succesiunii. Au convocat o adunare a nobililor de rang înalt ravkani.

Zoyei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Nobilii *noștri*? N-au niciun drept să poruncească poporului nostru.

— Putem să-i oprim, zise Genya. O să blocăm adunarea.

Nikolai își puse o pereche de mănuși din piele de vițel. După bătălie, se îmbrăcase cu o uniformă de luptă imaculată.

— Dimpotrivă, spuse el. Am ordonat să li se trimită aeronave. O să ajungă în câteva ore.

— Pentru numele Sfinților, de ce? întrebă Zoya.

Dacă o situație nu era suficient de dificilă, omul ăsta cu siguranță o complica.

— Cu cât le lăsăm mai mult timp să comploteze și să facă strategii, cu atât mai rău o să fie. În clipa asta, Ravka de Vest ne e recunoscătoare și e înfuriată din cauza trădării Fjerdei. Genya, o să am nevoie să te ocupi de buza mea spartă și să mă faci să arăt mai puțin a vagabond și mai mult a monarh respectabil. Bastard sau nu, dacă am vreo speranță să păstrez tronul, atunci asta e.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Tamar o rupse plesnind din limbă.

— Că ești bastard e ultima dintre grijile tale.

— Acum știu toți ce ești, zise Zoya.

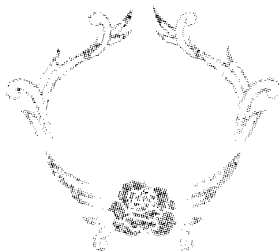
Plecaser câteva zile și totul se dusesse naibii. Nikolai eliberase monstrul pe câmpul de luptă. Arătase Ravkăi demonul-rege.

— Așa e, răspunse Nikolai. Dar știu și ce ești tu, Sankta Zoya.

— Nu-mi spune așa.

- Sună bine, zise Tamar.
- Doamna Dragonului de Foc? sugeră Nadia.
- Dulce răzbunare solzoasă? se băgă și Genya.
Zoya le întoarse spatele și se îndreptă spre corturi.
- O să mă duc să stau într-o peșteră.

44. Nina

La fiecare pas pe care-l făcea pe baza navală, Nina se întreba dacă avea să audă o voce care să-i spună să se oprească. Tresărea la fiecare strigăt, sigură că era cât pe ce să simtă arsura unui bici *driiskelle* în jurul brațelor sau că avea să vadă plutonul Aparatului repezindu-se către ea.

Dar fjerdanii n-aveau ochi decât pentru dragonul care se ridica deasupra lor.

— S-a întors! strigă cineva. Adăpostiți-vă!

Nina trebui să-și amintească să se ghemuiască și să se ascundă în spatele unui zburător.

— Ce-i asta? îl întrebă pe pilotul care privea spre cer.

— Nu știu, răspunse el cu glas tremurat. L-am mai văzut. A distrus turnul de est și după aia a plecat în zbor.

— Poate că atunci nu-i era foame, sugeră Nina îndatoritoare.

Pilotul scânci și se ghemui și mai strâns într-o parte a zburătorului.

Nina ajunse greu până la cabina familiei Brum, privind haosul din jurul ei și acordându-și timp suficient să născocească o poveste. Baza navală se deplasase spre

nord ca să sprijine forțele fjerdane în bătălia de la Arkesk. Acum unitățile medicale erau trimise să-i îngrijească pe soldații răniți și să aducă trupurile neînsuflete de pe front. Nina simțea schimbarea care-i afectase. Intraseră într-o bătălie, dar fuseseră nevoiți să lupte într-alta. Nici chiar cei care se gândiseră la posibilitatea unei înfrângeri nu crezuseră că o să vină așa — din cauza unui dragon și a unei escadrile de shuhani zburători. Nimeni nu-și imaginase că soldații fjerdani vor ingenunchea în fața unei Grisha. Dacă gândurile Ninei încă erau ca o farfurie alunecoasă cu găluște, nici nu-și putea imagina ce-or fi simțit oamenii din jurul ei.

Presupunând că nu reușise nimeni s-o vadă bine în timpul luptei, nu trebuia să dea socoteală decât pentru locul unde se aflase în ultimele câteva ore. Avea să spună că îi trebuise ceva timp ca să-și revină după ce văzuse în timpul invaziei pe mare, că fusese mai tulburată decât își dăduse seama și că, după ce baza se alăturase asaltului din nord, pur și simplu încercase să nu stea nimănui în cale.

Și dacă Aparatul reușise să supraviețuiască și încerca s-o deconspire? Nu știa ce dovadă a adevăratei ei identități putea avea preotul, dar se îndoia că ar fi avut vreo importanță. Fjerdanii urmau s-o arunce într-o celulă și să pună întrebări abia după aceea. Nina n-avea să lase să se întâmple așa ceva. Oamenii Aparatului îi luaseră oasele din mâneci, ceea ce ar fi putut s-o facă vulnerabilă, dar peste tot în jurul ei era moarte, cadavre pe țărni și în bază, și toate puteau deveni soldații ei. Nu trebuia decât s-o găsească pe Hanne și să plece amândouă de-aici.

Însă cabina familiei Brum era pustie. Nici urmă de Ylva sau Hanne.

Nina își schimbă hainele ude și-și puse rochia de lână trandafirie pe care o purtase cu o zi în urmă. Își împleti la loc părul și ieși pe punte. Oare Hanne era încă împreună cu prințul în turnul de vest?

Se afla la doar câțiva metri de centrul de comandă când auzi o femeie suspinând. Părea să fie Hanne. O luă la fugă și văzu un grup de soldați adunați lângă ceva sau cineva. Jarl Brum stătea într-o parte, discutând cu un grup de gărzi regale. Era murdar pe față și avea noroiul și sângele bătăliei pe uniformă. Nina își făcu loc printre soldați și marinari, străduindu-se să se apropie și apoi se opri locului.

Nu Hanne plângea. Era Ylva. Suspinând deasupra trupului zdrobit al fiicei sale.

Mintea Ninei se blocă, incapabilă să înțeleagă ce vedea. Nu era așa. N-avea cum să fie.

Hanne zăcea pe burtă, într-o baltă de sânge, cu trupul îndoit într-un unghi imposibil și fața întoarsă într-o parte. Profilul ei arăta nefiresc, pistruii roșcovani, buzele pline. Nina căzu în genunchi și întinse mâna spre ea. Fusta Ylvei era îmbibată cu sângele Hannei. Trupul era rece.

— Prințul, strigă Ylva printre suspine. Prințul... a zis că a căzut.

Nina ridică privirea către turnul de observație de vest, unde Hanne se dusesese să urmărească lupta împreună cu prințul Rasmus.

Nu Hanne. Nu Hanne a ei. Se întâmpla din nou. Era îngenuncheată pe străzile unui oraș străin. Avea sângele lui Matthias pe mâini. Asta făcea dragostea ei? Ucidea orice atingea? Ninei îi venea să țipe și asta și făcu, incapabilă să-și înfrâneze suferința care-o sfâșia.

Hanne n-ar fi sărit, nu? Aveau speranțe pentru viitor, speranțe de evadare. Însă Nina se gândi la Hanne așezată pe marginea patului, cât de pierdută păruse, cât de speriată. *Dacă-mi cere mâna, nu pot să-l refuz. Dar, Nina... Nina, nu pot spune da.* Acum două seri. Acum o veșnicie. Un moment când Nina încă mai credea că există o posibilitate.

Poate că nu pot fi fericită deloc, spusese Hanne.

Nina îl văzu pe Joran privind, cu chipul palid, copleșit parcă de durere.

Se ridică greoi în picioare și-l prinse de țesătura hainei de *driiskelle*.

— Ce s-a-ntâmplat?

Avea vocea pițigăiată, ascuțită ca un ciob de sticlă.

— Ce-a pățit? Ce i-ai făcut?

— N-am văzut, protestă el, apoi o trase mai aproape, cuprinzând-o în brațe. Trebuie să te liniștești. Trebuie să te calmezi.

Dar în ureche îi șopti:

— Nu știu ce s-a întâmplat. S-au certat. Prințul a lovit-o, doar o palmă, dar apoi a făcut un fel de criză. Hanne mi-a spus să mă duc după ajutor și când m-am întors...

Nina se îndepărtă de el. Nu putea gândi, nu putea respira. *Hanne. Hanne. Hanne.* Numele ei era o binecuvântare, o incantație, un blestem. Prințul îi făcuse rău. Poate că pentru el fusese doar un joc, așa cum erau jocurile lui cu Joran, ca să-și testeze controlul, o ocazie să vadă cât de departe poate împinge rivalitatea cu Brum. *A făcut un fel de criză.* Hanne se dezlănțuise. Probabil că n-avusese de gând. Era înspăimântată și își folosisese puterea asupra prințului.

Și apoi ce? Ce se petrecuse între ei după ce Joran îi lăsase singuri?

— El a făcut-o! strigă ea. Prințul Rasmus. Unde e? Hanne n-a căzut și n-avea cum să se arunce. Unde e?

Într-o clipă, Jarl Brum se afla lângă ea.

— Taci din gură, mârâi la ea.

Îi puse mâna mare peste gură.

Avea ochii ca niște cioburi de gheață.

Nina se zbătu în brațele lui și încercă să-l muște de degete.

Brum o strânse mai tare, surprins de forța ei.

— N-o să spui așa ceva.

Nina nu putea respira. Se uită în ochii plini de ură ai lui Brum, cu pupilele ca niște gămlii de ac, și atunci înțelese cât de laș era. Pierduse controlul asupra *driiskelle* pe câmpul de luptă. Invazia eșuase. Se agăța cu disperare de poziția lui și nu-și putea permite nicio umbră de trădare. Chiar și cu fiica lui moartă la picioare.

Rămase nemișcată. Încet, cu prudență, Brum îi dădu drumul.

— Știi că el a făcut-o, spuse ea sec. Știi ce e.

Și știuse și Nina, dar o lăsase pe Hanne să-l înfrunte singură. Oare Hanne recunoscuse că era Grisha? Îi respinsese propunerea? Îi știrbise mândria? Sau prințul nu voise decât să-i facă rău lui Brum și să-i arate că el era cel care deținea cu adevărat puterea?

Ylva lăsă să-i scape un suspin întretăiat.

— N-ar fi trebuit s-o las să meargă cu el. N-ar fi trebuit s-o las să intre în Duramen.

Nina îngenunche și-și aruncă brațele în jurul mamei Hannei. Simțea suspinele care le zguduiau trupurile.

— O să-l omor, spuse Nina. Jur.

— N-o s-o aduci înapoi.

Ninei nu-i păsa. Pierduse prea mult. Îl cruțase pe Joran. O implorase pe Zoya să-i crute pe soldații fjerdani. Îndurare, îndurare, tot timpul îndurare. Dar la ce bun îndurarea, când lumea îi pierdea pe cei mai buni? Matthias se dusesese. Hanne se dusesese.

Păstrează niște îndurare pentru poporul meu.

Poate că fjerdanii meritau iertarea, dar conducătorii lor — Brum, monstrul ăsta de prinț —, nu. Ea și Hanne cutezaseră să viseze la o lume nouă, dar avuseseră încredere în cine nu trebuia.

Pe punte răsună un sunet de goarnă. Venea prințul.

— Mila, trebuie să te stăpânești, o rugă Ylva. Poate că există o explicație.

— A omorât-o, Ylva. Știu bine și știi și tu.

Simți o mână prinzând-o cu putere de ceafă.

— O să taci sau o să te fac eu să taci, mârâi Brum.

Nina se ridică, desprinzându-se din strânsoarea lui Brum. Isteria nestăpânită care o cuprinsese dispăruse și nu mai rămăsese decât furie. Se uită în ochii lui, iar Jarl Brum — comandantul *drüskelle*, arhitectul torturii, coasa Fjerdei — făcu un pas în spate.

Nina știa că risca să se deconspire. Știa că Mila — Mila cea dulce, supusă și iubitoare — n-ar fi îndrăznit niciodată să-l privească în ochi pe Brum, nu l-ar fi lăsat niciodată să-i vadă direct și fără opreliști furia.

— Ești un laș, spuse ea, încet și grav.

Era mârâitul unui animal. Vorbea pentru Matthias, pentru Joran, pentru Hanne, pentru Grisha, pentru toți cei ale căror rădăcini fuseseră silite să bea otrava urii acestui bărbat.

— Ești cea mai joasă specie de om. Fără onoare, fără integritate. *Djel djeren je töp.*

Djel îți întoarce spatele.

— Mila! icni Ylva.

Brum strânse din buze.

— Nu mai ești bine-venită în casa noastră.

Nina râse.

— Nu stau cu scursorile. Locul meu e alături de lupi.

Brum își dădea seama acum că Mila nu era cine susținea că e. Dar se apropiau ceilalți generali și miniștrii regali.

— Enke Jandersdat, spuse Joran insistent. Mila, trebuie să asculți. Prințul a poruncit...

Dar glasul lui Rasmus se auzi prin mulțime.

— Vino, Enke Jandersdat.

Era înconjurat de gărzi și nobili și-i făcea semne leneșe cu mâna. Avea chipul auriu, luminos, cald și plin de viață. În sfârșit, arăta ca un Grimjer. Parcă i-ar fi furat viața Hannei și ar fi înghițit-o.

— Trebuie să mă duc la Os Kervo pentru negocierile astea de pace și aș vrea să fii lângă mine. Trebuie să fim împreună în durerea noastră.

Nu auzi nici urmă de remușcare în glasul lui. Ba chiar poate că părea mai răutăcios și mai amuzat, ca și cum ar fi ținut din nou cravașa în mână. Rasmus în cea mai proastă formă.

Nina tremură. Cum să-l omoare? O săgeată în gât? Un cadavru care să-l sfâșie în două? Poate că o să-l strângă de gât cu mâinile goale. Prințul credea că are de-a face tot cu o fată vulnerabilă, cu cineva blând și bun. Cineva gingaș ca Hanne.

Se sili să facă o plecăciune. Avea să-i suporte prezența și îngâmfarea până îl prindea singur. Atunci, Nina avea să-i ia viața. Știa că avea să fie spânzurată pentru asta. Poate chiar arsă de vie pe rug. Și nu-i păsa. *Am fost soldat înainte să fiu spion și am terminat-o cu minciunile.* Îl urmă pe prințul moștenitor al Fjerdei. *O să părăsesc lumea asta cu o lovitură de ciocan.*

45. Nikolai

Nikolai fusese de multe ori în primăria din Os Kervo și se străduise la nenumărate ședințe să nu adoarmă sub cupola cu vitralii. Și totuși, sala de audiențe arăta diferit azi, iar lumina care trecea prin sticla colorată părea mai puternică.

Sala era construită ca un amfiteatru, cu bănci lungi curbate așezate de-a lungul pereților în trepte, iar nobilii ravkani se adunaseră deja. Însă delegațiile ravkană și fjerdană fură conduse în sală în același timp pe ușile dinspre nord și sud, în așa fel încât niciuna dintre cele două țări să nu fie considerată în avantaj.

— Nina a pățit ceva, șopti Zoya. Când am lăsat-o, strălucea și părea gata să cucerească lumea.

Nikolai avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă la cine se referea. Aproape uitase că Nina fusese Croită. Se afla în suita prințului, ceea ce Nikolai spera că era un semn bun. Însă speranța îi fu spulberată de expresia ei. Avea ochii prea mari și buzele ușor depărtate.

Nikolai trebui să fie de acord cu Zoya.

— Pare a fi în șoc.

Prințul era în mare cam cum se așteptase Nikolai pe baza rapoartelor de spionaj — tânăr, de înălțime medie pentru un fjerdan. Avea ochii strălucitori și dinspre el se simțea o energie nervoasă, dar era ceva de așteptat din partea unui conducător fără experiență, când miza era așa de mare.

Brum părea doar calm, în pofida înfrângerii și a revoltei care aproape că izbucnise împotriva sa. Asta avea să fie încercarea lui de a-și recâștiga reputația și de a prelua din nou controlul. Era flancat de *drüskelle*.

— Și-a adus puii de lup, observă Nikolai oarecum surprins.

— Vrea să arate că încă se află la comandă, răspunse Zoya. Probabil că i-a ales cu grijă. Un risc calculat.

— Ar fi trebuit să calculeze mai bine. N-au ochi decât pentru generalul meu.

Și cine i-ar fi putut acuza? Grisha erau însuflețiți de puterile lor. Îi hrăneau, le prelungeau viața. Zoya era încă roșie în obraji. Părul îi încadra fața în bucle negre bogate, ușor umezite de ceața de pe mare. Armura pe care o purta era mai puțin echipament de luptă, cât o piele din solzi lucioși. Nu arăta a Grisha sau a comandant militar, și nici a ființă omenească.

Ce-or înțelege ei oare? se întrebă când el și Zoya se așezară privind în sus către nobilii și diplomații care-i înconjurau din toate părțile. Demonul și dragonul. Măcar Nikolai avusese eleganța să se îmbrace adecvat.

Oamenii care-l urmau pe Brum fură ca un pumn în stomac. Tatăl lui. Mama lui. Și bărbatul despre care Nikolai își dădu pe loc seama că era Vadik Demidov.

— Arată exact ca fostul rege, șopti Zoya.

— O tragedie pentru toți cei implicați, răspunse Nikolai.

Dar îl dorea să-l vadă pe Demidov între părinții lui.

Nikolai știuse că era probabil ca fjerdanii să-i amestece și pe mama și pe tatăl lui — sau bărbatul despre care crezuse cândva că îi e tată —, iar Kerchul îi ajutase. Totuși îi era greu să accepte că-i vede acolo. Simțea din cealaltă parte a sălii disprețul tatălui său, îl vedea în trăsăturile înverșunate ale chipului supt. Mama lui părea obosită și vlăguită, iar Nikolai se întrebă dacă își dorea să depună mărturie împotriva lui sau fusese obligată să vină. Poate că-și făcea iluzii, poate că erau speranțele unui fiu rebel care-și exilase părinții. Maică-sa nici nu-l privea în ochi.

Aici se termină totul? Își pusese nu o dată întrebarea asta în ultimele câteva zile. Privi în jur, la delegații fjerdani, la nobilii ravkani și la ambasadorii kerchian și zemenit aflați la post în Os Kervo, care se alăturaseră întâlnirii la nivel înalt ca mediatori. Ajunseseră acolo și Aparatul și Garda lui preotească, deși nu veniseră cu fjerdanii și stăteau sus, la galerie. Preotul părea să aibă vânătași pe față.

Nikolai nu știa pe cine se poate baza. Avea aliați printre primele familii ravkane, deși multe se opuseseră reformelor lui. Mulți dintre nobilii din Ravka de Vest s-ar fi bucurat să-l vadă alungat, mai ales dacă asta însemna secesiune pentru Vest. Însă după trădarea și invazia fjerdană, spera că avea să găsească și printre ei câțiva prieteni. Nikolai era iubit în rândul poporului, dar nu poporul se adunase aici. N-avea nicio voce în sala asta.

Nu-i întru totul adevărat, își zise el. În piața din fața primăriei se adunase o mulțime numeroasă, iar el auzea vacarmul îndepărtat al scandărilor, chiar dacă era greu de înțeles, prin obloanele închise, ce strigau.

Se simțea ciudat de ușor. Dacă păstra sau nu tronul părea aproape lipsit de importanță acum, când exista șansa să-și vadă eliberate țara și poporul. Nu-l cunoștea pe Demidov, dar era posibil să nu fie cea mai proastă alegere, mai ales că Zoya avea puterea să se opună influenței Aparatului. Putea rămâne să-l sfătuiască pe micul Lantsov, ca voce care să se opună Fjerdei. Și să-l împiedice pe rege să facă ceva ridicol. Ar fi avut practic același rol pe care-l avusese dintotdeauna.

Și Nikolai? El avea să fie alungat. Demidov n-avea cum să-l lase să rămână membru al cabinetului. Nu i s-ar fi permis să-și reia experimentele de la Lazlayon sau să ocupe vreun post în guvernul ravkan. Poate că asta-i asigura o oarecare libertate. Se putea întoarce pe mare. Putea redeveni Sturmhond și își putea uni forțele cu legendara Fantomă, să-i terorizeze pe neguțătorii de sclavi, să devină năpasta... cuiva. Totul părea rezonabil, ba chiar palpitant, mai puțin când se gândea s-o părăsească pe femeia de lângă el.

Pe podeaua sălii de audiențe fuseseră instalate banchete cum erau și cele de sus. Dar nu ședea nimeni. Erau toți în picioare — zemeniții, ravkanii, fjerdanii, kerchie-nii —, cu fața unii la alții sub cupolă, ca și cum ar fi fost pe punctul să înceapă un dans.

Ambasadorul zemenit păși în față.

— Ambele națiuni și-au prezentat lista de concesiі pentru pace. Înălțimea Sa Regală, regele Nikolai Lantsov al Ravkăi are cuvântul.

Nikolai nu putea suporta prea multă pompă, așa că decise s-o elimine.

— Citesc lista cu concesiile propuse, comandante Brum. Sunt absurde. Și cred că e ceva intenționat, pentru că de fapt nu vrei pacea.

— De ce-am vrea pacea? ripostă Brum.

Se părea că și el eliminase pompa.

— N-ar fi ceva fără precedent, ținând cont de înfrângerea zdrobitoare pe care tocmai ați suferit-o.

Nikolai se întoarce către Zoya.

— E jenant. Știe că au pierdut?

Brum făcu un semn disprețuitor.

— O bătălie nu înseamnă un război și nu cred că Ravka are resurse pentru un conflict de durată. Dacă ați avea, ați folosi avantajul obținut în loc să fluturați steagul de armistițiu.

Vai, cât de adevărat!

— Sunteți așa de nerăbdători să mai vedeți sânge vărsat?

— Sunt nerăbdător să văd suveranitatea Fjerdei ferită de vrăjitoare și demoni și de cei care ar corupe lucrarea lui Djel. Am văzut cu toții monstrul în care te-ai prefăcut pe câmpul de luptă.

— Sunt și om, și monstru. Ceva ce-mi închipui că ți-e foarte cunoscut.

— Și creatura asta — spuse Brum arătând spre Zoya —, Vrăjitoarea Furtunii sau ce monstruozitate a mai devenit și ea. Nimeni n-ar trebui să aibă o asemenea putere.

— Pun prinsoare că așa s-a spus și despre primul om care a ținut o pușcă în mână.

De pe bănci se ridică un murmur. Lui Nikolai, care era plin de speranțe, i se păru că era de aprobare. *Nu i-am pierdut complet.* Orice vești cu demoni aflaseră compatrioții lui de pe front, regele care stătea în fața lor cu cizmele lustruite și epoleții auriți era într-un totuș domnitor civilizat.

— N-ai decât să vii cu câtă vorbărie elegantă vrei tu, zise Brum. N-o să schimbe dimensiunile armatei sau șansele care sunt în favoarea noastră.

— Iartă-mi lipsa de tact, zise Hiram Schenck, delegatul Kerchului, care băuse vinul minunat al contelui Kirigin și refuzase să ofere ajutor Ravkăi. Dar tu poți măcar vorbi în numele Ravkăi, Nikolai... mă rog, cine oi fi tu?

Din mulțime se auzi un icnet. Nu era aluzia politicoasă la ascendența lui Nikolai la care se așteptaseră unii. Era o insultă flagrantă... o ripostă pentru că Ravka îi ajutase pe zemeniți să-și păstreze rutele comerciale și oferise Kerchului o tehnologie care se dovedise lipsită de orice valoare.

Nikolai se mulțumi să zâmbească.

— Sunt omul care încă poartă coroana cu vulturul bicefal și demonul care tocmai a distrus un câmp de luptă. Spuneți-mi dacă e nevoie să vă împrăpătez memoria.

Brum profită de ocazie.

— Îl respingem pe acest pretendent, regele bastard, ca adevărat conducător al Ravkăi. Nu poate vorbi în numele țării lui, din moment ce nu are niciun drept să stea pe tron.

— S-ar putea, spuse sumbru ambasadorul zemenit. Dar cine ești tu, de vorbești în numele Fjerdei? De ce nu-l ascultăm pe prințul moștenitor fjerdan?

O, prietene, își spuse Nikolai cu regret, *n-o să avem noroc nici acolo.*

Se lăsă o tăcere lungă și toți ochii se întoarseră spre prințul Rasmus. Avea un maxilar puternic și buze neobișnuit de pline.

Prințul ridică din umeri.

— Cine conduce Ravka vor hotărî ravkanii, zise el tărăgănat. Eu am venit aici să fac pace.

— Cum? întrebă Nina uluită.

Prințul îi aruncă un zâmbet discret și — cu un gest atât de rapid, încât Nikolai crezu că s-ar putea să i se fi

părut — întinse mâna și o atinse. Nina se feri. Reușise imposibilul: îl adusese pe prinț și o promisiune de pace. Și atunci, de ce părea așa de șocată?

Surpriza ei nu era nimic în comparație cu furia derutată de pe chipul lui Brum.

— Nu e... Ce am convenit noi...

— Noi? Întrebă prințul, întorcând spre el ochii albaștri tăioși. *Noi* suntem Fjerda. *Tu* ești un comandant militar care nu-și poate stăpâni oamenii. Spune-mi, dacă ne întoarcem pe câmpul de luptă, ești chiar așa de sigur că soldații tăi o să ridice armele împotriva unei femei pe care o consideră Sfântă?

Nările lui Brum fremătară periculos.

— Or s-o faci sau o să le smulgi inimile din piept.

— De unul singur?

Prințul Rasmus îi privi pe *drüskelle*, apoi arătă cu capul spre bodyguardul de lângă el.

— Joran, în cazul ăsta o să ridici armele împotriva fraților tăi? O să le smulgi inimile pentru Fjerda?

Tânărul *drüskelle* clătină din cap.

— Niciodată.

Brum se holbă la el.

— Ești un trădător și o să mori ca un trădător, la capătul unei funii.

În pofida înălțimii lui, băiatul nu putea să aibă mai mult de 16 ani.

Și totuși, nici nu tresări.

— Nici nu merit altceva, spuse el. Am comis crime îngrozitoare în numele țării mele, pentru că am crezut că fac ce trebuia făcut pentru salvarea sufletului Fjerdei. Așa că spânzură-mă. O să mor cu mai multă onoare decât am trăit.

Brum se înroși la față.

— N-o să cedez dreptul țării mele de a-și apăra granițele și suveranitatea doar pentru că niște vrăjitori Grisha s-au amestecat în mințile unor băiețași naivi.

Îi făcu Zoyei un semn amenințător cu degetul.

— Femeia aceea nu e Sfântă. Este întruchiparea coruperii. Iar bărbatul ăsta — se întoarce el către Nikolai, clocotind de mânie — este de-a dreptul nefiresc. Lăsați-o pe regina văduvă să depună mărturie. Este martoră că nu s-a născut din sânge regesc.

— O să ascultăm ce are de spus, zise Hiram Schenck.

— Nu, ripostă Nikolai.

Știuse că o să se ajungă la asta. Înțelesese că nu mai avea opțiuni imediat ce-i văzuse pe părinții lui intrând în sala de audiențe alături de „pretendent”. Se gândi la Magnus Opjer, îmbrăcat ca un cerșetor, dar tot mândru, care venise până în capitală doar ca să încerce să-l salveze pe fiul lui și un oraș de oameni nevinovați. Era un inventator, un constructor. Ca și Nikolai.

N-am fost niciodată rege, își dădu el seama. Nu tronul sau coroana și le dorise. Tot ce-și dorise era să refacă țara, iar acum, în cele din urmă, știa cum.

Prinse privirea ochilor albaștri șterși ai maică-sii și zâmbi.

— N-avem niciun motiv s-o obligăm pe regina Tatiana să treacă prin acest chin. O să găsiți în mărturisirea mea dovada pe care o căutați. Sunt un bastard. Am știut-o dintotdeauna și nu-mi pare rău. N-am vrut niciodată să fiu Lantsov.

— Ce faci? șopti Zoya furioasă.

— Ce trebuie, răspunse Nikolai.

— Lantsovii descind din sângele primilor regi! strigă mânios taică-su. Din însuși Yaromir!

— Oamenii care-au fost mari odată nu rămân întotdeauna mari. Un rege Lantsov a fost cel care n-a reușit să-l țină pe Ereticul Negru sub control și i-a permis să creeze Falia. Un rege Lantsov aproape că a abdicat de la conducerea Ravkăi în fața Întunecatului și a Aparatului și i-a lăsat țara și poporul să trăiască în mizerie sub conducerea lor. Îmi pare rău că nu pot revendica tronul Ravkăi, dar mă bucur că nu pot revendica sângele Lantsov.

— Nikolai, protestă Zoya.

Nikolai arată spre Vadik Demidov.

— Dar bărbatul ăsta n-are mai multe drepturi la tron decât mine.

Nikolai își aruncă privirea în sală, adunându-și toată autoritatea pe care o câștigase cu sânge și trudă, pe mări ca Sturmhond, pe câmpul de luptă ca Nikolai Lantsov. Poate că nu avea un nume, dar avusese destule victorii.

— Fjerda le-a impus familiilor nobile din Ravka să vină aici. Așa că vom da dovadă de curtoazie și-i vom lăsa pe acești nobili să decidă cine trebuie să conducă țara.

— Ești chiar așa de arogant încât să crezi că o să aleagă un bastard? Întrebă taică-su chicotind.

Zoya se întoarce către Nikolai și șopti:

— Exact asta vrea Fjerda. Nu poți să-i lași să voteze și să acorzi legitimitate unui astfel de organism.

Însă Nikolai n-avea de gând să se oprească. Și dacă Zoya era înfuriată acum, bănuia că trebuie să se ascundă imediat.

Se duse către ferestre.

— Yaromir, primul rege, n-a avut nicio pretenție regală până când nu i-a unit sub stindardul lui pe nobilii ravkani aflați în conflict și n-a adus pacea popoarelor noastre. A făcut-o cu ajutorul lui Sankt Feliks. O singură

persoană poate uni țara asta și poate aduce popoarelor noastre pacea. Soldat, Invocator și Sfânt.

Deschise obloanele. Prin fereastră intră vântul de iarnă, purtând zarva scandărilor de-afară. *Sankta Zoya. Rebe Dva Urga*. Sfânta Zoya. Fiica Vântului. Singura persoană căreia îi putea încredința această țară pentru care luptase și pentru care vărsase sânge, singura persoană care le putea aduce în sfârșit o epocă a păcii.

— O să îngenunchez în fața unui singur conducător, și o să văd o singură persoană încoronată azi. Epoca Lantsovilor s-a încheiat.

Se lăasă într-un genunchi.

— Să înceapă dinastia Nazyalensky. Trăiască Regina-Dragon!

Cuvintele plutiră în încăpere ca niște insecte prinse în chihlimbar. Nikolai își auzea bătăile inimii și scandările de-afară.

Ce se întâmplă dacă nu vorbește nimeni? se întrebă el. Dacă se ridică toți și pleacă? Rămân aici?

Apoi auzi pe cineva care-și dregea glasul și, pe toți Sfinții, o voce:

— Trăiască Regina-Dragon! Moya Tsaritsa!

Contele Kirigin. Era bun și el.

O altă voce strigă:

— Regina-Dragon!

Nikolai nu era sigur cine era... Raevsky? Radimov? Venise din stânga sălii. Și apoi nu mai putu ține socoteala glasurilor, pentru că se suprapuseră, unul peste altul, pe măsură ce bărbații și femeile din familiile nobile ale Ravkăi strigau numele Zoyei.

N-aveau cum să fie toți, știa bine. Erau și voci mâni-oase, oameni care se îndreptau deja către ușă și puși pe

rele. Și știa și că nu toți cei care îngenuncheau acum erau încântați de idee sau credeau în ea. Nici n-avea să iasă bine din clădire și aveau să înceapă să instige la revoltă. S-ar putea să fi condamnat și dinastia Lantsov, și dinastia Nazyalensky dintr-o singură mișcare. Dar nu credea că e așa. Nobilii din Ravka nu voiau să fie conduși de o marionetă a Fjerdei.

Ridică privirea și întâlni căutătura furioasă a Zoyei.

— O să te ucid în somn, șuieră ea printre dinți.

Nikolai îi făcu jucăuș cu ochiul.

— Haide. Zi ceva măreț.

46. Zoya

— Ce ai de spus, Zoya Nazyalensky? General al Armatei a Doua?

Ambasadorul zemenit îi pusese întrebarea, dar ea habar n-avea cum să răspundă. Știa doar că imediat ce rămânea singură cu Nikolai, avea să-l strângă de gât. Când hotărâse el planul ăsta ridicol, aiureala asta completă?

Își aminti imaginea pe care i-o imprimase în minte Juris când îi luase solzii ca amplificatoare: o coroană. Crezuse că era aroganța dragonului, dorința lui să existe o regină Grisha, dar acum începea să-și pună întrebări. Oare Juris prezisese momentul ăsta, așa cum văzuse și ce avea să se întâmple în turnul de observație?

Tot făcuse aluzii, dar ea le înțelese greșit la fiecare pas. *Nu poți să-mi spui că nu te-ai gândit ce-ar însemna să fii regină.*

Zoya se gândise. Sigur că se gândise. Când îi rătăcea mintea ei proastă, visătoare. Dar asta era altceva. *Nu pot să fac așa ceva.*

Nu poți? Nu era vreo fată umilă scoasă din anonimat. Nu era nici vreo tânără prințesă aflată departe de casă. Își

pusesese viața în slujba Grisha, a țării ei, a regelui ei. Era ceva diferit acum?

Sigur că era diferit. Nu gândea logic.

Suntem dragonul și acesta este momentul nostru.

Zoya simți ochii tuturor celor din sala de audiențe cântărind-o. Auzea în depărtare oamenii scandând în fața primăriei. Bine. Nu era regină și cu siguranță nu era Sfântă, dar era general. Avea să atace situația asta așa cum ar fi făcut cu orice campanie strategică. Dacăăștia erau aliații ei, atunci așa să spună.

— Sunt soldat, zise ea. Sunt soldat încă din copilărie. Ați vrea să poarte coroana o fată care și-a petrecut viața în tranșeele de luptă? Ați vrea o regină-soldat?

Pensky, generalul Armatei Întâi, fu cel care făcu un pas în față. Fuseseră nevoiți să colaboreze de când urcase Nikolai pe tron. N-o plăcuse niciodată în mod special, dar spera că măcar o respectă.

Generalul își îndreptă haina și-și netezi mustața albă umflată.

— Mai bine o regină care știe ce preț are lupta. Eu vreau o regină-soldat.

Zoya se sili să încuviințeze scurt și demn, arătând doar o părțică din recunoștința pe care o simțea. Era scăldată în sudori reci, dar se forță să continue.

— Sunt o Furtunoasă, o Grisha.

Aruncă o privire disprețuitoare către Brum.

— Unii dintre dușmanii noștri mi-ar spune vrăjitoare. Și unii dintre ai noștri ar fi de acord. Vreți să aveți o regină Grisha?

— E adevărat, spuse bătrânul duce din Grevyakin, pe care-l vizitase împreună cu Nikolai cu câteva luni în urmă.

Fusese nefericită toată seara, dar acum se bucura că reușise să rămână trează și politicoasă.

— Unii te vor disprețui. Alții îți vor spune Sfântă. Vreau să-mi cultiv pământul și să-mi văd copiii în siguranță. Mă voi pleca în fața unei regine Grisha dacă ne va aduce pacea.

Zoya încuviință din nou, ca și cum nu s-ar fi așteptat la nimic altceva, ca și cum nu și-ar fi simțit inima pe punctul să-i iasă din piept. Tăcu. Înțelegea riscul pe care urma să și-l asume, dar coroana n-ar fi însemnat decât o povară nedorită dacă n-o făcea. Știa prețul pe care-l plătitise Nikolai din cauza speculațiilor legate de nașterea lui. Nu putea încerca și ea să domnească așa. Și nu voia să mai fie fata care se ascunde. *Te vedem, fiică.*

Trase adânc aer în piept.

— Numele tatălui meu era Suhm Nabri și sunt singura lui fiică. Vreți o regină suli?

Din mulțime se ridicară murmure consternate și derutate, dar Zoya nu plecă fruntea. Se uită pe rând în ochii fiecăruia. Unii dintre ei își puneau probabil servitorii să-i alunge pe suli de pe moșiile lor, sau poate că-i angajau pentru petreceri și nu se mai gândeau a doua oară la ei. Alții trimiteau haine la caravanele suli și dormeau mai bine în noaptea aceea, mângâiați de demonstrația lor de generozitate, în timp ce alții slăveau frumusețea femeilor suli și se băteau pe umăr pentru mintea lor deschisă. Dar poate că unii dintre ei știau că au sânge suli în propriile familii și poate câțiva recunoșteau chiar că suli hoinăreau prin țara asta chiar dinainte să se cheme Ravka.

Contele Kirigin făcu un pas în față. Azi alesese o haină de un albastru-cobalt primejdios, împodobită cu panglică mov.

— Nu sunt suli recunoscuți pentru prevederea și rezistența lor? întrebă el publicul.

Nikolai trebuia să-i dea omului ăstuia o medalie. Sau poate că trebuia să i-o dea Zoya.

— Așa este, spuse ducesa de Caryeva. Nu-mi pasă de unde e. O să mă plec în fața singurei regine care se poate ridica în văzduh pe aripi negre ca să aducă groaza în inimile dușmanilor noștri.

Nikolai se ridică.

— Spun da! strigă către sală, cu chipul strălucind de optimism și triumf. Vom avea o regină suli, o regină Grisha, o regină ravkană!

Nu arătase niciodată mai aurit sau mai măreț.

Din rândurile ravkanilor se ridicară ovații, în timp ce fjerdanii priveau destul de îngrijorați.

Poate că era de-ajuns. Poate. Momentul era clădit din sticlă, fragil, gata să se spargă și să dispară dacă făcea o mișcare greșită.

— Dacă asta e dorința poporului ravkan, spuse ea rar, îmi voi sluji țara oricum pot.

— Dar de unde știm că puterea ei e sfântă?

Glasul Aparatului se strecură prin sala de audiențe. Zoya aproape că uitase de el și de gărzile lui preotești.

— Suntem așa de dispuși să uităm molima care a lovit nu doar Ravka, ci toate țările reprezentate în sala asta și dincolo de ea? Să fie oare simplă coincidență că un asemenea blestem a căzut pe pământurile noastre când au apărut întâi un demon și apoi un dragon?

Își desfăcu mâinile ca și cum s-ar fi adresat congregației lui, iar întrebările răsunară în încăpere.

— Cum se face că Zoya Nazyalensky, o Grisha de rând, a ajuns să aibă asemenea talente? A luat forma unei reptile

pentru că este o reptilă. O cunosc pe fata asta. Am slujit ca sfetnic spiritual al regelui. Are o inimă crudă și rece și n-o să poată fi niciodată mama de care are nevoie Ravka.

Zoya n-avea ce să răspundă. Fusesse crudă. Fusesse rece. În ea exista o inimă dură de fier, care o ajutase să supraviețuiască. Și cum i s-ar fi putut opune Aparatului? Nikolai nu se gândise și la asta, nu? Se presupunea că preotul vorbește în numele poporului, iar în sala asta cuvintele lui se auzeau la fel de tare ca și scandările de-afară.

— Tu alegi căror Sfinți suntem liberi să ne închinăm acum?

Glasul acela. Rece ca apa de izvor. Întunecatul se ivi din spatele sălii. Încă purta robele negre ale Sfântului Fără Stele. Cum reușise să intre?

Aparatul făcu o grimasă.

— Ce drept ai să te afli aici? Un călugăr fără nume care urmează stindardul unui nebun.

— Hai să nu ne batem capul cu numele, răspunse Întunecatul, pășind în lumină. Am avut prea multe.

Aparatul se înfioră. Majoritatea celor prezenți nu-l întâlniseră niciodată pe Întunecat sau îl văzuseră doar în trecere, iar trăsăturile lui încă nu reveniseră la ceea ce fuseseră cândva. Dar pentru cei care-l știau, cei care avuseseră de-a face îndeaproape cu el, care-l admiraseră și se temuseră de el, nu era nicio îndoială. Și dacă groaza pură de pe chipul lui însemna ceva, atunci îl recunoscuse și Aparatul.

— Am suferit cu toții în anii lungi de război și conflict, spuse Întunecatul blând. Dar dintre cei mulți care ar putea vorbi despre regi și regine, nu acesta ar trebui să vorbească. Hai să lăsăm deoparte o clipă faptul că s-a aliat cu dușmanii Ravkai în timp de război...

— Singura mea loialitate e față de Sfinți!

Întunecatul nu-l băgă în seamă, părând să alunece mai aproape de el.

— Omul ăsta l-a ajutat pe Întunecat să alunge de pe tron un rege Lantsov. A avut un rol esențial în declanșarea războiului civil care aproape că a distrus țara asta, iar acum îndrăznește să pună la îndoială o femeie pe care poporul o slăvește ca pe o Sfântă în viață?

— Suntem siguri că vrem să-l lăsăm să vorbească? îl întrebă Zoya în șoaptă pe Nikolai.

— Deloc.

— Toată lumea știe că bătrânul rege era bolnav, zise Aparatul, însă privirea îi fugea înnebunită prin sală, parcă în căutarea vreunui mijloc de scăpare. Aceste acuzații nu sunt decât minciuni.

— Regele a fost o victimă a otrăvii, nu-i așa? întrebă Întunecatul.

— Așa este, răspunse Nikolai.

— Otravă administrată încet, în timp, de cineva apropiat, cineva în care avea încredere. Câți ar fi putut fi? Nu pot să mă gândesc decât la unul.

Zoya aruncă o privire spre fostul rege. Era roșu la față de furie, iar fălcile îi tremurau ca o budincă încă neînche-gată. În realitate, otrava fusese administrată de o anume Genya Safin, ca dreaptă răzbunare. Dar nu era ceva tocmai cunoscut. Și ca să recunoască așa ceva acum, tatăl lui Nikolai ar fi trebuit să le spună tuturor cum avusese acces la trupul lui, în fiecare zi, o tânără fată.

— Minciuni! zise Aparatul. Minciuni de eretic!

Dar în timp ce vorbea, din gură începură să-i iasă umbre. Oamenii din sală icniră și se dădură înapoi, încercând să se îndepărteze de preot.

Ochii Zoyei se fixară pe mâinile Întunecatului, ascunse în mâneci, dar aflate în mișcare.

— Cred că ăsta e semnalul tău, șopti Nikolai.

Unul pe care îl primea bucuroasă. Zoya mișcă brațul prin aer și se auzi bubuitul tunetului.

— Ajunge, spuse. Luați-l.

În sală se dezlănțui haosul când gărzile regale îl înconjurară pe Aparat. Fjerdanii plecaseră în grabă, nu înainte ca prințul moștenitor să fie de acord cu prelungirea armistițiului până când va putea fi încheiat un tratat propriu-zis.

— Nu mai puteți rămâne? întrebă Zoya, cu ochii la Nina, deghizată ca Mila Jandersdat.

Dar întreaga atenție a Ninei era concentrată asupra prințului și chipul ei era o mască a confuziei în timp ce-l cerceta cu o intensitate bizară, care nu părea deloc să respecte purtarea plină de modestie a femeilor fjerdane.

— O să ne întoarcem, răspunsese prințul Rasmus. Promit.

Vorbea cu un glas scăzut, răgușit.

— Poate pentru încoronarea ta.

Nikolai pusese gărzi și Soldați ai Soarelui să-l urmărească pe Întunecat, care dispăruse cumva din încăpere. Indiferent ce făcuse pentru ei la întrunire, tot nu știa ce urmărește, iar Zoya refuza să-l lase s-o zbughească pe undeva ca să comploteze. În plus, dacă armistițiul era respectat, trebuiau să găsească o cale să oprească molima. Nu știa dacă Întunecatul avea cu adevărat cunoștințe despre cum puteau face așa ceva sau dacă toată vorbăria lui despre *obisbaya* fusese doar o manipulare, dar avea de gând să afle.

Nobilii ravkani întrebau deja când urma să fie încoronată și când va primi petiții pentru fonduri guvernamentale, anexări de terenuri și lista continua. Însă în cele din urmă sala de audiențe fu eliberată și sub cupola răsunătoare nu mai rămăseseră decât Nikolai și Zoya.

Cu o fluturare de mână, Zoya trimise o pală de vânt ca să închidă obloanele, care înăbușiră zgomotul scândurilor infernale.

Se întoarse către Nikolai.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Din când în când. Mi se pare reconfortant. Dar n-am fost niciodată mai sănătos la cap sau treaz, Zoya.

— Nu pot să fac așa ceva, Nikolai. Tu ești diplomatul, fermecătorul. Eu sunt...

— Da?

Zoya își aruncă brațele în sus exasperată.

— Eu sunt mușchii.

— Coroana nu mi-a fost niciodată menită. Tu ești comandantul militar, tu ești Grisha și, datorită efortului Ninei și darului lui Juris, ești o Sfântă în viață.

Zoya se trânti pe una dintre bănci.

— Orice ar spune în sala asta, știi că n-o să mă acceptezi niciodată. Toate jurămintele și ovațiile n-o să însemne nimic când o să vadă că nu obțin ce vor.

Nikolai îngenunche în fața ei și o luă de mână.

— Încetează cu asta, se răsti ea. Nu mai îngenunchea.

Dar nu-l împiedică s-o ia de mână. Atingerea lui era mângâietoare, familiară, ceva de care să se agațe.

— Nu pot. Așa fac genunchii mei acum. Am băgat de seamă întorsătura ta șmecheră de frază mai devreme. Ai zis că o să slujești Ravka, dar n-ai zis că o să accepți coroana.

— Pentru că sper că o să-ți vii în fire și o să vezi că e imposibil.

Nikolai zâmbi.

— Știi ce părere am eu despre cuvântul ăsta.

Părea sincer amuzat.

— Cum poți să faci așa ceva? întrebă ea. Cum poți să renunți pur și simplu la tronul pentru care te-ai luptat așa de mult?

— Pentru că nu m-am luptat niciodată pentru tron. Nu cu adevărat. Lupta a fost tot timpul pentru dezast-
trul ăsta de țară. Întunecatul credea că el e cheia pentru
mântuirea Ravkăi. Poate că am căzut și eu în capcana
asta. Dar nu e prea târziu să îndrept lucrurile.

Zoya clătină din cap.

— Nu se poate.

— O să-i fermecăm unul câte unul, dacă trebuie, și tu
o să conduci Ravka într-o epocă a păcii.

— Nu sunt fermecătoare.

— Dar eu sunt. Am o rezervă de tertipuri de folosit în
beneficiul Ravkăi.

— Cine, și parade, și sporovăială. Sună ca naiba.

— O să-ți fac masaj la picioare în fiecare seară.

Ce-i oferea? Nikolai zâmbea, dar Zoya simțea în
el și precauție, o prudență pe care o recunoștea. Își
promisese că o să-i vorbească din inimă când o să aibă
ocazia, dar acum, că era aici, în sala tăcută, cu Nikolai
în fața ei, era mai înfricoșată decât fusese vreodată în
viața ei.

— E o pictură pe perete în camera mea, zise ea șovă-
itor, nesigură de ce voia să spună, înspăimântată de
cuvintele care ar fi putut urma. O mare furtunoasă. O
barcă. Un steag cu două stele. Te-ai întrebat vreodată...

— Ce înseamnă? Doar când mă gândesc la dormitorul tău. Deci cam în fiecare noapte.

— Poți să fii și tu serios o dată?

— O dată și doar o dată.

— Stelele alea suntem eu și mătușa mea. Liliyana. Era cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o și... s-a luptat pentru mine, când nimeni altcineva n-o făcea, fără nicio armă. Era o femeie fără niciun statut sau avere, dar și-a riscat viața ca să mă apere. A crezut că meritam să fiu salvată. A crezut... A crezut că meritam să fiu iubită.

Când steaua Liliyanei dispăruse, Zoya crezuse că va trebui să înfrunte pentru totdeauna marea furtunoasă de una singură. Că dacă avusese atâta noroc să fie iubită de o persoană în viața asta, ar trebui să fie de-ajuns. Sau cel puțin așa își spusese ea.

— Nu pot să mă descurc singură, Nikolai.

— Voi fi de partea ta.

— Ca sfetnic?

— Dacă asta-ți dorești.

Zoya nu voia să întrebe. O împiedica mândria. Dar nenorocita ei de mândrie o costase destul. Își îndepărtă privirea.

— Și dacă... dacă mi-aș dori mai mult?

Îi simți degetele pe bărbie, întorcându-i capul. Simțea o durere puternică în gât. Zoya se sili să-l privească în ochi. În lumina asta, ochii lui căprui păreau aproape aurii.

— Atunci aș fi bucuros prințul tău, consortul tău, demonul tău nebun.

— O să ajungi să mă urăști. Sunt prea tăioasă. Prea furioasă. Prea ranchiunoasă.

— Așa ești, dar ești cu mult mai mult de-atât, Zoya. Poporul nostru va ajunge să te iubească nu în pofida ferocității tale, ci datorită ei. Pentru că ai arătat milă în cel mai negru ceas al nostru. Pentru că știm că dacă pericolul va apărea din nou, n-o să șovăi. Dă-ne șansa asta.

Iubire. Cuvântul nu era făcut pentru oameni ca ea.

— Nu știu cum să fac să te cred, zise ea neajutorată.

— Și dacă spun că nu pot suporta să te pierd?

Buzele Zoyei se arcuiră într-un zâmbet.

— Aș spune că ești un mincinos. Că afirmații de-astea sunt pentru nerozi romantici.

Ridică mâna și-și lăasă degetele să-i urmeze linia maxilarului lui frumos. Nikolai închise ochii.

— Am merge mai departe, noi doi. Dacă n-aș putea fi regină, ai găsi o cale să câștigi bătălia asta și să salvezi țara. Ai face un refugiu pentru poporul meu. Ai merge mai departe, și ai sângera, și ai face glume proaste până ai împlini tot ce-ai spus că o să împlinești. Presupun că de-asta te iubesc.

Nikolai deschise ochii și chipul i se luminează într-un zâmbet fermecător.

— Pe toți Sfinții, mai zi o dată.

— Ba nu.

— Trebuie.

— Eu sunt regina. Nu trebuie să fac decât ce-mi place.

— Ți-ar plăcea să mă săruți?

I-ar fi plăcut. Și o și făcu, trăgându-l lângă ea, pipăindu-i tuleiele din barbă, bucla moale din spatele urechii și, la sfârșit, după atâtea zile lungi de dorință, gura lui spirituală, genială, perfectă.

În jurul lor se lăsă tăcerea, iar Zoya se simți golită de teamă și îngrijorare și orice altceva în afara apăsării calde a buzelor lui.

Când se despărțiră, Nikolai își sprijini fruntea de capul ei.

— Îți dai seama că tocmai te-ai referit la tine ca regină. Asta înseamnă că ai acceptat.

— O să te omor.

— Câtă vreme mă mai săruți înainte.

Iar ea se conformă.

47. Nina

Nina nu putea gândi ca lumea. *E un joc?*

Se joacă acum cu mine?

Era un ghem de furie, speranță și nedumerire. *Adună-te, Zenik, se muștră ea. Dacă ai avut vreodată nevoie să-ți ții mințile acasă, acum e momentul.*

Mai ușor de zis decât de făcut. Era destul de sigură că-l văzuse pe Nikolai Lantsov — sau poate că nu Lantsov, de vreme ce recunoscuse că e un bastard — dându-i coroana Zoyei Nazyalensky. Care era și dragon. Și poate și Sfântă. Iar Rasmus ceruse o suspendare de durată a ostilităților și un tratat cu Ravka. Dar de ce? Chiar credea în pace? Era totul doar o stratagemă elaborată, o parte din disputa lui cu Jarl Brum?

Sau se petrecea cu totul altceva? Nina văzuse trupul neînsuflăit al Hannei prăbușit pe jos. Însă ce văzuse de fapt? Își aducea aminte mâinile Hannei trecând ușor peste fața ei, trăgându-și părul din cap. *Am exersat*, spusese ea.

Nu spera, Nina. Nu îndrăzni să speri așa ceva.

Drumul cu barca spre Gura Leviatanului fu parcurs în tăcere, stinghereala soldaților și a ofițerilor fjerdani

fiind palpabilă. Simțea furia lui Brum și spaima soldaților *drüskelle* care îl dezamăgiseră în sala de audiențe.

Joran părea aproape fericit, cu chipul senin, ca și cum își găsisese în sfârșit, pentru prima dată, un fel de împăcare. Fusese primul care vorbise și se declarase în favoarea Zoyei și a încheierii războiului. Oare ar fi îndrăznit vreunul dintre ceilalți să fie primul? Sau doar băiatul plin de regrete, disperat să facă ce trebuie, să sacrifice totul ca ispășire în fața Sfinților? Dacă Nina și-ar fi dus la capăt răzbunarea, dacă n-ar fi oprit-o Hanne, ce s-ar fi putut întâmpla în Os Kervo?

Nina era mai puțin sigură de ce simțea din partea prințului Rasmus. Îi tot arunca priviri, iar pe chipul lui se citea ceva ce aproape că ai fi putut crede că e îngrijorare adevărată. Nu se putea abține să nu-i cerceteze profilul, culoarea ochilor — oare diferențele pe care credea că le vede erau reale sau închipuite? Avea senzația că își pierde mințile.

Ancorară la unul dintre docuri, iar prințul se îndreptă către centrul de comandă, cu Joran alături.

— Haide și tu, îi spuse Ninei.

— Aș vrea să stăm de vorbă, Înălțimea Ta, zise Brum, abia ținându-și în frâu furia.

— Atunci poți să vii și tu.

Centrul de comandă semăna mult cu restul structurilor de pe Leviatan — totul avea funcționalitate militară și era înțesat cu hărți și echipamente.

Lăzile cu echipamente erau așezate pe culoare ordonate, iar hărțile erau atârinate pe pereții din pânză de cort, deși restul încăperii era deschis.

— Ești sigur că nu vrei să te *odihnești*, Înălțimea Ta? întrebă Brum, încercând să atragă atenția asupra fragilității prințului.

— Cred că nu. Mă simt destul de bine.

— Desigur, n-ai fost pe front astăzi.

— Nu, n-am fost. Nu mi-am avut partea de călărit, sau de aer curat, sau de luptă în viața asta. Știu că mă consideri mai puțin demn din cauza asta.

— N-am spus niciodată...

— Ai spus destul. Mi-ai spus molău și cățelandru.

— N-am spus niciodată. N-am..., bâigui Brum.

— Gândește, zise prințul cu blândețe și Nina se trezi iar aplecându-se și minunându-se.

Glasul îi suna mai răgușit, diferit. Ca și cum corzile vocale ar fi fost modificate în grabă.

— Adu-ți aminte că oameni pe care i-ai considerat cândva loiali nu mai vor să te slujească. Prietenul tău Redvin a fost găsit mort în ruinele turnului de est. *Drüskelle* sunt în haos. Chiar crezi că e momentul potrivit să vrei să-ți fie pusă la îndoială onestitatea?

Brum nu cedă niciun pic de teren.

— Am slujit cu onoare Fjerda.

— Ai slujit suficient Fjerda.

Brum râse.

— Am înțeles. Crezi că ravkanii vor respecta acordul de pace, Înălțimea Ta?

— Da, răspunse prințul Rasmus. Și chiar dacă n-aș crede, nu mai e ceva care să te privească pe tine.

— Sănătatea ta...

— Sănătatea mea e mai bună ca oricând.

Nina șovăi, apoi spuse:

— Toată discuția aceea despre otravă de azi.

Se lăsă tăcerea.

— Da, zise Rasmus rar. O chestie curioasă. Am fost păzit de *drüskelle* încă din copilărie.

Acum Brum păru sincer înspăimântat. Din câte știa Nina, nu recursese niciodată la otravă. Crezuse că sănătatea șubredă a prințului o să-i facă oricum treaba. Dar putea să și dovedească oare?

— Dacă ai dovada unei asemenea trădări, cer să fie prezentată, spuse el. N-o să accept să-mi fie pătată onoarea.

— Știu că a fost o zi tragică pentru tine, zise prințul. Cu pierderi cumplite. Ai nevoie de o perioadă de odihnă și de contemplare calmă. Poate la Kenst Hjerte.

— Țsta-i exil, spuse Brum, cu glas scăzut și hotărât. Nu poți să spui că...

— „Nu pot“ sunt niște cuvinte nefamiliare pentru prinți.

— Înălțimea Ta, încercă Brum, dând glasului un ton cald. Este o neînțelegere și nimic mai mult.

Prințul făcu un semn gărzilor.

— Duceți-l în cabina lui și țineți-l sub pază. Dar purtați-vă frumos cu el. Este... este ce l-a făcut țara asta să fie.

Înainte să-l prindă gărzile, avea deja un pistol în mână, îndreptat către prințul moștenitor.

— Nu! strigă Nina.

— *Strymacht Fjerda!* strigă el.

Împușcături — una, două, trei, zgomotoase, ca un pocnet de bici.

Brum nu apucase să tragă. Era la pământ și sângera. Joran își puse arma în toc. Îl împușcase pe Brum de trei ori — o dată în picior, de două ori în braț.

Prințul făcu un pas înainte, dar Nina îl prinse de cot.

— Nu. O să fie bine.

Ochii lui Rasmus se îndreptară spre ea, nu la fel de albaștri cum erau înainte.

— Aduceți un doctor! strigă el, susținându-i privirea. Bietul om are nevoie de ajutor.

Medici și soldați dădură năvală.

— Ar trebui să-l lăsăm să moară, spuse unul dintre ei, scuipând lângă trupul lui Brum. A încercat să te omoare, Înălțimea Ta.

— N-am nicio îndoială că avea de gând să întoarcă arma spre el. Azi și-a pierdut singura fiică.

Rasmus tăcu.

— Mila, tu o știi bine. Ai fost cea mai bună prietenă a Hannei, nu-i așa?

— Am iubit-o, răspunse Nina, cu speranța încăpățânată, cumplită strângându-i inima. Încă o mai iubesc.

Brum fu dus la infirmerie ca să i se îngrijească rănile. Avea să se recupereze cu timpul, deși ar fi fost vindecat mai repede cu ajutorul unui Grisha. Ylva insistă să rămână cu el. Nina ar fi vrut s-o mângâie, dar cu greu știa ce să spună.

Se urcară în tăcere la bordul aeronavei regale. Deja se vorbea despre întâlnirea prințului Rasmus cu părinții lui, ca să discute despre tratat, sau dacă pacea avea să reziste, dar Nina nu-și dorea decât ocazia să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Intrară în cabina regală, o încăpere cu lemn auriu și mătase albă luxoasă. Prin ferestre, Nina vedea soarele la apus colorând norii cu lumină aurie, trandafirie și bleu la margini.

— Joran, lasă-ne singuri, zise prințul.

Joran se opri în ușă, uitându-se întâi în ochii prințului, apoi în ochii Ninei.

— Orice dorești, Înălțimea Ta. Nu trebuie decât să ceri. Rosti cuvintele ca și cum ar fi făcut un jurământ.

— O să am grijă să nu fiți tulburați.

Făcu o plecăciune și plecă, închizând ușa în urma lui. Acum nu mai exista niciun martor, doar norii și cerul din spate.

Lumina ca mierea se reflecta din trăsăturile prințului. O privea cu o expresie pe care Nina n-o mai văzuse niciodată pe chipul regal arogant. Văzu acolo teamă și propria ei speranță reflectată către ea.

— Unde ne-am cunoscut? întrebă ea în șoaptă.

— Într-o poiană lângă pâraul otrăvit, răspunse prințul moștenitor cu glas blând și răgușit. Călăream pe un cal alb și, preț de o clipă, ai crezut că sunt soldat.

Înainte ca mintea Ninei să apuce să protesteze, picioarele o duceau deja în cealaltă parte a încăperii. Își aruncă brațele în jurul lui.

— Nu mă lăsa niciodată, șopti Hanne în părul ei, ținând-o strâns la piept.

— Niciodată.

Se trase înapoi.

— Dar... prințul?

Expresia vinovată a Hannei spunea tot ce era nevoie. Rasmus era mort, cu capul zdrobit în cădere. Murise purtând chipul Hannei.

— Cum? Ce s-a întâmplat în turn?

Hanne trase aer în piept.

— Prințul Rasmus a început să bea când au fost distruse clopotele Fjerdei. N-avea decât vorbe de batjocură pentru tata și planurile lui. A... a crezut că era amuzant să-mi tragă o palmă.

— Știam cât de nemilos poate să fie. N-ar fi trebuit să te las niciodată singură cu el.

— A fost doar o palmă.

— Hanne!

— A fost. A fost un test. Cred că voia să vadă cât de departe poate să meargă. Mi-a zis să-l lovesc și eu, exact cum a făcut și cu Joran. M-a provocat să-l lovesc. M-a lovit din nou. A zis că o să jucăm jocul ăsta de câte ori o să aibă el chef când o să fim soț și soție. Joran a încercat să-l oprească, dar... am intrat în panică. N-am vrut.

— Ți-ai folosit puterea pe el.

Pe obrazul Hannei se prelinse o lacrimă.

— Inima. Cred că i-am zdrobit-o... N-am mai rănit pe nimeni în felul ăsta.

Nina îi cuprinse fața în mâini.

— Știu că n-ai vrut. Știu că n-ai fi făcut niciodată așa ceva.

Hanne fusese dintotdeauna prea bună și prea blândă pentru urâtenia lumii ăsteia.

— I-am spus lui Joran să se ducă după ajutor. Am încercat să-l vindec pe prinț. Dar știam că era mort.

— Așa că l-ai Croit.

— Da. Și pe mine. Cât de repede am putut. Dar Joran... cred că nu s-a grăbit.

Ca s-o ajute pe Hanne? Sau pentru că-l voia mort pe prinț?

Orice dorești, Înălțimea Ta. Oare putea numi asta mântuire?

Dar contau motivele lui? Joran salvase azi viața Hannei. Știuse că Nina nu e Mila Jandersdat și totuși păstrase secretul. Poate că putea fi un început.

— Mi-am strâns sânii în corset, mi-am schimbat hainele și... și... I-am aruncat cadavrul pe geam.

— Pe toți Sfinții.

Hanne se așează pe o banchetă lată de catifea.

— Ce-o să-i spun mamei? Crede că am murit. Nu poți să-ți imaginezi cum a fost să-i aud durerea, să te văd pe tine în genunchi plângând pentru mine. Nu pot s-o pierd, Nina.

— O să găsim o cale să-i spunem. Cu timpul. Dar, Hanne... ce facem acum? O să trebuiască să-i înfrunți pe regele și regina Grimjer.

— Pot să mă Croiesc mai bine până atunci. Deși mi-aș dori să am talentul tău pentru actorie.

Nina fu nevoită să râdă.

— Te-ai descurcat minunat. Eu te-am crezut cu totul. Ai noroc că nu te-am omorât pe loc.

— Să nu crezi că nu mi-am făcut griji. Dar să-i păcălesc pe părinții lui?

În ultimele luni, Hanne învățase de la Nina despre inducerea în eroare. Își petrecuse o bună parte din viață la Curtea de Gheață învățând protocolul și stătuse așa de mult în compania prințului, încât manierismele și felul în care vorbea nu erau niciun mister.

— O să exersăm. Avem timp cât durează călătoria.

Hanne nu părea convinsă.

— Dacă regele și regina îmi pun întrebări despre copilăria lui Rasmus...

— Pot să te ajut eu cu asta, zise Nina.

În definitiv, aveau sfaturile morților.

— Poți? întrebă Hanne încruntată. Poți iubi o ucigașă?

— Aș putea să te întreb același lucru.

Hanne șovăi.

— Și poți să mă iubești în trupul ăsta?

— Inima ta o iubesc eu. Știi asta, nu?

În ochii Hannei se iviră lacrimi.

— Așa speram.

— Dar unde se termină toate astea? Cât poți să rămâi în capcană așa?

— Nu sunt în capcană, Nina.

Hanne oftă zgomotos.

— Dacă ți-aș spune că e ceva cum trebuie în trupul ăsta? Că de când am înțeles ce poate face Croitoria, n-am mai fost în stare să nu mă gândesc cum ar fi?

Nina își aduse aminte de expresia de vinovăție de pe chipul Hannei când recunoscuse că se Croia în taină. Se gândi la felul în care îi fugea privirea de la propria reflecție. Nina nu înțelesese.

— Ai zis că nu știi dacă poți fi fericită.

— Tot nu știu. Nu știu cum e să trăiesc într-un trup care pare că ar putea fi al meu. Tot ce știu e că... mi-am pierdut tatăl azi, poate și pe mama. Dar nu și pe mine. Și dacă trebuie să joc rolul prințului pentru posibilitatea asta, atunci este un târg pe care-l fac bucuroasă.

— Și asta, din partea persoanei care zicea că detestă petrecerile.

— Nu-i chipul pe care l-aș fi ales. Nu vreau să fiu Rasmus.

Nina își puse mâinile pe umerii Hannei.

— Nu ești Rasmus. Ești cineva nou, cineva pe care abia aștept să-l cunosc.

Zâmbetul Hannei era mic, ceva prețios, fragil.

— Voiam să schimbăm lumea. Poate că asta e ocazia noastră.

— Prințul și nevasta pescarului? Dacă trăiești ca Rasmus, știi că o să fii rege într-o bună zi.

Un rege care știa ce însemna să fii femeie în Fjerda, ce însemna să te simți singur printre ai tăi. Un adevărat luptător.

— Și tu o să fii regina mea.

Privirea timidă a Hannei o străpunse pe Nina — o lumină neașteptată, prea strălucitoare după atât întuneric.

— Dacă mă vrei.

Nina râse.

— Ah, te vreau, Hanne Brum.

Hanne roși. Era superbă.

— Două Grisha trăind în secret, conducând Fjerda, călăuzind-o către pacea cu Ravka? E un vis prea frumos. Dar un prinț nu se poate însura cu o femeie de rând.

— Atunci o să-ți dau pământuri și titluri. Dacă vrei. Poți să stai aici, cu mine, și să trăiești minciuna asta?

Nina o sărută pe Hanne, coborând privirea spre persoana pe care o iubea, vie și fericită.

— Nu-i o minciună. Tu ești prințul meu și ai inima mea.

— O să porți un chip fals pentru totdeauna?

— Păi, Mila și-ar putea dezvolta hobby-uri noi și ar putea să înceteze să-și frângă așa mâinile, dar da. Pentru visul cu tine, aș putea.

— Dacă vrei să te întorci în Ravka...

— Vreau. Și o să-mi fie dor de ea și o să te pun să le poruncești bucătarilor să gătească blini și ciorbă de sfeclă.

Se așază în brațele Hannei.

— Dar locul meu e aici.

Rămaseră acolo, ghemuite una într-alta, cu brațele Hannei în jurul Ninei, și priviră cum cerul se colorează în albastrul-închis al amurgului. Chiar sub urechea stângă a Hannei, Nina văzu doi pistrii trandafirii, uitați în graba panicată a Croielii. Îi plăceau pistrii ăia. Poate că puteau păstra unul dintre ei.

Ce-ar fi crezut Matthias despre toate astea? se întrebă Nina. Un rege Grisha. O regină Grisha. Spera că s-ar fi bucurat s-o vadă fericită, că ar fi vrut să i se vindece inima.

Păstrează niște îndurare pentru poporul meu. Stând acolo, în tăcere, privind cum trec norii, fără niciun sunet care să tulbure liniștea în afara zumzetului motoarelor, Nina se simți cuprinsă de o senzație stranie, o ușurare pe care o uitase cu totul. Pace.

Mai erau băătălii înaintea lor, pericole cărora trebuiau să le facă față ea și Hanne. Ce încercau era cutezător, poate imposibil, dar cumva știa că vor reuși. Nina își rezervă obrazul de al Hannei. Îl onorase pe Matthias și știa că această cale, undeva între răzbunare și mântuire, era cea corectă. *Locul meu este cu lupii.*

Nina își îndreptă spatele.

— Hanne, cum să-ți spun? Rasmus?

Hanne ridică din umeri.

— N-aș suporta așa ceva. Trebuie să alegem un nume nou. Un nume de Sfânt. Ca să onorăm credința nou-găsită a prințului în Copiii lui Djel.

— Pe toți Sfinții, înveți repede. Asta-i o mișcare de politician.

— Dar trebuie să alegem unul bun.

— Ce zici de Demyan? Sau Ilya? Era faimos. Și a schimbat lumea.

Prințul ei zâmbi.

— Nu știu povestea.

— O să ți-o spun eu, zise Nina.

Afară se lăsa noaptea și cerul era plin de stele.

— O să-ți spun o mie de povești, iubirea mea. O să scriem noi sfârșituri, unul câte unul.

48. Nikolai

Mergeau cu Soldații Soarelui, nu doar pentru protecție, ci și pentru că unele dintre trecătorile din munți erau încă blocate de zăpadă.

— Ar fi fost mai rapid ca dragon, se plânse Zoya când treceau prin niște serpentine.

— Și considerabil mai băcător la ochi, îi răspunse Nikolai.

— Hai să ne mișcăm, zise Genya. Nu vreau să mai petrecem încă o noapte în munții ăștia.

Nikolai aruncă o privire în urma lor pe potecă, unde Zoya o ajuta pe Genya să se cațare pe un bolovan. Purtau toți veșmintele țărănești de pânză neșesută ale călătorului — haine și pantaloni groși și cizme căptușite cu blană.

— Ce anume te supără — lincșii, vremea sau compania?

— Sunt regină, răspunse Zoya. Ar trebui să fiu purtată într-o lectică, astfel ca piciorușele mele delicate să nu atingă nicidecum pământul.

— I-aș putea cere demonului să te poarte.

Zoya pufni.

— Nu, mulțumesc. Ultima dată când i-ai dat drumul, a încercat să mă muște.

— Cred că voia să fie un gest de afecțiune.

— Ești sigur? Întrebă Genya.

— Nu prea, recunosc Nikolai.

Veniseră cu zburătoarele până pe câmpiile de la nord de Sikursk. De-acolo, fuseseră nevoiți să meargă pe jos. Era prea riscant să zboare din cauza vântului care vârâia printre vârfurile astea. În fața lor, flancat de Soldații Soarelui, își târa picioarele Întunecatul. Avea mâinile legate și era încă îmbrăcat cu veșmintele negre ale celor Fără Stele. Părea să nu simtă frigul.

Nikolai se întreba ce i-ar putea aștepta dacă reușeau să găsească mănăstirea — presupunând că exista măcar. Era într-un totul pregătit să afle că această călătorie nebunească era doar una dintre diversiunile Întunecatului, dar asta nu însemna că era pregătit și pentru decepția în sine. Poate că Întunecatul avea să aducă o alunecare de teren și să-i îngroape pe toți sub un morman de bolovani sau o să-i abandoneze într-un labirint de grote. Opțiunile erau infinite. Omul avea o rezervă nesfârșită de surprize neplăcute.

Trecură de o curbă și în fața lor se ivi valea, învăluită într-o ceață argintie și presărată cu vârfurile acoperite cu zăpadă din Sikurzoi. Vedeau lacurile de munte lucind ca niște monede înghețate și, departe în zare, o turmă de bizoni flocoși care mergeau alene printr-o mlaștină, căutând semnele primăverii.

Nikolai ar fi preferat să aștepte dezghețul înainte să plece în această călătorie, dar veștile despre molimă erau tot mai dese și în doar câteva clipe apăreau zone de kilometri întregi de pământ mort și sol cenușiu, cu bărbați, femei și copii doborâți pe loc. Niște cicatrici care s-ar putea să nu se vindece niciodată.

După bătălia de la Os Kervo, cercetașii lui nu reușiseră să-l localizeze pe Întunecat. Adepții Celui Fără

Stele își țineau mai departe slujbele și câțiva își făcuseră tabără lângă zidurile palatului ca să-i ceară noii regine sanctificarea Întunecatului. Însă el dispăruse. Până într-o noapte când intraseră în sala de război din Micul Palat și-l găsiseră prăbușit în fostul lui scaun, ca și cum n-ar fi plecat niciodată de-acolo.

Nikolai întinsese mâna după arme, Tolya și Zoya luaseră poziție de luptă. Dar Întunecatul nu făcuse decât să-și sprijine bărbia în palme și spusese:

— Se pare că, încă o dată, Ravka are o problemă pe care doar eu o pot rezolva.

Era corect să spui că problema fusese creată chiar de el, dar, dacă putea fi de ajutor, Nikolai n-avea de gând să-l contrazică. Măcar îi îndrumase către Mănăstirea lui Sankt Feliks, unde credea că ar putea găsi răspunsuri. Și dacă nu? Nici chiar Întunecatul, veșnic atotștiutor, nu era sigur ce ar fi urmat să facă. Părea netulburat de această perspectivă.

— Chiar ești dispus să vezi lumea murind? îl întrebase Nikolai.

Întunecatul doar ridică din umeri.

— Imaginează-ți, dacă ești în stare, cât timp am-petre-cut pe lumea asta. Nu te întrebi niciodată ce urmează?

Nikolai ar fi zis că se întrebase. Scrisese niște poezii foarte sumbre despre moarte și necunoscut când era la universitate, în Ketterdam, o parte dintre ele în cuplete cu rimă, toate remarcabil de proaste.

Îi aruncă o privire în urmă Zoyei care mergea greoi, cu căciula de blană argintie trasă peste urechi și nasul înroșit de frig. De ce să te gândești la lumea de dincolo, când ea era în lumea de-aici? În ultimele săptămâni o privise croindu-și drum printre întruniri, cine diplomatic sau începutul problematic al negocierilor pentru

tratatul cu Fjerda. Era și el acolo, ca să farmece și să îi dea îndrumări când avea nevoie, dar rolul Zoyei de general al Armatei a Doua o obligase să învețe oricum toate dedesubturile politicii externe și situația internă a Ravkăi. Poate că nu urma să aibă niciodată o pasiune pentru reforma agricolă sau dezvoltarea industrială, dar avea miniștrii care s-o ajute. Ca și Nikolai, dacă-l lăsa.

Nu erau căsătoriți. Nu erau nici măcar logodiți. Voia s-o ceară de nevastă, dar voia s-o curteze înainte. Poate să-i construiască ceva. O invenție nouă, ceva drăgălaș și inutil și total nepotrivit pentru război. O cutie muzicală sau o vulpe mecanică, o ciudățenie pentru grădina ei. O parte din el era sigură că Zoya avea să se răzgândească în privința lui și că așa o să se termine totul. Și-o dorise atâta vreme, că părea imposibil chiar s-o aibă alături în fiecare zi, să se poată întinde lângă ea în fiecare seară. Nu imposibil, ar fi zis el. Doar improbabil.

Se întoarse, aruncând o avalanșă de pietricele de pe versant.

— Sărută-mă, Zoya.

— De ce?

— Am nevoie de asigurări că ești reală și că am supraviețuit.

Zoya se ridică pe vârfuri și-și apăsă gura caldă de a lui.

— Sunt chiar aici și îngheț, așa că mișcă-te înainte să te arunc într-o râpă.

Nikolai oftă fericit. Iat-o. Acidă și reconfortantă ca o băutură tare. Era reală și, cel puțin deocamdată, era a lui.

Dădură peste mănăstire fără niciun avertisment. Acum erau înghesuiți între doi pereți de stâncă goală și în clipa următoare se holbau la o fațadă de stâncă având un model

elaborat, cu arcuri și coloane cioplite în piatra cenușie. Printre ele, într-o suită de fresce, Nikolai văzu povestea primelor gărzi preoțești, călugării care se transformaseră în fiare ca să lupte pentru primul rege ravkan, dar care nu mai reușiseră să se întoarcă în forma omenească. Yuri crezuse că printre ei se aflase și Sankt Feliks și că detaliile despre sanctificarea și martiriul lui fuseseră alterate cu trecerea timpului și multele repovestiri. Feliks îndurase *obisbaya*, Ritualul Salcâmului în Flăcări, ca să se curețe de fiară. Și dacă Nikolai nu mai voia în mod special să se curețe de monstrul lui? Tot ar fi făcut ce-i cerea viitorul țării sale. Asta nu se schimbase.

Nu exista nicio ușă în care să bată, doar un tunel lung care se pierdea în beznă. Unul dintre Soldații Soarelui luminează calea.

— Aerul miroase dulceag, spuse Genya și, după câteva clipe, înțeleseseră și de ce.

Ieșiră într-o poiană largă, acoperită de zăpadă, aflată sub cerul liber. Zidurile de stâncă din jurul lor erau presărate cu alcovuri arcuite, ca o sută de guri flămânde, iar în centru se înălța cel mai mare copac pe care-l văzuse vreodată Nikolai.

Diametrul trunchiului răsucit era aproape cât al farului din Os Kervo. De la poalele lui pornea o rețea de rădăcini groase, puternice, iar deasupra bolta ramurilor aproape acoperea poiana, plină de flori roșii și spini cât antebrațul unui bărbat.

Salcâmul. Dar forma părea diferită de data asta.

— Seamănă cu frasinul lui Djel, zise Zoya.

— Toate poveștile încep de undeva.

Glasul venise din umbra unuia dintre alcovuri, de unde apăru o femeie, cu trupul învăluit în mătase purpurie

și părul negru împletit în trei cozi date peste umăr. Era shuhană și avea ochii de culoarea verde-aprins a gutuilor proaspete și picioarele desculțe, în ciuda zăpezii.

— Toți zeii sunt același zeu.

Se întoarse către Zoya.

— *Nae brenye kerr, eld ren.*

Zoya făcu o plecăciune.

Nikolai se uită de la Zoya la călugăriță.

— Poftim?

— E kaelish, zise Întunecatul. Kaelish antică. O limbă pe care nu mi-am dat seama că o știe și Zoya.

Zoya nici nu se uită la el.

— Înseamnă „Mă bucur să te văd, vechi prieten”. Juris a mai fost aici.

— Acum multă vreme, spuse călugărița. Voia să fie din nou om și credea că-l putem ajuta. Ți-e teamă de soarta asta?

Zoya păru surprinsă.

— Sunt încă umană.

— Chiar ești?

Genya se întinse și o prinse pe Zoya de mână.

— E suficient de umană.

Însă Nikolai bănuia că, în ceea ce-l privea, se aflau pe un teren mai nesigur.

— Știm de ce sunteți aici, zise călugărița. Dar nu veți găsi ajutor în pădurea de salcâmi.

Știm? Nikolai își dădu seama că în spatele fiecărei arcade se aflau siluete în purpuriu, care se uitau în jos la ei. Păreau neînarmate, dar aveau o poziție strategică.

— Știți de molimă? întrebă el, încercând să numere oamenii aflați în arcade.

Erau mai mult de cincizeci.

— A ajuns deja o dată și în munții noștri. Suntem recunoscători că n-a lovit pădurea de salcâmi.

— Și noi, spuse Nikolai, pentru că salcâmul era singura lor speranță.

Sau cel puțin fusese.

— Spui că nu putem opri întinderea Faliei?

— Nu cu *obisbaya*. Falia Umbrei este o ruptură în urzeala universului, în urzeala primei plăsmuiri.

— Plăsmuirea din inima lumii, șopti Zoya.

— Înaintea plăsmuirii, nu exista nimic, iar asta e ce se prelinge acum în lumea noastră.

Nikolai își frecă mâinile una de alta.

— Și cum o reparăm?

Întrebarea pe care-o puneă întotdeauna. Orice era stricat putea fi reparat.

Ce era sfâșiat putea fi dres.

— Nu poți, răspunse călugărița. Trebuie s-o țină cineva închisă.

Genya se încruntă.

— Poftim?

— Trebuie să stea cineva în pragul dintre lumi, între neant și creație.

— Cât timp? întrebă Nikolai.

— Pentru totdeauna.

— Am înțeles.

— Ce ai înțeles? întrebă Zoya tăios.

— Trebuie să fie cineva.

— Nu fi absurd, se răsti ea.

Călugărița se trase mai aproape. Nikolai nu-și dădea seama cât de bătrână era.

— Umbra din tine te face curajos?

— Sper că nu. Am luat decizii proaste cu mult înainte să apară.

Zoya îl prinse de mânecă.

— Nikolai, nu poți vorbi serios. N-o să te las să faci așa ceva.

— N-ai fost încoronată. Nu sunt sigur că-mi poți interzice ceva.

— Mi-ai spus că o să rămâi alături de mine.

Nikolai nu-și dorea nimic mai mult. Opriseră împreună un război, iar el începuse să creadă că puteau clădi o viață împreună, dar asta era ceva ce trebuia să facă singur. Se întoarse către călugăriță.

— Ce am de făcut?

— Nikolai...

— Spinul o să-ți sfâșie inima, exact ca în *obisbaya*, dar o să rămâi acolo, în agonie, la granița nebuniei. Dacă spinul e înlăturat, molima se va întoarce și universul se va destrăma.

Nikolai înghiți nodul din gât. Părea mult mai puțin îmbietor decât o moarte rapidă și eroică.

— Am înțeles.

— Dar, Nikolai, începu Genya. Ce se întâmplă când... mă rog, când mori?

— Molima se va întoarce, spuse călugărița.

— Așa mă gândeam și eu.

Întunecatul se sprijinea de una dintre rădăcinile colosale ale copacului. Părea plictisit, de parcă ar fi întâlnit în fiecare zi câte un ordin străvechi de călugări.

— Gestul tău măreț a fost notat, băiețaș-rege...

— Nu sunt rege, îl corectă Nikolai.

— Consort sau rege, nu ești pe măsura misiunii.

Zoya privi la salcâm.

— Este martiriul meu, atunci?

— Categorie nu, zise Genya.

Întunecatul râse.

— Ia uite cum vă duceți spre spânzurătoare. Unul cu însuflețire eroică, altul cu hotărâre sumbră. Nu, Sankta Zoya, nici tu n-ai destulă putere să faci pe martira. Eu trebuie să fiu, bineînțeles.

Zoya miji ochii.

— Bineînțeles. Omul faptelor altruiste. Nu faci nimic fără să-ți calculezi întâi câștigul. De ce-ai începe tocmai acum?

— Pentru că sunt singurul care o poate face.

— Mi se năzărește mie sau mai ești și încrezut? întrebă Nikolai.

— Sunt nemuritor, zise Întunecatul ridicând din umeri. Tu ai doar o părticică din puterea mea. Zoya abia învață să-și folosească puterea. Eu sunt cheia de boltă. Eu sunt magnetul. Eu pun în mișcare valurile.

— Tu ai provocat toate astea, spuse Nikolai. Mai ții minte?

— Și atunci, asta ar trebui să fie izbăvirea ta? întrebă Genya. Marele tău sacrificiu?

Nikolai fusese surprins că voise să vină cu ei, dar ea se ținuse tare. *Nu-l mai las să-mi scape din ochi*, zisese ea. *Gata cu evadările*. Nu schimbasesc nicio vorbă și nicio privire cu Întunecatul până acum.

— Nu există iertare pentru mine, micuță Genya?

Zoya se răsuci către el.

— Arată-i respect sau îți scot mațele pe loc.

— Nu, Zoya, zise Genya. El și cu mine trebuie să stăm de vorbă. Te iert pentru cicatricile astea.

Întunecatul nu-și putu ascunde surprinderea, iar Genya râse.

— Nu te așteptai, nu? Nu le regret. Prin durerea pe care am îndurat-o, mi-am găsit calea către cine trebuia să fiu. Sunt mai puternică.

— Consideră-le darul meu pentru tine.

Nikolai o văzu pe Zoya încleștându-și pumnii. Avea nevoie de toate resursele ca să nu-l ardă pe Întunecat cu un fulger.

— Dar restul nu-ți pot ierta, zise Genya. M-ai dat în casa reginei pentru că aveai nevoie de un spion. Știai că bătrânul rege își va întoarce privirile către mine. Știai ce aveam să îndur.

Închise ochiul, aducându-și aminte.

— Mi-ai spus că eram soldatul tău, că toată suferința mea avea să-mi aducă glorie în viitor. N-a fost așa.

— Prețul...

— Nu vorbi de prețuri.

Vocea îi răsună în poiană, părul ei roșcat strălucind ca focul toamnei. Peticul pe care-l purta pe ochi era împodobit cu simbolul Alinei, care sclipea de parcă ar fi fost o stea.

— Dacă *prețul* era așa de necesar, atunci tu trebuia să-l plătești. Eu eram un copil și m-ai oferit ca jertfă pentru războiul pe care-l duceai de secole întregi.

Râse, scoțând un sunet mic și trist.

— Și partea cea mai rea este că nu-și aduce nimeni aminte. Când vorbește despre crimele tale, lumea vorbește despre masacrul de la Novokribirsk și uciderea tuturor Grisha de care avuseseseși cândva grijă. Ce am trăit eu rămâne ascuns. Am crezut că era rușinea mea și trebuia s-o port. Dar acum știu că este a ta. Erai tată, și prieten, și mentor. Ar fi trebuit să mă aperi.

— Aveam de apărat o țară, Genya.

— O țară înseamnă poporul ei, spuse Zoya. Genya, eu, mătușa mea.

Întunecatul ridică dintr-o sprânceană.

— Când o să fii regină, o să vezi că ți-e mai greu să faci astfel de socoteli.

— Pentru tine n-o să existe izbăvire, zise Genya. Femeia care sunt te poate ierta pentru pedeapsa pe care mi-ai dat-o. Dar de dragul copilului care am fost, nu există nicio penitență pe care s-o poți face, nicio scuză pe care s-o poți rosti ca să mă facă să-mi deschid inima în fața ta.

— Nu-mi aduc aminte să te fi întrebat.

Ochii Zoyei deveniră argintii, cu pupilele ca niște despicături.

— Pot să-l omor înainte să-l îndesăm în copac?

Nikolai nu se îndoia că Întunecatul merita chiar ceva mai rău de-atât, însă șovăi.

— E ceva în neregulă aici. Care-i clenciul?

Întunecatul ridică dintr-un umăr.

— O veșnicie de suferință ca ispășire pentru crimele mele. Cer un singur lucru.

— Acum vine.

— Ridicați-mi un altar, ca să fiu ținut minte.

Zoya se strâmbă.

— Ca tiran? Ucigaș?

— Cel Fără Stele. Dați-mi un loc în cărțile voastre. Când vine noaptea, să mai fie o lumânare aprinsă pentru încă un Sfânt. Poți fi de acord cu asta, o, tu, regină miloasă? Întrebă el tărăgănat.

Întunecatul părea aproape neinteresat, dar demonul din Nikolai simțea că era doar o poză.

— Vorbește serios, zise Nikolai fără să-i vină să creadă. E dornic să moară.

— Nu e moarte, spuse călugărița. Moartea ar fi un gest de bunăvoință.

Genya își lăsă capul într-o parte și-l privi cu atenție pe Întunecat.

— Dar nu moartea e cea de care ți-e ție teamă, nu? Se teme că o să dispară.

Nikolai își aduse aminte ce spusese Genya. *Tot ce și-a dorit vreodată Întunecatul a fost să fie iubit de țara asta.* Cunoștea foarte bine senzația. Trebuise s-o înfrunte când privise prin ochii demonului. Ravka iubea puțini oameni. Cu Sfinții era altă poveste.

— Zoya? spuse el.

Întunecatul voia să-i ridice un altar în numele lui, să-i rescrie povestea și moștenirea, dar nu Nikolai avea să facă alegerea.

— Genya?

Zoya și Genya se țineau de mână și, în timp ce se priveau una pe cealaltă, Nikolai știa că-și aduceau aminte toate pierderile pe care le suferiseră după toanele acestui om. Văzuse chinul Zoyei când îl vedea venerat pe Cel Fără Stele, când îi slăveau numele la Falia care o devorase pe mătușa ei și nenumărate alte vieți. Femeia care fusese în clipa aceea nu putea accepta cererea lui.

— Îl lăsăm să facă pe eroul? întrebă Zoya.

Genya încuviință scurt.

— Să-l lăsăm. Ca să fi însemnat ceva suferința noastră.

Zoya era încadrată de flori roșii și spini, o regină care n-avea nevoie de nicio coroană.

— Așa se va face.

Întunecatul se întoarse către călugăriță.

— De unde începem?

Călugărița îi cercetă o vreme. Apoi făcu semn către salcâm, iar ceilalți călugări coborâră de pe ziduri, înconjurând trunchiul ca o mare de mătase purpurie, bărbați și femei, bătrâni și tineri, ravkani, zemeniți, suli, shuhani. Ba chiar și câteva capete cânepii fjerdane.

Întunecatul ridică mâinile.

— Dezlegați-mă.

Nikolai și Zoya schimbă o privire. Dacă era o strategică, acum urma să acționeze.

— Răspândiți-vă, le spuse Soldaților Soarelui. Fiți pregătiți.

— Câtă vreme trăiesc, demonul va rămâne în tine, spuse Întunecatul în timp ce Nikolai îi tăia cu un cuțit legăturile de la mâini.

— Am făcut pace.

— Unele tratate nu durează.

— Ce-ți mai plac profețiile sumbre!

— Zoya o să ducă o viață foarte lungă, spuse Întunecatul. În pofida demonului, s-ar putea ca tu să nu reușești.

— Atunci o s-o iubesc din mormânt.

Buzele Întunecatului se arcuie într-un zâmbet.

— Curajoase vorbe! Timpul ar putea să spună altă poveste.

Nikolai aproape că izbucni în râs.

— Chiar n-o să-mi fie dor de tine.

Puse cuțitul în teacă și se îndepărtă.

Întunecatul își frecă încheieturile mâinilor fără să se grăbească, parcă bucurându-se de teama celor nevoiți să se uite și să aștepte să vadă ce avea să facă.

Își scoase roba și o lăsă să cadă pe pământul înzăpezit, apoi dezbracă și cămașa și se îndreptă spre rădăcina

copacului. Rămăsese în pantaloni și cizme, cu pielea albă ca lemnul plutitor și părul negru ca pana corbului.

— Haide, spuse călugărița cu trei cozi. Dacă asta-i dorința ta. Dacă îndrăznești.

Întunecatul trase adânc aer în piept.

— Mă numesc Aleksander Morozova, spuse el, iar glasul îi răsună în poiană. Dar am avut o sută de alte nume și am comis o mie de crime.

Călugării își puseră mâinile pe rădăcinile copacului, pe trunchi, pe ramurile aplecate.

Întunecatul își desfăcu brațele, iar trupul slăbănog i se văzu alb în lumina iernii.

— Nu-mi pare rău.

Scoarța copacului imens începu să se miște și să alunece. *Sunt Fabrikatori*, își dădu seama Nikolai, privindu-i pe călugării concentrați. *Toți*.

— Nu mă pocăiesc! spuse Întunecatul.

Una dintre ramurile salcâmului începu să se încolăcească, unduindu-se ca un șarpe, cu un singur spin ieșind din vârf. Zoya îl prinse pe Nikolai de mână. Acum se țineau toți între ei: Nikolai, Zoya și Genya.

Creanga de salcâm se mișca înainte și înapoi, înainte și înapoi, ca un șarpe care-și privea prada.

— Tot ce am făcut am făcut pentru Ravka, strigă Întunecatul. Iar acum, fac și asta. Pentru Ravka!

Creanga se aruncă într-un salt brusc și șerpuit.

Spinul se înfipse în pieptul Întunecatului, iar el țipă, cu capul aruncat pe spate, scoțând un sunet pur, omelesc și cumplit. Nikolai strânse mâna Zoyei când țipă și demonul din el, simțind durerea ca pe un fier înroșit, o flacăra în inimă.

Copacul îl trase mai aproape pe Întunecat, înfășurându-și ramurile în jurul lui și ridicându-i trupul neputincios, ca o mamă care-și leagănă fiul, chemându-l acasă. Trunchiul masiv se despică, iar salcâmul îl trase în beznă.

Salcâmul se închise în jurul lui, înăbușindu-i urletul. Crengile se liniștiră, iar călugării rămaseră tăcuți. Nikolai își duse mâna în dreptul inimii. Durerea dispăruse; demonul stătea liniștit.

Foarte vag, Nikolai zărea în scoarța copacului urma unei mâini — mâna Întunecatului, apăsată pe gratiile închisorii sale veșnice.

Unul câte unul, Soldații Soarelui îngenuncheară.

Zoya se îndreptă încet către copac, cu pași neauziți în zăpadă. Își odihni mâna pe semnul lăsat de Întunecat și-și lăsă capul în jos.

— N-am crezut cu adevărat că o s-o facă.

— Stă în pragul dintre lumi, spuse călugărița. Privește cu ochiul tău de dragon. Ce vezi?

Zoya închise ochii și ridică fața spre cer.

— Falia... Falia înflorește.

— Spune-ne, zise Genya.

— Iarbă verde. O livadă în floare. Gutui. Cu crengile pline de flori albe. Arată ca puma mării.

— Molima s-a încheiat, spuse călugărița. Îl vezi și pe el?

Zoya răsuflă șuierat.

— Durerea...

Se cutremură și-și retrase mâna, ducând-o la piept ca și cum ar fi simțit spinul în inimă.

Călugărița dădu încet din cap.

— Va trebui să hotărăști ce poți ierta și ce nu poți ierta, *eld ren*.

Zoya se uită la ea.

— Și dacă aş putea?

— Unele inimi bat mai puternic decât altele, vorbi mai departe călugărița, iar Zoya păru să tresară. Doar o inimă viguroasă ca a lui îl poate scuti de suferință și-i poate da eliberarea morții.

Le mulțumiră călugărilor, dar aceștia nu se oferiră să-i găzduiască, iar Nikolai nu-și dorea să mai rămână în locul acesta. Orice fusese Întunecatul, poiana devenise un loc de jelit.

Trecură fără niciun cuvânt pe sub arcada de la intrare și spărtura din stâncă. Curând avea să vină primăvara. Lumea va înverzi și se va înnoi. Dar deocamdată totul era gheață și zăpadă, și piatră cenușie, ca și cum pământul ar fi purtat un vâl și-ar fi vorbit doar despre pierderi. Nikolai nu putea simți regret pentru omul în care se întrupase Întunecatul, dar putea regreta pierderea cuiva care începuse așa de promițător, cu atâta credință în ce-ar fi putut realiza dacă era suficient de isteț, suficient de puternic, suficient de curajos să riște totul. Cine-ar fi fost el dacă lumea ar fi fost mai bună? Dacă Ravka ar fi fost dintotdeauna mai bună cu oamenii ei?

Trecutul era distrus și sumbru, brăzdat de tranșee, plin de mine. Dar viitorul era tot doar dealuri line și păduri neatînse, o mare deschisă, un cer de vreme bună.

Nikolai își urmă regina prin munți și știu că speranța îi va conduce acasă.

49. Zoya

În dimineața încoronării Zoyei, Genya îi alungă pe servitori și insistă să-i coafeze ea părul. Zoya se simțea ciudat să-și lase prietena s-o slujească, dar era recunoscătoare pentru prezența și talentele ei.

— N-ai dormit, zise Genya, Croind-o ca să-i acopere cearcănele.

— Nimic nou.

Dar nu era întru totul adevărat. Responsabilitățile o împovărau, însă în săptămânile care trecuseră de la călătoria lor în munți, fusese tulburată de noi coșmaruri.

Stătu cu Genya la micul dejun, privind la grădinile palatului și urmărind ceața risipindu-se sub soarele dimineții.

Își rezemaseră picioarele de pervaz și-și țineau farfuriile în poală.

— Nu mă deranjează priveliștea, zise Zoya, întinzând mâna după încă o blinie.

Genya își îndoi degetele de la picioare.

— Micul Palat chiar duce lipsă de ferestre. Ascunde peisajul.

Nikolai insistase ca Zoya să se mute în apartamentele lui.

— Sunt ale conducătorului Ravkăi, îi zisese el. Haide, e o ocazie să te plângi de gusturile mele oribile.

Zoya detesta încăperile, dar nu din cauza felului în care erau decorate. Pur și simplu îi era dor de apartamentul ei din Micul Palat. Totul era așa de nou, că nu putea să nu tânjească după lucrurile familiare. Însă în ziua în care se mutase găsisese pe birou o corăbioară din sârmă, suficient de mică să-i încapă în palmă. Pe catarg flutura un steguleț împodobit cu două stele. Era bucuroasă să aibă tot timpul cu ea o amintire cu Nikolai și Liliyana.

Genya o ajută să-și pună o rochie de catifea de albastru cel mai închis, care avea fusta și corsetul brodate cu fir de argint într-un model de solzi de dragon. Amintea de o *kefta*, dar nu se mai văzuse o *kefta* ca asta.

— Este perfecțiunea întruchipată, zise Zoya.

Îi încredințase Genyei misiunea de a desena modelul.

— Mulțumesc.

— A, n-am terminat încă.

Genya dispăru în garderobă și apăru cu ceva ce părea un kilometru de dantelă argintie înstelată.

Zoya o ridică în mână. Aproape că n-avea greutate și sclișea ca un fulger prins în capcană.

— Tu chiar ai jupuit un dragon?

— N-a fost nevoie, răspunse Genya prinzând capa pe umerii rochiei. I-am spus că e pentru regina Ravkăi și a ieșit de bunăvoie din piele.

— Ești absurdă.

— Sunt încântătoare.

— Trena e prea lungă.

— Cineva mi-a spus odată că în capela aia e nevoie de spectacol.

Tonul era vesel, dar Zoya văzu zâmbetul trist al Genyei în oglindă.

O prinse de mână pe prietena ei.

— Mi-aș dori să poată fi și el cu noi.

Genya își șterse o lacrimă de pe obraz și rămaseră împreună, așa cum stătuseră și în munți.

— David ar fi detestat fiecare secundă. Dar și eu îmi doresc să fi fost cu noi.

Capela n-avea să fie niciodată un lăcaș de celebrare pentru Zoya. Aici îl văzuse pe Nikolai încoronat, dar tot aici stătuse și lângă Alina, chiar în spatele acestui altar, în noaptea când Întunecatul distrusese Micul Palat și ucisese jumătate dintre oamenii pe care-i cunoștea Zoya. Din noaptea aceea se ascunseseră, dar trecuseră ani întregi până când Zoya își dăduse voie să iasă cu adevărat la lumină. Rănilor fuseseră prea adânci, spaima prea profundă. Nu crezuse că o să se mai simtă vreodată în siguranță.

Și acum? Îl lăsa pe Vadik Demidov, ultimul Lantsov, care primise o moșie superbă și o sumă de bani considerabilă — în mare parte datorită contelui Kirigin — să-i pună pe umeri pielea de urs a lui Sankt Grigori. Îl asculta pe Vladim Ozwal, preotul care avea să fie Aparatul ei, predicând cuvântul Sfinților vechi și noi. Începuseră lucrările la o capelă mică în livada deasă de gutui care fusese cândva Falia și se spunea că începuseră deja să se ivească mici altare ale Celui Fără Stele în locurile unde lo- vise molima, dar care acum înfloreau. Zoya nu era sigură

că poate să se împace cu ideea Întunecatului ca Sfânt, dar încercase să-și respecte promisiunea.

Când veni momentul, îl lăsă pe Vladim să-i pună coroana pe cap. Era o coroană născută din luptă — făurită din ultimele resturi de titan, împodobită cu safire și bătută în forma aripilor arcuite ale dragonului.

Privi mulțimea de străini și prieteni, se uită la Genya, cu singurul ei ochi chihlimburiu și *kefta* ei roșie împodobită acum cu un dragon de aur; la Leoni, Fabrikatoarea pe care o admirase așa de mult David — acum parte din Triumviratul Grisha —, ținându-l de mână pe Adrik, care până la urmă nu-l părăsise pe regele-demon și care avea să ia locul Zoyei și să-i reprezinte pe Etherealki în Triumvirat.

Veniseră demnitari din toată lumea: delegați ai Consiliului Comercial din Kerch, inclusiv idiotul de Hiram Schenck, care făcuse tot ce putuse să dea Fjerdei tronul ravkan; mareșalul din Insula Rătăcitoare; miniștri zemeniți, fără de care Ravka n-ar fi supraviețuit războiului; chiar și prințesele shuhane și gărzile lor — Ehri și Mayu, care-l îmbrățișaseră pe Nikolai ca pe un vechi prieten, și Makhi, care aruncase o privire la ghirlandele de flori albe ce împodobeau balustradele, slujitorii în straie sclipitoare aflați la toate ușile, stindardele bătute de vânt și spuseseră:

— În numele cerurilor, nu înțelege nimeni ce înseamnă o ceremonie?

Se asiguraseră că Tamar și *khergud* sunt plecați cu mult înainte să ajungă delegația shuhană. Zoya nu se simțea niciodată în largul ei în prezența lor, dar tot le era recunoscătoare. Fuseseră proiectați să vâneze și să captureze Grisha, dar asta însemna că erau la fel de bine

pregătiți și să salveze Grisha. Lăcustă, Vestitorul, Scarabeu și Fluturi de Noapte fuseseră de acord să i se alăture lui Bergin, un Grisha fjerdan, ca să găsească, sub comanda lui Tamar, laboratoarele secrete ale lui Jarl Brum.

Prințul moștenitor fjerdan aprobase operațiunea sub acoperire și era și el prezent la nuntă — împreună cu femeia care avea să-i fie mireasă, Mila Jandersdat. Care purta o rochie de mătase crem cu un decolteu ce nu putea fi descris decât drept scandalos și cu opale de mărimea unor nuci la gât.

— Îți priește Fjerda, îi șoptise Zoya când reușiseră să prindă câteva momente singure lângă capelă.

— Mâncarea e tot îngrozitoare, dar ne descurcăm, răspunsese Nina.

— Prințul tău nu e deloc cum mă așteptam după ce am citit rapoartele. Mult mai amabil și mult mai puțin arogant.

— E tot ce ne-am putea dori Fjerda sau eu de la un conducător.

Zoya n-avusese nevoie să-și deschidă ochiul de dragon ca să simtă convingerea din cuvintele Ninei.

— Te trimit înapoi în țara uitată de Sfinți cu un dar.

— Un bucătar și două livre de praline?

— O plantă. Din grădina mea.

— Grădina... ta? Zoyei Nazyalensky îi place să sape alături de viermi?

— Fată îngrozitoare, zise Zoya. Sper să înflorească. Și sper să înflorești și tu.

Știa că Nina nu se mai întoarce. În orice caz, nu prea curând. Zoyei avea să-i lipsească vederea daliilor vara, dar poate că erau menite pentru alt sol.

Printre oaspeții de onoare din capelă se afla și un grup de suli, îmbrăcați în mătăsuri. Unii purtau măști de șacal. Alții aveau părul împletit și împodobit cu flori. Erau așezați lângă Nikolai, în față, alături de un cuplu îmbrăcat în haine țărănești simple; femeia avea părul alb și lucios ascuns sub un șal cu mărgele.

În capelă se aflau și năluci, fantome care n-aveau să-și găsească niciodată odihna. Urmau să meargă alături de ea pe această cale nouă — Liliyana, David, Isaak, Harshaw, Marie, Paja, Fedyor, Serghei. Lista era lungă și avea să devină și mai lungă.

Nu poți să-i salvezi pe toți.

Nu, dar putea încerca să fie o regină bună. Fetița avea să fie întotdeauna acolo, înspăimântată și furioasă, iar Zoya n-avea s-o uite niciodată, după cum n-avea să uite nici cum era să fii lipsit de putere și singur, chiar dacă acum nu era singură. Avea soldații, îi avea pe Grisha, îi avea pe prietenii ei, pe prințul ei și, bănuia, acum îi avea și pe supușii ei.

Zoya din orașul pierdut. Zoya din grădină. Zoya sângărând în zăpadă.

— Ridică-te, Zoya, regină a Ravkăi, purtătoare a coroanei dragonului, zise preotul.

Zoya se ridică. Înălță sceptrul în mână. Ascultă lumea ovaționând, privi desfășurându-se stindardul cu dragon, țesut în culorile Ravkăi: bleu și auriu. Misiunea care-i stătea în față i se părea copleșitoare.

Nimic din toate astea nu fusese sortit să se întâmple; nimic din toate astea nu fusese prezis. Nu existaseră profeții despre un rege-demon sau o regină-dragon, o Croitoreasă cu un singur ochi, niște gemeni

Sfășie-Inimi. Erau doar oameni care apăruseră și reușiseră să supraviețuiască.

Dar poate că asta era șmecheria: să supraviețuiești, să îndrăznești să rămâi în viață, să-ți făurești propria speranță când toată speranța a dispărut.

Atunci, pentru supraviețuitori, își șopti Zoya când oamenii din fața ei îngenunchează și-i scandară numele. Și pentru cei pierduți.

Restul dimineții se pierdu într-un vârtej de saluturi și felicitări, urări de viitor și chiar câteva amenințări voalate din partea Kerchului. Sala tronului era ticsită de oaspeți și îngrozitor de încinsă, iar rochia groasă de catifea n-o ajuta deloc, dar Zoya îndură totul, cu ajutorul lui Nikolai și al Genyei.

Însă tot o mai sâcăia ceva.

— Genya, vrei s-o cauți tu pe Alina înainte să dispară cu iscoada ei? Vreau să vorbesc cu amândouă. Ne vedem în apartamentul regelui.

Genya o sărută pe obraz.

— Apartamentul tău.

Nikolai apărură lângă Zoya chiar când Genya se pierdea în mulțime.

— Vreau să faci cunoștință cu cineva.

Era însoțit de o fată suli, micuță și cu părul împletit într-o coadă groasă.

Făcu o plecăciune cu grația unei dansatoare.

— Regină Zoya, este o onoare.

Zoya o cercetă o clipă, observă sclipirea cuțitelor ascunse discret în buzunare și sub vesta brodată.

— Căpitane Ghafa, spuse ea încet, asigurându-se că nu i se aude vocea în încăperea aglomerată.

Inej zâmbi.

— Știi cum mă cheamă.

Zoya aruncă o privire spre colțul unde se strânseseră demnitarii din Kerch.

— Te caută o mulțime de oameni.

În ochii fetei apăru o sclipire răutăcioasă.

— Ar face bine să se roage să nu mă găsească.

— Dacă ai nevoie de ceva...

— O să primească, spuse Nikolai, cu o plecăciune rapidă.

— Am visat să vizitez palatul ăsta, spuse Inej, să merg pe cărările pe care a mers Sfânta Soarelui.

— Atunci o să trebuiască să-ți arătăm Micul Palat, unde s-a antrenat ca să-și folosească puterea.

Zâmbetul lui Inej deveni și mai larg.

— *Bhashe*.

— *Merema*, îi răspunse Zoya în suli. Cu plăcere.

Între sprâncenele lui Inej apăru o adâncitură. Ochii ei întunecați erau fixați pe cineva care se mișca prin mulțime.

— Femeia aia, cu șal, spuse ea. Părul ei...

— Prieteni de la țară, zise Nikolai repede. Acum hai să i te prezint surorii mele, Linnea. O să vrea să afle despre tunurile alea noi pe care le folosești.

Zoyei i-ar fi făcut plăcere să meargă și ea și să-i asculte vorbind despre corăbii și navigație și ce mai discută între ei pirații și corsarii, dar Tolya o ducea deja spre un grup de aristocrați kaelish. Urmară zemeniții, apoi neguțătorii influenți din Ravka de Vest, nobilimea fjerdană și contele

Kirigin, care era îmbrăcat în portocaliu-aprins, cu un ac de cravată în formă de dragon, cu un turcoaz în gheare.

Zoya nu era sigură cât timp trecuse sau cu câți oameni făcuse cunoștință când o zări în cele din urmă pe Genya în cealaltă parte a încăperii.

Se scuza și plecă în grabă pe unul dintre multele coridoare ale palatului către apartamentele lui Nikolai — apartamentele *ei*, fir-ar să fie. Genya și Alina o așteptau în salon, ambele așezate lângă fereastra deschisă, unde aerul răcoros era o binecuvântare după cuptorul din sala de bal.

— Ei bine, zise Alina, lăsând jos paharul de kvas când Zoya închise ușa. Te prinde bine.

— Ai avut vreodată vreo îndoială?

Genya râse.

— Ți-am zis eu că e aceeași Zoya.

— Arătai așa de senină acolo, sus! protestă Alina.

— Doar un rol, răspunse Zoya. În principal, speram că n-o să leșin. Rochia asta e mai grea ca mine.

— Frumusețea nici nu trebuie să fie ușoară, zise Genya cu prea puțină înțelegere.

Alina încuviință.

— Întrebarea e de fapt cum o să faci pentru nuntă ceva și mai frumos decât rochia asta.

— Nu te pripi, spuse Zoya. Nikolai nu m-a cerut.

— Poți să-l acuzi? sări Genya. N-a prea avut noroc cu cererile în căsătorie.

Alina pufni.

— Poate că ar fi trebuit să-mi ofere și mie o dinastie și nu un amărât de smărdluț.

— Bietul băiat, zise Zoya. Dar am de gând să flutur posibilitatea căsătoriei în fața fiecărui politician, negustor sau

mic aristocrat bun de însurat, până încheiem acorduri comerciale și tratate noi.

Genya își dădu ochii peste cap.

— Foarte romantic.

— Nu pot să *nu* mai fiu general, ripostă Zoya. E o strategie bună.

Povestea ei de dragoste cu Nikolai nu fusese niciodată cu buchete de trandafiri și declarații frumoase de amor. Își ducea viața în liniștea pe care o găsiseră unul în celălalt, în orele de pace pe care le împleteau împreună una câte una.

— Dar o să vă căsătoriți, insistă Genya.

— Nu pot să nu observ, zise Alina. Prea-istețimea ei, vulpea, a renunțat la tron, dar tot a reușit să rămână rege.

— Prinț, o corectă Genya. Prinț consort. Sau e generalul tău?

Zoyei nu-i prea păsa ce titlu își lua el. Era al ei, iar asta era tot ce conta. Îi căzură ochii pe planurile care o așteptau de dimineață pe birou, planurile unei structuri neobișnuite pe care o proiectase Nikolai ca să-i protejeze grădina. Planurile fuseseră legate cu panglica ei albastră și erau însoțite de un bilețel pe care scria *O să încerc mereu să fie vară pentru tine*. Zoya fusese curtată de oameni bogați și puternici, i se oferiseră bijuterii, palate sau titluri de proprietate pentru o mină de diamante. Acesta era un altfel de tezaur, unul pe care nu-i venea să creadă că fusese suficient de norocoasă să-l găsească.

Se întoarse către Genya și Alina și se sprijini de birou. Ar fi vrut să se așeze și să-și odihnească picioarele, dar era prea agitată din pricina a ceea ce trebuia să spună.

— Știți ce-am făcut în munți.

— Da, zise Alina. Ați salvat lumea și l-ați condamnat pe cel mai letal dușman al Ravkăi la tortură veșnică.

— O expediție foarte eficientă, spuse Genya.

Zoya bătu cu degetele în birou.

— Am... am avut coșmaruri despre mănăstire, despre copac.

Când atinsese copacul străvechi, simțise durerea Întunecatului. Dragonul n-o lăsase s-o uite.

— Ce se întâmplă în vise? întrebă Alina.

— Devin el.

Genya își mușcă buza.

— Ești torturată?

— Mai rău... Am tot ce-și dorea el. Coroana. Puterea. Sunt cuceritoare de orașe, împărăteasă, ucigaș.

În visele ei, stătea la prora unei corăbii și în fața ei se întindea un oraș minunat. Ridica mâinile și Falia venea ca un val negru, înecând Novokribirskul. Se trezea în fiecare noapte scăldată de sudoare, auzind țipetele mătușii ei.

— Nu sunt sigură că putem să-l lăsăm acolo.

Genya își încrucișă brațele.

— Nu?

— Nu și dacă vrem să domnim drept. Nu și dacă viitorul trebuie să fie mai bun decât trecutul.

— Ai febră? întrebă Genya.

Dar Alina avea o expresie înțelegătoare.

— Ți-e teamă că o să devii el. Ți-e teamă că o să fii avalanșa.

Nemuritoare și de neoprit, încă o tragedie pentru Ravka.

— Și ce să facem? întrebă Genya. Să-l eliberăm? Să-l iertăm?

— Să-i acordăm moartea, răspunse Zoya.

Genya se ridică și se duse la șemineu.

— O merită?

— Nu eu trebuie să fac alegerea, răspunse Zoya. Nu de una singură.

Alina își rezemă capul de spătarul canapelei.

— De ce discutăm măcar despre așa ceva? Din câte înțeleg, Întunecatul știa ce târg face. Stă în pragul dintre lumi. Dacă moare, Falia se rupe din nou și prin spărtură intră neantul.

— Da, răspunse Zoya. Dar călugărița mi-a spus că o inimă la fel de viguroasă ca a lui îl poate elibera.

Rostise cuvintele Liliyanei. Voise s-o facă pe Zoya s-o asculte.

Genya părea îngrozită.

— Să-i ia cineva locul? Doar dacă nu-l oferi voluntar pe Jarl Brum...

— Nu, cred că e o ghicitoare. Nu cineva, ci *ceva*. Prima inimă care a fost străpunsă de spini. Inima lui Sankt Feliks.

— Vorbești despre o relicvă, zise Alina cu scepticism. Ca persoană ale cărei falange sunt de vânzare prin sate chiar acum, trebuie să-ți spun că toate sunt falsuri.

— Are dreptate, interveni Genya. Dacă Sankt Feliks a existat cu adevărat și inima i-a fost păstrată cumva, nu știe nimeni unde e.

— E adevărat, răspunse Zoya. Și oricine o are n-o să fie dornic să se despartă de ceva cu atât de multă putere.

Genya scoase un fel de murmur.

— Deci *dacă* hotărâm că merită milostenia morții, cum stăm?

Zoya își duse degetele la corăbioara de sârmă de pe birou.

— Un obiect neprețuit, imposibil de găsit, fără îndoială bine păzit și care aproape sigur ar trebui furat? Știu un hoț care ar putea îndeplini misiunea.

Genya gemu.

— Doar nu vorbești serios. Nu-l poți suferi!

— Pentru că este insuportabil de grosolan și cu totul lipsit de morală. Dar are și el utilitatea lui.

— Crezi că ar face-o? Întrebă Genya.

— Pentru recompensa potrivită.

În încăpere se lăsă multă vreme tăcerea. În cele din urmă, Genya întinse mâna după paharul Alinei și sorbi îndelung din el.

— Nu cred că Întunecatul și-a câștigat iertarea. Nu știu câți ani de durere sunt necesari, sau când devenim noi monștri și el, victimă. Dar nu vreau să-mi petrec tot restul vieții făcând calcule. Dacă există cu adevărat o cale să reușim, hai să scăpăm o dată pentru totdeauna de povara asta.

— Bine, spuse Alina.

Până să aibă ocazia să se răzgândească, Zoya sună un servitor și-i ceru să-l găsească pe Nikolai.

— S-a ajuns la o decizie? Întrebă el. Nu pot să mă hotărâsc dacă păreți nemiloase sau binevoitoare. Poate doar flămânde.

— Căpitanul Ghafa mai e aici?

— Cred că a plecat acum vreo oră, împreună cu prințul Rasmus și logodnica lui.

— Poate că e un semn, îndrăzni Zoya.

— Zoya, o avertiză Alina. Am fost de acord.

— Ah, bine, zise Zoya. Am nevoie de Sturmhond să ducă un mesaj la Ketterdam.

— Am auzit că-i foarte ocupat în ultima vreme.

— Cred că o să aprecieze recompensa.

Nikolai coborî vocea.

— Dacă e vorba despre tine fără rochie, nu mă îndoiesc că-l poți convinge.

— Nu te potolești până nu iști un scandal, nu?

— Demonul m-a obligat. Ce mesaj vital va duce la Ketterdam cel mai chipeș corsar din lume?

Zoya oftă. Era tragic să te gândești că o femeie poate avea tot ce-și dorește pe lume și totuși are nevoie de un hoț.

— Să ducă un mesaj la Clubul Ciorii, zise ea. Să-i spună lui Kaz Brekker că regina Ravkăi are o misiune pentru el.

Mulțumiri

Legea lupilor este al șaptelea roman pe care l-am scris în Universul Grisha, o poveste începută cu o fată care încearcă să-și găsească drumul în întuneric. Cum ar spune Zoya, nu-i o metaforă. Dar încă sunt recunoscătoare tuturor oamenilor generoși care m-au ajutat să luminez calea.

Le mulțumesc tuturor celor de la Imprint: Dawn Ryan, Hayley Jozwiak, David Briggs, Raymond E. Colón, meticulosul John Morgan, Camille Kellogg, talentatul meu redactor Erin Stein, care mă lasă să-i prezint idei nebunești, și Natalie Sousa, care a muncit așa de mult să facă aceste cărți frumoase. Sunt profund recunoscătoare și echipelor de marketing, publicitate și drepturi de la MCPG: Kathryn Little, Melissa Zar, Teresa Ferraiolo, Julia Gardiner, Lucy Del Priore, Allison Verost, Mariel Dawson, Kristin Dulaney, Kaitlin Loss, Jordan Winch și echipa Triple M: Molly Ellis, Morgan Kane și Madison Furr. Mulțumesc remarcabilei echipe de vânzări formate din Jennifer Edwards, Jessica Brigman, Jasmine Key, Jennifer Golding, Mark Von Barga, Matthew Mich, Rebecca Schmidt, Sofrina Hinton și Taylor Armstrong.

Și lui Jon Yaged, care nu se încadrează în niciuna dintre aceste liste.

Ca întotdeauna, mă bucur și sunt norocoasă să fac parte din familia New Leaf Literary. Mulțumesc, Hilary Pecheone, Joe Volpe, Veronica Grijalva, Victoria Hendersen, Meredith Barnes, Abigail Donoghue, Jenniea Carter, Katherine Curtis, Kate Sullivan, Jordan Hill, care e întotdeauna la obiect, neobositei Pouya Shahbazian și agentei mele, Joanna Volpe, care a reușit să vadă înaintea mea destinația — și să facă în așa fel încât să și ajungem acolo.

Sarah Rees Brennan și Holly Black m-au lăsat să profit de ideile lor și m-au ajutat să dau formă primelor versiuni ale acestei cărți. Marie Lu și Daniel José Older m-au ghidat până la sfârșit cu bunătate și spirit de pătrundere. Le mulțumesc lui Kyle Lukoff și Jesse Deshays, care m-au ajutat să spun povestea Hannei. Robyn, Rachael, Ziggy, Morgan, Michelle, Sarah, Theodora, Jimmy, Platinum Patties și Pajama Pals — uniți în aliteratie, m-ați sprijinit cu umor, inteligență și uneori livrarea unor stafii ceramice. Mulțumiri și dragoste pentru Christine, Sam, Emily, Ryan, mama mea minunată, și pentru Wally, care reușește să îmbunătățească orice. Și, E, știu că nu-ți place să fac mare caz, dar mulțumesc că ești prietenul meu, sufletul meu și singura persoană pe care o pot iubi chiar mai mult după 11 ore petrecute în mașină. În cele din urmă, îi mulțumesc lui Jean, pe care o iubim și de care ne-aducem aminte.

**La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.**

**Tipar: ARTPRINT
E-mail: office@artprint.ro
Tel.: 021 336 36 33**

LEIGH BARDUGO

YOUNG

„Nikolai simți miros de praf de pușcă, de carne arsă, de pământ răscolit — ca și cum tot câmpul fusese săpat ca un mormânt. Își aduse aminte de Halmhend, de cadavrele împrăstiate în fața lui, de picăturile roșii de pe buzele lui Dominik când murise. Țara asta se va alege până la urmă cu tine, frate. Să nu uiți asta. Nikolai promisese să se descurce mai bine, să ridice ceva nou. Dar până la urmă toate invențiile și toată diplomația lui tot la asta ajunseseră: o încăierare în noroi.”

© CHRISTINA GUERRA

LEIGH BARDUGO

Leigh Bardugo este autoarea romanului A noua casă, bestseller New York Times, și creatoarea Grishaverse (acum pe Netflix), care cuprinde trilogia Grisha, seria Banda celor șase ciori, seria Nikolai Lantsov, The Language of Thorns, The Lives of Saints. Povestirile ei au apărut în multe antologii, printre care The Best American Science Fiction and Fantasy. A crescut în California de Sud și a absolvit Universitatea Yale. În prezent, locuiește și scrie la Los Angeles. La Editura Trei, au apărut: trilogia Grisha (Regatul umbrelor, Regatul furtunilor, Regatul luminilor), Banda celor șase ciori și continuarea sa, Răzbunarea ciorilor, Regele Cicatricilor (prima parte din seria Nikolai Lantsov), precum și A noua casă.

O puteți urmări pe www.leighbardugo.com.

Lupii dau târcoale și zilele Ravkăi sunt numărate

Regele-demon. În timp ce uriașa armată fjerdană se pregătește să pornească o invazie, Nikolai Lantsov va invoca toată iscusința și tot farmecul pe care le posedă – chiar și pe monstrul dinăuntrul lui – pentru a câștiga această luptă. Dar o amenințare întunecată stă la pândă și nu poate fi alungată prin darul unui tânăr rege de a face imposibilul posibil.

Vrăjitoarea Furtunii. Pentru Zoya Nazyalensky, războiul a însemnat foarte multe pierderi. Și-a văzut mama murind și dușmanul cel mai cumplit readus la viață. Cu niciun chip nu vrea să-și îngroape încă un prieten. Acum datoria o cheamă și Zoya trebuie să-și folosească puterile pentru a deveni arma de care are nevoie țara ei. Indiferent de preț.

Regina îndoliată. Acționând sub acoperire, Nina Zenik riscă să fie descoperită și ucisă în timp ce poartă un război împotriva Fjerdei tocmai din capitala acesteia. Însă dorința sa de răzbunare ar putea însemna, pentru propria-i țară, să piardă șansa de a-și câștiga libertatea, iar pentru Nina să nu-și mai poată vindeca niciodată inima îndurerată.

Regele. Generalul. Spionul. Împreună, trebuie să găsească o cale de a construi un viitor în aceste vremuri întunecate. Altminteri, vor fi nevoiți să asiste neputincioși la prăbușirea unei națiuni.

GRISHAVERSE

Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and spine
with permission.™ and © 2017 Leigh Bardugo. All rights reserved.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1242-5

